

Giới thiệu [:Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:] [:Một Đi Không Trở Lại:]

Cô vốn là một con người nhưng lại trở thành vampire.

Cô là một kẻ có tính tình bất thường, đánh đá và gây thương nhớ cho nhiều người. Cô giống như là một viên thuốc phiện vậy.

Vì tình yêu cô đã trở thành một tội phạm quốc gia, sở hữu thất lực khiến mọi người đều xa lánh.

Cuộc sống cô đơn lại một lần nữa bủa vây lấy cô, cô đã muốn chết nhưng điều đó không thể.

Cô quá yêu người ấy. Nhưng người ấy có yêu cô không??? Hay xem cô như một người thay thế??? Nếu là một người thay thế thì cô nên giành lấy người ấy từ tay ai kia hay chấp nhận từ bỏ???

Bạn đang đọc truyện [:Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:] [:Một Đi Không Trở Lại:] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cô... Là con người!!!!???

Một đoàn người mặt âu phục đen đang tiến vào căn nhà cao ốc có mạng cả súng bên mình

-Nếu cô ta định trốn thoát thì phải bắn vào điểm yếu của cổ máy đó- Một tên nói

-Rõ- Tiếng nói vang cả căn nhà

Trong một căn phòng lớn kia, một cô gái với mái tóc xõa dài đang hì hục nghiên cứu. Khi nghe tiếng vang đó liền giật mình quay lại. Chiếc mũi cao ngời, mắt mang màu thổ cập tím. Môi mỏng hồng hào khiến ai nhìn vào cũng mê mẩn. Cô chỉ mới 19 tuổi, đang trong tuổi vẫn đang phát triển nhưng trên khuôn mặt trái xoan của cô không có bất cứ vết mụn nào

-Các tội mất dịch, đúng là càng luyện càng giỏi, vào nhà mình từ lúc nào mà mình chả hay biết

Sắp xếp đồ đạc vào một chiếc vali lớn trong 30s. Cô chạy đến một cỗ máy đã khá cũ kĩ. Nó bị rỉ sét đã gần hết. Cô nhanh tay điều khiển kích hoạt từng bộ phận cơ quan của máy. Nó sáng lên, tiếng động cơ nhẹ như gió thoảng nhưng lại thoát ra một mùi khó chịu. Cầm cây bút trên tay

-Đi đâu nữa đây... hay để Pari ngắm tháp cũng được

Cô viết ngay Pari vào ô rồi nhấn nút khởi động. Khốn nạn, nó không hoạt động. Sao lại bị hư lúc này chứ. Cô ra sức đập nó, đập thật mạnh và miệng không ngừng chửi rủa

-Hoạt động đi chứ!!!!

-Cô ta ở bên trong!!! Mau phá cửa tiến vào

Cô giật mình quay lại

-Mình không muốn lại bị bắt lần nữa đâu. HOẠT ĐỘNG ĐI!!!!

Rầm!!!! Cô đập mạnh nó. Một cốc nước đỏ tươi như máu bị đổ xuống cái ô mà cô đã viết chữ Pari. Nó bị nhòe

-Ôi không

Rầm... cánh cửa bị mở ra. Một tên dương sung lên nhắm thẳng vào mắt cô mà bắn

-Tuyệt vọng rồi sao???

Cô quay lại nhìn hấn rồi quay lại cỗ máy lấy tay đập nhẹ

-Đồn vui lắm hả- Cô nói trong tuyệt vọng

Pần!!!!

Viên đạn bay đến mắt cô. Nhưng khi gần chạm đến thì cô liền biến mất. Viên đạn vô hướng găm vào tường

-Cô ta đã trốn thoát- Tên cầm đầu cảm bộ đàm lên nói

-Cái lũ vô dụng, có một đứa con gái yếu đuối mà cũng bắt không xong- Tiếng nói vọng ra từ cái áy đàm đó

Khoảng trên của một đầm lầy trong rừng sâu, một cô gái và cỗ máy xuất hiện rồi tự do xuống

-AAAAAAA!!!

Cô ngoi đầu lên khỏi cái đầm lầy dơ hân đó hét lớn

-Trời ơi!!!! Giết tôi đi, ghê quá

Vật vờ thật lâu cô mới lên khỏi nó. Đứng òa đầm lầy mà, làm cô khổ sở thật. Lên được bên trên thì cô đã thành người bùn rồi. Nếu có người nhìn vào lại tưởng cô là người bản địa ấy chứ. Tiếp tục vớ tay kéo cái hali lên. May sao nó không ngấm nước mới không bao nhiêu phương trình cô cất công viết rq và nghiên cứu mất hết rồi

-Đôi khi máy cái phát minh điên rồ của mình cũng tiện ghê

Nhìn lại bản thân mình, ôi thật ghê gớm, đây mà là mình sao??? Ôi không dám tin luôn rồi đây là đâu nữa, cô lạc vào đâu rồi thế này

Kéo cái vali đi quanh khu rừng, nhìn phía xa xa thì thấy một hồ nước không lớn nhưng chắc nó đủ để tắm sạch mình cô mừng rỡ chạy lại đó thật nhanh nhưng

Ret...

A!! Có điện sao, bị điện giật mất rồi. Nhìn lại mới thấy có một cái hàng rào bao quanh cái hồ này. Có mấy mảnh giấy như những lá bùa bay phấp phới trong gió. Hừ!! Nó cũng đâu có cao lắm và lại cũng chỉ có một sợi dây bắt qua thôi mà, sao mà làm khó được cô cơ chứ. Đầu tiên cô đẩy vali vào bên trong bằng khoảng trống phía dưới sợi dây bắt qua. Tiếp theo cô leo lên một cái cây rồi nhảy vọt vào trong

-Hừ tưởng làm khó được bà à, mơ đi nhá... nhưng cũng xin lỗi vì đã xâm nhập vào nơi bị cấm nhá

Cô quay lại kéo vali đi về phía hồ. Đúng là cấm thật, gần đó có tấm bản với nội dung "KHÔNG PHẬN SỰ CẤM VÀO"

Tùm... cô mệt nhọc văng cái vali xuống rồi ngồi thở

-Thật là sao mà nặng thế này. Mình không ngờ đồ đạc mình lại nhiều như thế

Tùm... rồi cô cũng nhảy xuống

Sau khi cảm thấy đã sạch sẽ thân mình rồi cô ngoi lên nhìn lại bầu trời mới thấy trăng ở đây đẹp thật. Trăng sáng đến nỗi cô có thể thấy được mặt nước trong như nào. Kì lạ, này giờ tắm bùn mà nước lại không chút bẩn à. Hóp một chút nước trên tay cho vào miệng. Có mùi của cây rừng. Lội lại chỗ mình mới rửa vali cũng sạch sẽ và rất tinh khiết. Hóp một chút. Ôi thật mát lạnh. Qua một chút nữa. Nước ấm người thật. Tiếp tục, mùi của đất, ôi chao đích thực đây mới là nơi mà cô mới tắm xong nè. Qua tiếp, mùi vị rất tinh khiết, có lẽ là mùi tinh khiết của nước. Đến chỗ này tới chỗ khác. Có bảy mùi vị. Cô ôm bụng lên bờ

-Ôi uống nước no luôn rồi. Đánh một giấc đã, rồi sáng mai tính tiếp

*Sáng mai ák, mơ tưởng rồi chị ơi:D"

Khóe mắt dần hé mở. Trước mặt cô, 3 khuôn mặt chà bá đang nhìn cô. Bộ cô ngủ đẹp lắm hay sao??? Chạy biết chạy đẹp rồi nhưng.. hai người kia đang nhìn cô với ánh mắt khó chịu à. Ý thức được cô mở mắt to rồi giật mình bật dậy nhìn ra cửa sổ bên cạnh mình

-"Còn tôi mà" Đây là đâu??- Cô mẩyj ngu hỏi

-Cậu??? Cậu nằm trước phòng của mình mà giờ lại hỏi à

-Cậu là ai??? Mình đâu có nằm trước phòng cậu, mình đang nằm bên cạnh hồ nước mà

-Cậu...

-Roxy!! Đừng nói nhiều với cô ta, mau thay đồ chuẩn bị đến trường. Đầu năm Vampire Night sẽ không tha cho những người đi trên như chúng ta đâu

-Biết rồi!!!

- "Roxy??? Tên đập đấy chứ. Đợi chút... Vampire??? Cô... đang ở thế giới Vampire, thế giới ma cà rồng??? Ôi không, cô đã từng được nghe ba cô nói là nó không tồn tại mà vậy sao giờ cô lại nghe tên nó và còn phát ra từ cái cô gái có khuôn mặt khó chịu kia nữa- Cô khẽ lắc đầu- Nếu ở đây mình sẽ bị xoi tái mắt!"

Cô đã 19 rồi mà, đủ thông minh để nhận thức được những nguy hiểm xung quanh mình. Và bây giờ cô đang ở trong hang cộp. Nhanh lên, phải nhanh chân ra khỏi đây, bằng bất cứ cách gì

Chạy ra đến cửa, tay nhẹ nhàng mở cửa ra rồi tháo chạy. Cô chạy thật nhanh nhưng không quên mang theo cái vali yêu quý của bản thân. Kéo theo thêm nó nên cô hơi mệt. Đi qua một chung cư kí túc xá nhỏ, cô dừng lại nghỉ ngơi chút, cô chạy khá xa nơi đó rồi và cũng muốn dứt hơi rồi. Biết là sẽ chết bất cứ lúc nào nhưng làm sao giờ, mệt muốn die rồi nên cũng nên nghỉ ngơi chút chút. Chút nữa nếu có bị đuổi kịp cũng còn sức mà chạy

Từ cánh cửa thoáng bên trên căn hộ, một chàng trai trong bộ âu phục sang trọng đang hướng đôi mắt uy nghiêm nhìn cô. Đôi mày chau lại như muốn xác nhận lại gì đó

- Alen???- Âm thanh trong trẻo của người đó vang lên

- Vâng thưa nhị hoàng tử- Đáp lại là một người con trai trẻ tuổi đúng phép tắc quỳ một gối tay để trước ngực cung kính nghe lời người kia

- Đi kiểm tra đi- Giọng điệu ra lệnh đầy uy lực

- Vâng thưa ngài

Rồi cô chạy đi

Roxy thò đầu ra ngoài nhìn

- Rin??? Rin??? Đâu rồi cà???- Roxy khuôn mặt ngây thơ hỏi

- Cái gì??? Cô ta chạy đâu rồi??? Chết tiệt chạy lung tung như thế, nếu ai bắt được thì sao đây???

- Để mình đi tìm

Roxy nhanh chóng chạy ra khỏi phòng

Phía nhị hoàng tử

- Sao rồi

- Vẫn còn đó ạ

Anh không nói gì nữa nhìn theo hướng cô đã chạy. Ánh mắt xa xăm

Hộc... hộc... cô đã chạy bao lâu rồi, mệt chết đi được, chạy suốt cả buổi cuối cùng lại trúng ngõ cụt rồi. Dưới vực sâu cô đang đứng là một thành thị đang sáng đèn đêm rất đẹp nhưng cô lại không có hứng để ngắm. Bây giờ phải thoát khỏi nơi quỷ quái này. Đó là điều cần được ưu tiên. Bất giác tay cô như bị ai nắm chặt. Giật mình quay lại

- Cậu thấy là, nếu mà hiệu Trưởng mà bắt được là cậu chết chắc- Là Roxy

Cô trợn mắt, rõ ràng là cô chạy rất nhanh và xa lắm rồi sao cô ta có thể tìm ra

Ngồi trên chiếc giường mà lúc nãy cô nằm

- Mặt đồng phục vào rồi mau mau đến trường thôi

- Đến trường???? Rồi bộ đồng phục này ở đâu ra???

- Trên vali của cậu, không nhớ gì hết à, thôi đừng nói nữa, tụi mình gần trễ rồi đó nhanh nhanh cái đi

Không hiểu gì nhưng đành chấp nhận thôi. Có lẽ số phận đã an bài cho cô ở đây rồi. Thay đồng phục xong cô cùng họ đến trường. Trường thật rộng lớn, có 8 tầng tổng cộng. Bây giờ mới để ý, sao mắt cô lại thấy được trong đêm vậy nhỉ, rõ ràng cô là người đầu phải Vampire

- Cậu chung lớp với mình à???

- Há??- Lại mặt ngu hỏi Roxy

- Cậu nhìn xem!! Rin Weasly đó. Tên cậu đây

-Sao cậu biết tên tôi???

-Trên vali cậu đó

-Sao tôi lại có tên ở đây???

Roxy cứng họng

-Thôi tôi không vào đâu, cậu vào đi

-O... cậu sao vậy???

-Cậu cứ vào đi, tôi sẽ đứng ngoài này đợi cậu

Roxy không nói gì nữa đi vào trong. Đây là ngày đầu tiên của năm học nên chỉ là buổi sinh hoạt của trò và giáo

-Lớp ta hình như thiếu một học sinh đúng không??? Rin Weasly??

-Dạ đúng rồi thầy, cậu ấy ở trước cửa

Roxy nhanh nhẩu chạy ra trước cửa tìm hình bóng kia nhưng...

-Cậu ấy đi đâu mất rồi, lúc nãy còn đây mà

-Thôi được rồi em về chỗ đi, chuyện này thầy sẽ thông báo với hiệu trưởng

Giờ giải lao ở canteen trường

-Haiz!! Ngồi ở đây chán chết, Roxy đây mất tiêu rồi

Cô chán nản đứng dậy toang định bước đi nơi khác thì bỗng nhiên một người nào đó ôm sát người cô dùng mũi của mình hít mùi hương trên người cô thật mình rồi buông cô ra đứng trên hàng người đang đứng đó một bước

-Hoàng tử!! Ôi đẹp trai quá

Hắn không bận tâm những lời nói đó đưa tay lên chỉ về hướng cô

-Cô... là con người

Hắn nói rất nhỏ nhẹ nhưng nó lại cứ vang đi vang lại trong óc cô. Nhẹ nhàng xoay người lại nhìn hắn. Điều mà cô lo lắng nãy giờ đã bị hắn phanh phui. Hắn là ai, mà sao có thể chứng minh được điều này chứ. Sau khi nghe hắn nói cô là con người, bọn người kia liền nhìn cô bằng ánh mắt nửa nghi và... nửa thèm khát. Bất giác rợn người. Một luồng gió mạnh ập tới đẩy cô vào tường một cách mạnh bạo. Cô như muốn thổ phỉ. Sau đó cô nhìn lên, 5 người khác xuất hiện cũng đứng ngang hàng với tên lúc nãy. Như là một người có hạng bậc cao hơn những tên thấp kém đằng sau. Mỗi người mỗi khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp khác nhau nhưng lại chung một nét. Khuôn mặt không cảm xúc. Tất cả ánh mắt đều hướng về cô tất. Miệng cô run run

-Tôi... không.. phải là con người đâu mà

Nỗi sợ hãi vây lấy. Cô thốt ra câu nói đó mặt dù biết mình đang phủ định sự thật nhưng có lẽ đây là cách duy nhất. Ánh mắt của họ không bình thường chút nào cả, có thể... cô sẽ chết nếu cô là con người

#Chap đầu nên hơi dài ạ# □□□

Bạn đang đọc truyện [:*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [:*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Phán quyết của bộ lục

Roxy cố gắng chen chúc lên trên trong đàn người đông nghẹt. Cô nhìn thân xác đang ngồi sợ hãi dựa vào tường đó, cô thấy sao xót lòng quá, tự nhiên lại muốn bảo vệ cô gái nhỏ này. Nhìn thấy một người con gái cao tuổi hơn mình đang ở đằng kia, cô lo lắng tiếp tục len lỏi qua đám đó chạy lại nắm tay cô gái

-Cô làm cái gì vậy???- Cô gái đó tức giận

-Chị Maya, làm ơn đừng lên đó

-Cô biết mình đang nói gì không, vị trí đó... không lâu nữa, chắc chắn sẽ thuộc về tôi, chờ đi, họ sẽ...

-Maya Ray!!!

Tức thời có người gọi tên cô. Cô cười thỏa mãn nhìn Roxy

-Thấy không??

Đàn người tạo một hướng đi rộng cho Maya. Cô bước lên đứng ngang hàng với 6 người khác

Bộ lục: mỗi người là một đội trưởng của mỗi năng lực. Họ được đề cử vào đội phán quyết, đội chuyên phán quyết những kẻ mạo danh trà trộn vào nơi này. Và tên mạo danh đó chỉ có con đường... CHẾT!!! Có thể chịu đựng được đủ loại chiêu thức mà bộ lục gián xuống thì được công nhận là một Vampire và tương với việc đó không phải là kẻ mạo danh và sẽ được đưa đến trung tâm điều trị cho đến khi khỏe mạnh hoàn toàn. Miễn phí nhá. Còn ngược lại nếu không chịu được những đòn đả khắc nghiệt đó đồng nghĩa với việc là kẻ mạo danh đột nhập vào Học Viện và phải giết và bị tiêu hủy thân xác và điều cuối cùng là những việc họ làm và những tên họ phán quyết, người của Học Viện không được nhúng tay vào

Jay bước lên đầu tiên. Anh giơ hai tay lên tức thì những thanh gỗ nhọn hoặc xuất hiện lao thẳng về phía cô. Cận kề với cái chết, cô nhắm nghiền mắt, mặt đặt sát vào tường, nước mắt tuôn ra khỏi khóe lẫn dài trên má

Phùm... những ngọn lửa đỏ chói xuất hiện thiêu cháy những thanh gỗ nhọn đó thành tro tan vào hư vô. Cô mở mắt nhìn thẳng. Đầu mắt rồi. Trông cô bây giờ thảm hại cỡ cùng

Mọi ánh mắt vô thức lướt thẳng về phía Nhị Hoàng Tử. Anh khẽ nhú mày

-Hình như các ngươi hơi xúc phạm ta rồi đấy- Sắc thái lạnh lùng khiến họ giật mình quay hướng khác

-Đề tôi

Jesika bước lên phát tay về phía trước. Rồi từ trong không khí, một làn nước được tạo ra phóng thẳng về phía cô. Nước sao??? Rin không sợ nó vì vậy cô thân nhiên nhìn nó đang lao hướng tới mình. Cô sẽ bị chết ngộp sao??? Jesika cười nửa miệng

-Cô khinh thường nước của tôi quá rồi đồ con người dơ bẩn

Rệt... rệt... nước bị đóng băng hoàn toàn, Rin trở mắt nhìn tảng băng lớn đó. Ai đã làm, ai đã giúp cô chứ

-Cái gì??- Jesika cau- Maya

-Tôi vẫn đứng đây không hề động đậy đó. Hừ. Lần này tôi sẽ lên

Maya bước lên, nhưng May lại lên trước, anh tạo một vòng lốc lớn đẩy về phía trước. Maya được thế vung tay tạo ra những mảnh băng sắc nhọn đẩy vào trong con lốc đó. Nó tiến thẳng đến Rin

-Không- Rin hét nhẹ trong lòng

Cô bị con lốc nâng cao lên không trung, khi đến độ cao nhất định, những mảnh băng đó hướng thẳng đâm vào người cô làm cô đau đớn thét lên. Nhưng không... nó lập tức bị tan chảy khi mới đâm vào người cô. Một lúc lốc xoáy cũng hạ, biết mình thất bại, hai người hàm mặt lui xuống

-Lên đi Alen- Nhị Hoàng Tử lên tiếng

-Vâng

Người tên Alen đó bước lên anh giơ một tay lên trời. Phút chốc mây kéo tới, trời đã tối lại càng đen thêm. Sấm sét xuất hiện bị anh hút gọn vào lòng bàn tay. Anh phóng thẳng đến người Rin. Chạm vào người cô, nhưng cô không thấy đau đớn gì cả, chỉ có cảm giác nóng. Cô lại la lớn đến khi Alen dừng lại

-Cô ta là trâu à???- Alen vô thức phun ra câu nói

Không đợi Alen lui xuống, Gin dậm nhẹ chân, tức thì mảnh nứt chạy đến chỗ Rin ngay lập tức. Nó càng ngày càng lan rộng ra, như muốn nuốt chửng cả người Rin vào trong bóng tối. Bỗng nhiên cô cảm thấy người nhẹ bỗng, cô đang bị nâng lên, tại sao chứ

-Cái gì??? Là gió ư???- May khó hiểu hỏi. Cô ta là thể loại gì vậy???

Gin không nói gì, cô nhú mày

Kentarus khẽ chân bước lên. Rin nhìn lên khuôn mặt thanh tú đó, đợi đã từ trước tới giờ cô không hề biết đến thế giới bên ngoài, không hề quan tâm đến người khác giới và đối với việc rung động trước họ càng không. Vậy... chàng trai này sao lại khiến cô mê mẩn đến như vậy, mái tóc đỏ dài của anh che

đi một bên thái dương, sống mũi cao ngút, làn mi dài hơn cả cô. Đôi chân mày sắc xảo lộ rõ biểu cảm trên khuôn mặt của người Hoàng Tử của Vương Quốc. Anh đang phân vân đủ điều. Ánh mắt anh nhìn cô, lộ rõ lên điều đó. Cô cũng khẽ cau mày mình lại

Kentarus mạnh bạo phát tay lên. Từ trong không khí một quả cầu lửa xuất hiện. Không khí nóng rực bao quanh cả khu canteen. Maya cùng với một số thành viên trong Băng lực khác nỗ lực giữ nhiệt độ không khí cho mọi người. Chỉ còn lại mình anh và Rin, áo cô ướt đầm, luồng khí nóng quá mạnh đến nỗi người cô như bị tụt hết hơi nước. Đến thở còn không ra hơi

- "Cô ta... sao có thể, nhiệt độ của Hoàng Tử thôi đã đủ giết chết tên không lồ trong Rừng Tiễn Sử, sao cô ta có thể chịu được chứ???"- Alen bất ngờ thăm nói trong tiềm thức

- Để xem cô chống đòn này bằng cách nào

Anh phăng tay tới trước, tức thời quả cầu lửa to lớn đó lao theo hướng tay anh. Rin nhìn nó nhưng rồi...

- "Mình đau quá, tất cả là do cái tên chết bầm đó, thật là muốn tức chết mà, bà sẽ không chết, bà không tha cho hắn đâu"

Hai tay gồng lực đưa ra trước, bỗng chốc không gian xung quanh lại tiếp tục nóng lên. Một quả cầu khác xuất hiện đối đầu với quả cầu của Kentarus. Ánh mắt thổ cập tím đã chuyển màu đỏ máu. Cô đẩy tay mạnh thêm, quả cầu liền biến mất. Không gian trở lại như bình thường, ai cũng hướng mắt về phía cô. Đến Kentarus cũng mặt nhợt nhạt

- Hoàng Tử ngài có sao không???- Alen liềm chạy đến hỏi thăm nhưng Kentarus kịp thời giơ tay lên ngăn cản

- Thất lực hội tụ- Cất tiếng đầy uy lực của mình lên, mọi người há miệng nhìn anh rồi nhìn Rin. Cô kiệt sức quỵ xuống. Máu mắt đã trở lại như bình thường. Toàn thân đau nhức lại tiếp tục dựa vào tường

Kentarus cùng 6 người còn lại giơ một tay về phía trước, một luồng sức mạnh cứ thế thoát ra vòm thành một quả cầu trắng sắc. Họ lại chia nó về phía Rin. Rin nhìn nó nhưng cô hết sức rồi, không chống chọi nổi nữa

- Cái gì?? Như vậy vẫn chưa đủ hay sao??

Nó lao tới cô, ngày càng một to. Vì tất cả những học sinh trong canteen đang âm thầm truyền một chút ít sức mạnh của mình vào đó. Từ khoảng không trước mặt Rin, thoáng nhỏ rồi lớn lên giống như quả cầu trước mặt. Nó tự ý lao tới chặn quả cầu đó lại. Như ngang sức, hai quả cầu tan biến đi

- Cái gì??? Quái vật à??- Kentarus lên tiếng

- Như vậy còn chưa đủ chứng minh hay sao, tại sao lại cứ thử thách cậu ấy. Những gì cậu ấy chịu đựng này giờ chẳng phải đã quá đủ rồi hả???- Roxy hét lớn trông đám người kia

Bỗng nhiên cả bọn học sinh tách ngang làm hai tạo một con đường lớn và rộng. Một người đàn ông bước lên từ khoảng trống được tách ra. Đàn ông??? Không, người đó là Hiệu Trưởng, được mệnh danh là thầy Hiệu Trưởng trẻ tuổi nhất. Nhìn ông cứ như đứa nhóc 16 tuổi. Thầy Luv- Hiệu Trưởng học viện đã chính thức nhúng tay vào việc này

Bạn đang đọc truyện [:*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [:*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Sự thật không thể chối cãi, cô ấy là một vampire

Thầy Hiệu Trưởng đến, các học sinh cùng bộ lục cung kính cúi chào

- Ta thấy lần này các trò làm hơi quá rồi- Âm thanh phát ra từ đôi môi ấy nó trong trẻo đến lạ. Nó không mấy già đi trong ngôn từ và cách nói chuyện đó

- Thầy cũng đã biết, cô ta... có lẽ là mang thất lực trong người

- Nhiệm vụ của các trò là phán quyết. Những chuyện còn lại cứ để người của học viện và bộ pháp luật lo

- Chúng em biết sai mong thầy tha lỗi- May nói

Trong bộ lục, không có bất cứ ai nhượng bộ ai cả và cũng chẳng có ai làm đội trưởng hay đội phó gì. Vì họ đều như nhau, có năng lực tiềm ẩn tài năng như nhau

Hiệu Trưởng giờ nhẹ ngón tay hướng về Rin. Cô nhìn theo nó, không gian bỗng mờ đi. Cô ngắt lịm. Thầy Luv ngảnh đầu ra sau tức thì một người phụ nữ lao tới chỗ Rin đỡ cô lại. Nhất thời bỗng cô lên

-Tất cả những gì trò ấy chịu đựng này giờ đã chứng minh trò ấy là một Vampire. Bây giờ ta sẽ đưa trò ấy đến cơ sở y tế để chữa trị. Giải tán

Học sinh theo lời thầy Luv giải tán về lớp. Riêng thầy, ông tiến đến cơ sở y tế chữa trị cho Rin

Roxy cứ mãi dõi theo bóng người đó cho tới khi khuất dạng

-Không biết cậu ấy có sao không??

Bộ lục đang ở trong phòng Hiệu Trưởng

-Ta biết các trò bận tâm điều gì nhưng ta đã nói chuyện này bộ pháp luật sẽ giải quyết

-Vậy thầy có định tiếp tục để cho cô ấy nhập học ở đây không???

-Việc Rin đến đây là... tình linh tộc đã ứng xuất. Ta nghĩ nên làm theo họ xem. Có lẽ đã thấy gì đó liên quan đến việc Rin có thất lực

Thầy Luv liếc xéo Kentarus sau đó lên tiếng

-Ở đây không còn chuyện của các em, mau về lớp đi

Nói rồi ông nhắm mắt lại. Bọn họ thấy vậy rời khỏi phòng. Ra ngoài đã thấy Roxy đứng đó

-Cô cũng thích lo chuyện bao đồng nhỉ- Maya nói mỉa mai khi thấy Roxy đứng đó- Chuyện này đâu có liên quan đến cô

-Em đứng đây thì có liên quan đến chị à. Vậy chị cũng đang lo chuyện bao đồng rồi- Roxy nói lại

-Hừ, đi thôi mọi người- Maya nói

-Xin lỗi Maya, đến lúc cô nên về lớp mình rồi. Chúng ta đi- Jesika lạnh lùng nói

Maya đứng đó. Hình như chai mặt rồi, cô không còn cảm xúc gì trên khuôn mặt nữa. Cô biết thế nào khác này cũng đến nhưng cho đến bây giờ cô vẫn chưa biết mình nên đối diện với nó như thế nào. Thôi đành im lặng. Đó là cách tốt nhất. Cô lặng lẽ bước đi

-"Một ngày nào đó họ sẽ không nói những lời đó với mình nữa"- Cô cười khổ

Roxy đứng ở sau hiểu được cảm giác đó. Cô chấp nhận bỏ cái chức đội trưởng Băng lực để giành cho chị mà chị nào có biết. Chị ấy lại tưởng là Roxy khinh thường nó không muốn nhận. Và lại cô cũng không muốn đứng ở vị trí đó, cô không muốn phải bận bịu với công việc. Cô còn trẻ mà, nên tận hưởng đi chứ. Cái vị trí Băng lực đó đến bây giờ vẫn còn trống và kẻ cạnh tranh duy nhất chỉ có mình Maya

...

Rin mở mắt tỉnh dậy trong một không gian trắng xóa. Nheo mắt lại trước ánh đèn, cô nhận ra đây là một căn phòng và mình đang nằm trên một chiếc giường. Một môi bước xuống giường và tìm cánh cửa

Roxy nhẹ nhàng mở cửa bước vào bên trong

-Không ai dạy trò phép lịch sự sao Roxy???- Thầy Luv tuy nhắm mắt nhưng vẫn ý thức được xung quanh

-Em thấy thầy đã ngủ

Cô nói một câu ngắn gọn

-Âydzà!!! Một quá

Rin mở cửa bước ra

-Đây là đâu vậy???- Cô hỏi phong long

Thấy Rin bước ra và đi còn chưa vững, Roxy chạy lại đỡ cô

-Cậu sao rồi, ổn không???

-Cậu... -Rin nhìn Roxy một hồi- Roxy đứng không??? Còn đây là...

-Là thầy Luv hiệu trưởng học viện đó

-Vậy à, cậu có thể đưa tôi về không??

-Ồ... cậu... cũng nên chào hỏi thầy ấy chứ- Roxy nói khẽ

-Hà!! Tại sao???- Cô mặt ngu nhìn Roxy rồi lại nhìn thầy Luv- Đi về, tại sao phải chào hỏi có lợi gì cho mình đâu chứ. Mau đi thôi tôi mệt lắm rồi

Cô bỏ đi ra khỏi cửa trước. Roxy ở lại bên trong thì lúng túng không biết làm gì đành cúi chào trước thầy thay Rin nói lời xin lỗi. Khi cô đi ra thì không thấy Rin đâu nữa

-Rin!!! Cậu đâu rồi??? Nhưng... tại sao...

-Tại sao em lại lo cho cậu ấy vậy hả??- Alen từ đằng sau bước tới đứng ngang hàng với cô. Làn gió thổi từ sau đi tới làm tóc cô bay loạn xạ. Cô ngược mặt lên nhìn ánh trăng đang soi sáng cả một vùng đất rộng

-Em cũng không biết nữa, lí trí của em bảo em phải làm vậy, và em... cảm thấy cậu ấy rất quan trọng với em. Anh biết mà đúng không??- Cô mắt rung rung nhìn Alen- Nhưng với một cảm giác khác và em sẽ đối xử với cậu ấy bằng một cách khác. Không như xưa nữa

Cô nhắm mắt lại tận hưởng gió đang đi. Nhẹ nhàng lướt qua mái tóc trắng xám của cô. Cô khẽ cười nghiêng đầu qua nhìn Alen

-Cảm ơn anh đã đến đây. Anh vẫn quan tâm em như trước nhỉ. Em đi trước và tìm Rin đây

Cô nhón chân hôn nhẹ lên má anh. Mặt anh thoáng đỏ nên liền quay sang hướng khác. Còn cô thì tươi cười chạy đi

Rin một nhọc chui ra từ một bụi cây

-Trời ơi ở đâu vậy, sao nơi này lại rộng thế chứ. Một chết đi được. Làm ơn ai đó cho tôi biết lí túc xá ở đâu đi

-Đi về phía đông

Một giọng nói vang lên khiến cô giật mình quay lại. Nhìn tám phương tứ hướng nhưng chẳng thấy ai cả. Thầm hỏi "Ai vậy cà???" Nhưng đáp lại cô

-Cứ đi đi ở đó hỏi nhiều làm gì

-Độc được suy nghĩ tôi ák???

Im lặng... Không gian im lặng đến rợn người nhưng lại không làm cho ai kia xoay chuyển cảm xúc. Cảm thấy mình bị cho ăn bọ. Cô nhếch nhếch môi và cười không nổi. Trước khi rời đi buồn lại một câu

-Chờ đi, trên cây cao lắm cân thận bị rơi đấy. Hứ!!!- Cô bỏ đi theo hướng đông không ngoảnh lại

Roẹt... Rầm...

Một chàng trai từ trên cây té xuống. Anh ôm hông mình đau điên

-Sao linh thể không biết, cũng tại mình nằm trên cành cây mỏng quá

Đó không ai khác chính là Nhị Hoàng Tử Kentarus của chúng ta. Anh chỉ đang nằm nghỉ ngơi trên cây thì gặp cô từ trong bụi chui ra. Anh đã định không quan tâm nhưng không hiểu tại sao lại chỉ đường cho cô ấy nữa. Và trong lúc anh chuyển tư thế nằm thì bị cô phát hiện. Chán chường thật, nói đúng như thần vậy, bảo anh ngã là anh đã ngã rồi. Một cú thật thốn mà

-Đồ miệng thối- Anh buông một câu

Rin đúng là đã đến được kí túc xá. Cô đi vào bên trong và đứng trước căn phòng mà cô đã được tá túc một đêm. Điều đáng chú ý hơn là hành lí của cô đều đang ở trước phòng

-Đuối???

Tức thời cánh cửa bị mở ra. Một cô gái đứng trước mặt cô đồng dạng nói

-Cô cảm phiền ra khỏi phòng tôi. Bạn phòng tôi đã đến rồi

Cô nghe nhưng mặt lại chẳng có cảm xúc và chỉ khi nhìn vào bên trong thấy Roxy đang đối chấp với ai đó bà mắt cứ lo lắng nhìn về cô thì mày cô khẽ cau lại. Cánh cửa dần bị khép lại và khoảng cách mà cô nhìn thấy Roxy cũng dần bị thu hẹp. Rầm!! Cánh cửa đã kéo kín, cô đứng đó ngẫm nghĩ một hồi rồi kéo vali định bước đi

-Cháu gái- Cô vội quay lại

Bạn đang đọc truyện [:*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [:*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Phòng mới

Rin quay người lại nhìn. Thì ra là một người đã gần bước qua tuổi phụ nữ

-Bà... gọi tôi???

-Con đi đâu vào lúc này. Đàng ra con phải ở trong phòng chứ

-Phòng??? Học mới đuổi tôi đi xong này

-Đuổi, tại sao???

-Chuyện này tôi nghĩ bà không cần hỏi nhiều đâu, tôi cũng không biết nói thế nào

-Vậy muốn ở phòng mới không???- Bà lại tiếp tục hỏi

-Ở một mình... hay với ai???

-Tất nhiên là một mình rồi

-Ừm... tôi đồng ý nhưng... ở đây rất nhiều học sinh vài học. Làm sao mà còn phòng trống được???- Rin mang gương mặt đầy nghi hoặc hỏi

-Nếu muốn biết thì theo ta nào

Rin tin tưởng theo sao bà ta vì dù sao nhìn bà ta cũng có vẻ thánh thiện

Đứng trước một căn phòng nhìn cũ kĩ như rất sạch sẽ

-Nó đây sao???

Quay lại hỏi thì chả thấy bà ấy đâu nữa nhưng trong tay cô lại có chiếc chìa khóa. Có lẽ là của phòng này. Không chần chừ mở nó ra. Bước vào bên trong, một mùi hương sộc vào mũi. Nó thơm đến lạ. Mùi hoa oải hương cứ tung tăng xung quanh người làm cho Rin cảm thấy rất thoải mái. Căn phòng rất gọn gàng và cũng rất sạch sẽ. Như được lau chùi hằng ngày vậy. Đi ngang qua khoảng trống giữa nhà, cô thấy tóc cô như bị vướng bởi cái gì đó. Giơ tay cao lên để tháo nó ra mất một hồi. Cô ngồi xuống thờ dốc, lấy tay vuốt lại mái tóc mình

-Thiệt tình, tóc dài cũng khổ

Rồi cô đứng dậy đi lại bật đèn lên thì thấy có thứ gì đó bị treo lơ lửng đúng nơi lúc này cô bị vướng tóc. Nhíu mày đi lại nhìn. Thì ra là một con doll (búp bê). Nó cao chắc khoảng bằng đứa em bé 8 tuổi, bím tóc được thắt sang hai bên vai. Chiếc váy màu trắng sọc đỏ dài phủ đến chân, đôi chân mang đôi giày đỏ phù ngón. Khuôn mặt ngăm đen kinh dị, ánh mắt xang dương ngọc đang trợn trừng nhìn thẳng về hướng con người đang mang khuôn mặt không cảm xúc nhìn kia. Ánh mắt nó sáng lên trong đêm. Hai bên má được đánh rất đậm lộ hai hình tròn rõ rệt. Hai bên cánh môi đều nhưng nhếch lên cười. Rin nhìn nó thêm một hồi rồi lấy một chiếc ghế cao bắt lên mang nó xuống. Nó như đang bị treo lơ lửng, vó một sợi dây trông qua cô nó cứ như người tự tử không hơn kém. Sẵn tay cô cắt luôn sợi dây để khỏi vướng víu. Đặt nó ngồi lên giường rồi quay sang vali tìm khăn giấy ướt. Vì nó rất bẩn, bị bám đầy cả lên người. Có khi bà kia dọn dẹp phòng mà không biết có con doll này bên trên chăng. Cầm chiếc khăn trên tay col quay người lại. Nó đã ở đâu mất nhưng thay vào đó là một đứa bé da trắng nõn nà và ngoại hình i hệt như con doll kia. Dù vậy nhưng cô cần nhảy xuống giường nhìn trên nhìn dưới ngó dọc ngó nghiêng tìm kiếm

-Chỉ tìm cái gì vậy??- Giọng nói đúng chất trẻ con của nó vang lên

-Ồ... nhóc là ai, sao nhóc lại ở đây

-Chỉ mới đưa tôi xuống mà giờ hỏi à, biết vậy leo lên đó lại khỏi xuống- Nó đưa khuôn mặt đang đó nói với cô

-Nhóc là doll

Rin vừa nói vừa chỉ tay vào nó. Nó vươn mình nắm lấy tay Rin hạ xuống. Nó ghét bị người ta hướng ngón tay vào mình

-Chỉ gái à tôi có tên đường vàng đó. Đúng có mãi gọi tôi là doll. Tôi không thích. Tên tôi là Anabell đó. Nhớ giữ cái

-Gọi là Ana đi, bỏ từ Bell, để chi cho dài dòng

-Tùy chị- Ana nói mà mặt cứ hướng đi đâu, không nhìn thẳng vào mắt Rin

-Quay lại đây

Rin xoay người nó lại đối diện với mình khiến nó hơi ngạc nhiên

-Chỉ làm gì vậy???- Nó ngơ ngác

-Bây giờ muốn tắm hay để chị lau bớt bụi đây

Nó im lặng không nói nữa. Để mặt Rin muốn làm gì làm. Sau khi cảm thấy bản thân đã sạch sẽ, nó lên tiếng nói

-Đi mua đồ ăn cho tôi đi, tôi đói quá rồi

Rin ngạc nhiên nhìn nó, một cô bé mà miệng lưỡi đã đánh đá như vậy rồi à

-Mua đồ ăn ák, bây giờ làm gì còn ai bán nữa??

-Canteen đây

-Trễ rồi mà bán gì nữa

-Ồ đó bán 24/24 mà, ở bao lâu rồi mà không biết

-Cách đây một ngày ☺

-... thôi đi mua cho tôi đi, đói quá rồi

-Vậy chứ từ trước giờ em ăn gì

-Không ăn

-Bao lâu rồi???

-Không biết, bị treo cổ trên đó không thấy à

Rin nhìn lên chóc lúc nãy rồi nhìn lại Ana

-Thôi chịu em đó để chị đi mua

Rin đứng dậy toan bước đi, Ana thì cứ nhìn theo bóng Rin. Bước tới cửa, chân cô bỗng dừng lại. Ana nhếch miệng cười. Nó đã đoán đúng

-Tiền đâu mà mua???

-Ha chị ngốc thật. Mở ngăn học tủ ở phía dưới ra. Cái học bên phải đấy. Cầm đồng xu vào bên trái- Giọng nói nó mang đầy uy lực

Rin không phản ứng rằng sắp làm theo. Mở cái học bên phải ra. Những đồng xu và những xấp tiền được sắp ngay ngắn một cách tinh xảo làm cho người khác nhìn vào khó mà muốn sử dụng nó được không ngoại trừ cô. Cầm đồng xu lên nhìn, nó có hai mặt nhưng... hai bên đều là những ngôi sao 6 cánh. Bằng cách nào đó nó được điêu khắc rất đặc biệt. Ngắm nghía nó một chút cô nhìn đến phía những xấp tiền giấy. Cầm nó lên, chất liệu giấy làm cảm giác cô thấy lạ, loại giấy mỏng manh vô cùng nhưng chắc khó có ai làm rách nó được. Cô dùng hai tay cầm định xé nó thử thì giọng nói của nó lại lên tiếng

-Tôi sắp chết đến nơi rồi đấy. Chị nhanh lên giùm cái đi

Giật mình hốt một đồng tiền, cô gật gật rồi rời khỏi phòng không quên nói lại

-Ồ yên chờ chị về nhé

Cánh cửa đóng xầm lại, Ana ngược mắt nhìn lại thân thể mình. Đúng là sạch sẽ thật, nó đã ở đây chắc khoảng hơn trăm năm mà chỉ vài chiếc khăn giấy đã làm nó trông rất ưa nhìn, không như cái bộ dạng lấm lem như ăn mày lúc nãy. Cả váy của nó cũng được Rin lau chùi lại. Váy nó không ngấm bụi làm nó thấy yên tâm hơn. Nó không muốn để Rin thấy thân thể của nó. Những vết sẹo đó không bao giờ lành được, những vết thương do đạn bạc gây ra. Cốc cốc... tiếng gõ cửa đã kéo nó ra khỏi đồng suy nghĩ kia. Nó nhảy xuống giường lon ton chạy ra cửa mở nó ra

-Bà Mel!!!

Nó nhảy lên ôm lấy người mà nó gọi là bà Mel kia. Bà Mel là người phụ nữ lúc nãy, bà đến đây một là để dọn dẹp và một là để thăm dò tình hình

-Con tỉnh rồi sao??

-Vâng thưa bà Mel- gương mặt nó rất tươi tỉnh, khác hẳn với cái mặt lạnh lùng mà lúc nãy nó đối đáp với Rin- Bà vào phòng chơi

Không chờ bà trả lời nó lúi lúi vào bên trong. Để bà ngồi lên giường rồi nó nhảy lên theo

-Rin đâu rồi??- Bà cất tiếng hỏi

-Rin?? Chị ta cũng tên Rin sao??? Đúng là một sự trùng hợp kì lạ

-Đúng là kì lạ thật và cũng chính vì vậy ta mới đưa con bé đó vào phòng này, xin lỗi vì không hỏi ý kiến con trước nha mà trả lời câu hỏi của ta, con bé đâu??

-Không sao đâu... chị ấy đi mua đồ ăn cho cháu rồi

Bà Mel há hốc mồm nhìn nó

-Bảo cái là đi liền sao???

-Chị ấy ngốc lắm- Nó vừa gác đầu vừa nói

Hai người cứ thế và tán gẫu những chuyện trên trời dưới đất. Dù là ở hai mức tuổi chênh lệch nhau không ít nhưng họ vẫn nói chuyện như những người cũng trang lứa vậy

Rin ra khỏi canteen trường

-Con nhỏ này đúng là hại người, bây giờ phải quay lại kí túc xá. Ấy dza nghĩ tới mà mệt

Cô định quay gót quay về nhưng lại nhớ ra cái gì đó, cô chạy lại vào trong rồi phóng vọt ra ngoài đi sang hướng ngược lại với đường ra về của mình

Mở cửa ra và vào phòng, nhóc Ana đã ngủ đi tựa lúc nào. Nhìn cái mặt mới đáng ghét làm sao. Cô không nỡ đánh thức nó nhưng nó đang đói mà, nó cũng nên ăn trước khi ngủ chứ. Cô lay lay nó dậy

-Này nhóc, dậy ăn đi nào, xin lỗi vì về trễ nha

Nó ngốc đầu dậy liền lên tiếng

-Sao chị chậm vậy, có biết là tôi đói lắm không???

-Hihi ăn đi rồi ngủ

Bỏ qua lời nói đó Rin cười nhẹ nhắc nhở nó ăn

Lấy một chút đồ ăn nhẹ ra, nó ăn hết chỉ trong 3p. Rin há miệng nhìn nó ăn mà chây dãi. Cô chưa cho vào mồm tí nào mà

-Ăn xong rồi tôi đi ngủ đây

Nó định lên giường thì bị Rin kéo lại

-Này đợi đã, chị có ghé siêu thị mua cho em chút quần áo. Em vào thay đi

Ana nhìn nó mà mắt cứ mở to hết cỡ, chị ấy đã chạy bộ khoảng hơn mấy cây số để mua đồ cho nó sao

-Đây là... chị mua sao??

-Đúng rồi, em cũng nên có đồ mới nhì, đâu có nên mặc mãi một bộ được

Cầm lấy và ôm lấy nó vào lòng, Ana nhắm mắt nhớ lại câu nói đó

-"Nếu có chủ nhân mới thì cứ lấy chút tiền này mà tiêu nhé"

Ana cười, đây là lần đầu Rin thấy nó cười đó. Tựa như thiên thần tí hon. Ánh trăng tạt vào một bên má nó làm cho nó thêm xinh xắn hơn

-Nó thơm lắm, cảm ơn chị trước, tôi vào thay đây

Nó nhanh nhẩu nhảy vào phòng tắm còn Rin thì ngồi ở ngoài và chờ đợi và trong thời gian chờ đợi đó, cô tìm chỗ sắp xếp những phương trình thí nghiệm hóa học của mình

-Xong

Kọt kẹt... có tiếng như ai đó đang muốn mở cửa. Rin vội đi tới mở cửa ra. Thì ra là Kentarus, anh đang làm gì ở đây. Nhìn cô anh bỗng nhớ đến lần

trước

-Đồ miệng thối??- Anh phát ngôn

Nhìn là biết đang ám chỉ mình, ngón tay còn đang hướng về phía cô kia mà. Lấy tay hất nó ra cô vênh mặt nói

-Đồ phát ngôn bừa bãi, dựa vào đâu mà anh dám nói tôi miệng thối, anh xem thử tôi và anh ai hơn nào

Vừa nói cô vừa hà hơi miệng mình vào trong mặt Kentarus, anh cứ vậy mà lùi dần ra sau. Alen (cận vệ của Kentarus) thấy vậy đưa tay ngăn cách hai người

-Sao ngươi dám làm vậy?? Có biết đây là ai không hả???

-Ai??- Cô ngu ngơ

-Nhị Hoàng Tử Kentarus Black đây

Tên tên ten~~~~~ Lời giới thiệu đầy uy nghiêm

-Thì sao?? Liên quan gì đến tôi nào??

□□□ Hai bức tượng đã được tạc xong sau lời nói đó

>>>>Cạn ngôn

Bạn đang đọc truyện [*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu*] [*Một Đi Không Trở Lại*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đi tìm ông nghiệm

Rin vẫn không đổi cảm xúc trên khuôn mặt

-Xin lỗi nhưng hai người đến đây làm gì???- Rin hỏi

Hai người lại nhìn nhau, Kentarus không nói gì đẩy mạnh cửa đi vào nhìn lại căn phòng. Nó không còn như, anh không thể nhận ra đây lại là căn phòng mà anh nâng niu bao lâu nay

-Cô... cô đang làm gì ở đây vậy hả!!!

-Tôi...

Roẹt... roẹt... nhiệt độ căn phòng dần tăng lên, Alen phải ghé sát vào người Kentarus may ra mới thoát cái nóng đó. Những ông nghiệm cô đã bày ra sẵn này giờ, nó đang dần vỡ vụn, trong đấy mất cô, hình ảnh nó cứ lảng vảng, đây là thứ mà cô còn giữ lại duy nhất của ba mẹ cô. Nó đã làm biến mất cái nóng đang bao quanh. Nhận thức được, cô lắc đầu lao đến vật ngã người Kentarus

-Dừng lại đi!!!!

Kentarus bất ngờ bị đẩy xuống sàn, anh ngờ người nhìn cô gái đang đưa ánh mắt tức giận nhìn anh

-Đồ hách dịch, anh là cái thá gì vậy hả, tự tiện vào phòng người khác rồi phá hoại của riêng của người ta như vậy bộ vui lắm sao, bộ rảnh rồi quá không có việc gì làm à

Vừa nói, nước mắt cô cứ chảy xuống gương mặt của người đang nghe nó. Cô đứng dậy nắm áo Kentarus một cách mạnh bạo, tay kia kéo áo Alen phăng hai người ra khỏi phòng

-Biến đi tên Ken và tên cận vệ đáng ghét

-Này tôi cũng có tên mà

Rầm!!! Tiếng va chạm giữa cửa và cạnh tường cắt ngang lời nói của anh.

Rin quay lại nhìn đồng hồ cát mới được hình thành vài khắc trước, nước mắt cô lại rơi, đây là thứ cô còn giữ lại của hai người mà cô yêu quý nhất. Vẫn chưa biết bao giờ mới gặp lại họ, mà bây giờ những thứ họ trao cô đã không giữ gìn được. Bước lên một bước

-A!!!- Tiếng rên đau đớn khi bị thủy tinh đâm vào chân, cô vội rút nó ra rồi lấy khăn lau nó thật sạch sẽ, miệng không ngừng nói

-Ba mẹ con xin lỗi

Nước mắt hòa với chất lỏng đỏ tươi trên những mảnh thủy tinh kích cỡ khác nhau. Ana từ bên trong bước ra thấy đồng đồ nát thì giật mình. Thấy Rin nâng niu những mảnh thủy tinh như vậy, nó nhảy lên bay đến chỗ cô

-Này, chị làm gì vậy hả

-Nhóc lên giường ngủ đi, chị dọn rồi đó

Nó nhìn lên giường. Rất sạch sẽ

-Chị không ngủ sao???

-Nhóc cứ ngủ trước

-Chị thấy tôi mặt chiếc áo này thế nào???

-Đẹp lắm

-Vậy à, đưa đây

Nó giựt đi chiếc váy trên tay Rin

-Ơ nhóc lấy nó làm gì??

-Tôi thay nó... và đi ngủ

-Cái đó bẩn lắm

-Yên tâm tôi không nằm trên chiếc giường yêu quý của chị đâu

-Chớ nhóc định làm gì

-Trước giờ tôi làm gì có ngủ giường chứ. Chị thấy tôi sao thì giờ tôi vậy

Nó thay đồ rồi bước ra, khi nó định trở về nguyên bản khi Rin mới bước vào thì Rin đứng dậy thẳng tay cắt đứt sợi dây mà nó đã treo cổ

-Nhóc đang nghĩ gì vậy?? Đừng nghĩ là muốn làm gì làm nha

-Chị có quyền gì mà ngăn cản tôi

-Đây là phòng tôi, đừng có ở đó mà hóng hách

-Tôi ở đây lâu hơn chị đó, đừng tưởng bở

-Hứ!! Nói gì nói bây giờ phòng này là của chị. Nhóc muốn ngủ theo kiểu thác cổ đó thì đi qua phòng khác mà làm, phòng này không tiếp

-Đi thì đi, tôi sợ chị à

Đôi chân nhỏ nhắn của nó toan bước đi, khi tay nó chạm vào nắm cửa thì nó dừng hẳn tất cả hành động lại

-Cái bà chị chết tiệt

Nó chửi rủa trong miệng rồi quay lại bay lên giường ngủ thẳng một giấc

Nhưng Rin không quan tâm, vừa dọn mảnh vỡ, hình ảnh Kentarus lại ủa về, cô tức giận la lớn

-KENTARUS!!!!!! TÔI SẼ KHÔNG THA CHO ANH!!!□

Câu hét làm Ana giật mình tỉnh giấc, lại làm tỉnh giấc luôn người phụ nữ uy quyền đang nằm ngủ trên chiếc ngai vàng của vua. Bà nhẹ nhàng mở mắt

-Con trai ta... làm gì để người ta hét tên mình lên như vậy hả

-Cô ta bị điên mà, mẹ để ý làm gì- Kentarus đã đứng đó dựa người vào chiếc ghế to lớn từ lúc nào

-Mẹ muốn gặp cô ta thật, thật khó khi có người để con quan tâm như vậy

Kentarus như nheo lại, anh không nói nữa

-Ta đã nói với con bao nhiêu lần, gạt bỏ quá khứ đi- Giọng bà trở nên gay gắt- Tương lai đang chờ con mà

Kentarus không nói gì với mẹ mình cả, bà nhắm mắt cảm nhận nằm lên tầng băng đang ở trong một mật thất được mở sẵn

-Cha con vì nó mà chết, con biết mà, ta sợ con buồn nên không nói nhiều. Con hãy nghĩ cho ta chứ

Anh bỏ đi. Bà nhắm mắt thiếp đi. Bên trong tàn băng, một con người đang ở đó

Quay lại với Rin, cô tiếp tục ngồi xuống lau đi những mảnh thủy tinh vỡ vụn

-Chị thật là, hết như vậy thì ai mà ngủ được, chính chị bảo tôi lên giường ngủ mà

Nói rồi nó lăn ra ngủ tiếp

Như thường lệ, đúng ba giờ sáng nó thức dậy. Căn phòng gọn gàng hơn bao giờ hết. Chiếc hộp chứa những mảnh thủy tinh vỡ được đặt lên bàn ngủ cạnh giường ngay ngắn

-Chị ta đâu rồi- Nó lẩm nhẩm

Rồi nó nghe tiếng rên ở đâu đó. Nó lần theo thì đến WC, nhìn vào thấy Rin đang tự tay tháo những mảnh thủy tinh bị văng vào mình ra. Máu chảy thành dòng

-Mảnh cuối cùng à ư dza!!!

Nó nhủ mày, định chạy vào nhưng Rin, cô đang dùng chính những chất hóa học của chính mình sát trùng nó

-Chị ta điên sao

Rin đau đớn khi những dung dịch đó ngấm vào cơ thể mình, cô nắm lấy chiếc áo cần thật mạnh. Đòi lại sự đau đớn đó, những vết thương của cô dần lành lại. Sau khi mọi thứ đã xong hết, cô dựa lưng vào gương, nước mắt chảy không lí do. Ana vẫn đứng đó, nó vẫn đứng nhìn Rin khóc như vậy. Khóc một hồi như đã đủ, cô đứng dậy đi ra thì thấy Ana đang ngủ gật bên khung cửa

-Nó làm gì ở đây vậy??

Nói rồi cô bế nó đặt lên giường, đắp chăn kĩ càng rồi lấy một cái áo choàng đen khoác lên người. Cô sẽ nhảy ra bằng đường cửa sổ, dù biết đây là tầng cao nhất nhưng nó đã không còn là gì với cô nữa rồi. Cô đã đối mặt với nó rất nhiều lần... để thoát thân

-Chị định đi đâu vậy??

Rin giật mình

-Nhóc???- Cô nhẹ giọng- Ngủ đi, sáng dậy nhóc sẽ thấy phần ăn của mình mà

Cô cười với nó rồi rời đi chạy tót vào trong rừng. Về phần nó, nó nhìn cô đến khi khuất dạng mới nhón chân kéo rèm cửa sổ lại

Rin đi đây đó rất nhiều nơi, nó khiến cô mệt nhọc vì nó rất rộng lớn

-Chết tiệt, sao mà nó rộng vậy, không lẽ... ở cái thế giới này không có sử dụng khoa học sao??

Dứt câu cô thờ hồng học ngồi bệt xuống xếp chân lại ngay ngắn dù mình đang mặc váy. Bỗng nhiên muốn dựa vào thứ gì đó, cô ngã mình thì

Bình!!! Đầu cô như bị đập vào gì đó

-Cái gì vậy... nhà kính sao???

Nhìn qua những tán cây bò leo neho trên mái kính trong những vãn có khoảng trống cho cô một khoảng nhìn nhỏ. Một người thanh niên, à không, một gã đàn ông mới đứng, ông mặc một chiếc blouse trắng, ông vơ hai tay mình qua lại, khuôn mặt nghiêm nghị nhắm nhắm gì đó trong miệng. Và điều khiến Rin bất ngờ hơn, giữa hai tay ông ta... một ống nghiệm đang được hình thành

-Hó!! Đây là thứ mình cần tìm... ôi~~

Rồi cô lại trả lại không gian im lặng cho không gian, mắt chăm chú nhìn vào khẩu miệng của người đàn ông đó rồi hai tay cùng làm hành động giống ông ta. Từng hạt cát nhỏ hết cỡ trắng xóa như tia sáng nhờ ánh trắng từ trong lòng đất bay lên. Theo lời Rin nhắm nhắm trong miệng, chúng tụ lại cứ từ từ và từ từ, nó bắt đầu cao hơn từ một mảnh nhỏ. Rin khoái chí cười, rồi cô tự động điều khiển nó bằng tâm trí mình, miệng lẩm nhẩm

-Hay thật, mình đoán đại cũng đúng

Hiện cô đã tạo được hơn nửa lọ. Cô khoái chí cười thêm

-È hem!!!

Biết có người cô liền vơ lấy cái ống nghiệm đang làm dang dở quay về hướng đối diện người đó. Áo choàng nó vẫn che được mặt cô lại. Cô nuốt nước bọt không lên tiếng. Nhìn chính diện mới thấy, ông ta thật đẹp trai, một cách hoàn mĩ, khuôn mặt trắng ngao lộ rõ sự nghiêm nghị. Nhưng đáy mắt ông lại rất kiều ngạo, sống mũi cao, mặt lúc nào cũng ngấn về trước. Ông nắm chặt lấy tay Rin mạnh bạo kéo đi đến chỗ lúc này ông đứng. Rin nhìn quanh nó một lần, ông ngồi xuống chiếc ghế dựa giọng lên tiếng như đang ra lệnh

-Làm tiếp cái đang dang dở đi

Rin vẫn ôm khư khư cái ống nghiệm như một đứa trẻ giành đồ chơi

-Sao vậy, xem trộm người ta mà giờ có thái độ đó à

Rin đành lên tiếng

-Hừ!! Được thôi nhưng... không được lấy cái này của tôi khi tôi hoàn thành đó

-Ta cũng có thể làm ra nó, cô nghĩ ta cần à

-Hừ! Coi cái kiểu nói- Cô nói nhắm nhìn ông ta bằng ánh mắt khinh khinh nhưng cô không biết, ông ta đã nghe hết nhưng do không lên tiếng thôi

Cô tiếp tục công việc của mình, bây giờ có bí quyết rồi, phải cố gắng làm nhanh rồi chuồn lẹ mới được

Cô hoàn thành nó một cách nhanh nhất, cô khiến ông giật mình

-Con bé thật có tài năng

-Xong rồi, ông còn muốn gì nữa, tôi đi à

Không cần biết họ có gọi mình lại hay không, nên phăng đi là cách nhanh nhất

-Cha thật bất công- Gin từ bên trong bước ra

-Là con đó Gin?? Sao con lại ở đây

-Gynabess, hãy đọc đúng tên con đi, sao cha lại không dạy cho con, mà lại dạy cho người ngoài chứ

Ông nhìn Gin rồi quay sang hướng khác

-Con không có năng lực, chỉ có anh con, là Gin mới có năng lực thôi. Con không có gì để ta dựa dẫm hết

"Con không có gì để ta dựa dẫm hết" Tim Gin như bị thứ gì đó đâm xuyên, sau bao nhiêu cố gắng, cô đã trở thành đội trưởng thảo lực, cô đã đổi tên họ của mình thành tên anh trai mình, nhưng sao vẫn bị cha mình ghẻ lạnh và không xem ra gì chứ. Từ nhỏ cô đã có đam mê với hóa học, cô muốn trở thành một nhà hóa học như cha mình, dù cô biết cha không kì vọng vào bản thân nhưng cô vẫn nuôi hi vọng nào đó. Gin, là anh trai cô, anh ấy cũng rất tài giỏi về việc điều hòa dung dịch hóa học, anh chỉ hơn cô một chút thôi, anh cực kì thương cô, vì cô biết nghĩ cho gia đình, biết nghĩ cho cha. Nhưng trong mắt cha cô, cô là một đồ thất bại. Chuyện là từ nhỏ, trong một lần muốn giúp cha mình, cô đã làm hỏng chất dịch mà cha cô đang chế tạo. Ông đã rất suy sụp tinh thần. Sau này khi lớn lên cô mới biết, đó là thứ mà cha cô chế ra để cứu mẹ. Mẹ cô mất trong một cuộc đại chiến trong quá khứ. Ông lúc đó như không muốn sống nữa, nhưng lại còn anh cô... và cô. Không nói gì nhiều nữa, cô nén tiếng khóc không thành tiếng chạy đi. Gee (tên cha cô), bây giờ mặt ông mới có cảm xúc, ánh mắt đượm buồn, ông ngẩng đầu lên cao nhìn vầng trăng khuyết qua cửa kính

-Lena, con bé đã trưởng thành rồi, em vui chứ. Còn về phần Gin, anh sẽ tìm nó về, đã 10 năm rồi

Rin đi về và vào phòng cầm theo một túi đồ ăn

-Nhóc Ana, chị mua đồ ăn về rồi này

Ana từ trong chăn lật nó ra rồi chạy lại

-Hôm nay chị mua gì vậy???

-Ăn đi

Rin vào bên trong kéo rèm lại

-Chị không ăn sao??

-Hà!??? Đợi chị tí nàk

Với tốc độ bàn thờ, Rin thay đồ rồi nhanh chóng lao ra ngồi lên chiếc bàn mini

-Ăn thôi

Rin soạn đồ ăn ra rồi cả hai ngồi ăn ngon lành

-Chị đi đâu mà đi sớm vậy, đã vậy còn choàng áo đen, không riêng mình tôi người khác cũng tưởng chị đi ăn cướp đấy

-Haizz nhóc bớt nói được không, chị không có ăn cướp, cái này là chị tự làm ra, được chứ

-Một người bắt tài như chị làm ra cái gì, đến bản thân mình còn không biết là mang lực gì mà, sao chị có thể điều khiển được nó

-Aha, ta là thiên tài mà

-Ôi ôi, chị đừng tự tin quá chứ, theo tôi chị nên tập luyện hơn đi, học viện này không đơn giản như chị nghĩ đâu

-Hừ!! Nhóc nói nhieu quá rồi đó

-Miệng sinh ra là để nói mà

-...- Thua, Rin không cãi lại cái mỏ này

...

-Chị đi học đây, ở nhà đừng đi đâu chơi xa đấy

Bạn đang đọc truyện *[:Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:] [:Một Đi Không Trở Lại:]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Kẻ cùng bàn

Là ngày đầu tiên đi học, cô đi sớm nhất lớp rồi. Bên trong không có ai cả. Cô đi vào chỗ ngồi đã được Roxy nói từ trước

-Cậu đến sớm vậy!??

Là Roxy, cô cũng đến sớm thật

-Cậu đến sớm vậy!??

-Cậu hơn mình mà còn nói mình à

-Hihi

Roxy ngồi vào chỗ ngồi của mình đằng sau Rin

-Cậu ngồi đó sao??

Roxy gật đầu

Bình!!! Một thứ gì đó mới roi trúng đầu cô sao??? Nó roi ngay ngắn trên phần ghe trông bên cạnh

-Ôi cái gì vậy, sưng sọ rồi

Roxy nhìn ra phía cửa

-"Hôm nay... ngài đến sớm vậy??"

-À~~~~ thì ra là cô... đồ miệng thú!

Rin ngẩng đầu lên nhìn hai người đang đứng trước mặt, đứng đối diện với tên ngênh mặt mới nói móc cô kia

-À~~ là tên hách dịch nhà anh à, không ngờ là anh cũng đi học đấy

Roxy ha hốc mồm nhìn Rin, đó là hoàng tử, sao cô có thể phát ngôn ngu vạy chứ. Như cá chết, cô vẫn cứ há hốc miệng nhìn hai người đầu khẩu

-Tại sao ta lại không thể đi học

-Một người vô văn hóa như anh đi học chỉ cho tốn sức! Hừ đồ hách dịch

-Cô!! Mạnh miệng lắm, cô cũng nên biết trên biết dưới, tôi là Nhị hoàng tử đó

-Thì sao, hoàng tử thì muốn làm gì làm à, nực cười, vậy thì cũng đừng vô duyên quá, có biết bao nhiêu cô gái ngoài kia thì tại sao lại chọn tôi làm mục tiêu chứ. Đây là Vampire, thế giới Vampire, không lẽ anh không tìm được ai ưng ý. Muốn không, hôm nào đó rảnh rỗi sẽ tìm cho anh một em

-Cô cứ nói như đúng rồi, tôi thì có biết bao nhiêu phụ nữ theo, chỉ tội cô chả có tên đàn ông nào bám cả

-Tôi biết bản thân tôi không tốt, con trai bám theo tôi chỉ cho khổ. Điều đó chỉ làm cho họ khổ sở hơn thôi

Ân ý trong câu nói đó làm anh nhúm mày vì anh vẫn chưa hình dung được

-Ha!! Đang ngụy biện cho sự ế ảm của mình đấy à

-Đừng tự cao quá hoàng tử ạ, làm ơn coi lại cách ăn nói của mình đi, tôn trọng người ta chút chứ

Chát!!!!

Lúc cô hàn huyên với hoàng tử vài câu, những người khác trong lớp đã đến. Một người trong số đó đã dùng lực của mình giáng thẳng cái tát trời đánh vào má Rin. Mạnh nhưng cô vẫn đứng vững

-Một bề hạ đẳng như cô mà dám xúc phạm hoàng tử, không thiết sống nữa à

Hình như da cô thành da trâu rồi, cô không còn thấy đau nữa. Vén lọn tóc dài lại một cách gọn gàng rồi tóm gọc lên hình củ tỏi, cô tiếp tục nói

-Một người nào đó xúc phạm mình thì sao mà tôi bỏ qua được

-Dù biết là hoàng tử xúc phạm cô nhưng với người như cô chỉ nên im lặng thôi. Đừng có coi thường hoàng gia. Họ không tha cho cô đâu

-Cô đừng nói nhiều, cái tát trời đánh đó tôi không để cô nợ đâu

Chát!!!! Không bằng ma lực, cô dùng lực của chính mình tát thẳng vào mặt cô gái lúc nãy. Cô gái vì quá đau ngã xuống sàn. Một số người khác chạy đỡ cô gái đó dậy, nhiều người tự hỏi, cô có quyền thế gì mà hống hách như vậy

Không muốn nghe nói nhiều, Rin đi lại vị trí của mình và ngồi xuống. Lớp đã lên đông đủ và chuẩn bị vào tiết học. Và Kentarus cũng về vị trí của mình. Ngồi xuống cạnh Rin, cô giật phắt mình đứng dậy

-Anh... sao anh lại ngồi đây???

-Chỗ tôi, không lẽ đến chuyện này cô cũng quản à

-Tôi...

Rin nghĩ mình gây chuyện đủ rồi, lúc nãy cô đã xúc phạm một người trong giới Vampire, họ sẽ không tha cho cô nhưng còn cách nào khác, cái loại lên đời dạy người khác đó làm cô không thể dẽ vào tầm mắt được

- "Haizz Xin lỗi"- Cô nói thâm trong óc

Thôi đành ngồi với hán vậy, mình đừng đụng chạm hán là được

Bắt đầu tiết học. Không như cô nghĩ, thưở đầu không dạy các Vampire cách sử dụng ma thuật hay tìm ra ma thuật của mình mà lại dạy cho tất cả về các phép tính toán cơ bản đến nâng cao để kiểm tra IQ của mỗi người. Đây cũng như một bài kiểm tra vậy, nếu họ cps thể khôn khéo sử dụng IQ của mình thì sẽ không được đưa vào trường đào tạo ma thuật

(Nói hơi khó hiểu đúng không mọi người. Cũng như phải trải qua bài kiểm tra về IQ mỗi người rồi mới đưa đến viện đào tạo ma thuật ăk. Việc đào kiểm tra IQ và viện đào tạo ma thuật có liên quan đến nhau. Vì chỉ số IQ cao mới có thể sử dụng được 7 loại ma thuật có trong mỗi người. Loại ma thuật này không đơn giản, nó rất phức tạp. Còn về phần những người không đạt tiêu chuẩn của học viện đào tạo ma thuật sẽ được đào tạo lại từ đầu. Mong là mọi người hiểu□□□)

Thật tình, cô không thể tập trung được, cái tên hách dịch bên cạnh cô cứ ngáy ngủ thế kia thì cô nghe giảng bằng niềm tin à. Tức mình cô quay sang hắt lay hắt dậy

-Này, đồ hách dịch, tên đáng ghét kia!! Dậy đi

Tiếng ngáy dứt đi, Kentarus như đã tỉnh giấc bỏ hai tay sau gáy ngóng chờ câu nói tiếp theo của Rin. Anh tiếp tục nhắm mắt lại

-Ồn ào, lo mà tập trung đi kia- Hắt tiếp tục nhắm mắt lại

Rin như điên mình định lên tiếng mắng hắt thì...

-Rin Weasly, em có tạo trung không đấy, lên đây giải bài này cho tôi nào

Tiếng của người thầy nghiêm nghị vang lên. Rin cực nhọc bước lên phía bục giảng. Ken mở mắt ra nhovn miệng cười

-Cái tội nói nhiều

Đứng trên đó, Rin có hơi rối não, vì không biết giải theo cách nào. Bài này đối với cô dễ lắm chứ. Thuở còn ở thế giới loài người, lúc cô còn luôn bị tụi áo đen kia đuổi bắt, cô đã biến những bài toán này thành thú vui lúc free của cô. Thôi kệ, mình giải đại đi, ra kết quả được rồi. Cô cầm viên phấn và bắt đầu giải một cách xúc tích và ngắn gọn. Thả viên phấn lại chỗ cũ cô về chỗ. Giáo viên trên đây đứng hình như còn không vững, thế quái nào cô lại giải được, những bài toán ông ra không có một chút sơ hở mà. Đằng này Rin lại giải với một cách khác không giống với cách ông đã giải cho cả lớp. Đường đường là tổ trưởng của trường, như vậy thật không thể chấp nhận. Ôm hằm mặt quay xuống

-Em làm rất đúng, em tan học đến phòng gặp tôi. Các em có ai ra kết quả này không???

...

Không một tiếng đáp lại

-"Con bé này tài thật"

Rin ngồi xuống và tiếp tục bầu học của mình. Tan học, cô theo ông ấy lên phòng

-Em ngồi đi

Không đáp trả lại Rin ngồi xuống ngay

-Không biết ngài tìm con vì chuyện gì ạ

Rập!! Ông phăng cho cô một sấp giấy

-Ý ngài là...

-Em có 2 giờ để giả hết chúng. Bây giờ có 30p để em đọc nó

-Ngài ra ngoài đi, cái này nhằm nhò gì với tôi chứ

Ông vẫn đưa về mặt kiêu ngạo ngồi dậy ra khỏi phòng

Ở Vampire không như bên thế giới con người, không phân chia riêng từng môn nào cả. Tất cả gộp chung lại thành một nhưng nó mang một đẳng cấp khác hoàn toàn. Một cái đầu của người bình thường thì khó mà giải được

Ông đứng ngoài nhìn vào bên trong. Với tốc độ bàn thờ, với xấp giấy trắng trên bàn đó, cô cứ lấy mực rồi viết vào giấy. Vừa nhìn vừa suy nghĩ. Khuôn mặt không có gì là căng thẳng cả. Cứ như cô đang được... giải tỏa căn thẳng vậy. Đứng khoảng 10p, ông đi vào phòng hiệu trưởng tán gẫu

-Hôm nay ông rảnh à, giáo sư Fance- Luv cất tiếng chào hỏi

-Ta tìm được thứ gì đó mới rồi

-Hiếm khi thấy ông vui như vậy, ai đã làm ông vừa lòng sao

-Ha, hiệu trưởng Luv vẫn hiểu tôi nhất. Nhưng để xem, tôi nên phục hay khinh đây

-Vậy à, nghiêm trọng đây

Hai người cứ gửi lời qua lại. Thoáng chốc có tiếng gõ cửa vang lên

-Ngài có hẹn với ai à- Fance hỏi Luv

-Không hề, có lẽ là có người tìm ông đấy

Fance đứng dậy ra mở cửa thì đập vào mắt ông là Rin đang cầm gai sấp tài liệu đưa trước mặt ông

-Tôi hoàn thành xong rồi, tôi có thể về chứ

Ông nhận lấy nó. Ánh mắt không giấu nổi sự ngạc nhiên vội đi vào ngồi xuống bàn

-Không thể nào, không lẽ đề tôi cho bị gì sao?? Sao con bé nó có thể giải ra nhanh như vậy, hoàn thành sớm hơn một giờ dự định

Hiệu trưởng Luv đứng bên cửa sổ với ánh trăng chiếu vào. Cầm ly rượu nhấp môi

-Cái này ông phải coi lại cách ra đề của ông đi

-Con bé này mang thất lực, có lẽ nó đọc được suy nghĩ của tôi rồi

-Đừng đoán già đoán non chứ Fance, nhóc đó mới vào đây còn không hề biết là mình mang lực gì mà. Vội lại cô gái có chút vụng về đây. Nó không giỏi như ông nghĩ đâu

Ông ngắm nghía bài làm của Rin thêm một chút sau đó đứng phắt dậy ra khỏi phòng đóng sầm cửa lại. Một tờ giấy mảnh mai bay vào khe cửa đến tay Luv

-Hay thật

Luv nhìn nét chữ trên mảnh giấy khẽ cười

-Thật giống của "cô ấy"

Bạn đang đọc truyện [*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu*] [*Một Đi Không Trở Lại*] được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Rin... Bị nhiễm bệnh

Về đến nhà Rin nằm ườn lên giường

-Chị lại bị gì đây

-Im lặng chút cho chị ngủ nào

-Không!!!

Nó nhả phắt lên giường của Rin

-Đói, đi mua đồ ăn đi

-Nhóc cho chị ngủ chút đã đi mà

-Đói~~~

Mẹ tự mình đứng dậy

-Lấy tiền cho chị

Nó hí hửng đi lại kéo học lên mớ tiền cho Rin

Cô cấp tốc ra khỏi phòng chạy đi mua đồ ăn

-Có lẽ chị về trễ chút nhá

Nó ngủ rồi. Cô thở dài rồi rời đi

Đi được một đoạn đến cái cây lúc trước. Cô nhìn chiếc ghế rồi nhé xuống

-Mệt chết đi được

Cô nàng thiếp đi. Vừa lúc đó, Ken (Kentarus) anh nhìn cô

-Cái cô nhóc này, còn dám chiếm chỗ của mình

Anh đi lại định đẩy cô đi thì vội rút tay lại

-Sao... Sao nóng vậy

Anh nhanh tay bế cô và chạy. Tiền trên tay Rin rơi xuống

Cạch, Anh mở cửa đi vào

-Dậy đi Ana- Giọng nói anh vang lên uy quyền

Ana bật dậy, khuôn mặt ngạc nhiên quay lại

-Hoàng tử!!!- Giọng nói cũng không dấu được sự ngạc nhiên

Nó bước xuống giường. Ken nhanh chóng đặt cô lên giường

-Sao nóng vậy!!!

-Cô ta sốt rồi. Đây!!!

Anh văng động thức ăn vào nó

-Ngài mua cho tôi sao???

-Ăn đi kéo đói

Anh nhìn xung quanh lại căn phòng, dừng mắt trên chiếc lọ thủy tinh chứa những mảnh vỡ. Anh cầm nó rồi đặt xuống sau đó ra khỏi phòng

Rin lơ lơ mở mắt ra

-Sao mệt trong người vậy này

-Chị sao vậy?? - Ăn xong cuối cùng nó cũng mở miệng

-Sốt rồi

-Vampire không có khái niệm sốt ở đây

-Ý nhóc là sao??

-Thêm nhiệt của Vampire luôn được điều hòa trong mọi không gian nên việc chị bị sốt hay bệnh là không thể

-"Chết tiệt, mình có phải Vampire đâu chứ"

Sáng hôm sau, Rin lên trường một cách mệt mỏi. Không không mất ngủ bất cứ ai trên đường. Ngồi vào chỗ là nằm ì ra bàn đó

-Rin à cậu sao vậy???

-Mình không sao cậu đừng lo lắng

Nói mà không ngán mặt lên

Nói thì nói vậy nhưng ai mà biết cô đang tồi tệ như thế nào chứ. Bây giờ cô không muốn làm gì cả, không muốn học. Tay thật ngứa ngáy. Muốn đâm ai đó quá. Bầm!!!

-"Hình như mình đánh trúng ai đó thì phải??"

Mệt mỏi nhìn lên mới thấy. Thì ra là kentarus. Những cô lại không nói gì tiếp tục gằm mặt xuống bàn

-Cái thái độ đó là gì hả?? Động trúng người ta không xin lỗi mà làm cái thái độ đó à

Cô chán nản sách cặp nhảy ra khỏi cửa sổ chuồn ra ngoài. Kentarus tức mình nhảy ra đuổi theo. Những tiếng bàn tán bắt đầu xôn xao

-Cô ta nghĩ mình là âu chứ, mới có học được vài hôm mà đã cúp học, đúng là không có phép tắc

-Còn ra thể thống gì nữa

-Phải nói thầy để cô ta bị đình chỉ mở hả dạ

Những lời nói cay nghiệt bắt đầu vang lên. Nhưng tất cả... Chỉ nh vào mình Rin, không ai dám động chạm đến Kentarus cả

Rầm!!! Roxy tức giận đập bàn làm không gian im lặng hẳn

-Cả lớp đứng

Thầy Fancy bước vào. Đầu tiên ông nhìn xuống bàn của Rin sau đó quay lên dạy như thường ngày khiến cho toàn thể học sinh trong lớp lấy làm lạ

Ken bị lạc mắt Rin rồi, anh nhìn đủ hướng mà lại không thấy cô đâu. Rồi anh đi lại hướng bụi cây phát ra tiếng động mới thấy, Rin đang ngủ ở đây, người cô lạnh công

-Sốt à?? Không thể!!

Một cơn gió nhẹ thổi qua làm cô lạnh sống lưng ngồi dựa vào gốc cây sâu hơn, mắt không hề ra nổi tí nào. Anh cởi áo khoác của mình choàng lên cho Rin rồi bế sóc cô mang về phòng mình

Rầm!! Chiếc cửa bị đập văng một cách mạnh bạo, anh đặt cô ấy lên giường

-Thưa Nhị Hoàng Tử, cô gái này

-Im lặng vào chăm sóc cho cô ấy, đừng lời thôi dài dòng

Người hầu gái nghe vậy liền không dám lên tiếng thêm gì. Vợ đi chuẩn bị nước nóng. Một nữ hầu gái khác ôn nhu đi vào phòng

-Nhị Hoàng Tử, Nữ Hầu đến

Anh điềm tĩnh thờ nhẹ

-Chăm sóc tốt cho cô ấy, không được để cô ấy tỉnh lại

Hai nữ hầu nhìn nhau cúi đầu nhận lệnh. Ken ra khỏi phòng, một người phụ nữ uy quyền ngồi trên chiếc ghế sang trọng

-Mẹ, có việc gì khiến mẹ đến đây sao???

-Con... Sao lại đưa con bé ấy về đây

-Con chỉ làm theo tiếng lòng

-Không hẳn??? Neua con yêu lần nữa, ta không phản đối. Nhưng nếu quá khứ lặp lại, người đó sẽ là ta

Nữ Hầu nhấn mạnh từng chữ như nhắc cho Ken nhớ về quá khứ năm xưa. Bà rời đi, anh cũng vào lại trong phòng

Rầm!!! Cánh cửa lại bị đá văng một cách mạnh bạo khiến Ană giật mình

-Hoàng Tử!! Sao ngài...

Ana nhìn lại trên tay anh mới nhận ra Rin. Nó vội nhảy xuống giường để anh đặt cô xuống

-Chị ấy sao vậy??

-Câu này ta hỏi người mới đúng

-Ơ... Sao tôi biết được

-Ta về đây, chăm sóc cho cô ấy đi

3h sáng, theo thói quen khi thường Rin tỉnh dậy. Cô ôm đầu nhảy xuống giường

-"Mình bị gì thế này, đầu đau chịu không nổi"

Đi vào gian riêng, Rin tự tay chế mình một ít thuốc uống. Uống xong cô đi ngủ, thân nhiệt cũng hạ xuống nhưng chỉ có tác dụng trong 1h. Cô lại chán nản ngồi dậy. Lòng bức tức chịu không được. Vợ lấy áo choàng nhảy vọt ra cửa sổ

-Áy dza!!! Mình bị trúng tà hay sao vậy, làm quái nào lại đột nhiên sốt như vậy chứ

Cô đứng dậy đi thẳng vào rừng, đến cái nơi mà cô đang suy nghĩ trong đầu

Nhà kính xuất hiện trước mặt cô, cộp đi vào đó một cách quan mình chính đại, không lén lút giống như hôm nào

-Chắc chắn là ông ta chứ không ai khác, mình sẽ dùng vườn dược liệu của ông ta để chế thuốc vậy

-Sao lại có thể là do tả chứ- Gee từ đằng sau đi tới phủ định lại lời nói Rin mới nói lúc nãy

-Còn do ai chứ, lát Vampire không hề cái khái niệm bệnh tật gì cả. Chỉ có bị người khác hại thôi

-Này cô quyết đoán quá rồi đấy

-Nếu ông không làm thì ai vào đây... Ôi!!!

Cô đứng còn không vững ngã nhào vào lòng Gee khiến ông có chút rùng động

-Ông làm gì vậy, tôi có thuốc rồi, cái này là phí trị liệu của tôi, cảm ông lấy lại

Cô biến mất tầm

-Gin

Ông đã biết hung thủ là ai, dựa vào khí tên người Rin

-Con... Tự tiện vậy sao???

Gin từ trong bước ra, không còn vẻ sợ sệt như mọi ngày

-Sao con lại làm như vậy

-Nếu như cô ta giải được nó, coi như con thua

Hai cha con nhìn nhau. Lần này, Gin là người bỏ đi trước

Rầm!! Rin đập mạnh cửa đi vào phá đi giấc ngủ ngon lành của Ana

-Chị làm ăn kiểu gì vậy, đi dịu dàng chút được không

Cô đi thẳng vào gian riêng mặc lời Ana nói. Nó tức tối tiếp tục nhảy lên giường ngủ luôn cả phần của Rin

Rin mệt nhọc chế thuốc, cô thờ còn không ra hơi. Sau 10p cuối cùng đã xong. Uống ngay lập tức rồi lên giường nhưng nó chiếm hết chỗ rồi, cô gục ngay tại chỗ

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô nhận ra mình đang ngủ trên giường. Nhìn xuống sàn thì thấy một đồng rác thải, cảm giác như chân mình chạm trúng gì đó nhìn xuống thì thấy Ana đang ngủ ngủ ngon lành. Bụng nó rõ lớn

-□Cái con nhóc này

Cô ngồi dậy bên mép giường

-Chị dậy rồi hả, đi do rác đi

-Ồ... Chị mới khỏi bệnh đó, nhóc cũng phải thương chị một tí đi chứ

-Hôm qua, Gee có đến đây tìm chị. Ông ta không vào mà chỉ đứng ở cửa nhìn chị và nói em rằng mai chị hãy nghỉ một hôm cho khỏe

-Gee??? Ông ta quan tâm chị sao??

-Tự kỉ à, sao lại hỏi tôi

Giờ mới để ý, cơ thể cô bây giờ cảm thấy rất sáng khoái, không còn vẻ mệt nhọc của hôm qua. Cô tươi cười nhảy xuống giường đi lại dọn dẹp đồng rác vô danh sau đó mang nó ra ngoài

-Đi về phía đông của kí túc xá mà vứt nhák

Mém nữa là quên

-Cảm ơn nhák

Cô rời đi ngay. Bước xuống cầu thang, một làn gió lạnh thổi nhẹ làm bay mái tóc cô, những chiếc lá được nâng vút lên cao rồi rơi xuống

Cảm giác không có gì là lạ cả, đầu vẫn ý thức được cô đang hoàn toàn sống trong bóng tối nhưng lại chẳng thấy lạnh lẽo tẹo nào, giờ cô mới nhận ra, ở đây cô không thiếu gì cả, chỉ thiếu là cô không thể thấy được hình bóng của cha mẹ mình. Nước mắt lăn trên má, cô cười khổ. Cô ở đây, cô không thể biết ba mẹ cô đang như thế nào. Điều cô sợ... Không biết họ có bị bắt bởi người của tổ chức không. Lòng luôn náo nức muốn trở về nhưng hình như, nó đã trở nên vô vọng hoàn toàn đối với cô. Mọi người đều thừa nhận cô là một Vampire và cô không thể đi đâu nếu chưa hoàn thành khóa học của mình. Cô phải học thật giỏi mới có thể rời khỏi đây. Theo lời Fance từng nói

Chẳng mấy chốc cô đã đến nhà kho nơi Ana nói. Cô đi lại mở cửa ra, dạo vào mắt là một con hỏa long?? À không, chỉ là một ngọn lửa xoẹt qua, nó mém nữa hớp hồn cô rồi. Cô đi vào trong thêm

-Đây mà là nơi đổ rác ák???

Vù vù... Rầm!! Cánh cửa đóng sầm lại lộ ra không gian ơ ám khó tả

-Không ai nói cô biết quy tắc khi vào đây sao???

Một giọng nói vang lên trong màn đêm tĩnh mịch. Rin quay lại thì thấy một người con trai đang ngồi dựa vào ghế. Không nể mặt gì cả, Rin tuôn một câu biện hộ cho mình

-Người mới không có kinh nghiệm

-Người mới ư?? Ở đây không ai không biết ta cả

-Có tôi không biết này

Anh cứng họng vội vùng tay cho một chút ánh sáng lộ rõ khuôn mặt điển trai khó tả không khác gì Kentarus. Rin mới nhìn đã nhận ra hai người này có gì đó. Cô im lặng chờ kết quả

-Sao, anh là người đốt rác hả, vậy tôi đặt đây nhák

Rin quay lưng

-Tôn trọng ta chút đi, đừng để ta phải tức giận. Bộ cô không biết... Ta là ai sao???

-"Cái cách nói chuyện này... Không làm vào đâu nữa, chính là hấn ta"

Cô quay lại đi thật nhanh đến chỗ cậu ta

-Người là em hay anh trai của cái tên Kentarus chết tiệt đó đúng không, cách nói chuyện không khác gì cả

Cậu ta đứng hình, không ngờ người con gái này vẫn mạnh miệng như vậy mặc dù đã biết rằng anh cũng chính là một người trong dòng dõi hoàng tộc

-Cô... Biết tôi là ai không mà...

-Sao mà đi đâu cũng gặp vậy, người nhà của hấn đầy rẫy khắp nơi sao

-Cô ăn nói hàm hồ gì vậy, không xem tôi ra gì hay sao

Đường đường là Tam Hoàng Tử của hoàng tộc, với cách nói vô phép tắc này đúng là không thể chịu nổi

-Đừng nói nhiều nữa, tôi đến đây để đổ rác, không nhịu lời với anh. Tôi đi à

Rin quay lưng đi một mạch, cậu ta đang sau là lớn

-Kin này sẽ không tha cho cô, nói trước tôi là Tam Hoàng Tử của Vương quốc Vampire

Ngọn lửa bùng lên đốt trụi số rác mà Rin mới đem tới. Anh bước tới cửa, định đặt chân ra ngoài nhưng lại có gì đó bảo anh đừng đi

-Mẹ!???

-Kín à

Nữ Hậu xoa đầu Kín một cách dịu dàng ân cần của một người mẹ

-Con muốn ra khỏi đây

-Ta sẽ xem thử hai con ai sẽ là người chiến thắng đạt được thứ mình muốn

Một câu... Cũng đủ gieo vào đầu Kín bao nỗi khó hiểu. Giải trừu phong ấn, Kín được đưa về cung điện Hoàng Gia

Bạn đang đọc truyện *[:Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:] [:Một Đi Không Trở Lại:]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chuyện Cănteen

-Chị định làm gì đó hay sao vậy?? Đồ đạc tùm lum, dọn dẹp sạch dùm cái- Nó than

Rin vẫn hí hục cái đồng trong kho, kì lạ cô mới đến đây chưa được bao lâu mà sao lại có đồ tồn kho nhiều thế

-Nhóc đi ngủ đi

-Sáng rồi~~~

Cô nhìn lên...

-À... À

Cô lại tiếp tục

Trên trường, trong canteen

-Vậy cậu định làm gì chưa, tìm được mẫu vật chưa??- Roxy hỏi Rin

-Mình không biết nên thí nghiệm lên động vật thực vật hay con người đây??

Rin đang nghiên cứu cách hồi sinh một vật thể từ hóa học

-Hay từ tế bào đơn giản nhất, thực vật ík- Roxy lại tiếp tục đưa ra ý kiến

-Ừ được đấy, cảm ơn cậu nhá

Thức ăn được mang ra, nói thật đây là lần đầu Rin ăn ở Cănteen. Không biết ở đây và ở nhà khác chỗ nào?? Bây giờ cô chính thức nhìn thấy rồi.. Cô ghét máu!?? Nhìn thấy cốc máu làm cô muốn nôn mửa dù hôm nay cô chưa ăn gì

-Cậu sao vậy??

-Tôi có cảm giác không tốt với máu

-Hả!?! Cậu là Vampire mà

-Trên đây có nhiều điều có thể xảy ra mà. Thôi mình ăn thôi

Roxy lo lắng nhìn Rin, đây là điều cơ bản nhất, 1 Vampire mà không uống máu thì khó mà sống nổi

Roẹt!! Ly máu của Rin bị một thanh băng lạnh xuyên qua nát vụn, máu văng cả lên những thứ cô chuẩn bị cho vào miệng. Không gian bỗng im lặng dồn mắt về phía Rin. Khuôn mặt cô lộ rõ sự tức giận tuy nó vẫn thánh thiện. Cô nhìn lên phía Roxy, cô cũng ảnh hưởng không ít

-Ai vậy??? Thật vô phép tắt hết sức, rãnh rồi lắm hay sao lại đi phá bữa ăn người khác. Bộ nghĩ mình chức cao là muốn làm gì làm hay sao??

Rin làm một tảng dài. Maya tức giận đứng dậy

-Miệng lưỡi thật sắc bén đấy Rin Weasly, cô không biết tôn trọng là gì sao??

Thấy Maya, Rin có chút bất ngờ

-Xin lỗi... trong tôi không có khái niệm đó

-Đường là một Vampire mà không thể uống máu, ô nhục

-Ha!??? Đến em chị chị còn không quan tâm mà lại có thời gian để quan tâm đến chuyện của tôi à

Roxy lau máu trên mặt mình rồi đứng dậy

-Rin, đừng gây sự

-Chị ta không đáng làm chị của cậu. Còn nữa, nếu muốn người khác tôn trọng mình thì trước tiên chị nên tôn trọng người khác đi

-Cái gì!?!? Cô!!!

Maya ra chiều dùng lực mạnh đẩy Rin vào tường khiến cô học cả máu

-Chị à chị làm gì vậy???

Roxy chạy nhanh lại đỡ Rin

-Cậu có sao không??

-Rõ là chị ta muốn gây sự mà

Rin bắt đầu tập trung vào công việc thí nghiệm của mình. Ngày qua ngày vẫn thế, ngày ngủ đêm dậy. Một lần trên lớp, Rin đã vô tình ngủ thiếp trên vai Kentarus khiến ai ai trong lớp cũng mang lòng ganh ghét

Giờ ra chơi ở canteen

-Haizzzz

-Cậu cố ngủ chú đi, bộ cậu định cứ như vậy sao??

-Minh nghĩ mình sắp hoàn thành rồi

Rin gục xuống bàn ngủ

-Minh đi vệ sinh chút

Sau khi Roxy rời đi được một lúc, một số người lạ từ trong đám đông đi tới. Một người túm lấy tóc Rin để cô ngẩng đầu lên, lấy cốc máu trên bàn tát thẳng vào mặt Rin. Mùi tanh tươi của máu khiến cô thức giấc. Rồi cô thấy nhói đầu

-Các người làm gì vậy???

-Dạy dỗ cô một bài học đó Rin Weasly à

-Đừng tùy tiện gọi tên người khác như vậy

Mặc dù vẫn bị nắm tóc rất đau nhưng cô vẫn cương quyết nói. Cô ta thả Rin ra làm cô ngã quỵ quồng đất

-Tôi sẽ cho cô một bài học

Cô ta giờ tay, ngay tức khắc Rin thấy có một luồng lửa nhỏ từ trong tay cô ta lao về phía mình. Cô nhanh chóng né

-Ahaha- Cô gái kia được một phen cười hả hê

Nhưng đòn tấn công cứ như vậy mà lao về phía cô, không chỉ một mà rất nhiều. Nó chứa tất cả những sự ghen ghét mà họ dành cho cô. Còn cô... Chỉ biết né tránh vì không hiểu sao hiện giờ cô cảm thấy mình thật tầm thường, không thể bộc ra sức mạnh như lúc trước được

-"Tại sao chứ mấy cái người này"

-Chỉ biết chạy thôi sao??? Hahaha

Cô vẫn còn là một con người, chạy quanh canteen mấy vòng, cô kiệt sức nên bị trúng đòn nặng

Cô nằm yên tại chỗ. Những con người đã tấn công cô đi lại đó. Một người nâng cầm cô lên

-Cô mạnh mẽ lắm mà

Cô ta dùng sức nâng Rin lên đá mạnh vào bụng cô. Một người dùng sức gió đẩy cô vào bờ tường bên kia

-Hãy nhớ đừng đụng đến hoàng tử của tụi này- Cô ta nói

Trong một góc tối

-Hoàng tử ngài để mặt vậy sao???

-Đội thêm tí nữa đi

Những người đó cười khoái chí đắc ý định quay lưng bước đi

-Cô ta tiêu đời rồi, ta đi thôi

Từ trong đồng đồ nát bống động đậy khiến những bước chân ai đó chợt dừng lại. Cô ta quay người

-Cái gì!??

-Cô nghĩ mấy trò này ảnh hưởng tới tôi sao??? Trò mèo à, tôi nhớ là tôi vẫn chưa động đến sợi tóc cộng lông này của cô mà

-Sao... Sao cô có thể đứng dậy được??

-Sau những gì tôi đã chịu đựng ở đó thì nhiều đây là thấm thía gì!???

Ánh mắt Rin thoáng đỏ lên, là màu máu của đôi mắt Vampire. Đây là hiện tượng mà khó có ai có thể thấy trong đời. Rin là ai?? Mà lại có thể...

Rin giờ tay lên phóng một luồng sức mạnh tới không rõ là hệ gì, cả canteen hoàn toàn bị phá hủy. Những cô gái lúc nãy sau khi hứng cả đòn đó thì người đứng không vững muốn gục ngã. Quần áo tả tơi như ăn mày. Họ tròn mắt nhìn Rin rồi ngược mình lại chạy đi

-Cô đội đó

Rin thở nhẹ vì xong xuôi mọi việc rồi. Nhưng đột nhiên cô lại thấy chóng mặt, đầu óc cô mơ dần đi. Cô cảm giác như mình được đỡ lại trong vòng tay ai đó. Nó rất ấm áp

Roxy lúc này mới quay lại, cô nhìn lại canteen

-????? Ai làm vậy???

Rồi cô thấy Alen đứng sau mình

-Alen??? Chuyện này... Là sao??

-Rin

-Hả!??? Anh... Đùa sao??

-Cậu ấy đang trên phòng hiệu trưởng

Rin ung dung bắt tréo chân ăn hết miếng bánh này tới miếng bánh khác. Căn phòng hai người vô cùng yên lặng chẳng ai nói ai câu nào. Đến khi hết đồ ăn trên bàn Rin mới thôi

-Em có cần phải ăn như bị bỏ đói vậy không!??- Luv vẫn không chịu nổi sự im lặng đành lên tiếng trước

-Mấy hôm nay tôi lo cho việc thí nghiệm của tôi quá thời gian đâu mà ăn với uống chứ!??

-Thí nghiệm?? Em đang nói gì vậy?? Với lại em xưng hô cho đúng cách được không?? Tôi là Hiệu Trưởng

-Biến thành người già hơn đi rồi nói chuyện với tôi. Kêu cậu như vậy khác nào tôi đang nói mình đã già chứ

-...

-Còn nữa, sao lại mời có mình tôi đến đây, rõ ràng có cả họ nữa mà

-Thiệt hại lớn nhất vẫn do em gây ra

- Vô lý, đầu phải tự tay tôi làm đâu, là do mấy người đó gây sự chứ

- Tác cả thiệt hại đều được hoàng tử chi trả thừa hiệu trưởng

Thư kí của ông từ bên ngoài đi vào nói

Rin bắt ngờ nhìn cô thư kí

Thế là Rin được thả ra không tra cứu nữa. Đi lang thang trên đường, vẫn gốc cây đó, vẫn chiếc ghế đó. Cô nằm uòn xuống

- Cảm ơn anh, không có anh tôi không biết phải làm sao??

- ...

- Nếu có cơ hội tôi sẽ tạ lỗi sau vậy

Cô thiếp mắt đánh một giấc nhưng rồi chợt nhớ ra Ana đang chờ cô ở nhà

- Chết rồi, Ana sẽ đói chết mất. Tôi đi đây tạm biệt anh nhé

Cô rời đi ngay. Lúc này trên cây mới có động tĩnh. Ken nhảy xuống nhìn theo dáng cô chạy

- Cô khác với cô ấy

Mở cửa và đi vào phòng, cô rón rén bước vào dặt thức ăn lên bàn

- Nó đâu nhỉ

Cô liếc dọc nhìn ngang

- Chị đi đâu mới về hả!??

- Ôi trời ơi!! Em.. Ở đâu ra vậy... Hìhi chị xin lỗi vì hôm nay gặp chút rắc rối ở trường nên về trễ

- Đưa đây, đừng nói nhiều. Lần sau về trễ tôi sẽ ăn hết luôn phần của chị đó. Nè

Nó bẻ đôi ra đưa cho Rin một phần. Thấy nó quan tâm cô như vậy, Rin bẻ đi thêm một phần rồi đưa lại nó

- Lên phòng Hiệu Trưởng được hậu tạ rất tốt. Em nên ăn nhiiu đi

Nói rồi cô chạy đi vào trong phía trong sau tấm màn. Cô nhìn lại kết quả thí nghiệm của mình. Mắt cô sáng lên

- Thành công rồi

Sáng hôm sau, lên trường đã nghe những lời nói không lọt tai nổi

- Cô ta đã phá hủy cả canteen đó

- Ha!! Cái người đi quyến rũ hoàng tử của tụi mình đó hả

- Cô ta sao lại được học ở học viện chứ. Năng lực thi vẫn chưa được công nhận thì quái nào lại được làm Vampire

Bỏ tất cả ngoài tai, cô đi vào lớp của mình

Những người hôm qua tiếp tục đến gây chuyện

- Sao?? Hôm qua lọt đồ mà cgra sợ à

Rin nói một câu khiến mặt họ đỏ lên. Nghe đầu tiếng khét tóc

- Cô đừng nghĩ mình mạnh, đó chỉ là do cô ăn may thôi. Nếu muốn giờ tôi và cô cùng ra đấu một trận

- Đừng như vậy chứ, cô có ít lắm cũng được cha mẹ dạy qua cho vài lần. Còn tôi không ai dạy cả, tôi thân một mình mà. Nếu muốn cho công bằng thì dù sao cũng để ta vượt qua kì thi IQ rồi...

- Cô nghĩ mình sẽ vượt qua nó sao?? Vậy thì để xem ai sẽ được cao điểm nhất

- Được, chiều ý cô

Hai khuôn mặt quay đi không ngoảnh lại. Rìn bực bội ngồi vào chỗ

Trên đường về nhà, cô lại nằm trên chiếc ghế đó đánh một giấc vì dù sao cũng còn sớm. Xoay người, cô chợt thấy một đóa hoa hồng đen đang héo úa. Có lẽ nó đã chết. Lòng cô chợt dâng lên một cảm xúc nào đó. Cô bới nó lên ôm vào lòng rồi chạy về kí túc xá. Vào phòng cô đi thẳng vào nơi cô làm thí nghiệm

-Mày sẽ làm vật thí nghiệm cho tao vậy

Cô dùng một con dao nhỏ cắt đi một lớp da cây lộ rõ phần thịt bên trong. Cô lấy vài giọt nước nhỏ vào trong đó. Nó thẩm thấu từ nơi này đến nơi khác. Cô đi ngủ

Sáng hôm sau, sau khi vệ sinh cá nhân xong cô chợt nhớ đến nó. Cây hoa hồng đen. Cô vén màn

-Thành công thật rồi

Cô vớ lấy nó đi tới gốc cây đó và trồng nó xuống

-Sống tiếp nhé

Cô rời đi

Bạn đang đọc truyện *[:Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:] [:Một Đi Không Trở Lại:]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bài thí nghiệm của Rìn

Sau khi cô rời đi, Ken từ trên cây nhảy xuống. Anh bước lại chỗ cây hoa hồng, đưa tay vuốt ve nó

-Sao cô ta có thể???

Lên trường Rìn đã nằm ườn ra ngủ, Ken ngồi bên cạnh cũng cảm thấy rất khó chịu. Anh đứng dậy đi ra khỏi lớp

-Rìn, Rìn!!!! Dậy đi thầy vào rồi

Nghe tiếng Roxy gọi cô liền bật dậy tay dụi mắt

-Mau vậy mình mới ngủ có một tí

Àm!!

-Hôm nay lớp ta sẽ làm bài kiểm tra thử để chuẩn bị cho kì thi sắp tới. Dựa vào số điểm của các em hội đồng sẽ xếp lớp nên hãy cố đạt điểm cao để được vào lớp tốt nhé

Giáo sư Fance bắt đầu phát đề cho mỗi người. Họ bắt đầu làm cho đến khi hết thời gian

Rồi hôm nay tới đây thôi, các em nghỉ sớm nhé

Về đến phòng, Rìn lại lao lên giường ngủ

-Suốt ngày ngủ với ngủ, sau này thành heo thì đừng trách ai đó

-Hihi cảm ơn nhóc đã quan tâm chị nha- Cô nói mớ

-Hơ!! Ai quan tâm chị chứ

Nó xấu hổ bỏ đi. Đúng thời điểm bong tới bắt đầu hoạt động, Rìn bật dậy như một vị thần. Trong lúc cô ngủ, có ai đó cứ lảng vảng bên tai cô "Đến thư viện, đến thư viện"

-Có gì ở đó nhỉ

Cô xuống giường vớ lấy áo choàng rồi đi

-Giờ này mà còn bắt con người ta đến thư viện, hết thuốc chữa

Đứng trước cổng thư viện rộng lớn, nó không Khóá!!!

-Kì vậy??

Cô mở cửa rồi đi vào

-Xin chào!!

Không một tiếng trả lời lại cô tiền thắng thêm vào trong. Cô nghe thấy tiếng rì rào ở đâu đó. Cô nép vào một góc tối khi thấy bóng dáng ai đó đang hi hục tìm kiếm thứ vô danh trên kệ sách cấm

-Nè biết tại sao đây gọi là kệ sách cấm không??

-Hà!??? Tại sao chứ??

-Đây là nơi cất dấu những câu hỏi IQ cho chúng ta đó. Nếu biết được câu hỏi việc vấp được lớp cấp cao là chuyện rất bình thường đối với chúng ta. Ta sẽ cho con nhỏ Rin biết mặt

Thì ra là hai nhỏ cùng lớp với Rin, hai người luôn ganh tỵ với cô mọi lúc vì cô được (bị) ngồi gần tên hoàng tử đáng ghét kia. Rin nhìn và nhìn, khuôn mặt tối sầm lại

-Họ muốn thắng tới vậy sao???

Cô rời đi, vừa ra khỏi thư viện đã nghe tiếng nói đã thúc giục cô đến nơi này gọi mời

-Ai vậy, ra mặt đi

Giọng nói rất giống một đứa trẻ, nó như dần tan vào hư vô khi qua tai cô. Nhưng kì lạ là không thấy hình bóng đó ở đâu cả

-Ta chỉ cho cô biết toiz đây thôi. Có duyên ta sẽ gặp lại

Giọng nói im bật, có lẽ đã, đi rồi. Cô đi về phòng thí nghiệm nhưng giữa đường thì lại gặp được một chú chim nhỏ đang nằm dưới đất. Chú đang hấp hối. Máu nó vương vãi khắp tay cô, mày khẽ nhủ lại cô nhanh chân chạy lên phòng

-Cố lên nào chú chim nhỏ

Cô liều mình sử dụng dung dịch hóa học cô mới chế. Nhưng nó chỉ dùng cho thực vật thôi. Bây giờ là một chú chim, cô phải làm sao đây. Nhanh tay cho thêm một ít thứ cần thiết vào với hy vọng cứu được nó, cô hi hục cả một đêm dài không ngủ

Sáng sớm hôm sau, một cảnh vệ lạ mặt đi ngang qua khu kí túc xá, có lẽ là người túc trực ở đây. Anh vô tình đưa mắt lên phía cửa phòng Rin, một chú chim nhỏ bay vút khỏi đó hất lú lo. Sau đó là một cô gái rời khỏi cổng kí túc xá đi theo con đường đến trường. Chú chim không bay đi đây cả, nó đi theo Rin cất lên nhưng, tiếng hót thanh thoát cùng Rin đến trường như một người bạn. Như một món quà cảm ơn cô đã cho nó thêm một mạng sống

Vào trong lớp cô đã thấy bài làm hôm qua của mình trên bàn, con số thật tệ hại. Tại vì hôm qua cô chỉ ngủ không làm. Ăn quyền cái trứng ngỗng. Xác định tội kia cười vào mặt

-Tội cho ai đó ahaha

Rin không để tâm tiếp tục gục lên bàn ngủ tiếp. Nhưng không lâu sau hình bóng quen thuộc lại xuất hiện. Giáo sư Fance vào để thông báo về lịch thi

-Ngày mai là các em sẽ bắt đầu thi bài thi về IQ. Thầy khuyên các em đừng nên chủ quan, đừng xem thường đề thi lần này. Lần này là đề của thầy Luv, hoàn toàn không có trong các tài liệu trong thư viện của chúng ta. Chúc các em may mắn

-Ôi cuộc sống mới nhảm làm sao

Sau khi giáo sư ra khỏi tác cả cũng ủa ra về

Hôm sau, cuộc thi diễn ra, hôm nay... Rin không ngáy ngủ như thường ngày

-Được có một hôm là không ngáy ngủ, cảm ơn vì sự chăm chỉ của cô

-Dạo này anh thiếu muối đúng không?? Đừng có mà đụng chạm vào tôi nếu không đừng trách

Hai người không nói gì nữa bước vào phòng thi. Rin nhận đề và bắt đầu làm

-Đề này... Có gì đó rất lạ!!!

Cô cảm giác như những con số đang nhảy múa. Nó làm cô chóng mặt

-Này!! Đừng yên nào!??

Bài thi này ép buộc các ý sinh phải điền hệ lực của mình sau đó những con số mới ổn định lại. Vì đều có những bài toán dành riêng cho từng hệ lực khác nhau. Rin không hề biết chuyện này, với lại hiện tại cô vẫn chưa xác định được hệ lực của mình. Bây giờ đầu cô rất đau, phải làm gì đó để người con đầu này lại

-Luv!! Sao ông lại đối xử với tôi như vậy!??

Cô ôm đầu xuống bàn khoảng 30p rồi tiếp tục làm bài

-Cô lên nào, không gì có thể cản trở được mình đâu

Để ổn định lại những con số, cô đã viết ra một bài toán cho riêng mình dựa vào những con số có sẵn

-Chơi liều vậy!!

Bên ngoài phòng thi, Rin nằm trườn người trên chiếc ghế dài

-Mình cũng không biết nói gì nữa hìhi

-Ông ta đúng là muốn chơi mình mà

-Thôi nào, về thôi giờ ta nói làm được gì chứ

Hôm sau, kết quả đã có, cô lại chẳng muốn nghe

-Lớp chúng ta... À... Ừm... Tốt, một bạn đạt được số điểm tuyệt đối, rất đáng khen

Rin bật tai lại lại gục đầu xuống bàn. Ai đó ngồi bên kia vẫn nhìn cô bằng ánh mắt thách thức

-Có lẽ là mình rồi

-Rin Weasly!! Em đạt được điểm tuyệt đối và được xếp vào lớp đặc biệt. Chúc mừng em

Cả lớp giật mình nhìn về phía người đang gục bàn, còn cô thì ngược lên từ từ và đối diện mặt Fance. Cô lấy tay chỉ vào mình

-Em!!! Sao???

-Còn đây là tác cả những gì các em sẽ làm tiếp theo. Tạm biệt các em

Fance dán lên trên bảng những gì họ cần làm khi đến học viện mới. Số lớp mà mọi người được vào, hệ của mỗi người. Chỗ Rin vẫn để trống

-Mình... Vậy thuộc hệ gì đây!!!

Lại hôm sau, cô đến học viện Hề Lực Vampire nhận lớp. Khi cô bước vào, bao nhiêu ánh mắt nhìn cô, không phải sự hoang nghênh mà là sự ganh ghét, sự khinh thường

-Người như vậy mà có thể vào được đây sao???

-Không được nói bừa!!- Giáo viên trên bục nói vọng xuống

Giờ Rin mới để ý, hình như trong cái lớp đặc biệt này... Toàn là những người thuộc dòng hoàng gia, chỉ có mình cô... Cả cái tên Ken chết tiệt cũng ở đây và chỗ còn trống duy nhất lại sát bên hần. Aiss tại sao chứ

-Em ngồi vào chỗ trống đi

Một Lệnh bắt buộc, cô ngồi xuống đó

-Đây là buổi họp lớp đầu tiên của tháng này, các em cố gắng hòa đồng với mọi người trong cùng một hệ nhé. Nào giải tán!!

Mọi người đều đứng dậy đi ra ngoài. Duy nhất Rin vẫn chưa tiếp thu được

-Nè sao còn ở đó- Ken lên tiếng quăm tâm

-Tôi thuộc hệ gì?? Bản thân tôi còn không biết

- Vậy sao cô có thể vượt qua được bài kiểm tra, thật biết nói đùa

- Tôi... Lúc đó tôi tự thân mình gánh chứ có điền vào chỗ hệ lực đâu chứ, có lẽ tôi nên lên gặp Luv

Cô bước đi để lại một con người đơ mặt ra. Cô ta có thể giải bài toán mà không cần điền hệ lực. Tại sao?? Cô ta tài đến vậy sao, chỉ số IQ cô ta mấy số vậy

Trên phòng Luv, Rin ngồi bắt chéo chân

- Thái độ của em tôi không hài lòng đó

- Đừng nói vậy chứ, Luv à có phải ông đang chơi tôi không?? Bây giờ tôi biết phải vào hệ nào chứ

- Đó là phụ thuộc vào trò, tại sao lại đến than với ta

- Tôi không biết bây giờ ông làm gì đó đi, cho tôi một chỗ đứng

- Ha!! Ta đã có một phương pháp rất hay trò có thể học tất cả 7 hệ lực

Từng ngày từng ngày... Rin cứ chạy nơi này rồi chạy nơi kia

- Cái tên chết tiệt!!

Phương pháp của Luv: một chiều thức của mỗi hệ sẽ được học kéo dài đến 7 ngày, nhưng trong đó Rin phải mỗi ngày học một hệ không có thời gian nghỉ ngơi nhậm người khác. Đầu cô liên tục bị nhét vào nhưng, chiều thức đến từ các hệ khác nhau. Hôm nay trời trở lạnh, thường thì giờ này một người đã vào lớp cả, còn cô phải vượt đèo đến lớp này rồi lớp khác để học và học. Nhìn đồng hồ trên tay

- Ôi không trễ rồi!!!

Bình?!!!

Hình như cô đụng trúng một ai đó

- A!! Cho tôi xin lỗi

Cô đứng dậy đi người kia rồi chạy đi

- Nèk đụng trúng người ta rồi chạy đi vậy hả!!- Người con trai đó nắm lấy tay Rin kéo lại. Áo choàng trùm đầu làm anh khó nhìn thấy được mặt Rin

- Nếu muốn trao đổi gì thì tới đến kí túc xá của tôi nha- Rin đưa vào tay anh một tờ giấy rồi chạy nhanh đi. Thanh niên kia ák khẩu không nói thêm được gì

Hôm nay cô phải đến lớp học hệ hỏa, điều cô chán nhất là lại đụng mặt với tên Ken kia. Mới bước vào, một khuôn mặt có lẽ quen thuộc đập vào mặt. Kín đứng trước mặt cô cũng tròn mắt ngạc nhiên. Hai người nhìn nhau rồi cùng nhau lên tiếng

- Là cậu!!

- Là cô!! Sao cô lại ở đây!? Cô cũng hệ hỏa sao

- Cậu đừng hỏi nhiều, chuyện của tôi

Rin mới ngồi xuống, bài học bắt đầu

Chàng trai bên này, lúc này mới bốt ngậy người. Ngạc nhiên hơn... Địa chỉ căn phòng này!!!

Chui về, Rin tháo chiếc áo choàng xuống lấy chìa khoaz mở cửa. Kì lạ!! Cửa không khóa!!! Cô mở cửa kéo áo choàng xuống

- Anh!! Là ai!??

- Chính cô bảo tôi đến đây mà!!

Cô niệm lại kí ức của mình

- À anh là cái người va phải tôi đúng không??

- Cô nói cái gì vậy là do cô không nhìn đường nên mới đụng vào tôi mà giờ nói vậy à

-Nếu anh có nhìn đường thì có lẽ anh sẽ không phải cắt công đến đây rồi

-Cô!!!

Rin ung dung ngồi xuống uống cốc nước nhìn từ trên xuống thân thể người kia. Áo của tước?? Có lẽ làm chức vụ nào đó trong hoàng gia

-Cho hỏi danh tính

Rin lên tiếng phá vỡ sự im lặng

-Ha!! Ta là đội trưởng của quân đội hoàng gia

-À

Anh có chút bất ngờ vì thái độ đó. Sao cô ta có thể đứng dung như vậy khi biết gia thế của anh, từ trước tới giờ ai cũng phải cúi đầu cơ mà

-Không cúi chào một tiếng sao!!

Rin khẽ nhúm mày lại, đưa người lại gần hơn anh ta

-Trong căn phòng này!! Tôi là chủ. Đừng ra vẻ kêu ngoa đó

Anh đứng người nhìn cô

-Đâu ra cái định luật đó chứ

-Đây... Là định luật của tôi, khi đã vào đây thì phải tuân theo nó. Hi nếu không muốn thì anh có thể về

Cô ngênh mặt nói với anh. Anh lại thêm ngạc nhiên về cô nàng này. Nhưng không, anh không thua đâu

-À, ta vẫn chưa nói tên mình nhì. Dellas. Nhớ gọi ta bằng tên

-Đó là quyền của tôi

Thật bức mình mà!! Anh có ý rồi

-Tôi vào đây, ngồi trên chiếc ghế này có nghĩa tôi là khách, đãi chút gì đó đi chứ

-Hử!! Coi như anh còn thông minh. Chờ đó tôi đi mua cho anh chút đồ ăn vậy

Cô vợ lấy áo choàng rồi ra ngoài. Mua một ít đồ ăn nhanh cô lao về ngay lập tức, dù gì cô vẫn là con người không thể chịu được cái thời tiết lạnh lẽo này được. Về đến, đặt chút đồ ăn lên bàn

-Cô mua mấy thứ này sao!! Tôi ăn không được!!?

-Hả!! Sao anh không nói là anh kén ăn tới vậy chứ

Lần sau, Rin mua đồ ăn về nhưng lại không thấy túi đồ ăn lúc này đâu

-??? Chuyện gì vậy đâu rồi cái túi đồ ăn...

-Nó!!- Dellas chỉ về hướng Ana đang ăn ngấu nghiến

Rin giật mình tròn mắt nhìn nó rồi nhìn Dellas

-Đừng lo chúng tôi có quen nhau!!

-Thật sao, vậy thì ổn rồi

Chưa kịp ngồi xuống chiếc ghế Rin lại bị Dellas kìm cổ để cô phải ra ngoài. Anh thì cứ lắc lư trên chiếc ghế chờ cô về. Còn cô chỉ có chạy bà chạy, kiểu này chắc tan mấy kí mỡ quá

-Chị ấy chưa ăn gì- Ana mở miệng nói với Dellas

-Cái gì??

-Nếu cứ bắt chị ấy chạy mãi như vậy không chừng sẽ kiệt sức mà ngất đấy

-Cô ta!! Có thể sao??

-Trừ khi chị ấy đầy bụng

-Ừm... Vậy thì để cô ấy đi nốt lần này đi

Roẹt roẹt!!! Tiếng cửa mở vang lên nhưng nó lại không mở. Hai người band đầu thấy lạ nhưng không để tâm. 1p sau hai người mới cùng nhận ra. Dellas rời bỏ chiếc ghế chạy đến mở cửa thì thấy Rin đã ngất đi từ lúc nào. Lòng anh dâng lên cái cảm xúc gì đó khó chịu, anh bế cô nằm lên giường

-Miệng người cũng linh quá ha!!- Ám chỉ Ana

-Sống chung với nhau bao lâu rồi mà

Nó lon ton chạy ra để đóng cửa nhưng lại thấy bóng dáng kia đang tiến thẳng tới. Nó hấp tấp chạy lại

-Nè mau đi đi nhanh lên

-Cái gì? - Dellas nhìn nó khó hiểu

-Nhanh lên nếu người muốn chết

Ana cố thúc giục để anh nhảy ra cửa sổ. Sau khi anh vừa nhảy cung, đúng lúc Ken mở cửa đi tới. Ana giật mình nhìn lại

-Hiếm khi thấy người mang nét mặt đó đấy Ana

-O...

-Ai mới đi đấy??

-Là Dellas

-Hắn đến đây làm gì??

-Tôi không biết

Ken đưa lấy một mảnh bánh nhỏ đút vào miệng Rin. Ban đầu không có phản ứng nhưng sau nữa, nó bị Rin ngậm lấy. Nhai nhai và nuốt trọn

-Cái gì ngon vậy??

Cô làm anh nhớ lại lúc kia khi đang trong cung điện. Người con gái anh yêu cũng vậy, dù có kiệt sức đến đâu thì cũng ngậm lấy và tỉnh dậy. Nước mắt anh đọng lại khóe mắt

-Là anh hả!?? Sao anh lại ở đây- Ken vẫn nhìn cô và không chớp mắt- Tôi không xem anh là khách đâu

Bất chợt anh ôm lấy cô làm cô giật phắt mình không biết phản ứng thế nào. Mãi đến 1 lúc sau khi anh ý thức được và buông cô ra

-Xin... Xin lỗi

Cô không để tâm, bóc một chút bánh đưa lên miệng anh

-Ăn chút đi

Anh mở miệng, ít ra vẫn có gì đó khác chứ!!

Xong xuôi cô bỏ đi vào gian riêng mặc cho anh ở đó ngơ ngác. Một lúc sau vẫn không thấy cô trở ra, anh thắc mắc lên tiếngz định hỏi Ana thì nó đã ngủ mất

-Này!! Cô làm gì trong đó vậy, khách của cô vẫn còn ở ngoài đây mà

-Tôi có nói anh là khách của tôi sao!??

-Vậy cô coi tôi là gì??

-Người vô hình thôi

-Lúc này cô còn cho tôi ăn...

-Đó là đồ thừa

Anh đứng hình, sao cô có thể bá đạo vậy chứ?? Tức mình anh đi vào vén tắm màn ra

-Cô ra đây với tôi không thì bảo!??

Anh dừng tất cả hành động lại, nhìn cô. Cô không đoái ngoài gì tới anh cả. Anh thật sự giận rồi, anh nắm lấy tay cô. Vì cho quá liều, dung dịch đó đổi màu liên tục rồi cạn dần, trạng thái của nó không ngừng thay đổi. Biết sắp xảy ra chuyện gì cô ôm lấy anh nằm xuống đất

Bùm!!!!

Một tiếng nổ lớn vang lên, các mảnh vỡ văng khắp phòng đâm khắp người cô. Anh tròn mắt nhìn lại cô đã bất tỉnh

-Này Rin!! Cô sao vậy, tỉnh lại đi, Rin!!

Ana được tắm màn chắn lại nên không sao

-Rin!!- Nó hét lớn

Máu chảy lênh láng xuống sàn, dù vậy nhưng cô vẫn cố lên tiếng

-Tôi... Không sao!??

Anh không tin, cô giống với người anh yêu vì vậy anh không muốn cô phải chịu tổn thương nào. Xé toạc vạt áo sau lưng khiến anh ngỡ ngàng hơn, hàng ngàn vết sẹo chi chít nhau trên lưng cô ấy. Anh thật sự thấy xót lòng, có phải đây là vết thương do anh gây ra lúc trước không??

Ý thức cô đã có lại, thấy khoảng lưng mình sao trống trải quá, quay lưng lại thì thấy Ken. Cô giật mình chạy chạy khỏi anh núp vào một góc lấy chiếc áo blouse trắng che thân mình lại

-Sao vậy??

-Anh về đi

-Không!

-Về đi, làm ơn

-Tôi sẽ sơ cứu vết thương cho cô

-Tôi tự làm được

-Nghe tôi đi

Nhất thời cô đồng ý. Sơ cứu xong anh ra về. Anh đã tắm một ít thuốc mê nên cô đã ngủ

Cảm xúc của anh hôm nay rất lạ, không hiểu sao anh lại muốn quan tâm cô thật nhiều, không muốn cô phải chịu đau khổ...

Bạn đang đọc truyện *[:Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:] [:Một Đi Không Trở Lại:]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Gặp Nữ Hậu

Mở mắt, cô thấy bản thân thật thoải mái. Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?? Cô mơ hồ bật dậy nhìn đồng hồ

-What!!

Đã gần đến thời gian vào lớp. Hôm nay là ngày cô đến lớp học Băng, có Roxy chứ nhỉ?? Hành động cô chột chậm lại khi nghĩ về cậu ấy. Một nụ cười nở trên môi. Lâu rồi không gặp cậu ấy

Cô vẫn không trễ, cô bước vào nhìn mọi người. Chưa kịp phản ứng, một bóng người mảnh khảnh nhảy vô lên ôm lấy người Rin

-Lâu rồi chưa gặp cậu đó

Roxy cười tí mắt rồi buông cô ra

-Minh biết thế nào cậu cũng đến mà

Cô chợt nhận ra có rất nhiều ánh mắt đang đổ dồn về cô mà không, chính xác là Roxy mới đúng. Hình như chính cậu ấy cũng nhận ra nó nhưng cậu lại bỏ bên ngoài tất cả không để tâm. Đường như... ở đây cậu ấy rất cô đơn

Buổi học bắt đầu, Rin chăm chú nghe giảng còn Roxy thì nằm gục bên vai cô. Rin mỉm cười rồi tiếp tục nhìn lên. Có lẽ không nên đánh thức cô

Sau một buổi học dài đằng đẵng, Rin quay trở về nhà với thần tàn mảy dại

-Chị ăn ở làm sao mà bị người khác đánh cho toi tã luôn vậy??

Chính xác hơn là do Roxy đánh đấy vì cậu ấy vẫn còn mớ ngu. Tuy vậy nhưng Rin vẫn cảm thấy rất vui... một cách lạ kì

-Hồi sáng Hoàng tử có đến đây đó

-Hắn đến đây làm gì?

-Chỉ lo lắng cho chị thôi. Anh ấy cho rằng chính anh ta là người làm chị bị thương

-Có nên tin không đây??

Một chú chim đậu ngay trên thành cửa sổ phòng Rin. Cô nhận ra ngay đó là chú chim mà cô đã cứu sống. Cô cười, định bước lại gần nó thì tiếng gõ cửa vang lên, chú chim nhỏ giật thoát bay đi

-O!!?? Ai lại đến đây giờ này??

Cô mở cửa, khuôn mặt lộ rõ vẻ bị làm phiền. Ai nhìn vào cũng biết cô đang rất khó chịu. Nhưng khuôn mặt cô lại dịu lại khi thấy người đứng trước cửa. Ngay Ana cũng tròn mắt. Một người phụ nữ rõ đã trưởng thành, nhìn bà thật lộng lẫy, quyến rũ. Rin nhìn bà không chớp mắt. Nhìn có vẻ bà đã già hơn cô rất nhiều về tuổi tác nhưng không phải vậy bà có lẽ còn trẻ hơn cô về ngoại hình. Đôi mắt màu bạc lóe lên nhìn về phía cô

-Đây cô gái?? Không mời ta vào sao??

-Bà là???

"Nữ hậu sao lại đến đây" Ana biết mình không nên ở lại, nó nhanh chóng chui vào tủ đồ để trốn

Rin nhìn kĩ lại, nó có nét gì đó giống với tên Ken chết tiết kia. Mặt cô lấy lại vẻ bình thường

-Ngài là Nữ hậu??

Rin lại tiếp tục để mắt đến chiếc gương miệng bất mặc trên đầu được đội lệch

-Mời người vào nhà

Bà bước vào nhà một cách sang trọng. Chợt nhớ ra, Rin à, cô vẫn chưa dọn dẹp cái bàn ăn được bày bừa lúc tối. Xấu hổ quá, cô không dám quay lại nhìn Nữ hậu

-Tránh ra nào??

Giọng nói của bà thật truyền cảm và ấm áp. Cô tránh ra một bên, mắt cứ đắm đắm nhìn về phía Nữ hậu

Bà giờ tay, một làn gió nhẹ thổi đến, nhưng thứ trên bàn bay lên vụt ra khỏi cửa sổ. Rin nhìn theo hướng đó miệng bất giác hỏi

-Nó sẽ được đưa đi đâu

-Yên tâm đi- Bà nói một cách lạnh lùng

Bà ngồi xuống ghế

-Xin lỗi!! Tôi không có gì để đãi người

-Không sao??

-Người đến đây có việc tìm tôi sao??

Bà lấy trong áo choàng mình một chú chim hoàng anh. Nó nằm bất động trên tay bà, hình như đã

- Ý người là...

- Nó đã chết!! Khi bay ngang qua căn phòng của người

Cô trợn mắt "Kì lạ, sáng giờ mình có chế tác cái gì đâu??"

- Xin lỗi!! Ngài có nhầm lẫn gì không?

- Ta đã nhầm lẫn gì? Nó là thú cưng của ta, người đã giết nó, người có trách nhiệm phải cứu sống nó cho ta, ngay bây

Rin đứng hình, cô thật sự không hiểu, tại sao Nữ hậu lại cố đổ tội cho cô khi chính cô chẳng làm gì sai cả

- Người có thể để nó ở lại đây, mai tôi sẽ đích thân mang đến cho người

- Người nghĩ chốn cung điện là nơi muốn đến là đến sao??

Cô thấy lưng mình ướt đẫm, Nữ hậu muốn điều gì ở cô đây??

- Vậy người vui lòng ở đây đợi tôi

Rin đi vào trong chiếc màn hi lặc một hồi

Về phần Ana, nó đang đánh ngon giấc bên trong chiếc tủ đồ êm ái. Quần áo không được xếp lại gọn gàng làm nó có một chỗ ngủ thật dễ chịu. Nhưng..

Nó giật mình mở mắt, hình như Nữ hậu đang di chuyển. Rồi khỏi chiếc ghế rồi chẳng. Người nó bắt giấc run lên. Bà đã từng thề sẽ tiêu hủy hết tất cả những gì liên quan đến cô gái đó không còn thứ gì. Vì thương Kentarus, bà đã chấp nhận giữ căn phòng này lại. Vậy bây giờ thì sao?? Bà ấy đang tiến về hướng này, hướng nó đang trốn. Liệu bà ta có giết nó không?? Nó là thứ vật sống còn lại duy nhất liên quan đến cô ấy, cô gái mà bà ghét đến tận xương tủy. Cô ta đã hại chết Zen-Vua của quân chủng Vampire, hại cuộc đời của Kentarus mãi gắn với lời nguyền bất diệt, hại bà phải đối mặt với sự cô đơn trong thời gian như thế này. Trong ngày hôm đó, bà đã mất hầu như là tất cả. Johnal, con trai trưởng của bà đã bỏ đi biệt tích suốt 500 năm nay. Rõ hơn là từ khi cha nó mất. Con trai nhì của bà-Kentarus phải chịu lời nguyền ác nghiệt, mang sức mạnh trong người quá lớn khiến con trai út của bà khổ khổ không thể hòa nhập với thế giới bên ngoài chỉ biết thui thủi ở nơi xó xỉnh nào kia. Nơi người khác vứt rác!! Để có thể sử dụng sức mạnh của mình hằng ngày. Kín đã chịu quá nhiều tủi nhục mà bà không thể thay nó chịu đựng được. Một người mẹ như bà mà chứng kiến con mình như vậy khác gì là cực hình chứ. Lòng ngực nó đập liên hồi. Bà đưa tay mở cánh cửa bên phải mình. Không có gì cả. Bà đặt cánh tay còn lại trên cánh cửa kia. Định mở nó thì..

- □□tiếng chim thánh thót vang lên, cô nhận ra ngay đó là tiếng của chú chim mà bà đã nhẫn tâm giết chết. Bà vội buông cánh cửa xoay người lại. Rin bước ra với chú chim đậu trên tay mình. Nó đứng đó và cất tiếng hót của mình vang vọng khắp căn phòng. Bà hốt hải đi lại vớ lấy nó ôm nó vào

- Sao... cô có

- Điều này... tôi thật sự muốn gửi lời xin lỗi chân thành đến ngài

Không gian im lặng bao trùm vài giây. Bà ấy không ra lệnh cho Rin ngẩng đầu lên nên cô vẫn tiếp tục cúi đầu. Mãi lúc sau bà ấy mới cất

- Mạch máu, mạch thở của nó hoàn toàn đã đứt. Chính tay ta đã cắt nó. Sao cô có thể cứu nó được

Rin giật mình ngẩng đầu dậy, ánh mắt lộ rõ sự ngạc nhiên. Cô bị lừa ư?? Bây giờ, trong lòng cô chợt dâng lên nỗi phẫn nộ gì đó. Nhìn lại khuôn mặt nhón nhơ của bà ấy, Rin lại thêm phẫn nộ. Không màn đến đó là ai, cô hét

- Bà có lương tâm không vậy??

Bà đứng hình trước lời nói của Rin. Cô đang hét vào mặt Nữ hậu sao??

- Vì mục đích gì mà bà lại nhẫn tâm giết nó, nó là thú cưng của bà mà. Nó đâu chỉ là một con vật mà còn là một người bạn bà biết không?? Bà thẳng tay chấm dứt cuộc đời của nó trong khi nó không biết nó đã làm gì sai à

Nói một hơi dài cô mới nhận thức được hành động của mình. Sao cô lại nói ra những lời đó, tại sao?? Nhưng cô không cảm thấy có lỗi, điều đó hoàn toàn đúng. Không chần chừ, Rin nắm lấy tay bà ta thô bạo dắt ra khỏi phòng của cô

- Tôi xin lỗi, đây không phải lúc tôi tiếp khách

Rầm!! Cánh cửa được đóng lại. Bà lúc này mới hoàn hồn và nghiệm lại lời nói lúc nãy. Cô nói đúng.. bà thật nhẫn tâm. Nhìn xuống chú chim đang thánh thót trên vai mình. Bà thật có lỗi

- Tao xin lỗi mày. Người bạn của tao

Vào bên trong, cô bức tức ngồi xuống ghế. Ana từ bên trong bước ra

-Nữ hậu đầu rồi- Nó

-Chị tổng khứ bà ấy rồi, đừng nhắc tới nữa

-Cái gì!! Đuổi ák?? Bà ấy hiện đang là người trị vì cả vương quốc Vampire. Sao chị lại dám thất lễ như vậy, chị không sợ chết sao??

-Không!!

Cô lao thẳng lên giường ngủ. Không muốn nghe thêm bất cứ lời nào nữa

Trong cung điện, phòng riêng của Nữ hậu. Đây cũng như là một nơi cấm địa đối với những kẻ tầm thường. Chỉ có những người bà đặt lòng tin thật sự mới được vào đây. Ngoài con trai bà thì chẳng còn ai cả. Bà vẫn mang theo con chim rảo bước nơi phủ đây nhưng bông hoa hồng đen cùng với những loại hoa khác. Đúng, bà thích chúng

-Con có gì muốn thăm vấn ta sao??

Đôi mắt không rời khỏi những cánh hoa nhưng bà biết Ken đang ở đây. Những bông hoa giữa bà và chúng có một mối liên kết đặc biệt. Hệ lực chính của bà là Phong nhưng ngoại lực của bà là Mộc. Vì vậy thông qua những bông hoa bà có thể biết được mọi thứ và đó cũng là lý do bà đến đây. Và trong giới Vampire này, không có ai sở hữu được sức mạnh như bà, một người thành thạo giữa cả hệ lực chính và ngoại lực. Cả hai như là một. Cũng chính vì điều đó bà đã lọt vào mắt Zen. Một người con gái mạnh mẽ hơn bất cứ ai. Không như bất kỳ người nào, lúc nào cũng ọ ọ quanh ông để được anh cho một cái liếc mắt. Nhưng bọn họ tổn công cũng vô ích. Ông căn bản không thích những người như vậy đến khi gặp được bà Erzanitan. Ông say bà như điên, một mực muốn sở hữu bà cho riêng mình. Chống đối mọi quyết định của Vua cha chỉ để được đến với bà. Lúc đó bà không yêu ông nhưng lại cảm kích ông vô cùng. Về cái thứ được gọi là tình yêu mà ông trao tặng cả cho bà

...

-Mẹ đến đó làm gì??

-Con còn nghĩ về quá khứ sao??

-Đây không phải là quá khứ. Đây là hiện tại. Nói đi mẹ đến đó làm gì??- Giọng anh ngày càng gắt gỏng

-Con thấy cuộc sống của ta không?? Thật là nhàn hạ. Ta không muốn tiếp tục như vậy nữa. Ta... sẽ hồi sinh cha con

Ken tròn mắt nhìn mẹ và cũng không tin vào tai mình. Mẹ anh đang nói gì vậy?? Hồi sinh cha anh sao??

-Mẹ à điều đó là không thể

-Con bé đó có thể làm được. Ta cam đoan- Mẹ anh quay lại nhìn anh, đôi mắt chứa đầy sự hi vọng

Anh không đành lòng tiếp tục nhìn nó, anh quay gót bước đi. Anh tiến thẳng đến phòng của Rin. Tự hỏi mẹ anh đã làm gì cô

Rin cứ bước đi trong màn đêm tĩnh mịch. Bỗng nhiên cô bị rơi xuống một cái hố. Sâu thật

-Á!!!!

...

-Rin!!

Lần này anh tự mở cửa không quan tâm đến phép lịch sự nhưng hình như anh đến không đúng lúc

-Chị ấy ra ngoài rồi- Nó ns

-Đi đâu??

-Tìm nguyên liệu chế thuốc. Chị ấy đang tiến hành cuộc thí nghiệm hồi sinh một vật thể và đã thành công nhưng lúc này...

-Lúc này... xảy ra chuyện gì??

-Tôi không biết, lúc đó tôi chỉ biết trốn đi. Mọi chuyện bên ngoài tôi không hay gì cả

-Vậy???

"Ta sẽ hồi sinh cha con"

-Gì chứ không thể nào??

Anh đứng bật dậy nhảy vồ ra khỏi cửa sổ tiến sâu vào trong rừng

Bạn đang đọc truyện [·Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:] [·Một Đi Không Trở Lại:] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Cái hổ bí ẩn và buổi tiệc của hoàng gia

Rin đứng dậy phủi bụi trên người mình. Cố bước đi nhưng hình như chân cô đã bị gãy

-Ây dza!! Đây là đâu vậy nèk??

Cô cứ ngồi yên đó 1 lúc, hình như vết thương đang lành lại. Cô có cảm giác như thế

-Có khi nào vì hiện tại mình là vampire không ta??

Chạy đến bìa rừng, anh dừng lại. Cũng không hẳn là bìa rừng đâu. Đơn giản vì nó đã được ngăn cách... bởi một vết cắt dài to lớn... bởi một sinh vật đáng sợ. Nhìn xuống, hình như là chiếc giày của cô. Anh cố với tay lấy nó từ vách đá sâu thẳm. Đúng, nó chính là của cô. Anh cam đoan chắc nịch vì hình như anh đã từng thấy cô sử dụng nó trước đây. Anh cố nên đi xuống không. Căn bản một khi đã xuống đó thì khó có ai có thể lên được. Dưới đó có chứng khí phong ấn sức mạnh, sức mạnh của người sử dụng sẽ bị giảm đi 1 nửa. Không cần chờ thêm phút giây nào. Anh nhảy vọt xuống dưới. Hình bóng anh mờ dần trong màn sương mù dày đặc đen ngòm

Rầm!! Rầm!! Tiếng động mạnh làm cô thức giấc. Chân cô chưa lành hẳn, cô biết nhưng thứ cô sắp đối mặt chắc chắn không phải sinh vật bình thường. Quay gót bước đi trên nền đá lồi lõm những gai nhọn, có một thứ gì đó chảy lên người cô, nó nhéch nhác một cách khó chịu. Một hình bóng to lớn phủ lên bóng người của cô trong ánh trăng yếu ớt, cô có linh cảm không hay vội ngược mặt nhìn lên. Nó gầm gừ, nước bọt rơi là chà xuống đất đá nghe tiếng vang vọng xa xa. Một con khủng long bạo chúa ư!?!? Không thể nào, đây là loài vật đã tuyệt chủng mà. Không lẽ... ở đây có thể giới xong với thời tiền sử??? Cô lùi xa ra sao, chồm áo choàng lên rồi chạy sâu vào rừng. Nó gầm một tiếng lớn dữ dội rồi đuổi theo

-Ai đó.... cứu tôi!!!

Cô vang la trong vô vọng, vì cô nhận ra nơi này làm gì có ai?? Thật cô độc, giống như cô lúc ở thế giới con người vậy. Nó ở ngay sau cô, chồm cổ đến và ngoạm. Chiếc áo choàng theo đó kéo cô lên theo. Vội nhanh trí cỡi nó ra. Thế là cô rơi xuống từ độ cao hơn 10 thước và tiếp tục chạy. Từ trước đến giờ, cô cứ nghĩ loài người là đáng sợ nhất nhưng có lẽ cô đã nhầm. Cái loài này mà còn tồn tại có lẽ con người sẽ không còn nữa. Nó nhảy bổ lên trước và đứng trước Rin. Cô kiệt sức dừng lại đứng đối diện nó. Cô không dám thở mạnh. Hai cặp mắt nhìn đối diện nhau. Nó bắt đầu vồ tới một cách nhanh không tưởng. Cô đến số rồi, bây giờ đã kiệt sức. Có lẽ chỉ có thể chờ chết. Mờ mắt ra, cô vẫn chưa chết ư!! Nhìn về phía trước, một dáng người?? Người ư?? Không thể nào, có lẽ là một bộ tộc bí ẩn... nhưng.. Con khủng long bị đẩy lùi ra sau bởi ngọn lửa của Kentarus. Hình như anh đã đến kịp lúc. Cô gục xuống hai tay che mặt lặng lẽ khóc, nước mắt ấm nóng lăn dài trên má cô. Cô được cứu rồi, chưa bao giờ cô thấy muốn sống như thế này cả. Ken quay lại trước mặt cô, vội an ủi

-Cô sao vậy?? Tôi đã cứu cô đó. Ít ra cũng phải cảm ơn tôi chút đi

Nhảy đến ôm lấy anh rồi khóc thật to, miệng không ngừng nói cảm ơn. Anh vỗ một hồi cô mới nín

-Sao cô...

Nó chưa chết, vì đòn tấn công chưa đủ mạnh?? Đơn giản vì anh đã bị giảm đi nửa phần công lực nếu không với sức mạnh vốn có anh đã dễ dàng hạ gục nó trong tích tắc. Nó gầm rú vang rừng, Rin nhận ra... đây là tiếng gọi của đồng đội. Không ổn rồi. Có nhiều tiếng bước chân từ tứ hướng, bọn chúng vẫn chưa xuất hiện nhưng hai người chắc chắn số lượng không ít. Nhân lúc hai không để ý nó chồm đến tấn công

-Này coi chừng!!!

Nó đánh xoẹt qua cánh tay cô khiến nó dường như bị gãy. Cô nằm xuống trên vòng tay của Ken

-Này không sao chứ??

-Hình như... gãy tay rồi...

Nắm lấy cổ tay Rin anh sờ nhẹ làm cô bị đau. Không còn cách nào khác, những con khác đã tới, anh manu mang cô đi nơi khác

-Cố chịu đựng đi, lúc sau sẽ lành thôi

Anh đi về dương chắc chắn là không có mối nguy hiểm nào. Có lẽ vậy. Đến một tảng đá lớn, anh đặt cô xuống

-Anh sao vậy, chúng sẽ đuổi đến đó

-Ngồi đây và đợi vết thương lành đi

-Còn anh...

Chưa nói thêm lời nào Ken đã lao mất hút. Cô đưa tay về trước như muốn với bóng anh lại nhưng...

-Kết giới ư?? KEN!!!

Cô hét lớn, bọn khủng long lúc này mới chạy đến suýt qua tầm mắt cô. Anh không phải là đối thủ của chúng, lúc này cô đã chứng kiến, anh đã bị giảm đi nửa phần công lực. Cô lại khóc, nhưng lại là một cách lặng lẽ. Cánh tay cô sáng lên, nó lạnh lại ngay lập tức, kết giới cũng vỡ ra. Có tiếng gầm lớn, cô hét hải chạy về phía đó. Một cái bóng lao vút trên đầu cô. Cô cảm thấy hình như nó ngày to dần. Khi cô kịp nhìn lên thì đã bị nó gấp đi. Vuốt nó ghim chặt vai cô khiến nó gi máu. Cô đau đớn la lên. Nó vẫn bay về trước, có lẽ là đến tổ của mình. Đến nơi nó thả cô xuống, nơi những chú chim đánh gào thét vì đói. Nó đã vắng hụt, may mắn thay cô không bị rơi trúng mõm chúng nó, nếu không là toi đời rồi. Khi rơi xuống cái nền tổ vừa mềm vừa thối, cô nhận ra... chúng nó đang nhìn mình. Nó tuy là con con nhưng vẫn rất to. Một loạt, tụi nó bỏ tới. 3 chú chim đang tranh giành chính con mồi chung của chúng. Đang lẽ phải tách thân cô ra và ngẫu nhiên từ từ. Nhưng có lẽ chúng đang rất đói và muốn ăn thật no nên không con nào chịu con nào. Trong thời gian bạo loạn đó, cô vô tình bị hất ra khỏi tổ và rơi xuống. Nơi đây... rất là cao. Một con con lao ra cùng cô, nó đang cánh, hình như đang bay và nó lao đến cô nhanh hơn nữa. Lúc này, chợt nhiên cô thấy người nóng ran, một luồng sức mạnh vô chủ đang dâng trào trong cô, nó muốn thoát ra khỏi cô, muốn cô sử dụng nó. Cô đẩy tay ra trước, tức thì 1 ngọn lửa lớn lao thẳng tới nó đốt nó cháy rụi. Còn cô, cô vung tay hình lưỡi liềm. Ngọn gió tụ lại như một chiếc thảm đưa cô xuống dưới một cách nhẹ nhàng. Và dưới đó là Ken đang nằm bất động, người anh máu me len lét, hình như anh đang bị chúng trêu đùa, có lẽ anh đã bị vắng từ nơi này sang nơi khác. Vì cứu cô!!

Cô lấy tay đập lên khuôn mặt anh. Nó đã rất tuần tú nhưng bây giờ... nó đã bị hủy hoại. Liệu nó thể lành lại không. Tim anh đã ngừng đập, không thể nào

-Ken!?!- Cô vô thức gọi tên anh

Bọn chúng đã đến. Cô quay lại nhìn chúng với ánh mắt lạnh lùng. Hôm nay là trăng rằm, ánh mắt cô chuyển thành đỏ, quay lại đối diện với chúng. Một con chạy đến, nước dãi văng tung tóe khắp nơi. Cô đưa tay sang 1 bên nâng một cành cây đã mục nát lên, nó trở nên nhọn hơn khi cô dồn nó. Sau đó cốp cho nó lao thẳng về phía trước đâm xuyên người nó. Nó hét lớn rồi ngã xuống. Về phần những con khác, cảm nhận được sự nguy hiểm liền lùi lại rồi bỏ chạy. Mắt cô dịu lại trở về như cũ, màu tím của hổ phách. Vết thương của cô lành lại, vết máu khô đi nhưng mùi nó vẫn nồng nặc. Nó xộc vào mũi của ai đó. Tim anh ấy đập lại, mũi anh bắt đầu khịt tìm mùi. Rin quay lại quỳ xuống và nhìn nhanh. Cô nhắm mắt như tưởng niệm. Thật có lỗi, có lẽ cô chính là người gián tiếp giết anh

-Xin lỗi

Phập!!! Cô trợn mắt không kịp phản ứng, anh còn sống... và anh đang hút máu cô... sao??

Cô cảm nhận được, một lượng máu lớn đánh bị hút đi và sẽ không dừng lại. Mắt cô lờ đi, cô bất tỉnh trong vòng tay anh. Khi cảm thấy lượng máu đã đủ để thỏa con thèm khát của mình, anh dừng lại nhìn xuống cô gái mà anh đã biến thành thức ăn

-Thức ăn sao??

Anh cúi xuống hôn lên môi cô thật nhẹ nhàng và đầm ấm và bằng cách nào đó, anh đã đưa cô lại lên trên

...

-Các người thật vô dụng, mau đi tìm hoàng tử đi, không tìm được đừng hòng về đây- Erzanitan ra lệnh

Các binh lính tiếp tục đi tìm. Một lúc sau Kin đi đến

-Mẹ... anh ấy đang ở miệng của Die of Hole... với cô gái ấy

...

Chẳng mấy chốc đội quân hoàng gia đã đến

-Thưa hoàng tử- Bọn chúng cung kính chào

-Ta về ngay

Trong cung điện, tẩm cung của Nữ hậu

-Máu cô ấy đã giúp con

-Cái gì?? Sao có thể

-Con không biết, con thèm khát nó... và...

-Sao con lại xuống dưới đó, con biết con không phải là đối thủ của chúng mà

-Bây giờ con đã an toàn rồi. Mẹ đừng lo

-...

-Con đi trước

Anh rời phòng đi đến phòng mình. Anh mở cửa bước vào nhìn cô gái đang ngủ trên chiếc giường kia. Cô ấy.. rất giống. Trước khi đi ngủ, anh đi đến vuốt nhẹ trán cô và đặt một nụ hôn trên đó. Sau đó anh ngồi lên ghế và đánh giấc tới sáng

Tỉnh dậy nhưng cô vẫn nằm đó, anh bế cô về cung điện riêng của mình. Vừa đặt cô xuống giường cô đã tỉnh

-Đây... là đâu vậy??

-Cô tỉnh rồi sao??

Thấy anh đang chỉnh lại quần phục của mình làm cô liên tưởng nhũn thừ. Cô mở miệng hỏi

-Này!! Anh có phải tên biến thái không?? Đêm qua anh có làm gì tôi không đó??

Anh ngạc nhiên nhìn cô, không ngờ cô lại nghĩ anh là người như vậy

-Cô đang có ý gì??

Anh chồm đến áp đặt cô vào tường với ánh mắt đầy mê muội

-Muốn làm ngay tại đây không??

Cô như chú mèo dựng lông, da gà óc ác nổi hết cả vẩy đẩy anh ra. Mặt cô đỏ như quả cà chua

-Anh... tôi muốn ra khỏi đây

-Giỏi thì đi

-Tôi còn phải đi học

Cô mở cửa phòng lao đi. Anh nhếch miệng

Đúng thật. Cung điện này chỉ mình anh ở và nó rộng như 1 mê cung vậy. Cô chạy từ đây sang kia. Nhìn ra cửa sổ, nó rất cao. Không biết là có bao nhiêu tầng. Cô tiếp tục chạy theo lối cầu thang đến nổi kiệt sức. Cô ngồi xuống bên bậc thang dựa đầu vào thành thở hổn hển. Không biết tựa khi nào Ken đã ở đó, ngay bên cạnh vô

-Sao vậy, mệt rồi à??

-Anh... mau đưa tôi ra khỏi đây

-Uống đi

Anh đưa cô một cốc nước trước mặt

-Anh định cho tôi uống cái gì??

-Uống đi rồi biết

Cô cầm cốc nước lên nuốt thẳng

-Cô có thể uống mà không nghi ngờ gì sao??

-Mặc...

Đầu óc cô quay cuồng, không gian nhòe đi trong khoe mắt. Cô gục ngay trên vai Ken. Anh bế cô trở lại phòng

Thức giấc nhưng đầu cô vẫn quay cuồng. Dường như cô đang ở một không gian khác

Mùi thức ăn xộc vào mũi làm cô đứng khựng dậy. Giờ cô mới nhận ra mình đã không ăn từ hôm qua tới giờ. Mở cửa ra khỏi phòng, bước vài bước đã đến tầng dưới cùng ở mặt đất

-Hà!?? Vậy là sao??

Đi đến bếp, một cái bếp đầy thật sang trọng. Nhưng có một điều trái với tự nhiên ở đây, thay vì là người giúp việc nấu ăn vậy tại sao vị hoàng tử cao quí kia lại đứng đó mà cầm thìa đĩa xào cơ chứ. Cô lại gần anh

-Anh có phải hoàng tử không vậy??

-Cô nghĩ một thường dân có thể trong một lâu đài sang trọng như vậy sao??

Anh quay lại nhìn cô với ánh mắt đầy quyến rũ. Nút áo tháo mất hai cái đầu tiên. Cô chợt then thùng đồ mặt quay sang chỗ khác. Anh bật cười

-Ha!! Cô sao vậy?? Tôi đẹp trai quá sao??

-Hử!! Anh đừng tưởng bở. Tôi thì sao có thể thích loại người như anh chứ

Cô quay sang lên trên lầu. Chiếc váy rung rinh theo bước chân cô đi, đáng đi uyển chuyển đến lạ làm ai kia không thể rời mắt. Mãi sau anh mới định hồn lại và lên tiếng

-Không ăn à??

-Tôi phải đến học viện. Lúc sáng tôi đã vắng mặt rồi

-Ăn rồi tôi đưa đi

-Anh nghĩ tôi cần anh??

-Cô đến trễ... có thể được khoan dung sao??

Nghĩ lại cũng đúng. Người dạy cô hôm nay không dễ tính chút nào, có lẽ sẽ tống cô ra khỏi lớp cũng nên

-Được

Cô trả lời một cách nhún gọn rồi quay đầu tiếp tục lên lầu

-Cô đi đâu vậy

-Không lẽ bảo tôi mặt bộ đàm này đến học viện à

Cô quay đi. Anh nhìn cô rồi rút ánh mắt lại. Dọn thức ăn lên bàn rồi ngồi đợi. Bỗng cô chạy xuống hốt hải

-Y phục tôi?? Đây rồi hả??

-Nó rách toi tả, cô muốn mặt tiếp à. Tôi văng vào rừng cho sói gặp rồi

-Anh...

-Sao hả??

-Vậy giờ tôi mặt gì?? Tôi cần một bộ y phục gọn gàng hơn

-Được. Tôi sẽ đích thân chọn y phục cho cô

Anh nắm tay cô dẫn lên phòng

-Buông tôi ra

Anh dẫn cô đến 1 gian phòng riêng

-Anh muốn gì hả??

-Im miệng, nếu không tôi sẽ trói cổ rồi tự mình mặt y phục cho cô đó

Giọng nói anh rõ là đe dọa. Cô rút tay để đặt lên miệng như chú mèo con, thầm nói

-Anh dám...

"Tôi là hoàng tử thì có chuyện gì không dám!!?" Anh thầm suy nghĩ trả lời câu nói của cô

-Này

-Được rồi phiền anh ra ngoài

Ngồi bên dưới một lúc thì cô từ trên lầu bước xuống. Chiếc váy này ôm khít thân người cô lộ ra ba vòng đều đặn. Đây khác gì áo dạ hội chứ

-Nèk!! Anh cho tôi mặc gì vậy?? Đây là áo dạ hội mà

-Cô sẽ dự tiệc cùng tôi

-!!! Anh... đang đùa à

-Cô đúng là chậm thông tin

-Anh...

-Đừng nói nhieu nữa mau mau ăn rồi đi thôi. Gần đến giờ rồi

Hậm hực ngồi xuống bàn. Đành ăn một chút thôi, bụng cô đánh trống nãy giờ rồi. Nhưng khi nhắc đến thức ăn cô mới nhớ

-Ana!! Nó...

-Yên tâm đi

Xong xuôi anh để mặc cô sắp dọn còn phần mình tiến thẳng lên phòng thay y phục

-Tên Ken chết tiệt

Mặc bộ váy lè thê đó mà phải dọn dẹp, sao cái lâu đài to lớn này lại không gọi người giúp việc chứ?? Cô thảm rùa

Anh bước xuống thấy cô nằm ườn trên chiếc ghế dài. Anh lại gần nâng tay cô lên đặt nhẹ môi mình lên đó. Một cách đánh thức đầy bá đạo.

-Đến giờ rồi đó công nương à

"Công nương!!?? Tên này hôm nay bị gì vậy??"

-Được rồi đi thôi

Rin theo anh lên chiếc xe ngựa cổ, hai người không lên tiếng nói lời nào. Nó làm cô cảm thấy khó chịu

-Nèk nói gì đi chứ??

-Cô nói đi

-Hử!!

Không gian lại một lần nữa chìm vào im lặng...

-Cái hồ đó... sao anh lại ở dưới đó- Cô bắt đầu nhắc lại chuyện lúc trước

-...

-Trả lời đi chứ

-Cô đang câu với ân nhân của cô đấy

-Tôi xin lỗi..

...

-Tôi thấy giày của cô... trên thành của Die of Hole. Nơi đó không an toàn và được canh chừng rất kĩ càng từ quân đội hoàng gia. Nếu biết có người chết dưới đó...

-Tôi hiểu rồi

Cô ngắc lời anh, ánh mắt có chút buồn. Cô cứ nghĩ... anh là vì cô nên mới xuống đó

-Xin lỗi vì đã làm phiền anh vào lúc đó

Cô đang nói gì vậy?? Chính cô còn không nhận thức được cô im hử

Được vài phút, hai người đến được nơi dự tiệc. Anh bước xuống trước rồi đón cô bằng cái nắm tay. Cô xuống ngựa nhìn lên cái lâu đài nguy nga lộng lẫy đó làm quên hết đi mọi muộn phiền bận lòng. Cô nhí nhố hỏi

-Đây... là lễ hội gì vậy??

-Hôm nay là sinh nhật mẹ ta

-Nữ hậu sao??- Là người mà cô đã trong phút nông nổi đã xúc phạm- Tôi có nên vào không??

-Sao vậy??

-Không sao ta đi thôi

Cô đi lên trước anh. Bị anh kéo tay lại

-Đi đứng cho đúng phong tục kiểu cách

-Cái gì??

-Khoác tay tôi vào

Cô ngoan ngoãn nghe lời vì không muốn đôi co với anh. Bước vào trong, cô liền trở thành trung tâm chú ý của nhiều người, phải nói là không gian hầu như im lặng đi. Ánh mắt của họ chứa đầy sự khinh bỉ, khinh nhường cô. Tại sao?? Tại vì cô đang sánh bước cùng hoàng tử ư?? Anh và cô ngồi xuống chiếc bàn quan trọng dành cho những người khách quý. Cô thì ngồi im, anh bắt đầu tiếp khách

Anh vẫn nói chuyện vui vẻ với mọi người, còn mình cô cô đơn và lẻ loi. Trong căn phòng nhiều người, dường như chỉ có cô và anh nhưng anh lại chẳng quan tâm cô gì cả. Vậy anh gọi cô đến đây làm gì?? Một lúc sau, một người trong những vị khách kia yêu cầu hoàng tử hãy nhảy với con gái của họ một bản nhạc và anh đã đồng ý. Có lẽ... anh dẫn cô đến đây chỉ để làm bù nhìn. Còn những người kia, họ nhìn vô và cười nhạo báng. Thật nhục nhã, cô rời bàn bước vô định ra phía hồ bơi gần đó

Bạn đang đọc truyện *[:Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:] [:Một Đi Không Trở Lại:]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tôi không thích anh!!

-Hử!! Tôi không cần anh

Cô lấy chân đá nước dưới mặt hồ

-Chuyện gì khiến cô em buồn bực thế??

Là Dellas. Anh đã thất cô sánh bước với hoàng tử khi vào đây và cũng chính mắt anh thấy cô rời bàn đi ra đây

-Đừng nói tôi bằng cái giọng đó

Mới nghe đã biết danh tính, Rin vẫn không quay mặt lại

-Vào mà nhảy với bạn gái của anh. Cô ta đang chờ đó

-Hôm nay tôi đến đây một mình

Lúc này cô mới quay lại

-Tại sao??

-Không thích. Vậy cô có muốn nhảy với tôi một bài không

Anh chìa tay trước cô. Không chần chừ nữa, hán cũng đã nhảy với người khác thì tại sao cô lại không. Ánh mắt vui vẻ đón lấy bàn tay ấy, cô cùng Dellas đi vào bên trong và nhảy. Cô cố ý nhảy gần Ken xem biểu cảm của hán như thế nào nhưng vô dụng, hán chẳng để tâm. Cô bực tức rời khỏi Dellas chạy

ra ngoài

-Rin!!

Anh cũng chạy theo rồi khỏi buổi tiệc

Rin chạy thục mạng không biết đi về đâu, sau đó cô mới nhận ra... mình đã đến... nơi mà cô lần đầu cãi nhau. Cây hoa hồng đen vẫn còn đó tươi rói vương lá đón làn gió nhẹ thoảng qua. Ngồi xuống chiếc ghế tầm sương lạnh, một giọt nước mắt lăn dài trên má. Khẽ lấy tay lau đi giọt nước mắt. Cô đang khóc?? Tại sao chứ??

Nước mắt cứ như vậy mà tiếp tục tuông. Từ xa xa, anh thấy bóng dáng của anh. Anh đang làm gì vậy?? Tìm cô sao?? Ha!! Cô cười khỏ. Cảm giác mình đang bị trêu đùa. Cảm giác này... là cảm giác gì đây. Từ trước đến giờ cô chưa hề có nó. Anh đã thấy cô, và sau đó đi về phía cô một cách từ tốn. Thật không thể tha thứ, cô đứng dậy choàng áo phủ đầu rồi lao nhanh vào rừng.

-Cái cô nhóc này

Anh cũng lao vào theo

Cô đi từ đầu này sang đầu kia chạy hết nơi này đến nơi nọ. Khu rừng này rộng thật. Không biết anh có đuổi kịp cô không nhưng anh nghĩ cô nên đi sâu vào trong càng xa càng tốt. Ken dừng chân lại nhìn vào bóng tối của khu rừng. Đây đã là giới hạn, nơi đây là nơi ngăn cách giữa Vampire và người sói. Hai kẻ thù không đội trời chung. Tâm trí anh hiện tại vẫn còn hoang mang, không biết có nên vào hay không nhưng anh cần cho Rin nghe 1 lời giải thích

Đến một khúc cây nhỏ, cô mệt mỏi ngồi xuống. Cơ thể cô vẫn chưa được chuyển hóa thành Vampire hoàn toàn nên tốc độ di chuyển của cô còn hơi chậm nhưng vẫn may là anh không đuổi kịp vì thật sự bây giờ... cô không biết phải đối mặt với anh làm sao??

Khịt khịt... Giật mình ngước sang

-Cô... Có mùi của Vampire, có mùi của con người. Vậy cô là...

-Anh... là ai??

-Câu này tôi hỏi cô mới đúng. Cô đang ở trong lãnh địa của chúng tôi mà

-Lãnh địa!?!? Đây là...

-Lãnh thổ của tộc người sói

"Người sói!!" Cô đã từng nghe qua, người sói chính là kẻ thù không đội trời chung với Vampire. Bây giờ cô đang là Vampire, liệu cô có gặp nguy hiểm không??

-Thì sao?? Tôi có gây hấn gì với các người à

Hắn đơ người nhìn cô. Cô không biết gì sao??

-Đã là kẻ thù thì làm sao lại dám đặt chân lên đất của nhau

-Tôi không phải kẻ thù của các người, tôi không phải là Vampire mà là vì một cách nào đó... tôi bị chuyển hóa

-Chuyển hóa?? Vậy cô là...

-Tôi là một con người

-Con người!!!

-Con người... chính là thức ăn của người sói cũng như là bình máu di động của Vampire. Vậy sao cô có thể tồn tại ở nơi này được- Một giọng của người con trai khác vang lên sau lưng cô

Cô quay lại nhìn người đó

-Cậu...- Cô vội tháo mũ trùm đầu mình ra

-Cô...

-Hai người có quen nhau sao??

-Nói sao nhĩ??- Cô boăn khoăn

-Cô ấy là nhà du hành không gian. Mình nghĩ vậy- Cậu trai nói

-Nhà du hành??? Là sao vậy?? Cậu nói mình nghe xem??- Hỏi cậu trai

-Chuyện dài dòng lắm, cậu kết cho cậu ấy nghe từ từ đi nha- Cậu trai tên John. Rin nói với cậu

-Được thôi

-Nhớ đó John

-Vâng thưa hoàng tử- John chấp tay trước ngực

-Hoàng tử sao??- Rin ngạc nhiên

Một luồng sát khí truyền đến, người hoàng tử và John thoáng rung mình

-Rin... cô ấy sẽ gặp nguy hiểm

Rin vội trùm đầu mình lên chạy ra sau gốc cây lớn hé mắt nhìn. Vài người xuất hiện trước đó và hình như là người của tộc người sói

-Thưa hoàng tử, tôi cảm nhận được mùi của Vampire và cả con người nhưng hình như từ trên một nhân thể

-Ta...

-Đằng sau kia!! Mau lộ diện!!

Tên đó lao đến gốc cây dùng móng vuốt của mình chặt gãy cây nơi Rin đang trốn. Cô giật lùi ra sau rồi bắt đầu bỏ chạy. Trước khi đuổi theo Rin tên đó có nhắc khéo

-Đừng nên tin bất cứ Vampire nào

Hắn đuổi theo cùng một số cận vệ khác. Rút súng ra khỏi túi áo chia thẳng và bắn. Là đạn bạc 50%. Trúng vào bả vai khiến cô đau đớn vô cùng

-Nếu muốn sống thì mau đầu hàng

Cô bỏ ngoài tai và tiếp tục chạy. Cô biết nếu cô dừng lại đồng nghĩa với việc sẽ cùng đạo bước cùng tử thần. Hắn lại bắn thêm một phát. Cảm nhận được đường đạn đi, Rin đã may mắn né được. Có lẽ cô đã điều khiển được năng lực di chuyển của mình. Đến một bãi đất trống, cô nhận ra một điều mình đã bị bao quanh

-Cô là Vampire được chuyển hoá??- Tên cầm đầu lên tiếng

-Tôi đã làm gì các người

-Không cần biết là đã làm gì. Chỉ cần là Vampire thì chính là kẻ thù còn con người thì chính là thức ăn

-Thật tàn bạo

-Im mồm

Cả một loạt đạn cùng nổ súng và lao tới, nếu bị bắn trúng chắc chắn cô sẽ không còn đường sống. Nhưng giờ đây, cơ thể cô có gì đó rất lạ, nó muốn bùng phát. Người cô nóng ran, cô giơ hai tay sang ngang hết lớn, viên đạn theo hướng quay ngược lại tấn công bọn người sói. Một số tên thì né được còn lại đều bị trúng đạn mà chết. Nhân thời cơ đó cô chạy đi. Tên cầm đầu tức điên cuồng giơ hai tay trên không tức một thanh bạc dài nhọn xuất hiện. Hắn phóng thẳng nó tới hướng Rin đang chạy. Vì phải tiêu hao một lượng sức lớn, dù cảm nhận được hướng mũi tên nhưng cô đã không né được. Nó găm thẳng vào trong ngực trái của Rin. Cô đau đớn thét lên vang rừng sau đó gục xuống đất bất tỉnh nhân sự

-Cô ta... chết rồi sao?? Ta đi về chứ???

-Không, ta nghĩ ta nên mang cô ta về xét nghiệm. Biết đâu sẽ tìm được cách tiêu diệt được lũ ma cà rồng kia. Mau mang xác cô ta lại đây

Bọn cận vệ quân lệnh đi lại gần chỗ Rin. Nhưng không, cô vẫn còn sống. Cô đứng dậy vung tay, một hàng rào băng lửa xuất hiện cản trở bước đi của chúng. Nhân lúc đó cô vội chạy đi ngay

-Bất sống cô ta!!

-Nhưng...

Khỏi và lửa quá lớn làm chúng cay mắt nên tạm thời không thể di chuyển. Hai chân cô rụng rời chạy với tốc độ con người. Chẳng mấy chốc đã đến gốc cây kia. Ngồi xuống chiếc ghế và thở dốc. Tay đầy máu cầm mũi thanh bạc mà kéo ra. Nó đau đớn đến mức cô không thể cắn răng chịu đựng được. Da thịt cô như đang bị ăn mòn vậy. Thanh bạc rơi xuống đất lấp lem máu tươi. Làm ai đó trên cây nằm ngồi không yên vì con thèm khát trong người đã nổi

dậy. Ken nhay xuống đứng đối diện cô

-Anh... biến đi, anh còn muốn gì ở tôi nữa chứ. Đi đi tôi về nhà

Định nói câu tiếp theo thì anh liền quỵ xuống trước mặt cô, ánh mắt lóe lên tia sáng đỏ. Anh từ từ vương người đến hôn lên môi cô liếm cạn lượng máu mà cô vừa bị thổ huyết. Sau đó anh trườn xuống cổ hôn nhẹ lên nó rồi lạnh lùng ngoạm lấy nó. Cô rên lên một cách yếu ớt

-Đừng... buông tôi ra, tôi không chịu được đâu... Ken!!!!

Cô bấu chặt vào vai anh, hình như anh không nghe thấy lời nói của cô thì phải. Cô đã mất một lượng máu khác nhau vì thế con người trở nên kiệt sức hoàn toàn. Cô lại tiếp tục gục đầu bên vai anh. Ánh mắt anh trở lại bình thường. Bây giờ anh mới nhận ra anh đã một lần nữa hút máu cô. Có cái gì đó, một hương vị đặc biệt. Nó khác xa với máu của tộc Vampire hoàng gia. Có lẽ nó cao quý hơn nhiều. Mùi thơm của nó khiến anh không kiềm lòng mình được, khi nó xộc vào mũi anh cũng chính là lúc anh hoàn toàn mất đi ý thức. Anh nhìn lại thân thể của Rin, nó nhuốm một màu máu đỏ. Vết thương lành lại để một vết sẹo ko nhỏ. Anh bế cô đi trên con đường mòn về cung điện.

Hôm sau... cô thức dậy trên chiếc giường quen thuộc. Đầu cô choang váng một cách lạ thường

-Tôi cho cô uống thuốc giảm đau. Đó là tác dụng phụ

-Hử!! Anh còn quan tâm tôi cơ à?? Tôi không cần nhá

Cô đứng dậy cố gượng người đi ra cửa mặc dù chân bước còn chưa vững

-Đừng ép buộc bản thân mình quá, quay lại và nằm xuống nghỉ ngơi đi

-Tại sao tôi phải nghe lời anh chứ

Nói rồi cô bước xuống lầu. Anh đuổi theo cô nắm lấy bàn tay lại

-Cô bị sao vậy hả??- Ken nắm khá chặt

-Anh buông tôi ra. Anh giữ tôi lại làm gì, để làm thừa ản cho anh ư. Xin lỗi, tôi không phải thức ăn của anh đâu, tôi là một Vampire, cùng loài với anh đó

-Cô có thích tôi không??

-TÔI KHÔNG THÍCH ANH!!!!

Anh không hiểu sao anh lại hỏi cô câu hỏi đó. Còn về phần cô, thấy lòng mình chợt nghẹn lại sau lời nói. Nước mắt cô bắt đầu tuôn. Từ khi ở bên anh, cô không có lúc là không khóc cả. Lí do là gì vậy chứ chính bản thân cô cũng không nhớ nổi

-Cô...- Giọng nói anh có vẻ tiếc nuối

-Anh mời tôi đến buổi tiệc đó làm gì, tôi là bù nhìn?? Là con rối của anh hay sao?? Trong suốt buổi tiệc anh chả đếm xỉa gì đến tôi, mặc dù tôi có nhảy với người đàn ông khác anh cũng không để tâm. Đến khi tôi bỏ đi anh mới bắt đầu đi tìm. Anh xem tôi là gì trong mắt anh vậy?? Ừm...

Không thể chịu nổi những lời chỉ trích, anh mạnh bạo hôn lên môi cô. Cô ra sức chống cự nhưng vô thành, sức cô vẫn còn yếu. Lúc này anh có uống cốc nước có chứa liều thuốc ngủ nhẹ, vì thể trạng cô không tốt nên đã gục ngay. Anh bế cô nhưng không mang lên phòng mà đến nơi khác. Có lẽ hiện giờ đừng nên đề cô thấy anh

Bạn đang đọc truyện [:*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu.*] [:*Một Đi Không Trở Lại.*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Hồi sinh vị vua của những loài Vampire

3 tháng dài đằng đẵng, hai người họ không hề gặp nhau. Ngay tại khi trong lớp học cô cũng coi anh như người đứng qua đường. Đang đứng trước gương chải chuốt lại bản thân thì có tiếng gõ cửa

-Tôi đến ngay

Cô đến mở cửa. Đó là vài người trong quân đội hoàng gia và trước mặt cô là cận vệ của Nữ

-Chuyện...

Ông ta đặt tay trước mặt cung kính

-Thưa cô Rin Weasly, Nữ hậu có lời mời cô đến ngự hoa viên của Nữ hậu một chuyến. Cô có thể chứ??

Cái gì!! Nữ hậu mời cô?? Chuyện quái gì nữa đây. Được thôi, để xem bà ấy lại muốn làm gì

-Được cho tôi địa điểm thời gian

Vị cận vệ đưa cho cô một mảnh giấy. Cô liền nhận lấy nó ngay

Ngay tối nay sao?? Mặc kệ, bây giờ điều cô cần là phải đến học viện trước. Cô phải mạnh lên, phải chiến thắng bản thân mình. Hôm nay cô phải đến lớp học Hóa lực, cái nơi mà cô căm ghét nhất. Không phải vì ở đó có Ken mà có những người hết sức đáng ghét. Họ đem việc cô không nói chuyện với Ken mà ra đùa thậm chí còn đánh đập cô và nói chính cô đã làm Ken buồn. Mọi thứ ồn đập lên người cô bao lâu nay... cô điều chịu đựng nhưng.. nó cũng chỉ có giới hạn mà thôi

"Mình có quyền gì mà đòi sự quan tâm từ anh ta, không xứng đáng"

Cô đang ngồi yên một góc để nghỉ ngơi, một nhóm con gái đi lại nhanh chóng túm lấy tóc cô

-Hôm nay sao vậy?? Hết sức sống rồi à

-Liên quan gì tới các người

Chát!!

-Chính người đã làm hoàng tử buồn đó biết chưa

-Tôi không quen biết anh ta, sao khi anh ấy buồn lại đổ tội cho tôi chứ!!

3 người bọn họ vung tay phóng lửa về phía Rin. Cô không né mà chỉ dùng một tay để đỡ nên khiến nó bỏng rát. Giáo sư bước vào họ mới về chỗ của mình không quên văng cho cô một nụ cười đầy dục khinh bỉ

-Các em đã tập luyện đến đâu rồi??

-Thưa giáo sư em cảm thấy bản thân không được khỏe

-Được em có thể về kí túc xá

Cô rời đi ngay không ngoái đầu lại. Đang đi thì thấy Maya ra tay đánh Roxy dưới bóng cây già lão. Cô vội chạy lại đỡ Roxy dậy

-Mày tồn tại trên thế giới này làm gì, chỉ cần mày chết đi mọi thứ sẽ thuộc về ta

Maya vung tay tức những phi lao băng lao về hướng Roxy. Với chiêu thức mới được học Rin dùng nó làm tan băng đi

-Chị làm gì vậy?? Rin là em gái của chị mà

-Cô đừng có mà chăm lo chuyện bao đồng, chuyện của chị em tôi thì liên quan gì đến cô chứ!!??

-Roxy là bạn của tôi

Maya câm nín không nói thêm được gì hậm hực bỏ đi. Rin đỡ cô dậy

-Sao cậu lại ở đây rồi bị chị ta đánh ra nông nỗi này

-Đây là chuyện thương nhiên, cậu đừng bận tâm

-Thương nhiên là sao chứ? Người ngoài sẽ nói gì về cậu về gia đình cậu chứ!

-Cậu...- Thấy Rin quan tâm mình như vậy cô có chút cảm kích- Cậu làm gì ngoài này

-Mình hơi mệt nên đi về trước

-Cần mình đưa về không??

-Không đâu cảm ơn

Về phòng cô vội lao lên giường nằm. Kì lạ, hôm nay Ana nó đi đâu rồi. Thôi mặc kệ, hôm nào nó cứ đi ra ngoài một lần cũng được chứ ở lì như vậy cũng không phải cách hay. Cô phải chuẩn bị đến tẩm cung của Nữ hậu thôi

Theo tấm bản đồ cô đi theo con đường mòn. Bỗng qua một khu rừng nhỏ theo lối được mở sẵn. Sau khu rừng đó là một khu vườn nhỏ. Nó vang một mùi hương thoang nhẹ. Cô có ngửi thấy mùi hoa hồng và của những loại hoa khác. Rảo bước trên từng kẻ đường đi, cô thấy thêm được nhiều loài hoa khác nữa và đặc biệt hơn những loài hoa này cô chưa từng thấy ở thế giới loài người

-Thưa tiểu thư Rin Weasly, Nữ hậu đang đợi người

Cô ngẩn người. Tiểu thư sao???

Đi theo người hầu gái, cô đến được nơi Nữ hậu. Bà đang nhâm nhia tách trà, mắt hướng nhìn ra phía xa kia. Hình như đang ngắm nhưng bông hoa đang nhảy múa?? Cô thấy điều đó nên nghĩ vậy

-Ngồi xuống đi

-Thất lễ nhưng người mời tôi đến đây làm gì??

-Hay ta vào thẳng vấn đề chính nhé

Nữ hậu quay lại mặt đối mặt Rin

-Ta muốn người làm một chuyện. Người có lẽ sẽ đồng ý

-Chỉ cần điều đó không trái với lương tâm của tôi

-Nói hay lắm

... Không gian im lặng vài ba giây rồi Nữ hậu lại lên tiếng

-Ta muốn người cứu một người giống như mà cách người đã cứu Lipty (chú chim của bà). Ta biết lúc đó ta có lỗi nhưng mọi điều ta làm đều có lý do của nó cả

-Người muốn tôi hồi sinh một ai đó sao??

-Người có thể chứ!?! Người sẽ được mọi người biết đến nếu thành công, mọi người sẽ tôn vinh người. Một nhà hóa học vĩ đại

"Nhà hóa học vĩ đại..." có cái gì đó... kí ức thời nhỏ ủa về nơi tâm trí, một cuộc đâm máu xảy ra, toàn bộ người dân trong một ngôi làng đều bị giết sạch con lại một bé gái đứng đó tròn mắt nhìn. Không ai khác đó chính là cô. Những kẻ chính tay gây nên cuộc đâm máu này nhìn hướng về cô

-Bắt lấy nó!!

Cô giật mình thoát khỏi tâm trí, mở hời nhể nhại. Nữ hậu cũng đọc được tâm suy nghĩ của cô, đó là một cuộc tàn sát thật tàn khốc

-Người không sao chứ??- Bà đặt tay lên vai Rin trấn an

-Không sao tôi ổn

-Đó là quá khứ của người??

-Tôi không muốn nghĩ đến nó

-Vậy ta xin lỗi!!

-Đó không phải lỗi của người... người đọc được suy nghĩ của tôi sao??

-Đó là năng lực của ta. Một lực nhưng đó chỉ là ngoại lực của ta thôi. Hệ lực chính của ta là Phong??

-Ngoại lực!!

-Người sẽ được biết vào sau này. Bây giờ thì... ta nghe nói người sở hữu thất lực à??

-Đã truyền đến tai ngài sao??

Người hầu gái bước đến đưa cho Nữ hậu một quyển sách dày cộm. Bà đặt trên bà hướng về phía Rin

-Ta tặng cho người

Rin chạm tay vào nó, nó lập tức phát sáng

-Nó đã chấp nhận ngươi và bây giờ ngươi chính là chủ nhân mới của nó

-Đây là... Quyền sách do chính Zen viết ra... là vị vua của vương quốc Vampire này

Rin cầm lấy nó và ôm nó vào lòng

-Người cho tôi??

-Nó muốn nhận ngươi là chủ nhân mới. Ta không có quyền can thiệp vào chuyện này

Cảm thấy mình hơi nịu lời cô không nói nữa

-Người muốn... tôi hồi sinh một chủ thể Vampire sao??

Bà khẽ gật đầu. Chuyện này không hề đơn giản, cô dám chắc là như vậy. Zen... là Vua của vương quốc Vampire vậy ông ta đâu, sao không thấy lộ diện. Không lẽ ông ta đã chết và giờ Nữ hậu muốn cô hồi sinh ông ấy sao.

-Ngươi đi theo ta

Bà đứng dậy và bước đi. Cô lon ton chạy theo sau. Đến một bức tường sau cung điện hoàng gia, bà đứng trước một bức tường ẩn tay nhẹ. Nơi này là mật thất sao?? Một đường hầm nhỏ được mở ra, cô theo sau chân Nữ hậu bước vào. Chỉ riêng hai người, cả nô tì hay bất cứ ai đều không được theo sau

Vào bên trong, không gian rộng mênh mông. Giữa khoảng rộng đó có một tán băng vĩnh cửu?? Bên trong đó nữa có một người đang yên vị. Có lẽ là Vua Zen. Đường nét khuôn mặt ông ta có gì đó giống với Ken

-Là người này sao??

-Ta đặt lòng tin ở ngươi

-Nhưng... tôi cần nguyên liệu. Tôi đến đây nhưng chẳng mang gì cả

Lần này bà không nói gì đi vào một ngõ luồn tối tăm. Cô biết mình nên làm gì

Một khu vườn nhân tạo trng nhà kính được nuôi bằng ánh sáng không gây hại cho Vampire. Vừa mở cánh cửa cô đã ngửi được mùi của các loại thảo dược, các loại nguyên liệu hiếm có mà cô chưa từng thấy

-Lấy những thứ ngươi cần rồi mau mau tiến hành cho ta

Cô thật sự bắt đầu cảm thấy khó chịu, thể giới này không có sự công bằng, tất cả mọi người đều phải nghe theo một người. Nơi này cô không được tự do. Cô muốn ra khỏi đây thật nhanh nhưng làm được điều đó thì phải hoàn thành cái nhiệm vụ này. Nếu thành công thì cô được sống. Nếu không thì cô sẽ bỏ mạng lại đây. Lấy xong hết tất cả những nguyên liệu cần thiết cô ra ngoài. Đã có một bàn điều chế được dựng sẵn

-Tôi xong rồi

-Làm đi. Ta đợi

Cô bắt đầu công cuộc điều chế mất mấy giờ liền. Sau 3h đồng hồ sản phẩm được hoàn thành

-Tôi... đã xong...

-Tiếp tục đi

Tìm cô đập liên hồi, các cơ quan nội tạng của Vampire không khác gì con người cả. Nhưng điều cô lo ngại là các cơ quan của con người cao cấp hơn động vật. Nếu không thành công, không những không hồi sinh được mà thân xác cũng bị tiêu hủy hoàn toàn

Đầu tiên cô nhỏ vài giọt từ thứ thuốc mà cô đã chế ra lên trên tảng băng. Nó ngấm dần xuống dưới rồi hòa vào cơ thể đang đông lạnh kia. Không chỉ một nơi, cô phân phối từ đầu đến chân và mỗi nơi một giọt nhỏ. Xong xuôi cô liền đứng thẳng người để chờ đợi kết quả. Roẹt!! Một mảnh băng nhỏ sắc nhọn bị tách ra lao thẳng đến ngóntay của Rin. Vì tốc độ nó quá nhanh, cô đã bị nó đâm trúng. Một giọt máu rơi xuống ngấm xuống tán băng tương tự như những chất lỏng kia

Roẹt!!! Tảng băng lon nức một đường lớn rồi vỡ vụn tan nát. Mạch máu của Zen bắt đầu chảy lại, da mặt căng hơn, hơi thở đã cảm nhận được. Ông đứng dậy. Việc đầu tiên ông làm là đánh mũi. Khịt khịt mũi nhìn cô rồi nhanh chân lao đến hút máu của cô. Lượng máu bị hút đi vô cùng nhanh, tốc độ này gấp mấy lần tốc độ của Ken. Cô cố gắng đẩy ông ra nhưng vô dụng. Đến lúc cô kiệt sức muốn ngất đi ông mới thả ra. Quy xuống đất ôm lấy cổ mình một cách đau đớn

-Zen!!- Nữ hậu chạy đến ôm chầm lấy ông

-Ta... ta đã đợi chàng rất lâu. Ta đã đợi ngày này lâu lắm rồi

Zen đưa tay vuốt nhẹ đôi gò má của bà nhưng không nói gì cả. Môi khẽ nhếch lên rồi ra lạnh lùng ra ngoài. Bà vội chân chạy theo mà quên mất Rin đang ở đó thế nên cô đã bị nhốt ở trong

-Không!!!

Chạy lại bên bức tường cô đập mạnh. Cô biết khi một cánh cửa khóa ngoài thì căn bản không có lối thoát. Huống hồ gì đây là mật thất, có lẽ cô có la hét cầu cứu thì cũng không ai nghe

-Làm sao đây??

Khi hoang mang không biết phải làm gì thì đã bị quang cảnh bên trong làm mất đi ý thức muốn rời khỏi. Nó được thiết kế một cách tinh xảo, hoa văn họa tiết hoàng lên vẻ hoàng gia cao quý. Chân cô cứ bước đi vô hướng đến khi có vật cản cô mới nhìn xuống. Lại là một tảng băng, là một người đàn ông cũng trạc như Zen nhưng người này có lẽ trẻ hơn 1 vài tuổi

-"Cứu ta!!"

Đúng!! Ai đó đang cầu cứu. Cô nhanh chân ngồi xuống bên cạnh tảng băng đó

-Là ông sao??

-"Làm ơn, cứu ta"

Cứu?? Ông ta có nét mặt giống Zen, là anh em chăng?? Nếu vậy tại sao Nữ hậu lại không bảo cô cứu ông ta??

-Tôi có nên ông không??

-Cứu ta!! Tin tưởng ở ta đi

Cô vẫn còn do dự

-Ta sẽ nói cho người nghe mọi sự việc. Bây giờ thì hãy cứu ta. Ta hạ thấp bản thân mình cầu xin người

-Hạ thấp mình sao??

Không suy nghĩ nữa, cô đi lấy cái thứ nguyên liệu còn dư đem đến và làm lại giống như cách cô đã làm lúc nãy. Nhưng... nó không có phản ứng

-Tại sao vậy?!! Rõ ràng lúc nãy có xảy ra mà... Máu!!

Cô nhìn lên bàn tay đang ghi máu của mình, một giọt còn đọng lại rơi hẳn xuống đó. Ngắm dần và ngắm dần xuống. Nó nứt ra và rở tan, người đàn ông đó được giải thoát. Ông mở mắt nhìn Rin

-Cảm ơn cô

-Ông biết cách ra khỏi đây chứ?? Bà ấy vì mừng quá nên đã quên bèn tôi và...

-Yên tâm, ta sẽ đưa người ra khỏi đây

Ông nhanh chân bước đến cửa rồi hạ tay lại

-Sao vậy??

-Sau này khi chân tướng lộ diện người sẽ hiểu

Ông càng nói càng khiến cô khó hiểu. Đột nhiên cánh cửa chuyển động. Hình như có người mở cửa từ bên ngoài. Thấy vậy người đàn ông kia liền nấp vào một góc. Là Ken, anh theo lệnh mẹ đến thả cô ra. Thấy anh, nhìn một lúc rồi rời mắt

-Mẹ tôi muốn lời xin lỗi đến cô

Cô bước ra ngoài đứng với anh. Anh đưa tay đóng cánh cửa lại. Cô hốt hoảng nhìn vào nó. Ông ta còn ở đó. Phải làm sao??

-Gì vậy??

-Không... không có gì. Tôi về... tầng cao nhất của kí túc xá là nơi tôi ở

-???

Anh thật sự không hiểu nổi cô đang nói gì?? Cô đi trước. Còn mình anh đứng đó. Cô đang ra lệnh cho người nào chẳng?? Anh mở cánh cửa ra lại lần nữa chính thức bước vào. Đã lâu rồi anh không đến đây, nơi mà anh đã chôn vùi kí ức đáng nhớ một thời của mình. Anh đi thẳng vào nơi kia... nơi mà người con gái anh yêu đang yên tọa. Một tầng băng đứng, đó cũng là tầng băng duy nhất. Người con gái anh yêu có khuôn mặt giống Rin. Hai người nhìn như hai giọt nước. Chính vì vậy khi mới gặp cô anh đã lầm tưởng đó là người mà anh yêu. Anh nghe thấy có tiếng mở cửa. Vợ vàng chạy nhanh ra cổng. Một bóng đen mất hút trong rừng. Anh vội đóng cửa thật lại và đuổi theo

-Có mùi của xác chết?? Lại từ trong hầm ra. Có khi nào... được hồi sinh!??

Anh mất dấu rồi. Nhưng... anh biết nên tìm hân ở đâu

Với tốc độ của một Vampire, ông ta đã có mặt ở trước phòng Rin. Ông đập nhẹ. Rin liền ra mở cửa

-Ông... vào đi

Ông ta vội bước vào. Rin nhanh chóng khóa trái cửa

-Tôi có mua chút thức ăn. Ông chắc đói lắm

-Cảm ơn cô. Chuyện thân phận của tôi phiền cô tạm thời đừng cho ai biết nhất là những người thuộc hoàng tộc

-Được thôi

-Cô muốn nghe kể về chuyện của ta chứ

-Không?? Ở thì ở tôi không bận tâm điều đó. Về biệt của ông thì... khi nào chân tướng rõ sẽ biết thôi mà

Ana vừa từ WC bước ra, vừa thấy người trên bàn nhăm nhia đồ ăn của mình nó liền trợn mắt

-Rin!!

Hai đôi mắt hướng về phía nó

-Chị... đây là... - Giọng nói nó khẽ run lên

-Ta không phải là Zon!

Lúc này, khuôn mặt nó chứa đầy sự nghi vấn

-Người cần nói chuyện không?? Ta nghĩ người sẽ đồng ý

Ana hơi do dự nhưng rồi cũng đồng ý

-Đợi chút!! Hay hai người đi qua phòng bên cạnh đi. Ken đã nhận ra được dấu hiệu tôi để lại cho ông. Hân sẽ tìm đến đây sớm thôi

-Làm sao để trốn- người đàn ông vội hỏi

-Chia khóa của cả tầng trên tôi đều giữ. Nghe theo tôi đi...

...

Cốc cốc cốc

Tiếng gõ cửa vang lên khi Rin đang đánh giấc. Cô khó chịu ra mở cửa

-Là anh... không tiếp

Cô nhanh tay đóng cửa lại nhưng anh phản kháng

-Trong phòng cô hiện đang có ai, những người nào nói!!

-Từ khi nào anh thích quan tâm đến chuyện đời tư tôi vậy

-Cô... tôi không đùa. Lúc đó cô đã ra hiệu cho ai. Tầng trên cùng của kí túc xá

-Lời nói của tôi không cần anh bận tâm

-Cô... Ana đâu??

-Nó ngủ

-Tôi muốn thấy nó

-Này...

Anh mở cửa xông vào bên trong tìm mọi nơi từ tủ quần áo đến giường đến WC. Không có

-Nó đâu??

-Tôi không biết

...

-!! Ác xì...

-Người mà cũng bị cảm sao??

-Tôi...

Rầm!! Có tiếng đập cửa bên ngoài

-Anh định làm gì vậy?? Phải để người khác thời gian nghỉ ngơi chứ

-Mau mở cửa ra!!

-Làm gì?? Một căn phòng trống đáng gì để xem chứ

-Một bộ bàn ghế. Cô nghĩ không có gì để nhìn à- Giọng nói anh kiên định -Hay cô đang giấu cái gì sao??

-Tôi... không có

-Vậy mở cửa cho tôi mau nào

-Được thôi

Cô bước lên trước cầm chiếc chìa khóa từ từ mở cửa. Tim cô thốn thức đập liên hồi không biết tại sao?? Anh đi vào, cô không dám nhìn vào trong. Tâm trí cô bây giờ vô cùng rối loạn, từng sự việc nọ cứ nhảy múa trong đầu làm cô không thể tập trung nổi. Nếu ông ta gặp Ken thì sao?? Chuyện gì sẽ xảy ra!??

Bạn đang đọc truyện [*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Không!! Nhưng cô vẫn muốn biết bên trong như thế nào?? Đi vào trong bước theo sau anh. Liếc dọc nhìn ngang, căn phòng trống rỗng

-Sao... có... có gì đâu chứ

Ken vào Wc, đi đến từng ngõ ngách. Từng tiếng giày của anh lóc cóc vang lên chiếc sàn lạnh lẽo. Nó khiến tim cô như muốn nhảy ra ngoài

-Này đủ rồi đó mau mau ra khỏi đây cho tôi - Cô hét!!

-Tôi vẫn chưa xong

-Tôi muốn ngủ, đề nghị anh rời khỏi để tôi con nghỉ ngơi

Ét!..... Một tiếng hét lớn to vang đến tai hai người. Nó phát ra từ hướng của học viện. Họ nhìn nhau rồi nhanh chóng chạy đến đó. Từ trên tầng nhà, Người đàn ông và Ana nhảy xuống

-May là mùi xác chết trên người ta đã biến mất

-Ngài nhận ra tiếng hét đó chứ!- Ana hỏi

- Tất nhiên rồi... nhưng... họ sẽ làm được

Hai người đi song song với nhau nhưng không hề coi trọng sự tồn tại đó. Đến một cái liếc mắt cũng không. Trời đã tối, học viện chẳng còn ai cả. Rin không do dự nữa lao nhanh vào. Cô mở cửa, nó không khóa. Quang cảnh thật u ám, không một bóng người ở đó. Rin đi nhanh đến nơi cô cảm nhận được mùi của Vampire. Một cô gái đang nằm đó bất động ngay trong thư viện rộng lớn. Hình như trên cao kia vẫn còn một người

- Anh trông chừng cậu ấy đi- Cuối cùng Rin vẫn là người lên tiếng

Cô bước lên một miếng ván nhỏ điểm đầu vô định. Nó tự đưa cô lên đến chỗ cô gái kia. Miếng ván nó lơ lửng đung đưa lên xuống. Có lẽ năng lực cô gái đó đã bị tác động ảnh hưởng từ gì đó. Vác cô ấy lên vai Rin nhanh chóng tiếp đất. Hai người này là bạn của nhau. Cô chắc chắn là vậy vì thấy họ đi chung với nhau khá nhiều lần

- Con thỏ... nhưng bất tỉnh rồi!!

Ken đưa tay lên cổ, mạch đập thật yếu ớt. Anh cảm nhận được hệ thần kinh của hai người đều bị tê liệt

- Có nên đưa họ đến phòng y tế không??

- Được!!

Grừ~~~ Rin cảm nhận được... có thứ gì đó đang ở trên trần nhà. Cô nhìn lên, cái bóng đó liền ẩn mình trên nê máu tối của tường

- Dường như tôi thấy cái gì đó

- Nếu không mau rời khỏi đây không chừng chính chúng là nạn nhân tiếp theo của nó đó

Ken bế một người, Rin dìu một người đến phòng y tế. Thả họ xuống giường

- Các em làm gì ở đây giờ này??

Là Luv. Ông lặn lẽ đến đây, Rin và Ken căn bản không thể cảm nhận được khí lực của ông ta

- Tất cả nhân viên y tế đâu, tại sao lại để cái học viện rộng lớn này trống không vậy chứ. Ông nhìn đi- Rin mắng cay Luv khi ông định lên tiếng

- Ta đã cảm nhận có sự nguy hiểm, ta không hề nghĩ rằng sẽ có học sinh đến đây vào ban đêm. Các nhân viên phụ trách đều được ta cho về. Nếu họ ở đây sẽ trở thành nạn nhân của nó

- Nó?? Nó là ai??- Ken hỏi

- Một sinh vật vô hình, tôi vẫn chưa điều tra được chân tướng sự việc thừa hoàng tử. Vậy là đã có hai nạn nhân- Ông nói và nhìn về hướng của hai học sinh kia

Hôm sau, hôm nay là ngày cô phải đến lớp học Băng. Cô lại được gặ Roxxy. Người bạn mà cô yêu quý. Bước vào lớp là đã thấy cô ấy ngồi tại vị trí của cô. Nở một nụ cười cũng như lời chào hỏi

- Sao mình lại không thấy cậu vào lễ hội sinh thần của Nữ hậu nhĩ

- Mình mệt mỏi trong người nên về sớm

"Áy chà!! Quyển sách đó mình vẫn chưa động vào"

- Đến thư viện không?? Thời gian vào lớp còn dài mà

- Thư viện...- Nó làm cô nhớ đến chuyện lúc tối- Được nếu cậu muốn

Hôm nay, thư viện vắng hơn bình thường. Học sinh qua lại thưa thớt hơn. Nhưng người sung sức nhất vẫn là cô Red. Người trực thư viện. Cô vẫn hăng hái làm việc dù có đông hay ít người. Cô và Roxxy bắt đầu chọn sách rồi ngồi xuống bàn và đọc. Họ đều chọn sách về những chiêu thức cơ bản hoặc nâng cao. Roxxy thì lấy riêng họ Băng còn Rin thì lấy cả thất lực. Một thôi không đủ

Grừ... lại tiếng gầm gừ đó. Nó là thứ gì. Trực tiếp nhìn lên trần nhà, một cái đuôi mắt hút vào đó. Đứng phắt dậy cô vội chạy

- Rin cậu đi đâu vậy??

- Mình sẽ quay lại cậu đợi tí nhé

Roxxy mỉm cười rồi tiếp tục cúi người đọc sách. Rin chạy thẳng đến phòng y tế. Có lẽ nạn nhân đã tăng lên

-Đây là trò Ren của Phong lực. Tình trạng của trò ấy cũng như 2 em kia- Là nhân viên phụ trách y tế

Cô miễn phép đi vào trong. Hai người lúc đó cô cứ bầy giờ nhìn như người mất hồn. Mặc cho cha mẹ cô có van khóc bên cạnh nhưng ánh mắt vẫn không lay động nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ không chớp mắt

-Người nói ta nghe rõ hơn về tình trạng này xem nào??- Gee đã có mặc ngay sau lưng cô. Ông ta không để tâm sự tồn tại của cô

-Giáo sư Gee!! Ngài hãy xem

Ông ta bước lại nắm lấy tay cậu trai tên Ren. Nó mê mẩn

-Đây là!!- Ông như phát hiện ra điều gì??

-Ngài có muốn chuyển lời đến Nữ hậu không thưa giáo sư??- Là cận vệ mà Nữ hậu ưu ái nhất. Ông rất trung thành

-Những người không liên quan mời ra ngoài

Không được?? Cô muốn nghe nó, muốn nghe ông ấy nói gì. Cô không muốn ra ngoài

-Trò làm gì ở đây?? Mau ra ngoài nào- Nhân viên y tế nắm lấy tay cô dẫn ra ngoài. Không!! Đào mắt tìm kiếm thứ gì đó, cô liền thấy một bông hoa hồng được trồng trong ụ đất trên giường của một trong số nạn nhân. Mong là sẽ thành công?? Chiêu thức này cô đã từng đọc qua trên sách báo. Năng lực biết được mọi chuyện xung quanh khi có một cá thể sống ở đó. Nó cũng tương tự như chiêu mà Nữ hậu dùng để đọc suy nghĩ của cô. Rin giờ tay về hướng nó, một làn khói xanh lục nhả ra từ mũi tay cô. Nó bay đến bông hoa hồng và hòa làm một với nó. Làm ơn... hãy thành công

Rập!! Cánh cửa bị đóng lại một cách nhanh chóng. Nản lòng cô ngồi nạy hàng ghế chờ. Hai tay che mặt

-Không được rồi!!

...

-Ý người là sao??

Rin như sáng mắt, cô làm được rồi, có phải là họ đang nói chuyện. Nhìn qua cửa kính. Đúng là vậy. Lòng cô nôn nao hết mức. Nhưng chính vì vậy lời họ nói cô nghe lúc được lúc không. Có lẽ vì cô không tập trung. Vội xuống ghế và tiếp tục

-Chuyện này có lẽ liên quan đến Zon

-Zon... người đưa à- Vị cận vệ ngạc nhiên nhìn ông

Về phần Ken, anh im lặng một cách đáng sợ

-Loài vật gây nên những triệu chứng như thế này chính là loại Lipionase. Loài sư tử đáng sợ rằng kiếm. Tiếng gầm của nó khiến người nghe bị tê liệt thần kinh. Loài này đã diệt chủng từ hơn 1000 năm trước. Chỉ còn một con duy nhất. Vua Zen đã dành tặng nó cho Zon. Em trai của ngài- Gee tiếp tục

"Zon??? Là sao? Sao mọi chuyện cứ rối tung lên vậy nè??"

-Ý người như vậy là có liên quan gì- Người cận vệ

-Loài vật này sau khi hơn 100 năm tuổi phải tự chọn cho mình một chủ nhân và đó phải là Vampire. Nó phải tuân theo mọi quy tắc sống của chủ nhân nó. Chủ nhân chết thì nó chết và nếu chủ nhân sống trường thọ thì nó sẽ mãi được trường sinh

-Vậy... số lượng kia đâu?? Tại sao lại tuyệt chủng

-Trong cuộc đại chiến đó hầu như bọn chúng đều bị tiêu diệt

...

-Có khi nào??? Zon đã được hồi sinh?

Người cận vệ đưa ra ý kiến riêng cho mình. Hai người còn lại cũng gật gù đồng ý

-Bây giờ có lẽ nó đang tìm chủ nhân của nó

-Ta không có gì để chắc chắn nó là của Zon- Ken lên tiếng

...

-Chỉ cần đúng tần số thần kinh chúng ta sẽ bị nó kích động và tê liệt hoàn toàn. Hiện nay chúng ta vẫn chưa nghiên cứu ra thuốc giải- Gee lên tiếng

-Hai nạn nhân này ta tìm được ở thư viện. Có lẽ nó vẫn còn ở đó

-Nó hoạt động... về ngày hay đêm? - Người cận vệ hỏi

-Hầu hết thời gian trong ngày nó đều hoạt động. Bất cứ ai bị chấn động bởi tiếng hét của nó đều như tiếp cho nó thêm sức mạnh

"Cái gì?? Hoạt động hầu hết thời gian trong ngày!?! Nếu nó đang ở thư viện thì Roxy sẽ..." Cô đứng dậy phóng thẳng về phía thư viện. Tại sao cô lại bỏ mặc Roxy vào tình huống này chứ??

Roxy vẫn đang mê mê đọc sách miệng cứ nhảm nhảm câu thần chú. Rầm!! Cánh cửa bị đóng lại một cách mạnh bạo. Nhiều người khác đi lại xem thử

-Sao vậy?? Ai chơi xấu vậy chứ!?

-Các em tránh ra nào

Red đi lại phía cánh cửa xem xét

-Nó được đóng từ bên trong mà. Là ai trong các em hả?!

-Ồ... chúng em nào có

Grừ!!! Có tiếng gừ từ bên trên. Nó thu hút tất cả các ánh nhìn. Một con sư tử răng kiếm xuất hiện, nhìn về phía đám người nó tiến lại. Roxy biết rõ loại này. Nó sẽ hại mọi người mất

Roxy bắt đầu tấn công, nó tránh đòn nhảy lên trần nhà và ẩn mình. Cảm nhận đường đi của nó, cô phóng phi lao băng. Tốc độ của cô quá nhanh nên nó không né được. Trúng đòn nó rú lên tiếng hét chói tai. Tất cả những ai trong thư viện đều nghe thấy. Không đến nỗi thủng màng nhĩ nhưng họ đều gục xuống. Về phần Roxy, cô cũng bất tỉnh nhưng mắt vẫn mở to

Nghe tiếng hét từ xa, nó được phát ra từ thư viện. Giống như tiếng mà cô đã nghe lúc khuya. Cửa đã bị khóa bên trong. Cô đẩy nó, đập mạnh

-Roxy!!

Tức tốc cô lấy chân đập mạnh nó. Cánh cửa mở ra cô liền chạy lại đến chỗ Roxy. Cô không thể kim lòng mình khi thấy Roxy như vậy, là tại cô. Đập Roxy xuống và vuốt mắt cô. Rìn đi đến xem những người khác

Sư tử răng kiếm!! Nó hiện thân bám trên bức tường nhẹ nhàng lại khóa chốt trong cửa cánh cửa. Nó vẫn chưa bị hỏng

Nhìn bên trên, cô thấy những vết băng của Roxy, có lẽ cô đã tấn công con quái thú tên Lipionase đó. Nhưng... tại sao nó lại thét lên. Có thứ gì đó nhót nhót trên sàn nhà, là máu sao?? Máu của con quái vật đó!! Vậy là Roxy đã đã thương nó. Đau đớn lên nó đã hét lên và chính vì vậy tất cả những người trong này đều trở thành nạn nhân của nó

Rầm rầm!! Có tiếng đập cửa mạnh. Kì lạ cô đâu có khóa cửa

-Còn ai trong đó không mở ra nào!!- Là giọng của người canh bộ

Rìn mở cửa, có hàng tá người bên ngoài. Họ nhìn vào bên trong rồi tất cả đều hướng ánh mắt về cô

-Cô là người đã gây ra sao??- Một học sinh nói

-Tôi...

-Vào trong nào- Ken lên tiếng. Nhưng cũng nhờ vậy mà cô không cần phải khó xử

Ken, Gee và vị cận vệ đi vào. Chỉ ba người và cô. Vì vị cận vệ kia có vẻ không tin tưởng cô. Ông ta vẫn còn non nớt, vẫn chưa có kinh nghiệm trong những việc chính trực như vậy. Ông là người của thế hệ lính mới của hoàng gia

Bạn đang đọc truyện *[:Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:] [:Một Đi Không Trở Lại:]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Chẳng mấy chốc việc cô bị buộc tội cũng đến tai của những người khác trong học viện. Vì ganh ghét cô. Họ tới tận thư viện vung đòn tấn công vào cô.

Cô ấy là bạn của môn trong những nạn nhân

-Bạn tôi đã làm gì mà cô lại hại cậu ấy?? Ghét chúng tôi thì nói một tiếng đừng có đâm chọt sau lưng như vậy

-Cậu dựa vào đâu mà dám nói tôi chính là người làm. Các người đủ thông minh để biết là do loài vật nào gây ra mà...

Chưa kịp nói tiếp, bà vai Rin bị ai nắm lấy vật thẳng đối diện với người đó

-Cô là người gây ra chuyện mà gì còn cãi gì cãi non nữa à

Rin cảm lạnh nhìn anh, anh đang buộc tội cô sao?? Không!! Cô không muốn tin

-Bắt lấy cô ta

Hai tên lính bước lại túm lấy Rin. Cô dẩy dựa. Chẳng phải các người đã khẳng định là do Lipionase làm sao. Sao bây giờ lại đổ tội cho tôi!!

Ngay lập tức cô gái kia bị đánh ngất

-Sao cô biết chúng tôi nói gì chứ??

-Cô ta sở hữu thất lực- Ken tiếp

-Bắt cô ta đi

-Cái gì... tôi đã phạm tội gì chứ?-- Rin dẩy dựa

Tên cận vệ lại gần và nói nhỏ

-Việc cô mang thất lực đã làm trọng tội rồi

-Ông!! Đáng ghét?? Cái thứ thất lực đó đâu phải tôi muốn có. Tôi vốn dĩ là...

-"Cô nên nhớ, chuyện cô có phải là con người hay không vẫn còn là ẩn số. Nếu cô thú nhận bây giờ, một là cô trở thành thức ăn hai là cô sẽ bị đem hiến tế cho tộc người sói để tăng mối giao hòa giữa hai nhóm. Tốt nhất nên im lặng đi"

Rin như chết lặng. Tại sao mọi chuyện lại đổ ập lên đầu cô. Nhưng còn đau khổ hơn khi cô bị chính anh buộc tội. Tại sao?? Tại sao lòng ngực cô lại đau như thế này??

Cô bị họ dẫn đi một cách dễ dàng. Không chống cự nữa. Sức lực của cô không còn nữa rồi

... Cô bị đưa đến nhà tù Bazalas. Nhà tù dành cho những tên tội đồ khát máu, đáng sợ. Ngắn gọn hơn chúng chẳng khác gì sát nhân cả. Tại sao cô lại bị đưa đến đây?? Thật đau khổ, ở đây chẳng ai tin cô, họ ruồng bỏ, xem thường, khinh miệt cô. Bây giờ, cô ước gì mình đang ở thế giới loài người, ở đó tuy luôn bị rình mò đuôi bắt nhưng họ luôn tin tưởng cô, đặt lòng tin vào tài năng của cô. Tiếng con ken của còng sắt đè nặng lên tay cô. Hai tên lính đóng cửa lại lúc này cô mới lấy lại ý thức hết lớn

-Buông tôi ra, sao lại bắt nhốt tôi, sao lại đổ tội cho tôi, tại sao không tin tưởng tôi. Tôi đã làm gì sai chứ!??? ROXY!!!

...

Erzanitan nhẹ nhàng bưng bát cháo vào bên trong nơi Zen đang nghỉ ngơi

-Sao nàng lại phải làm vậy?? Bảo người hầu làm là được mà

-Ta muốn tự tay làm cho chàng

Cốc cốc!! Bà biết là ai đang gõ cửa

-Vào đi Bewas. À không đợi ta

Bà bước ra một lúc rồi vào lại

-Chàng nghỉ ngơi đi, sau khi ngài lấy lại sức khỏe thì ta sẽ công bố trước công chúng

-Được

Rin vẫn cứ thế khóc để qua ngày. Cô noi ngực tối anh noi cung điện nguy nga tráng lệ. Nhưng anh biết... cô đang khóc!! Tiếng khóc của cô cứ vang vọng bên tai anh. Lúc đó là bắt đầu dĩ anh mới buộc tội cô. Cô không biết nhưnh lúc đó thật sự anh cũng đau lắm

...

-Cô bé- Giọng của một bà lão à không là phù thủy mới đúng vang bên tai Rin- Cô còn trẻ như vậy sao lại bị đưa đến đây???

Rin ngẩn mặt lên nói

-Bạn tôi bị Lipionase hại nhưng họ lại đổ tội cho tôi

Nhắc đến đó cô lại nhớ đến lúc Ken buộc tội. Cô lại gục đầu xuống khóc. Về phần bà ấy, khuôn mặt như chưa tiếp nhận được thông tin. Nó chứa sự ngạc nhiên tốt độ và khuôn mặt của bà ta lóe chút sự vui mừng. Không gian tĩnh lặng đến đáng sợ. Rồi bà chợt hét lớn, tiếng hét của sự đón chào

-Lipionase, nó đã tỉnh dậy. Đồng nghĩa với việc chúa tể Zon của chúng ta cũng đã được hồi sinh. Chúng ta sẽ được tự do, mọi người à chúng ta sẽ được tự do

Tiếng nói của bà vọng hết toàn nhà giam. Mọi người vẫn chưa tiếp thu được. Rồi đến một người đàn ông lực lưỡng đang cầm bát cơm. Nó rơi xuống. Hân giờ tay lên trời

-Chúa tể muôn năm!!!

Rồi tất cả nhà tù vang lên một tiếng vang lớn. Nó vang xa từ trên lầu xuống dưới lầu. Những tiếng cười man rợ, dâm dãn làm Rin không thể không sợ gai óc. Cô biết, sự vui mừng của họ không phải là một điều tốt. Cô cố gắng sử dụng năng lực của mình lao đến trước đến phía khung sắt. Cô dùng mọi cách để phá vỡ nó

-Vô ích thôi cô bé, song sắt này được chế tạo từ một nhà luyện kim nổi tiếng trong tộc người sói. Nói một cách dễ hiểu nhất, nhà tù này được tạo ra để bắt giữ các ma cà rồng

-Tại sao Vampire lại có nó, không phải đây là thành phẩm của tộc người sói ư??

-Đây chỉ là món quà của tộc họ thôi. Họ muốn giữ hòa bình không muốn gây chiến tranh. Đây như là một món quà qua lại

Cô đã hiểu. Nhưng nhìn lại mấy người họ, cô càng lại không muốn nán ở đây thêm phút giây nào

-Tôi muốn ra khỏi đây!!

-Nếu người muốn thì ta không cản. Chúc người thành công

Ken vẫn đang hàn thuyên với một số người về vụ của loài sư tử răng kiếm kia. Cả hội đồng đã có mặt. Cánh cửa chợt mở ra. Là Alen và một cô gái với phong cách vô cùng thời trang

-Sao vậy Alen??- Jesika đứng dậy

-Cô gái này là??- May liền đặt câu hỏi (lâu nay không có mấy nhân vật này nhỉ□□)

Cô gái ngồi tại vị trí trung tâm đối diện với mọi người

-Nói gì đi chứ??- Hội trưởng hội đồng có vẻ sốt ruột

-Cứ từ từ nào ngài hội trưởng. Cô ấy hơi căng thẳng- Ken vội khuyên ngăn

Không gian lại tiếp tục im lặng cho tới khi cô gái lên tiếng

-Tôi đã nói, Lipionase

Mọi người trầm trồ, có người không ngồi yên đứng thẳng lên

-Trò nói tất cả là do nó làm ư

Cô gái vội gục đầu

-Chính mắt em thấy nó. Tại lúc đó em đang nghe nhạc để giải trí, tránh bị mọi người làm phiền nên em đã bật âm lượng to nhất. Có lẽ không đương tân số nên em không như những nạn nhân khác. Em chỉ bị tê liệt tay chân và bây giờ đã hết. Sau đó tôi thấy Rin từ ngoài bước vào đến chỗ Roxxy- Cô bắt đầu khóc- Rin không có lỗi trong chuyện này. Cậu ấy bị oan. Hãy thả cậu ấy ra!!

Tất cả mọi người trong hội đồng nhìn nhau kể cả thất lực. Chỉ có Ken, mặt anh tối lại trầm ngâm một hồi lâu

-Ta cùng đến đó. Cô ấy cần một lời xin lỗi từ chúng ta

Ken dẫn trước

-Mở cửa cho ta

Tên cận vệ mau chóng làm theo lệnh. Ken cùng người trong thất lực đi vào với những tên lính ngoài kia. Nhưng khi vào đến bên trong, song sắt như bị vỡ, một lỗ hổng lớn, có lẽ Rin đã thoát ra. Mụ phù thủy kẻ bên bậc cười khi nhìn thấy sắc mặt của 6 người họ

-Xem ra tất cả các người lại không bằng một con oắt nhí. Nó đã tự mình bẻ gãy song sắt khi chính mình còn bị còng tay đó

Câu nói làm con tức giận trong lòng ai dậy sóng. Gin tức giận nắm chắc bàn tay

-"Cô ta tài đến vậy sao??"

Ken chợt nhớ lại những gì Rin nói trước khi bị bắt. Anh nhanh chân quay lại phòng y tế

-Mau kêu tất cả mọi người huy động lực lượng tìm cho ra Rin Weaslly

Quả nhiên Ken đoán không sai!! Roxy đã biến mất

Tại phòng Rin. Từ xa đã nghe tiếng cãi vã

-Cái này của ta, của ta, của người

-O!! Sao ngài lại gian lận, phải đồng đều chứ

-Ta với người ai lớn hơn?? Con nít thì đừng nên ăn nhieu, không tốt cho sức khỏe đâu, mập lên thì xấu lắm

Ana phồng má giận dữ

-Tôi không quan tâm đến mấy thứ đó. Ngài mau chia lại đi

Rầm!! Cánh cửa bị đá văng ra, Rin bồng Roxy trên tay bước vào

-Chuyện gì vậy?? Còng tay đó...

Người đàn ông hỏi nhìn chăm chăm vào chiếc còng trên tay Rin

-Ông có thể tháo nó không??

-Đây không phải thân thể của ta, và cả sức mạnh cũng vậy!!

-Vậy... ông có thể mở cho tôi cánh cửa mật thất sau cung điện được không??

-Người cần gì??

-Tôi phải trốn họ, tôi không muốn ở trong đó, nơi đó thật ghê tởm

-Được đi theo ta

Ông ta lấy một chiếc áo choàng rộng và dài choàng lên người và Rin cũng vậy

-Ana, chị phải lánh bọn người hoàng gia một thời gian, em ở đây đừng bướng nhé. Chị sẽ quay lại

Nó không nói gì, chỉ nhìn cô. Như ánh mắt của một cô em gái đang tạm biệt chị mình vậy. Nhưng nó không nói gì cả, lặng lẽ nhìn bóng dáng cô lướt qua cánh cửa sổ

Rin vừa mới khuất dạng trong tầm mắt nó, cánh cửa lại một lần nữa bị bật tung ra. Là Ken và có cả bộ Lục

-Rin đâu??- Anh hỏi nó một cách lạnh lùng

-Câu này tôi hỏi ngài mới đúng, chị ấy đã lâu nay không về đây, không có ai mua cho tôi đồ ăn. Tôi sắp chết đói đến nơi rồi- Nó đóng ịch như thật

-Alen!! Đi mua cho Ana chút đồ ăn đi

Alen rời đi ngay không ngoảnh lại

-Chị ấy đâu?? Sao chị ấy lại không về đây với tôi

Tất cả những người trong bộ lục đều biết đến Ana

-Rin bị buộc tội... nhưng cô ấy bị oan- Anh nói với điệu bộ có lỗi

-Cái gì?? Vậy các người giam chị ấy à!!??

-Ta sẽ cố tìm cô ấy trở về. Đừng làm loạn nữa

-Tôi cũng muốn đi với ngài. Làm ơn, tôi muốn biết tình hình của chị ấy

-Ana ngoan, đừng bướng nữa, chúng tôi nhất định sẽ tìm được Rin và mang cô ấy trở về bên Ana mà- Jay nói

-Tin tưởng ở chúng tôi nhé- May tiếp lời

Sau khi Alen về đến cũng là lúc họ rời đi. Nó đứng trước cửa nhìn họ. Mong họ đừng tìm thấy Rin. Vì nếu vậy chị ấy có thể bị tống và Bazalas. Nơi đó rất khủng khiếp và đáng sợ

Vô vọng, họ không thấy Rin đâu cả. Người rầu nhất không ai khác chính là Ken. Anh lững thững một mk bước đến trước phòng của Nữ hậu

-Mẹ!!- Anh cất tiếng gọi

-Con gọi ta

Bà đi từ dưới bậc thang lên. Có lẽ mới đi ra ngoài

-Mẹ bị sao vậy?? Con không tin là mẹ không biết những chuyện xảy ra trong mấy ngày nay

-Ta biết

-Vậy sao... mẹ không quan tâm đến gì hết à

-Việc bây giờ... theo ta nào

Giọng nói rất gắt nhưng khuôn mặt bà vẫn hiền lành. Bà dẫn anh vào căn phòng đó

-Con nhìn xem đó là ai

Chân anh như bị chôn tại chỗ. Anh dụi mắt lần nữa. Không sai!! Là cha anh

-Cha!!- Anh xúc động gọi

Anh định chạy đến nhưng bị mẹ anh cản lại

-Ta biết con rất vui nhưng cha con cần thời gian nghỉ ngơi. Nào đi báo cho em con biết đi

-Được mẹ

Anh như đứa trẻ lên ba lon ton chạy đi đến phòng em mình

-Kin!! Anh tự tiện mở cửa nhìn đứa em đang ngủ ngáy

Anh chạy lại ôm chầm lấy nó rồi vỗ lưng nó như một người đàn ông

-Anh à có chuyện gì vậy??

Anh xúc động muốn khóc nói

-Cha chúng ta!! Được hồi sinh rồi

Nghe như sét đánh ngang tai, Kin đẩy anh mình ra trước xác nhận lại

-Anh đang đùa em à!!

-Không hề. Anh đã thấy cha. Bằng xương bằng thịt. Anh còn cảm nhận được nhịp thở bên trong cha nữa và mùi máu... (là của Rin)

Mặt anh hết tươi hẳn. Nhưng lúc này chú em của anh lại trở nên vui mừng. Nó đã tiếp thu được ôm anh mình vào lòng và òa khóc như đứa con nít

-Em cứ nghĩ điều này sẽ không bao giờ xảy ra

-Giờ nó đã xảy ra rồi. Chúng ta sẽ gửi thư đến anh Johnal. Được chứ

-Làm ngay bây giờ đi anh

-Được

Hai anh em quấn quít bên nhau hí húi viết. Ken cời bỏ cây kiếm luôn gắn bên người mình ra. Tuy là có các hệ lực nhưng kiếm vẫn là vật bất ly thân. Điều đó là bắt buộc với những người đàn ông hay con trai. Ngay cả con gái hay phụ nữ cũng có thể sở hữu nó

3 anh em, tuy lúc nào cũng ở 3 nơi khác nhau, hoạt động không chung một chỗ nhưng tình cảm của họ luôn được gắn kết... một cách đặc biệt

...

-Ta đã nghe thấy... tiếng của Kentarus!!

-Đúng rồi đó. Nó mới đến đây. Vì chàng đang nghỉ ngơi nên không làm phiền

-Ta nhớ các con của mình. Mấy trăm năm nay ta đã không động vào từng tấc da tấc thịt nó- Ông nhấn mạnh bốn chữ cuối nhưng Nữ hậu lại không nhận ra điều bất thường này

...Xa xa bên kia biên giới... giữa thế giới loài người và Vampire và cả ranh giới giữa cái sống và cái chết

-Có lá thư từ cung điện hoàng gia thư đệ nhất hoàng tử

Một chàng trai đang đưa trên chiếc ghế nhận lấy tờ giấy. Đọc xong nội dung khẽ nhếch môi cười một cách quý phái. Nó thể hiện sự vui mừng của anh trên khuôn mặt. Cầm chắc hai tay xé tạc bức thư

-Cảm ơn hai cậu em tri yêu đầu

(Giới thiệu chút về nhân vật Johnal: là đệ nhất hoàng tử của Vương Quốc Vampire. Đã chịu một cú sốc nặng khi cha mất và quyết định định cư nơi biên cương. Sau vụ việc đó, anh cũng trở nên trầm tính hẳn và có lẽ tàn ác hơn. Nhưng dù gì đó cũng là anh trai họ)

Bạn đang đọc truyện [:*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [:*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Người đàn ông đó quay trở lại. Hiện muốn che giấu thân phận nên sống dưới cái tên Zales. Mới thấy ông nó đã hỏi

-Sao rồi!! Không ai đuổi theo chứ. Chị ấy sao rồi!!

-Con bé đó thật cứng đầu, nó không cho ta ở lại để chăm sóc nó. Không cho ta mang thức ăn hay bất cứ thứ gì đến cho nó

-Chị ấy thật bướng bỉnh

...

Tại cung điện

-Vẫn chưa tìm thấy sao??- Ken nóng ruột. Anh đã tìm Rin suốt bao nhiêu ngày nay

Cô hòng anh lại nóng ran, anh nhớ tới nó, cái mùi máu đã làm anh thỏa mãn đến hai lần. Máu của Rin... mùi máu của Rin!! Nó phát ra từ người của cha anh. Có khi nào??? Anh bật dậy chạy đi đến tâm cung của Nữ hậu

-Mẹ!!

-Suyt, cha con đang ngủ

-Ai đã hồi sinh cha??

Bà chợt cứng họng, à không biết có nên nói cho Ken biết hay không??

-Con biết để làm gì??

-Con muốn biết mẹ nói đi!!

Bà trầm ngâm một hồi rồi nói

-Là Rin. Nó đã cứu cha con!!

Anh bật người ra sau

-Sau đó cha có làm gì Rin nữa không??

-Một lượng máu lớn

Anh thật sự đứng hống

-Con nghĩ con biết Rin ở đâu rồi!!

...

-Haizz- Nó thờ dài

-Ăn đi!!- Zales thúc giục

-Tôi không muốn ăn. Chị ấy bây giờ như thế nào rồi?/- Nó hết!!

-Ngươi muốn đến thăm không- Mắt nó sáng lên- Đến khi Rin trở về mà thấy mặt ngươi hóp lại như vậy chắc sẽ trách ta. Ta sẽ dẫn ngươi đến đó, đi nhanh về nhanh

-Thương ngài thật Zales ><

...

Đứng trước mặt thất, anh nhấn khóa. Cánh cửa từ từ mở ra. Rin đang đứng đó nhìn trực diện vào những người trước mặt. Sắc mặt cô tái mét, không nói lời nào. Phía kia có bộ Lục, một số người trong quân đội hoàn gia và ba mẹ của Roxy

-Roxy đâu?/- Mẹ của Roxy hét rõ to

-Mau trả cô ấy cho chúng tôi?/- Alen nói lớn, giọng nói chứ đầy sự hăm dọa

-Chúng tôi chân thành xin lỗi!! Cô bị oan, chúng tôi muốn bù đắp cho cô- Jay lại lên tiếng

-Rin à!!- Ken cất tiếng

Nhưng Rin vẫn đứng đó nhìn họ. Vì cô hết sức để trả lời rồi

-Vô phép!! Hoàng tử hỏi đến mĩ không trả lời à??

Mẹ Roxy tức tới vùng tay. Vô số kim băng lao đến. Nếu không né chắc chắn Rin sẽ bị đâm trúng. Một bức tường băng đứng lên từ mặt đất. Chặn hết kim đó. Roxy từ bên trong bước ra

-Roxy!!

-Mẹ!! Con không sao rồi

Mẹ cô vào trong dắt cô ra ngoài

-Con gái mẹ!! Ổn chứ, có sao không??

-Rin đã cứu con. Mẹ à

Rin nhìn cảnh tượng đó, lòng có chút thất lại. Khung cảnh mờ dần trong khóe mắt. Cô ngất đi dưới sàn nhà đầy bụi

-Rin!!

Roxy định chạy đến đỡ Rin dậy nhưng lại bị mẹ cô kéo tay

-Mẹ buông con ra Rin!!

-Nó là kẻ mang thất lực đó Roxy. Mẹ không để con vướng vào quá khứ lần nữa đâu

-Không đâu mẹ, cậu ấy không phải người đó, cậu ấy trái ngược hoàn toàn. Mẹ làm ơn, để con lại gần cậu ấy

-Không được tiếp xúc với nó thêm một lần nào nữa. Mẹ cấm

-Mẹ!!

Roxy khóc ròng bắt lực bị mẹ kéo đi

-Rin!! Tỉnh dậy đi Rin à!!

Bóng dáng họ mất hút. Còn lại bộ Lực cùng một số người trong quân đội hoàn gia

-Các người về đi

Họ tản đi hết. Chẳng mấy chốc chủ còn mình anh và cô. Anh đặt tay lên bụng Rin, có lẽ từ đó đến giờ chưa ăn gì rồi!! Bế xốc cô lên, tiến thẳng về phía lâu đài của mình

Ana và Zales đứng sau gốc cây lạnh sống lưng. Ánh mắt của Ken không hề dịu dàng chút nào cả. Anh sẽ làm gì Rin đây???

Băng... lạnh quá!! Cô đang ở đâu đây?? Tại sao cô lại lang thang nơi này. Không phải cô đang ở trong mật thất hoàng cung sao?? Lúc đó bọn người của hoàng gia tới!! Không lẽ lại đẩy cô ra nơi này. Phía xa kia... hình như là một căn nhà. Bước đến đó cô mới nhận ra đó không phải là một căn nhà mà là một lâu đài uy nghi lộng lẫy. Có kết giới. Nó thật đẹp!! Bước xuyên kết giới cô đi vào bên trong. Hay thật, bước vào đây thật ấm áp, những hạt tuyết đó căn bản không thể bay vào được đây. Đi sâu vào hơn nữa!! Cô nghe tiếng gầm gừ. Một con rồng băng khổng lồ đang ở đó. Nó lượn dài đến chỗ của cô tỏ vẻ thân thiện

-Không phải người là người canh giữ nơi này sao?? Sao lại muốn kết bạn với ta

Nó không nói gì cứ chúi đầu vào tay cô. Có lẽ nó muốn cô vuốt nó. Cô cười đưa tay lên vuốt cái đầu băng của nó. Không ấm cũng không lạnh. Đột nhiên kết giới biến mất, gió luồng thổi vào làm cô buốt người. Chú rồng nhỏ liền phủ lấy cô ôm cô một cách ấm áp. Cô thấy gì đó... một tảng băng?? Lại là băng. Cô sợ nó quá rồi. Nhưng... một người phụ nữ, tóc màu bạc, bàn tay thon dài đến lạ trong trang phục của nữ hoàng. Bà bị phong ấn sao?? Một con gió lớn thổi đến kéo theo cả tòa lâu đài. Không lâu sau nó đã bị quét trụi. Con rồng biến mất, chỉ còn cô và tảng băng đó. Ánh mắt trời chói sáng... ở đây... Mà cũng có mặt trời sao???

Cô mở mắt ra, thì ra là mơ sao? Nhưng nó không xấu chút nào cả. Một giấc mơ đẹp??

-Tỉnh rồi thì xuống dưới ăn đi

Là Ken. Cô liếc dọc quanh phòng. Cô đang ở phòng anh

-Là anh?? Anh mang tôi về đây làm gì, định đem tôi ra làm trò đùa nữa à

-Em bớt nói một câu đi

-Anh đang đùa với tôi à, anh buộc tội tôi còn bắt tôi vào nhà tù đó. Nó thật khủng khiếp, đã vậy còn bắt tôi phải xa Roxy... tại sao anh lại làm như vậy?? Tôi đã đắc tội gì anh?? Hay anh xem tôi là con rối của anh?? Anh có biết...

Cô chưa kịp nói tiếp thì môi lại bị anh chiếm lấy. Một cách nhẹ nhàng, cô bất ngờ không nhận thức được. Sự ngạc nhiên vẫn hiện rõ trên khuôn mặt. Vội đẩy anh ra cô lấy tay lau miệng

-Anh dám làm điều đó với tôi??

Anh đưa tay lên và xoa đầu cô. Kì lạ, cơn tức giận trong cô hoàn toàn biến mất rồi

-Anh...

-Xuống ăn nào!!

Anh quay lưng nắm lấy tay cô dắt xuống dưới. Thức ăn đã dọn xong, bây giờ cô chỉ cần ăn và ăn thôi

~~~~~

Bụng cô tự nhiên đánh trống đùng đùng hơn. Anh dìu cô ngồi xuống. Mặt anh tối sầm, biết mình nên làm gì cô ngồi xuống

-Anh sao vậy?? Con giận tôi sao?? Đừng có như vậy chứ!!

-Không có, em ăn đi thức ăn nguội đó

Cô rời khỏi ghế mình ngồi lại bên cạnh anh

-Em muốn gì??

-Tôi vẫn chưa nhận được lời xin lỗi từ các người. Tôi muốn nghe. Không nghe được nó tôi không ăn đâu

-Xin lỗi. Tôi đã sai khi bắt ép cô như vậy

Có gì đó trong lời nói của anh. Cô ngược dậy nhìn anh

-Ý anh là sao??

-Không có gì, ăn đi rồi tôi dẫn em đi dạo phố

Cách xưng hô của anh thay đổi rồi, cô biết. Nó dịu dàng hơn thường ngày

Ăn uống xong, cô tự mình xếp dọn. Anh nắm tay cô dẫn lên chọn y phục rồi kéo cô ra ngoài

Một nơi náo nhiệt nhưng lại rất bí ẩn trong giới Vampire. Nó tách biệt với tất cả nằm sâu trong rừng. Anh dạy cô cưỡi ngựa cùng đi với anh đến đó. Nhưng vì cô khó tiếp thu nên anh đành dắt cô lên trên ngồi phía trước anh. Người ngoài nhìn vào cứ tưởng họ là một cặp tình nhân ấy chứ. Anh vẫn vận bộ y phục hoàng gia còn cô, cô mặc một bộ đầm màu vàng nhạt, áo sơ vai và váy có hơi ngắn. Đến nơi, anh xuống trước rồi dìu tay cô xuống. Mặt thoáng đỏ.

Thật hùng vĩ... một khung cảnh mà cô chưa từng thấy ở đây. Nó y như một thành phố ở thế giới loài người. Những bóng đèn điện nhân tạo được tạo ra chỉ chít ở những quầy bán hàng

-Đây là thành phố sao??

-Cô chưa thấy bao giờ hả!??

Anh lại nắm tay cô dẫn đi dạo vài vòng. Có những thứ rất đẹp đồng thời cũng rất kì quái, cô nhìn mà rối mắt. Có những chú chó khác người được lai tạo từ những giống vật khác nhau

-Em muốn nuôi một con không??

Cô nhìn anh rồi vội đưa tay bịt lấy vì tiền của mình như khi chưa chạm vào thì anh đã nắm tay cô cản lại. Ý anh là mọi thứ để anh trả. Anh dẫn cô đến đứng trước quầy thú cưng

-Cung kính nhị hoàng tử, ngài muốn chọn...

Hắn không muốn hỏi cô mà chỉ hướng về mình Ken. Nó khiến cô thật khó chịu

-Ta đi

Anh dẫn cô đến quầy thú cưng khác

-Chọn đi

-Kính chào cô nhị hoàng tử, chào quý cô xinh đẹp. Các ngài muốn mua gì ạ?

Cô nhìn anh tỏ vẻ áy náy nhưng nhìn thấy ánh mắt thúc giục cô liền cúi xuống nhìn lũ trẻ đang nô đùa với nhau. Đi mãi cô dừng mắt tại một ánh chú chó lông trắng hồng son, nó có một chiếc sừng trên đầu mình và thân người của nó rất tinh xảo. Họa tiết của kì lân được khắc rõ, hai đôi chân có nhúm lông mềm lộ lên vẻ nổi bậc. Một chân trước của nó có đeo chuông, có vẻ làm nó khó chịu. Và điều đặc biệt hơn nữa, nó đang nằm một mình mặc cho những chú chó khác đang nô đùa một cách vui vẻ. Có lẽ nó bị phân biệt đối xử vì nó khác với tất cả

-Chú chó này nó bị các chú chó khác phân biệt đối xử vì nó có hình thù khác hoàn toàn. Nó được lai giống từ một con kì lân. Còn những chú chó còn lại thì được lai tạo từ hổ hay sư tử

Cô nhìn sâu vào trong mắt nó. Có một nỗi buồn thăm thẳm, bỗng nhiên cô lại thấy thương chú chó nhỏ này vô cùng

-Lấy tôi chú chó này

Cô chỉ vào nó nhưng biểu cảm của nó chẳng có gì là vui mừng cả. Cô ôm lấy nó truyền hơi ấm của mình vào nó

-Anh thấy nó đẹp không??

-Em vui là được rồi

Bụng cô lại đói. Nhưng cô không muốn nói vì không muốn... Tiếng bụng của cô vang lên nơi đông người nên không sợ anh nghe thấy?

-Đi lại kia ăn nhé

Cô đỏ mặt nhìn anh mặt cho anh dẫn đến đâu tùy thích

-Sao anh biết tôi đói

-Em nghĩ xem tôi là ai??

Cô lại cúi mặt

-Nhưng thức ăn ở đây...

-Cho một đĩa thịt lợn rừng nhé- Anh hô lớn

-Vâng thưa hoàng tử

Anh lại tiếp

-Ở đây bị ảnh hưởng bởi văn hóa của con người nên em yên tâm. Không có máu đâu

Từ bao giờ anh lại quan tâm đến cô như vậy

Ăn xong họ lại tiếp tục đi dạo. Anh sẽ dẫn cô đi đến khi cô bảo dừng lại vì lúc đó chứng tỏ cô không muốn đi dạo nữa

Đang đi, bỗng cô đứng chôn chân một chỗ trước một cửa hàng bán quần áo

-Sao vậy??

-Tôi muốn mua quần áo. Không thích mặc đầm hay váy nữa

Tình thần cô phấn chấn lên. Lần này, cô chủ động nắm lấy tay anh kéo vào

-Kính chào quý cô, kính chào nhị hoàng tử

Cô cười với vị tiếp viên rồi đi vào trong cùng anh. Cô ấy nhìn Rin, ánh mắt lộ rõ sự ghen tỵ. Nhưng cô biết, nhị hoàng tử thì làm sao để ý đến một kẻ như cô (tâm sự của các cô gái đơn phương)

Cô đi vào rồi thay ra một bộ y phục quá ưa là thoải mái, quần yếm dài qua mắt cá chân cùng với chiếc áo sơ mi bên trong. Tóc cô được búi ra sau một cách gọn gàng. Anh nhìn cô không rời mắt

-Quý khách thấy thế nào ạ??

-Cảm ơn chị đã chọn cho em, em thích lắm

Cô lon ton chạy lại phía Ken. Anh vẫn không chớp mắt

-Ken!??

Anh lấy lại hồn mình rồi quay lại về uy nghiêm lên tiếng

-Tôi chưa từng thấy em diện đồ như thế này

-Đây là lần đầu tôi mặc nó đó hihi

Cô cười tít mắt. Anh lại cảm thấy gì đó, mau chóng kéo cô ra khỏi đây

-Sao vội quá vậy?? Chiếc đầm còn ở trong đó

-Gác sang một bên đi. Muốn mua gì nữa không??

-Một chú ngựa, tôi sẽ đưa với anh

Cô nói với giọng đầy tự tin, bất chợt lúc này anh nhếch môi cười, nụ cười mà từ lúc đi với cô đến giờ chưa bao giờ xuất hiện. Anh dẫn cô đến quầy ngựa. Nó thật cao lớn. Cô nhìn và chọn chú bạch mã còn lại duy nhất

-Anh hắc mã thì tôi bạch mã vậy

Nhìn vào trong chiếc túi chưa đầy bông mềm, chú chó vẫn ngủ. Thế là cô yên tâm rồi

Sau khi trở về trên con đường đó, cô giật cương chạy trước anh, anh cười đắc ý rồi theo sau. Chẳng mấy chốc anh đã chạy song song với cô. Cô nhìn anh, cười rồi chạy lên trước. Anh chỉ biết theo sau

Một luồng sát khí chạy ngang trực giác, cô dừng lại ngay lập tức và cả anh cũng vậy. Từ trong bóng tối, một mũi tên lao đến. Cô cảm nhận được, nó được làm từ bạc. Nó nhắm vào anh, cô nhào đến đẩy anh xuống cát. Có tiếng xào xạc của cây, cô liền chạy theo vào bóng tối

-Rin!!

Đến một khoảng đất trống, mũi người đó hoàn toàn biến mất. Lại một mũi tên được bắn ra, nó ghim thẳng vào vai phải. Tính sát thương của nó cực mạnh. Cô hét lên đau đớn. Ken lúc này chạy đến, anh đỡ cô dậy

-Có sao không??

-Rút nó ra!!- Cô sắp chịu hết nổi rồi

Mạnh tay rút nó ra, anh liền bị mũi máu chi phối. Mắt anh lơ đãng theo cảm tính, bản thân đã không còn nghe lời. Biết anh định làm gì, cô hốt hoảng cố khuyên ngăn anh nhưng không thành. Khi anh suýt chạm vào bả vai, mũi anh liền bị cô quất lấy. Nước mắt lắng đọng trên khuôn mặt anh khiến anh bưng mắt. Đó cũng là lúc cô ngất đi

-Rin!!

-Mũi tên có độc

Anh bế xốc cô chạy đến chỗ mấy chú ngựa. Thật là lạ, từ khi cô đến đây chưa có bao giờ là cô không gặp chuyện cả. Nhưng người luôn bên cạnh giúp đỡ cô lại luôn luôn là anh. Vết mũi tên bên cạnh, anh để cô ở trước mình huyết sáo miệng gọi chú bạch mã theo sau, về phần chú chó, anh nâng niu nó một cách thận trọng nhất

Bạn đang đọc truyện *[:Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:] [:Một Đi Không Trở Lại:]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Ra mắt dân chúng... Vị Vua đáng kính của thế giới Vampire

Khịt khịt!! Mùi thức ăn làm cô tỉnh dậy. Nó thật thơm~~~. Vừa mở mắt ra cô đã thấy bóng dáng anh, lui lại nấu ăn, dọn thức ăn, rồi... cô cười, nụ cười đã lâu rồi không quay trở lại trên khuôn mặt

-Cười?? Em cười sao??

Cô giật mình quay lại sắc thái ban đầu

-Tôi... làm gì có!!

-Thôi lại ăn nào!!

Anh đi lại bế cô lên trên tay

-???

-Đừng để khuôn mặt vậy chứ??

-Anh làm gì vậy?? Để tôi xuống nhanh

Anh đặt cô xuống chiếc ghế

-Tôi sẽ bảo vệ em, nâng niu em từng chút. Xin lỗi vì những chuyện đã qua

-Ha!! Anh đang nuôi thức ăn của mình chứ gì??- Đó chỉ là một lời nói đùa

Bình!! Một cái búng trắng đầu đón gián xuống. Cô ôm lấy phần trắng đáng thương của mình

-A!! Làm gì vậy hả??

-Đừng nói bậy, ăn đi mới không tôi chính là người sẽ mớm cho em ăn đó

-Được rồi

Mặt thoáng đỏ ửng, cô không dám nhìn mặt anh. Anh nhếch mép cười

-Ăn xong... tôi về được không??

-Được, em nhớ Ana đứng không??

-À!! Con chó đâu rồi??

-Nó đang ngủ

-Vậy à, anh giúp tôi với, suy nghĩ chp too giúp một cái tên

-Dogy

-.- anh đang hạ nhục tôi đó, tôi đã suy nghĩ nát óc...

-Tôi... là thiên tài

-Hừ!! Tự cao quá đáng

Rin được đưa về phòng nhanh chóng. Ken rời đi. Cô chính thức được tự do vài hôm. Khi bên anh, cô cứ cảm giác mình bị gò bó nhưng không khó chịu, nó rất thoải mái, thậm chí cô lại cảm thấy an toàn khi bên anh

-Rin!!- Là Ana, nó nhanh chân chạy ra trước ôm chăm lấy Rin khóc nức nở- Chị quên tôi rồi hả, sao không về thăm tôi. Được bên hoàng tử cái quên bên chúng tôi sao??

Rin không biết phải nói gì cả

-May quá người đã về, nó buồn quá ta không làm gì được, cứ một mực đòi gặp được người

Nó vẫn khóc, Rin nhận ra, nó đang thấm vào chân váy cô

-Ana nào, đừng khóc nữa, chị về rồi. Nhóc bớt buồn đi vào ăn, chị có mua một chút thức ăn nhóc thích này. Và có một người bạn mới nữa

Nó nhìn lên, Dogy ngủ trên tay cô ngon lành

-Nó là...

-Ăn nào

Mọi thứ đều được nhìn từ xa. Bóng đen nhảy cuống cây mất vụt trong bóng tối

-Nó là Dogy, làm bạn nó nha

-Nó có vẻ không thích chúng ta

Ana nhanh chóng nhận ra điều đó

-Dogy!!

Cô gọi tên nó, nó ngẩn đầu. Có lẽ là chấp nhận nó. Bất giác nó lao xuống dưới sàn rồi đến một góc ngồi xuống

-Cảm ơn vì đã cho ta một cái tên, ta thích nó

Nó nói được, nó khiến Rin bất ngờ. Mắt cô sáng lên lao lại chỗ nó

-Chó lai có thể nói sao??

-Chị ngây thơ thật!??

-???

-Mau lại ăn đi, người làm ta chướng mắt đó

-Nè- Rin xoa nắn đầu Dogy- Nhóc là một chú chó thôi đó, ta đã mua nhóc nên chấp nhận bổn phận đi

-Rồi người sẽ tổng khứ ta đi, như bao Vampire khác

-Tổng khứ?? Không đâu

-Đợi đến lúc đó đi

...

Từ hôm đó, Roxy bị nhốt khứ mãi trong phòng. Mẹ cô nhất quyết không cho cô ra ngoài. Hôm nay, cánh cửa lại mở. Roẹt!! Roẹt!!

-Sao con lại như vậy, con muốn quá khứ lại tiếp diễn sao??

Ánh mắt lại bắt đầu rùng rã

-Cậu ấy không phải như vậy. Sao mẹ không tin con. Trên đời này có khuôn mặt giống nhau là chuyện bình thường mà

-Con nghĩ đi, nó mang thất lực trng người. Con xem cái học viện này có ai như nó không??

-Mẹ!!

Roxy hét lớn, cô không muốn nghe ai nói xấu về Rin cả

-Con sao vậy Roxy?? Đây là con gái mẹ sao

Bà tức tối ra khỏi phòng tiếp tục khóa cửa. Cô lại ôm mặt khóc. Nếu cứ tình trạng như này có lẽ cô sẽ điên mất

... Nhai nhón nhép một cách ngon lành, từ khe hở của cánh cửa, một bức thư rơi vào. Cô khó hiểu đi lại

-Từ cung điện hoàng gia

Nhìn họa tiết trên lá thư mời, đây là một lá thư đặc biệt. Zales lên tiếng

-Người là người đặc biệt!! Người đã làm gì sao??

-Tôi?? Có hà!!

Cô nhớ lại, ngồi xuống ghế và đọc nó

"Đích thân ta là Nữ hậu của thế giới Vampire thân gửi đến người, ta mang ơn khi người đã hồi sinh Zen. Thời gian trên là ngày mà ông ấy sẽ được ra mắt trước công chúng. Ta mong người sẽ góp mặt để ta trả ơn người"

-Văn chương bà ấy tệ thật (và cả tác giả cũng vậy□□□)

Lại thêm một bức thư khác gửi đến. Lần này Ana lon ton chạy lại

-Là của hội đồng pháp luật

Cô cầm nó. Đó là một lời mời đến tòa án một chuyện. Cô một chút thông tin cần moi ra từ cô. Họ muốn biết gì ở cô chứ

-Vậy là... haizz mệt thật

Hôm sau, chỉnh tề lại quần áo rồi vớ lấy áo choàng ra ngoài. Có lẽ nó là vật bất ly thân với cô. Mở cửa cô đã thấy hai người đàn ông đứng đó. Fance và một người khác

-Đến hộ tổng tôi đi sao??

-Đi thôi

Cô theo hai người. Bên dưới đã có sẵn mấy con ngựa. Trong đó có cả con bạch mã của cô

-Nó...

-Lên đi, ta không có nhiều thời gian

Cuối cùng cô đã thuận phục được nó. Nó đã nghe lời ta

-Theo ta nào

Cô phóng lên trước, đến hướng của tòa án. Đến đó cô xuống ngựa rồi đợi hai người kia. Nơi đây cũng tấp nập vì là thành phố nhưng lại yên bình iu dịu hơn thành phố ở thế giới con người. Bước theo họ vào bên trong, thật rộng lớn. Đi thẳng theo con đường rộng thênh thang, cô bước vào một căn phòng tối đen như mực. Tầm màn mở ra, cô được đưa đến không gian hoàn toàn khác. Mọi người làm việc không ngừng nghỉ, họ đi qua lại trước mặt cô

-Ta đi đâu??

-Vào đó

Fance chỉ vào hướng cánh cửa sắt to lớn. Đứng trước nó, cô được lệnh nhấn tay vào khung trống kia. Để xác định dấu vân tay, nhân vật chính của cuộc phán xét. Cánh cửa mở ra, cô bước vào thu hút mọi ánh nhìn. Họ cứ như mới nhìn thấy cô lần đầu. Cô mặc chiếc váy xanh dương phủ dưới gối một chút áo choàng đen vẫn ở đằng sau. Bước lên bục, cô nhìn lên thẳng vào mắt của hội trưởng. Sau đó cô lại cảm thấy ai đang nhìn mình. Là Ken, anh hòa nhập vào vị trí của người xem

-Thưa...

-Không được lên tiếng, ta vẫn chưa cổ vấn người

Cô im bật, cảm thấy mình bị xúc phạm

Cóc!! Tiếng va chạm giữa búa với... vang lên. Cuộc phán xét bắt đầu

-Bằng cách nào, người đã phá bỏ được song sắt để thoát ra ngoài

Cô liếc dọc nhìn ngang nhìn mọi người. Thì ra ông ấy đang hỏi cô

-Tôi không biết!!

-Vậy sao người thoát ra được??

-Tôi... đóng băng nó. Có lẽ vậy

Mặc dù đang là trung tâm của sự chú ý nhưng vô vấn hồn nhiên

-Người có thể đóng băng nó?? Đó là một chuyện bất khả thi

-Nhưng tôi đã làm được- Cô cười tươi rói- Tôi đã điều khiển được sức mạnh của mình

Họ nhìn nhau thì thầm gì đó

-Mang nó ra đây!!

Hội trưởng hội đồng ra lệnh tức một song sắt được mang ra đặt trước mặt Rin

-Đây là???

-Người hãy làm giống như lúc người đã làm ở nhà tù

"Nhà tù!?" Miệng lưỡi thật cay độc

Cô thờ nhẹ chạm tay lên nó. Tức thì ánh sáng phát lên xung quanh cô. Nó mát lạnh, ai cũng cảm nhận được nó. Cô bắt đầu chảy mồ hôi, nắm chặt song sắc hơn. Màu nó bạc đi vì bị băng bao phủ. Nó nứt mẻ rồi vỡ tan. Mảnh sắt văng đi trúng mặt cô. Ánh sáng biến mất, cô bắt đầu thờ dốc ngồi bệt xuống. Họ trầm trồ nhìn cô. Cô tiếp tục đứng dậy nhìn. Nhìn sâu vào ánh mắt họ, cô không biết phải nên làm gì tiếp theo. Lúc đó Ken liền đứng dậy

-Mọi thứ sáng tỏ rồi, không tra cứu làm gì nữa- Nói xong anh bỏ đi mặc cho mọi thứ cứ tiếp tục diễn ra. Cô thì nhìn anh, không nói được lời nào. Sau đó, tiếng keng quen thuộc đó vang lên. Cô được thả rồi

-Phiên tòa kết thúc

Nó chỉ như vậy thôi sao?? Thật vô bổ. Làm vậy cho ai xem chứ, cuộc phán xét còn chưa kéo dài đến 30p. Về đến nhà, thứ cô làm đầu tiên lại là nó. Lấy quyển sách kia ra mà đọc. Nó rất hiệu quả, có nó nghỉ học nữa cũng được. Nó dày một bàn tay người. Nếu để cô đọc nó không biết bao giờ sẽ hết. Đi vào một căn phòng riêng, cô vừa tập vừa xem xét nó

Ngày qua ngày, cô cứ nhốt mình trong căn phòng. Nó cuốn hút cô một cách kì lạ. Sau khi học xong những chiêu thức cơ bản trên lớp cô liền trốn về và tiếp tục. Nhưng cô lại cảm thấy cô đơn lắm. Roxy không có mặt ở đó

Hôm nay là ngày Vua Zen được ra mắt. Không biết nó sẽ ra sao nhỉ?? Cô quên mất khuôn mặt ông ta rồi. Vận bộ đầm dài đến chân, cô mang đôi giày cao gót năm phân, đeo một chiếc nhẫn bạc nhỏ nhắn và một sợi dây chuyền mặt trái tim rất đẹp. Đeo thêm một đôi bông tai, nhìn vào trong gương cô thấy mình thật hoàn hảo. Tóc được uốn xoắn gọn sóng nên nó ngắn hơn thường ngày. Nhưng nhờ nó sẽ làm cô nổi bật hơn những người khác. Định đi ra ngoài thì nó lên tiếng

-Chị không trang điểm à??

-Chị ghét nó lắm

Nói rồi cô đóng cửa lại

-"Mang nó đến đây"

Một giọng nói, nó làm con người Ana như bị mê hoặc. Nó xuống giường vén chiếc màn ra

Hình như tại cô đến sớm, chưa có ai cả, chỉ lên vãn vài người ra vào. Thờ dài cô tiến sâu vào rừng. Vừa đi, cô vừa ngân nga bài hát quen thuộc mà mẹ cô đã hát cho cô nghe lúc nhỏ. Cô nhớ nó, cô muốn được mẹ hát cho nghe lần nữa. Nước mắt lại rơi rồi. Ở đây chẳng có thiết bị hiện đại nào cả, cô khó có thể liên lạc được với họ. May mà cô không trang điểm nếu không thì người khác sẽ nhìn cô bằng ánh mắt gì

-Hey!!

Một bàn tay vỗ vai cô, cô quay lại

-Cậu là...

-Nhớ tôi không???

-Hình như lúc đó tôi chưa biết tên cậu thì phải. Cậu là hoàng tử của tộc người sói?

-Đúng rồi, à tôi tên Fons

-Ok Fons, nhưng anh tại sao lại ở đây, đây là lãnh địa của Vampire mà

-Tôi...

Tiếng chuông vang lên, hình như đã đến giờ. Cô nhanh chóng quay lại phía cung điện

-Tôi đi đây, tạm biệt cậu nha

Cô nâng váy rồi đi. Fons nhìn cô một hồi rồi hô lớn

-Hôm nay cô đẹp lắm

-Cảm ơn

Cô nói vọng lại, anh khẽ mỉm cười, hạnh phúc thật. Chạy được một quãng, cô thấy bản thân thật mệt mỏi. Ngồi xuống chiếc ghế chiếc bên gốc cây

-Thật là, tại mày hết đó Rin à

Rồi cô đứng dậy nhưng không chạy nữa, chỉ đi thôi. Chiếc đầm lớn như chiếc váy cưới, thế nên cô đi không được suôn sẻ. Thật là hối hận khi chọn nó mà. Ken cũng bước vào bằng một bộ y phục hoàng gia anh vận hằng ngày. Nhưng nó có gì đó đặc biệt, nó toát lên vẻ lịch lãm vốn có của anh. Bao nhiêu cô gái đã gục đổ vì anh. Nhưng anh không quan tâm, anh đang tìm kiếm một hình bóng. Nó đang trốn trong đám đông người. Sao cô lại không lộ diện đi chứ. Chắc chắn cô được mời mà, mà còn là khách đặc biệt nữa. Chính cô là người đã cứu cha anh mà. Nữ hậu bước ra, bà dùng tất cả hơi trong bụng mình nói ta nhất có thể

-Tất cả hãy trật tự

Biết bao nhiêu người đang nói chuyện với nhau liền dừng hẳn, ánh mắt tập trung về hướng bà. Bà tiếp

-Ta chân thành cảm ơn tất cả thần dân bốn phương đã đến đây, cảm ơn các bậc hậu bối. Hôm nay ta mời các ngươi đến đây để chào đón một sự kiện thật sự đặc biệt. Điều này chúng ta đã là ước mơ của nhân dân ta rất lâu rồi. Chắc các ngươi vẫn còn nhớ vị vua đáng kính của chúng ta chứ?? Vì để hi sinh cho một thế giới yên bình như thế này, ông đã phải giấu mình vào tầng băng vĩnh cửu lạnh giá. Ông đã giết chết tên Chúa tể kia để mang lại sự hòa bình tự do cho chúng ta. Ta biết, các ngươi rất tưởng nhớ ông ấy. Để đáp ứng sự nhung nhớ của các ngươi, ta sẽ cho tất cả các ngươi một món quà, mong là các ngươi...

Nói rồi bà nhìn vào phía trong, một người đàn ông bước ra, ông mỉm cười hiền hậu nhìn về phía các thần dân đang đờ mắt nhìn ông. Tiếng cóc cóc của chiếc giày thủy tinh được vang lên trong không gian hết sức tĩnh lặng. Rin cũng nhìn theo ông, ông bước đến sánh vai bên bà rồi quay lại đối diện với dân chúng. Có những người bất ngờ đến nỗi bỏ ghế đứng phắt dậy

-Vua Zen?? Là Vua Zen sao??? Không thể nào- Một người lẩm bẩm

Ông lấy lại vẻ phong độ vốn có lúc ông còn sống, cất tiếng nói

-Đã lâu không thấy các ngươi những thần dân của ta, ta đã đắm mình vào tảng băng đó hơn 500 nay. Bây giờ ta đã được giải thoát. 500 dài đằng đẵng, tuy thân xác ta chết nhưng ý niệm ta vẫn còn. Ta vẫn tự hỏi thần dân của ta đang sống như thế nào, vợ ta có quản lý tốt hay không?? Ta sợ quân người sói kia sẽ lại tấn công các ngươi. Ta tự hỏi không có ta thì ai sẽ tiếp lãnh đạo các ngươi đây. Ta xin lỗi, đã bỏ mặc các ngươi trong khoảng thời gian đó. Ta sẽ cố bù đắp. Mong các ngươi hãy chào đón sự trở lại của ta và tiếp tục yêu mến ta như trước

Trong lúc ông nói, có người khóc nức lên, có người mừng đến ngất đi. Khi ông ngừng nói, có những người vẫn chưa tin hoàn toàn mạnh dạn đứng dậy nói to

-Nhưng thưa Đức Vua, sao ngài có thể sống lại, sao ngài có thể được hồi sinh, chúng thần muốn biết được không ạk??

-Hỏi rất hay, đây cũng là lúc giới thiệu cho các ngươi nhân vật này. Chính người ấy đã cứu ta, đã cho ta sống lại lần nữa. Xin mời bước lên đây, quý cô Rin Weasly

Mọi người một phen trầm trồ, những người khinh thường cô thì há hốc mồm đặt những câu hỏi nghi vấn. Cô không muốn lên đó, cô không muốn nổi bật, cô bị ám ảnh bởi điều đó. Nhưng chuyện này là không thể, cô phải lên đó vì đó là mệnh lệnh. Cô bắt đầu di chuyển, tiếng giày chạm dưới nền nhá vang lên trong không gian lạnh lẽo. Cô bước lên bậc thang, Ken nhìn cô nhưng cô không nhìn lại. Cô bước đến bên hi người nâng váy cung kính

-Cung kính Nữ hậu, cung kính Đức Vua

-Chúng ta hãy chào đón vị anh hùng của chúng ta

Ông nắm lấy tay Rin giờ lên cao, đây là lần đầu nhưng cô lại có cảm giác quen thuộc nào đó, cảm giác khiến cô cảm hận đến tận xương tủy. Không gian im lặng sau đó vài tiếng vỗ tay vang lên. Một rồi mười, rồi một trăm rồi hầu như tất cả mọi người đều tung hô cô

-Cảm ơn cô người anh hùng vĩ đại

-Cảm ơn vì cô đã hồi sinh vị Đức vua đáng kính của tôi

-Cô là anh hùng, cô thật tuyệt vời

Nụ cười dần lộ rõ trên khuôn mặt, cô thích cảm giác này, cái cảm giác được mọi người tin tưởng

Sau đó, buổi tiệc được tổ chức, họ bắt đầu tham gia nó. Những cặp đôi hứng thú vào giữa không gian để nhảy theo điệu nhạc của bản âm hưởng. Còn cô, cô đang đứng lẻ loi, nhìn những người họ nhảy. Họ nhảy thật đẹp. Cô... cũng muốn có một bạn nhảy. Anh từ xa nhìn về phía cô, lấy chiếc mặt nạ che lên mặt và len lỏi vào dòng người đến phía cô. Nhưng khi anh bước đến, anh thấy một chàng trai khác đang quỳ trước cô và chìa tay ra trước. Hẳn là ai chứ?? Cô nhìn hắn, hắn nhìn cô. Trên môi nở nụ cười quen thuộc. Hình như người này cô đã gặp ở đâu đó. Cô đặt tay mình lên bàn tay hắn. Âm áp lạ lùng. Cô mỉm cười

-Nhưng.. tôi không biết nhảy!!- Cô thẹn thùng nói

Hắn cười rồi dắt cô. Hẳn như muốn nói rằng hắn sẽ dạy cho cô. Thật bình yên, đây không phải Kentarus. Cô chắc chắn. Bắt nhịp nhanh, cô đã theo được nhịp chân hắn, đưa qua lại. Tay hắn đặt lên eo cô, tay cô đặt lên vai hắn. Hai tay còn lại đan vào nhau thật thắm thiết

-Hoàng tử, ngài có thể nhảy với tôi một bản không??- Là Jesika, trông cô cũng được đấy chứ

Nhưng anh không quan tâm, anh nắm đại eo Jesika rồi lao vào dòng người đi lại phía Rin và chàng trai kia đang say sưa theo điệu nhạc. Anh nhìn hắn rất kỹ, có cái gì đó đeo ngay thắt lưng. Say sưa thêm một hồi, anh bước đến phía hắn kéo cái vật ngắn nhỏ hắn đeo bên hông kia. Là một khẩu súng

-Ngươi là người sói???- Anh nói quả quyết

Hắn nhìn anh rồi nhìn Rin phóng thẳng về phía trước rồi khỏi đám đông. Ken đuổi theo hắn, là Fons, cô cũng phải đuổi theo. Cậu ấy đến đây làm gì?? Một mình thôi mà dám chống chọi với cả hội Vampire sao. Cậu ta muốn chết à

-Ha!! Hay lắm Kentarus, ta sẽ cho ngươi chết ngay bây giờ

Fons đưa khẩu súng ra phía sau nhắm bắn. Rin dùng năng lực gió của mình lao nhanh tới kéo Ken đi hướng khác. Nhưng không phải một mà là hai, nó ghim thẳng vào trong ngực trái cô. Biết mình bắn trúng ai, hắn dừng lại quay lại nhìn sau đó rồi đi

-Rin!! Tỉnh lại đi Rin

Ken vừa hét vừa cố cầm máu bên ngực trái của Rin. Chảy nhiều quá, nếu trúng tim chắc chắn cô sẽ chết. Không!! Không được như vậy, anh không muốn cô ấy chết

- Tỉnh dậy, em không được phép chết vì anh!!! Nghe không hả Rin!?!?~~~~

Bạn đang đọc truyện [:*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [:*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ngoại lực

Rin được mang đi đến trạm y tế. Gee cũng là tổ trưởng của tổ y được nên ông trực tiếp cấp cứu cho cô. Tất cả đều đứng ở ngoài chờ đợi kết quả

- Cô ấy... cô ấy...

Ken than vãn bên tai của họ, ai cũng lo lắng cho cô. Được một lúc sau, Gee bước ra

- Gee!! Nói ta nghe mọi thứ sao rồi???

Ken lay người ông thật mạnh, Nữ hậu nhìn anh rồi lại đưa ánh mắt đầy thương cảm. Bà không cảm Ken yêu Rin, con bà hạnh phúc thì bà sẽ rất vui nhưng bà không muốn quá khứ lại tiếp diễn lần nữa

- "Đừng yêu nó nhiều quá Kentarus à!!"

- Cô ấy bị đạn xuyên trúng nhưng may mắn là chưa trúng tim. Tim cô ấy như sắc đá vậy. Tôi đã tìm thấy cái này

Ông đưa tay, một mảnh thủy tinh nhỏ

- Đây...- Zen đưa câu nghi vấn

- Đây là một mảnh vỡ pha lê, không phải thủy tinh

Gin nhìn và nói. Cô chắc chắn là như vậy

- "Chỉ có cha!! Cái năng lực này chỉ có cha mới có thể có thôi. Sao nó lại???"- Nữ hậu thắc mắc một hồi lâu. Bà quay sang hỏi Zen

- Zen???

- Khi vào về rồi ta hãy nói. Đây không tiện

Bà nghe lời im lặng. Một người tản đi, một tuần sau...

Cô mở mắt, cô lại được sống rồi~~ cô đã bao nhiêu lần đối diện với cái chết rồi nhỉ, nhưng cô vẫn sống. Là anh gây nguy hiểm cho cô hay chính cô mang đến nguy hiểm cho anh khi ở bên cạnh anh đây. Nước mắt rơi xuống cái gối lạnh băng, cô đã không còn cảm giác lạnh lẽo khi ở đây nữa rồi. Có lẽ... cô nên rời khỏi đây. Bàn tay cô... rất ấm áp. Cô nhìn xuống. Là Ken, anh đang gục bên giường, tay nắm chắc tay. Fons đứng từ xa nhìn tới, anh xót xa vô cùng khi nhìn anh như vậy. Nói thẳng ra, cô cũng vì lo lắng cho anh nên mới đuổi theo. Anh thật hối hận khi đã bắn ra hai phát súng đó. Ken tỉnh dậy, anh nhìn cô

- Rin à, em tỉnh rồi

Canh cửa mở ra, Roxy bước vào, khiến Rin ngạc nhiên vô cùng

- Roxy!!

Nhưng Roxy lại không nhìn cô

- Thừa nhĩ Hoàng tử, Nữ hậu cho gọi ngài

Ánh mắt Rin không rời, tại sao?? Tại sao Roxy lại lạnh nhạt với cô chứ??

- Roxy à nhìn mình đi mà

Roxy đi ra trước cửa đứng mặc cho Rin cứ ngỡ ngàng. Gọi tên bao nhiêu lần, cô cũng để ngoài tai. Ken không biết an ủi Rin như thế nào, anh đứng dậy đi thẳng ra ngoài. Rin định chạy ra thì bị động vết thương, nó làm cô nằm ườn xuống, máu bắt đầu rỉ ra. Cô bắt đầu khóc, khóc trong đau đớn

-Tại sao??? Không cho tôi chết đi, cứu tôi làm gì?? Thật vô nghĩa mà

Cô hét lớn, Ken bên ngoài cũng nghe thấy, và cả Roxy cũng vậy

-Người chịu được không???- Ken hỏi

Cô liền bật khóc, cô đã cố kiềm nước mắt chảy khi đối mặt với Rin

=3 =3 =3

-Sao chị cứ thờ dài vậy?? Lấy xương lại đi

-Huhuhu Roxy bơ chị rồi làm sao đây??

-Chị cứ như con nít, chắc do một lí do nào đó thôi. Lo xa quá

-Thôi chị chuẩn bị đến trường đây

Có lẽ nó nói đúng, Roxy có lẽ vì lí do nào đó mới đối xử với cô như vậy. Cô nhớ là cô không làm gì có lỗi với cậu ấy cả. Phải gấp và hỏi rõ mới được. Bước vào trong lớp, cô được chào đón một cách kì lạ, ai ai cũng nở nụ cười với cô, hỏi thăm cô đủ điều. Dường như họ đã xóa khoảng cách giữa cô và họ. Bổng giáo sư Fance bước đến bên cô và nói

-Em phải đến đây ngay, mọi người không chờ em đâu

Fance nắm tay cô kéo cô đi vào bên trong một căn phòng. Bộ lục đang ở đó. Cô nhìn họ bằng ánh mắt lo lắng

-Giáo sư Fance?? Đây là...

-Em vào phòng ngồi đi. Ta đi đây

Ông quay người đóng cửa

-Giáo sư giáo sư!!!

Giờ chỉ còn bộ lục với cô, cô đi lại ngồi lên chiếc ghế còn trống. Nó phát sáng lên. Một vòng tròn của băng lực xuất hiện

-Cậu đã được nhận- Họ nói

-Tôi!?? Nhận gì chứ??

-Chiếc ghế đội trưởng băng lực sẽ thuộc về cậu

-Ồ!!

Cô vẫn còn ngỡ ngàng không biết chuyện gì đang xảy ra

-Là... là sao??

-Em là người được chọn, để trở thành đội trưởng của băng lực, đây là do tất cả mọi người bầu chọn, không chỉ riêng chúng tôi- Ken nói

-Không thể nào!?!?

Cô đặt tay lên bàn, nó lại sáng lên, một chiếc lắc tay xuất hiện tự đeo vào tay cô

-Nó cũng đã chọn cậu!!

Cô ngỡ ngàng nhìn tất cả bọn họ. Rồi dần dần hiểu được chuyện gì đang xảy ra

Rầm!! Cánh cửa như muốn rớt ra ngoài. Lực đẩy không hề nhẹ. Maya dùng chân đạp hết sức có thể

-Các người... sao lại đối xử với tôi như vậy

-"Là chị của Roxy, Maya"

-Sao cậu lại đến đây, chúng tôi đang họp mà

-Các người vừa vừa phải phải thôi, cô ta là cái thá gì, tại sao?? Tôi sát cánh bên các người bao lâu nay lại không nhận tôi mà cô ta, một người không biết

từ đầu đến được ngồi lên đó một cách dễ dàng vậy chứ. Bất công bằng- Maya hét trong đau đớn

Họ chỉ im lặng nhìn cô, ai cũng hiểu cho cô. Cô đã ao ước cái vị trí này bao nhiêu lâu rồi

-Không phải chúng tôi không chấp nhận cậu, mà chính nó không chấp nhận cậu- May lên tiếng an ủi

-Thôi đi, các người căn bản đầu muốn tôi ngồi đó, lúc nào cũng ra vẻ lạnh lùng, bỏ tôi ngoài mắt, các người thấy tôi chướng mắt lắm sao?? Vậy sao không giết tôi đi, các người sẽ không thấy tôi nữa

Suốt rồi họ không hiểu được Maya đang nói gì nữa

-Đủ rồi!!- Ken hét lớn làm Maya giật mình im lặng- Cô ăn nói kiểu gì vậy?? Đừng tự mình buộc tội người khác như vậy??

-Tôi... tôi không buộc tội ai cả?? Tôi nói tất cả đều là sự thật

Két!! Cánh cửa lại mở ra, là Roxy. Thấy Rin cô liền trở về khuôn mặt lạnh lùng

-"Tại sao??"- Rin cuối đầu

-Chị à, chị đừng như vậy mà

-Ta không can tâm!!

Roxy đánh ngất Maya đi

-Tôi xin lỗi mọi người, tôi sẽ đưa chị ấy về. Mọi người tiếp tục công việc đi ạ

Roxy dìu Maya đi không thèm liếc nhìn Rin một cái

-Tại sao cậu ấy lại đối xử với tôi như vậy?? Tôi đã làm gì chứ??

Jesika thấy cậu đi lại lau nước mắt cho cô. Tất cả mọi người... đều biết lý do đó

-Có những thứ không thể muốn biết là biết. Hãy sống với thực tại đi, rồi mọi chuyện sẽ sáng tỏ

Rin ngẩng đầu nhìn Jesika. Cô không hiểu?? Cô ấy đang muốn nói gì??

-Ta về lớp thôi

Ken ra lệnh, tất cả di tản

Hôm nay, Rin dậy rất sớm, cô đi đến chiếc ghế ngồi xuống đó và ngắm khung trời. Cô đưa tay đón gió, một chiếc lá rơi xuống. Lá non xanh biếc...

-"Màu xanh của tình bạn!?? Còn không??"

Một cơn gió nhẹ thổi đến, nó bay đi như tâm trạng của cô hiện giờ. Thật ra cô đã làm gì?? Sao Roxy lại luôn tránh mặt cô. Sau khi được cứu khỏi mặt thất hoàng gia, hình như cô chưa được lần nào tươi cười với Roxy lần nào

-Này!!

Cô xoay người, là Fons. Mém nữa cô đã lớn. Fons vội lấy tay bịt miệng cô lại

-Khẽ tiếng thôi!!

-Sao dạo này tôi thấy cậu thường xuyên đến đây vậy?? Nguy hiểm lắm về đi

-Vết thương cậu sao rồi??

-Tôi không sao, cậu mau đi đi nếu không để Vampire biết được là tiêu đời. Một mình cậu sẽ không chống lại được họ đâu

-Được, tôi sẽ đi nhưng... nhớ cẩn thận với vết thương của mình đó

Rin cười, cô vẫy tay tạm biệt Fons

Bước vào học viện!! Hôm nay nó vắng lạ thường

-Chuyện gì vậy??

-Rin!?? Là Rin phải không!!

Một cô gái không quen không thuộc gọi cô?? Chuyện gì đây??

-Tôi??

-Đúng rồi tôi gọi cậu đấy

-Tôi sao?? Có chuyện gì không??

-Hôm nay là ngày kiểm tra ngoại lực đó. Sao cậu lại còn ở đây

-Ngoại... lực

-Đúng rồi!!

-Còn cậu??

-Tôi cũng chuẩn bị đi này

-Vậy ta cùng đi

-Oki ^^

Cô gái ấy tên Hella. Hai người nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Rin cũng không để tâm quan cảnh xung quanh mình đang biến chuyển như thế nào. Đến nơi!! Một kháng đài to lớn

-Woa!! Đây là...

-Đây là nơi giúp chúng ta khơi dậy ngoại lực đó

-Khơi dậy?? Là sao??

-Năng lực mình hiện có là được thừa hưởng từ cha. Còn ngoại lực là được thừa hưởng từ mẹ. Ngoại lực chỉ là một hệ lực phụ thôi, sẽ chẳng giúp ích cho ta trong chiến đấu

-"Mình có thất lực. Vậy ngoại lực của mình là... có khi nào!?"

-Sắp đến giờ rồi mình đi thôi nào

Hella nắm tay Rin kéo đi lên kháng đài ngồi

-Đó là??- Rin chỉ về phía trước

-Đó là các tiền bối của chúng ta. Họ đã được khơi dậy rồi. Họ đến đây để xem thôi

-Vậy...

-Khơi dậy ngoại lực... chỉ được tổ chức 3 năm một lần thôi. vì Số lượng Vampire tăng không nhiều như ở thế giới loài người

-Thật à?? Vậy hôm nay...

-Ai cũng tập trung ở đây cả. Học viện bây giờ không còn ai đâu

-Hihi

Hai người ngồi đó nhìn tất cả mọi người chuẩn bị cho sự kiện

-Hay ta đến giúp một tay đi

-À tôi vẫn chưa biết hệ lực của cậu

-Mình là Thổ lực

Hai người vui vẻ lon ton chạy xuống hòa mình vào đám đông

Bạn đang đọc truyện [*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu*] [*Một Đi Không Trở Lại*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Ngoại lực 2

Trong mật thất, hương khói băng bay nghi ngút. Cô gái có khuôn mặt giống Rin... bất chợt mở mắt, chân tay cử động. Choang, tảng băng vỡ vụn. Cô gái bậc dậy (khỏa thân). Bỗng cánh cửa mật thất được mở ra. Cô lon ton chạy đến

-Cha!!

Cô nói mà miệng cười tươi rói. Một bộ y phục được văng vào tay cô

-...

-Vâng. Con đợi lệnh của cha

...

-Lại kia ngồi đi- Hella đề nghị chỉ về hướng phần ghế ngồi đang trống

Rin cũng định đi lại nhưng cô lại thấy Roxy ở đó. Đang nhìn thẳng vào cô. Nhưng... có lẽ là Roxy không muốn cô đến đó đâu

-Ta đi nơi khác được không??

Hella im lặng, đến khi khuất bóng Roxy cô liền lên tiếng

-Có chuyện gì xảy ra giữa cậu với Roxy à

-Không?? Cậu đừng để ý. Ta đi thôi

Khi họ đặt mông lên ghế cũng là lúc buổi lễ bắt đầu khai mạc. Họ làm thật hoàng tráng trong vòng 10 phút. Sau đó cuộc truy tìm ngoại lực được bắt đầu

-Sự kiện 3 năm một lần trên đất Vampire. Cuộc truy tìm ngoại lực của bản thân xin được phép bắt đầu

Những trận đấu cứ thế mà xảy. Không như cô nghĩ, họ phải đấu đá nhau và đến bước đường cùng, ngoại lực sẽ xuất hiện. Nhưng... tại sao lại chưa tới cô vậy chứ. Và ngoại lực của cô liệu có phải là...

-Rin Weasly và...

Cô rời ghế đi xuống sân đấu

-Kì lạ, học viên đã hết, chỉ còn mỗi mình em

Cô lại cảm thấy cô đơn, tại sao phải là cô rơi vào hoàn cảnh này

-Có ai... muốn đấu với cô gái đặc biệt mang thất lực này không??

"Đặc biệt!! Thất lực?? Đó có phải một lời mỉa mai không??" Quà nhiên, không có ai cả

-Tôi!!

Một người con trai từ trên cao nhảy xuống dưới sân đấu, đó không ai khác chính là Dellas. Dù hơi bất ngờ nhưng Rin cũng cảm thấy tâm hồn mình được an ủi

-Tôi nữa

Lại thêm một người. Là Kin Black. Con trai út của Nữ hậu. Gì vậy?? Đến hai người

-Tôi!! Tôi cũng muốn đấu với cô ấy một trận

Một người con gái có vẻ ra dáng tiền bối. Cô có đeo kiếm bên hông, mặc âu phục hoàng gia. Có lẽ cũng là người trong quân đội

-Một mình tôi... đấu 3 sao??

-Không. Là 7 đấu 6- Dellas nói khiến không gian chìm trong im lặng

Kin: hỏa lực, ngoại lực là gió

Dellas: đội trưởng của quân đội hoàng gia. Mang Lôi lực, ngoại lực là Mộc

Kitarika: đội trưởng đội cận vệ nữ, tính tình hơi kiêu căng, mang Băng lực, ngoại lực là Thủy

Cả ba người họ đều xuất thân không hề bình thường, một người là Tam hoàng tử của hoàng gia, mang trong mình một sức mạnh không thể kiểm soát, hai người còn lại đều thuộc bộ cấp cao trong quân đội hoàng gia. Một người có giai thế không rõ như Rin liệu sẽ chiến đấu như thế nào với họ?? Đây chắc chắn không là cuộc chiến không nhỏ. Ta vẫn nên an toàn thì hơn. Fance đứng dậy tạo nên một kết giới lớn xung quanh sân đấu, ông phải tạo ra một kết giới thật kiên định. Kết giới đã được hình thành

-Ta lên trước

Kitarika đưa tay ra trước phóng hàng ngàn mũi tên băng đến phía Rin. Cô phát động tại nên một tấm khiên gỗ chắn hết nó lại. Đến lượt Dellas, anh giơ tay lên cao phóng về trước. Một quả cầu lôi phóng thẳng đến phía Rin. Nếu trúng đòn, chắc chắn cô sẽ thua. Cô đưa tay, một quả cầu xanh bay đến nuốt chửng đòn tấn công của Dellas

-Sao có thể!!

Rồi lại đến Kin, anh thổi gió, gió kèm theo lửa bay đến. Đây là một ngọn lửa khủng khiếp, nó lớn hơn ngọn lửa của Ken gấp mấy lần. Không, cô không thua được. Cô dùng một lượng nước lớn phóng đến và tác nhiên ngọn lửa đã làm nó tan chảy. Nhưng cũng đủ thời gian để Rin tạo ra một tảng băng vĩnh cửu. Nó chặn lại ngọn lửa đang đi. Hai người đang tranh đấu quyết liệt không ai nhường ai. Mồ hôi đầm đìa cả. Kin tiếp tục tăng độ nóng của ngọn lửa và như thế Rin cũng tiếp tục hạ nhiệt độ của tảng băng. Ngọn lửa to hơn, tảng băng dần bị tan chảy

-Không Rin!! Mày làm được mà cố lên

Cô nghiêng rặng rỡ đau đầy lực mạnh đến. Mảng băng liền to lên tạo thành một khối tròn khổng lồ bao quanh ngọn lửa

-Cô ta... ngọn lửa của mình chưa tắt

Anh cố gắng tăng nhiệt độ ngọn lửa từ bên trong nhưng có thứ gì đó đang kìm hãm nó lại. Là gì vậy chứ??

Kitarika thấy Kin bất lợi liền phóng lao băng đến phía quả cầu. Cô đóng băng thêm chút nước để kích thước nó lớn hơn

Choang!! Nó vỡ ra, Kin được đà cho đòn tấn công của mình lao thẳng đến. Rin bị trúng đòn một cách trực diện

-Xong rồi!!??- Kin cảm thán

-Nhanh như vậy à- Kitarika hơi thất vọng

-Cô ta còn chưa thấy được ngoại lực của mình nữa mà

Hella vẫn đứng đó và quan sát. Có lẽ vẫn chưa xong

Cảm giác như có luồng điện chạy ngang, mọi chuyện vẫn chưa xong, Rin vẫn ngồi đó. Cô đang đứng dậy

Hộc!! Một lượng máu nhỏ phun ra từ miệng Rin. Cô đã phải tốn một lượng lớn năng lượng lớn để chiến đấu. Nó làm con thèm khát trong Ken nổi dậy. Anh muốn bước xuống đó

-Hoàng tử à!!

...

-Cô khá cừ đó- Kin đắc ý

"Mình tốn nhiều năng lượng quá, nếu tiếp tục có lẽ mình sẽ thua mất"

-Hãy nhớ, đến khi ngoại lực của cô xuất hiện, lúc đó trận đấu mới kết thúc

"Đồ ngốc, các người phải hiểu chứ. Tôi đã có tất cả 7 hệ lực. Làm gì có ngoại lực chứ!!"

Bây giờ đến lượt cô tấn công. Những mảnh băng còn dưới sàn?? Cô nâng nó và bắt đầu phóng đến phía ba người. Bằng hệ lực riêng của mình, họ đã cản được nó. Thửa lúc, Rin chạy sang phía bên trái và tấn công bằng mộc. Ba người bắt đầu tấn công, để né tránh, cô dùng Phong lực đưa mình lên cao rồi tạo lốc kết hợp ba đòn tấn công đó lại và phản công. Một đòn hoàn hảo

-Cô ta...- Một người trong số khán giả cảm thán

-Đây là một đòn gián tiếp

Nhưng đối với Kitarika, cô thừa biết đó là đòn mạnh nhưng cô đặt lòng tin nơi bản thân mình, cô sẽ làm được. Đặt hai tay sang một bên hông chấp lại cô bắt đầu phản công nhưng chưa kịp tung đòn thì cả cơ thể bị ai đẩy ra

-Đồ ngốc cô muốn chết à!!?

Là Kin. Anh lãnh trọn con lốc và ngã đi

-Kin!!

Cô tức giận đứng dậy dùng hết nội lực của mình vào chiêu thức đó, gơ hai tay cao lên trời. Cô biến những hạt khí đó thành băng rồi kết chúng thành một khối tròn lớn. Rin nhanh tay tiếp tục bay lên cao dùng tay mình đâm mạnh xuống phía dưới đất không trung. Tầng băng vỡ tan, nhưng đòn tấn công của Rin vẫn ở đó. Nó nhắm thẳng đến Kitarika. Nhưng cô lại không né

Ầm!! Kitarika nằm bất động

-Xem ra còn mình ta với em nhi

Rin hạ xuống đất và lấy thể phòng thủ chuẩn bị đón đòn tấn công của Dellas

-NGŨ LÔI CHỈ

Anh gơ 5 ngón tay bở tới như một con sói. 5 luồng điện chạy đến nhanh như cắt

-Vòi rồng

Nó bay đến về hướng của Ngũ Lôi Chỉ nhưng Ngũ Lôi Chỉ đã xuyên được nó tiến thẳng đến phía Dellas

-Ha!! Chẳng có gì là nguy hiểm- Dellas rửa thầm

-Lôi điện quang!!

Luồng điện theo dòng nước đi về hướng Dellas. Anh chỉ biết nhìn, chân anh giờ cứng đờ không thể cử động. Đúng, anh là người thuộc hệ Lôi nhưng cơ thể anh chịu đựng cũng có giới hạn. Lôi điện quang!! Anh sẽ không thể làm gì được nó

-Á!!!!

Cả hai đều trúng đòn của nhau mà va về hai phía trái ngược và bị dội ngược vào lại do kết giới. Dellas bị tổn thương nên nằm yên một chỗ không cử động. Còn Rin, cô kiệt sức rồi mặc dù không trúng đòn là bao nhiêu. Bây giờ cô phải làm sao đây??

Ba người họ đã gục ngã hết?? Là tại cô cả. Tay cô bấu chắc vào sàn đầu nhắm mắt cảm nhận truyền lực của mình trong lòng đất. Bên cạnh mỗi người mọc lên một chồi non nhỏ

-Họ sắp tỉnh dậy!!

Không mình vẫn chưa hồi phục hoàn toàn. Mình vẫn còn là con người, tốc độ hồi phục vẫn không bằng được họ. Làm sao đây?? Cứ thế này họ giết mình mất. Đợi đã... tất cả bọn họ...

Cô lấy tay vẽ lên sàn một hình tròn và vô số kí tự quái dị trong đó. Cuối cùng là hình tam giác và nó chính là tâm của hình chữ thập mà cô tiếp tục vẽ lên. Mọi khán giả vẫn không biết cô đang làm gì. Dùng tay mình đập mạnh lên tâm hình tròn

-Thỏ cung!!

Mặt đất bắt đầu rung chuyển làm bọn họ tỉnh dậy. Nhưng chưa kịp nhận thức thì đã bị một bức tường mọc từ bên dưới cản mất. Ba người ba nơi được tách biệt nhau hoàn toàn. Mặt đất cứ thế rung chuyển rồi dừng lại. Một mê cung khổng lồ được hình thành

-Không.. có thể sao??

Nữ hậu giết mình đừng phát dậy. Một số tiền bối cũng ngồi đó mà ngẫm nghĩ

Rin hạ người xuống một vị trí và ngồi bệt xuống. Cô cần thời gian để hồi phục lại sức lực. Hiện cô đang ở vị trí trung tâm

Ba người ba nơi khác nhau. Nhưng tâm trí họ đang ở một chỗ

-Cô ta thật thông minh, tất cả chúng ta kể cả hệ lực chính và ngoại lực đều không ai sở hữu Thỏ lực cả- Kitarika

-Chiêu thức này... chỉ có những Vampire cấp cao mới có thể làm được. Cần phải có một lượng năng lượng vô cùng lớn. Chúng ta đã đánh cô ta này giờ

rồi, tôi không tin là cô ta đủ sức để làm nên nó

Dellas vẫn im lặng mà nghe ngóng. Có lẽ, Rin không yếu đuối như anh nghĩ, có một sức mạnh tiềm ẩn trong cô. Một ngày nào đó... nó sẽ bộc phát... nếu cô bị đè ép vào bước đường cùng. Cuộc chiến ngày càng gay gắt hơn rồi

-Rin!!- Roxy đang rất lo lắng cho Rin. Rõ ràng Rin đang rất mệt nhưng họ lại để ngoài mắt. Mọi chuyện vẫn cứ tiếp diễn

-Cô ta đang muốn ta làm gì đây??

Rầm!! Kitarika dùng băng đâm ngã một phần của bức tường

-Dễ dàng như vậy sao??

Nhưng rồi nó liền lại giống như ban đầu. Bên kia cũng thế, hai người cũng thử phá hủy những bức tường và nhận lại kết quả tương tự

-Cô ta dùng chính cơ thể mình để xây nên mê cung này!?!?- Cả ba người cùng một ý nghĩ

Hộc!! Rin lại tiếp tục thổ huyết. Nếu họ tiếp tục tấn công, cô sẽ không chịu nổi nữa. Cô nắm chắc vào thành tường, những mầm non liền mọc lên bên thành tường từ nơi này đến nơi khác

-Đây là...

-Mùi hương của nó sẽ làm giảm một nửa phần công lực của chúng ta đừng hít phải

-Nhưng... vết thương của tôi đang lành lại- Kitarika nói

-"Cô ta... đang gián tiếp chữa thương cho tụi này" Ta đi tìm cô ta thôi

Ba người chạy đi ba hướng khác nhau bắt đầu tìm kiếm. Cái mê cung này khác rộng

"Hãy nhớ, đừng làm tổn hại đến cô ta, ta đang giúp cô ấy chứ không phải là một trận đấu"

Giọng nói đó cứ vang vọng bên tai Kitarika. Dellas đã nhắc cô. Thú thật, đấu phải riêng cô. Cả ba chúng ta đều xem đây là một trận đấu. Chúng ta đều muốn đánh bại Rin. Cô ta đã sở hữu thất lực rồi, vậy ngoại lực của cô ta sẽ là gì chứ??

Ngõ cụt, muốn xây nên một mê cung như thế này không phải là dễ, có lẽ cô ta đã tính toán rất kỹ

((=(())) Âm thanh kì quái reo bên tai

-Chuyện... là cậu

Một người đang cố kết nối với Kitarika

-Cậu đi sang hướng đông đi

Có lẽ cô ấy muốn dẫn Kitarika đến chỗ Rin

-Tìm thấy cô ta, mê cung sẽ biến mất

Cả Kiri và Dellas cũng vậy nhận được sự trợ giúp từ bên ngoài. Những sợi dây leo tường bắt đầu vương ra ngoài cản bước đường đi của họ. Cứ chắc là nó lại mọc ra

-Sao bây giờ??

Bọn họ mỗi người một kiểu phá đi vật cản trên đường theo chỉ đạo đi đến nơi Rin đang nghỉ ngơi

-Rin!!

Cuối cùng họ đã tới. Họ gọi lớn tên cô nhưng cô không trả lời vẫn cuối đầu

-Cô ta kiệt sức rồi chẳng

-Ta tìm thấy cô ta rồi mà, sao mê cung lại chưa biến mất??

-Chuyện này là sao hả Rin??

Vẫn không thấy Rin trả lời. Cô vẫn ngồi yên bất động. Rồi cô hóa thành cát bay vào trong gió

-Cái gì??

-Đây là hình nộm đất

Từ trên cao, Rin xuất

-Tôi ở đây này!!!

Cả ba người đều nhìn về một phía, khi mà lúc này họ hút phải làm giảm công lực

-THỦY LÔI

Tất cả mọi người đều trần trồ tròn mắt nhìn. Đây là một chiêu thức cấm. Nó bị cấm vì không ai có khả năng sử dụng nó và cần một lượng năng lượng lớn. Không phải cấm là không được sử dụng. Nhưng với điều kiện, người sở hữu nó phải còn sống. Ba người ngóng đứng đó nhìn. Quả cầu thủy lôi cứ thế lao tới. Kin và Kitarika vì ánh sáng nó mà làm chói mắt. Về phần Dellas, anh vẫn đứng nhìn rồi bỗng có thứ gì đó lao nhanh với tốc độ ánh sáng ghim vào họ. Không đau đớn nhưng...

Cả ba người đều nằm đó

-Kết thúc

Gì chứ?? Có biết là Rin đã mong chờ hai chữ này từ lúc nào không?? Tại sao??

-Là Kim

Rin mặt mày rơi tự do xuống. Nữ hậu kéo gió về giảm tốc độ rơi của cô và cô rơi xuống đất một cách nhẹ nhàng

-Cảm ơn!

Mặc dù không biết ai nhưng cô vẫn nói vậy vì đó là một phép lịch sự tối thiểu. Hella rời chỗ chạy xuống sân nơi ba người kia đang đứng dậy

-Dellas!!

Hella chạy đến ôm anh, khuôn mặt không có gì là lo lắng cả

-Đừng trách Rin

-Không sao, anh vẫn ổn là tốt

Những viên đạn đồng trời ra khỏi cơ thể họ và rơi xuống đất

Keng!!

Là đạn đồng. Cô đoán không sai, đó chính là ngoại lực của cô. Kim lực. Zen hoảng hốt đứng dậy

-Ngay cả ta...

Ông nghiêng răng tức giận. Rin chạy lại phía 4 người

-Không... không sao chứ??- Cô vội hỏi thăm

-Cô rất mạnh Rin Weasly. Tôi đã đánh giá thấp cô- Kitarika nói

-Xin lỗi vì đã khinh thường cô- Kin đang xin lỗi cô nhưng khuôn mặt lại chả có tí chân thành nào cả

-Kim lực!! Là ngoại lực của tôi

Không ai cười hay vỗ tay chúc mừng cho thứ mà cô có, vì đây chính là hệ lực duy nhất mà thế giới Vampire không tồn tại. Đây là hệ lực của kẻ thù, người sói

-"Thật đáng kim tõm. Ngay lúc này mình muốn quay về thế giới loài người hơn bao giờ hết"

Cả 4 người họ đi vào góc khuất của khán giả. Rin theo sau

-Cô Rin Weasly, mong cô hãy dừng bước

Giọng nói này... cô nhận ra, là của hội trưởng hội đồng. Tất cả bọn họ đều dừng chân

-Tôi sẵn sàng trả lời câu hỏi của mọi người- Giọng kiên quyết

-Đó là một hệ lực không được hoang nghênh ở đây. Tôi chỉ muốn nhắc cô như vậy. Nếu làm quá lời, cô sẽ bị trục xuất khỏi thế giới Vampire
Cô nhìn ông ấy, ông ấy nhìn cô. Ánh mắt không có một chút nhân nhượng nào trong cách nhìn. Cô không muốn tôn trọng người như ông ta

-Tôi sẽ làm những gì mình cho là đúng

Cô quay lưng bước đi cùng 4 người họ. Khuôn mặt mang theo một nỗi nặng nề bất tận

Về đến phòng, cô thấy Ana nằm lún lút dưới đất còn Zales thì đang thiền trên giường

-Za...

-Suyt!! Chị im lặng tí đi

-Ông ấy đang làm gì vậy??

-Sau này chị sẽ biết. Bây giờ có nói sao chị cũng không hiểu

-Được thôi

...

Zen cũng đang thiền và ông liên tục thở huyết

-Tên đáng ghét!!

-"Nếu người dám làm hại thân thể ta, thì cơ thể người cũng sẽ gặp điều tương tự thôi"

-Người... chờ đi haha ta nhất định không để người được trở về và ngăn cản việc tốt của ta lần nữa đâu

Nữ hậu mang chén cháo huyết vào

-Zen à!! Uống đi, chàng sao vậy??

-Ta... cơ thể ta còn yếu. Ta có thể ra đi bất cứ lúc nào

-Đừng nói vậy, ta buồn chàng biết không?? Vậy có cách nào để chàng được sống. Sống mãi với các Vampire. Họ rất chào đón sự trở lại của chàng mà

-Ta... có một cách nhưng... ta không muốn tổn hại đến thân dân Vampire của ta nên

-Chàng nói đi, hy sinh một tí để cứu rồi chàng thì có gì là sai?? Chàng cứ nói đi ta nghe

-Rin Weasly, trái tim của nó... nếu ta ăn tim của nó, ta sẽ bất tử

Nữ hậu chết lặng trước lời nói của Zen, ông muốn ăn tim?? Những lời nói thế này khi xưa thà chết chứ ông sẽ không buông nó khỏi miệng

-Ý chàng nói?? Trái tim của Rin giống của cha ư?? Nó luôn được bảo vệ bởi những mảnh pha lê...

-Ta không nghĩ sẽ có người thứ hai mang năng lực này. Mà ta cũng cảm thấy có gì đó không đúng. Giữa hai anh em chúng ta chắc chắn phải có một người sở hữu năng lực đó được duy truyền từ cha. Một trong hai chúng ta

-Có lẽ vậy... nhưng khi tiếp xúc với cái chết nó mới xuất hiện

...

-Thật là vô dụng, con còn thua cả một con oắt sao Maya

Maya không biết làm gì thêm cả, cô cúi đầu ánh mắt đầy sự căm phẫn. Không muốn nghe thêm gì nữa cô bắt đầu quay mặt lên phòng

-Maya, mẹ chưa nói xong mà con dám đi đâu Maya

Cô vẫn không quay mặt lại

Bạn đang đọc truyện [*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Maya

-Con phải tự biết con là ai, đây là sự nhục nhã không thể chấp nhận được

Rầm!! Maya đóng cửa lại. Phòng cô là phòng cách âm nên không sợ những tiếng nói chói tai đó tiếp tục vang lên

-Mẹ à bớt nói đi

-Nhà Ray không thể chấp nhận sự nhục nhã này được

-MẸ!!! Mẹ thôi đi được không. Tại sao?? Tại sao mẹ cứ trối buộc chị ấy như vậy?? Con thì sao, con đâu có lấy được cái chức đội trưởng băng lực đó. Chính con đã vứt bỏ nó. Sao mẹ không mắng con đi, sao không trừng phạt con đi. Tại sao mọi thứ cứ đổ lên đầu chị ấy chứ!??

-Con là con của cha và mẹ còn Maya là...

Bà liền cứng họng. Bà phải nói gì tiếp đây

-Chị ấy là...

Mang gương mặt thất thần của mình đi vào phòng. Đằng sau câu nói đó của mẹ cô chắc có một bí mật gì đó mà mẹ muốn giấu

-Cha!!- Cô đành phải tra khảo cha mình- Cha biết chuyện gì mà phải không??

-Ta...

-Cha à

-Thôi được rồi con gái... chị Maya của con... không phải con của ta với mẹ

Roxy định nói tiếp nhưng cổ họng lại nghẹn đi. Nước mắt vô thức lăn trên má

-Tại sao... đây là lỗi của mẹ mà phải không?? Sao lại bắt chị ấy phải chịu đựng nó chứ!??

Ông Ray vỗ vai Roxy rồi đi vào phòng. Roxy vẫn ngồi đó đưa ánh mắt thương cảm lên nhìn căn phòng của Maya chị gái mình

-Chị Maya- Cô đứng trước phòng gỗ cửa

-Đi!! Biến đi, cô thương hại tôi làm gì. Tôi dỏ tệ, tôi đáng ghét lắm phải không

Cô đứng bên ngoài nghe từng tiếng choang mà vật thủy tinh vỡ. Giờ cô mới nhận ra cửa không khóa

-Chị... chị Maya

Maya như một kẻ điên, ôm đầu, tóc rối bù như ổ quạ, căn phòng bị con thịnh nộ của chị mà bị băng bao phủ

-Chị à...

Cô đưa tay chạm vào người Maya nhưng lại bị băng mọc ra từ người Maya mà đâm chảy máu

-Chị Maya!!

Cô hốt hoảng lấy tay chạm vào người Maya lay mạnh nhưng rồi những cây kim băng khác lại đâm lấy tay cô

-Á!!

Maya ngược lên nhìn, ánh mắt vẫn tràn đầy sự căm phẫn. Nó đã chuyển màu đỏ của máu. Ánh mắt mà từ trước đến giờ cô chưa từng thấy xuất hiện trên mặt Maya

-Chị Maya, chị ổn chứ

-Làm sao để mẹ tin tưởng chị??- Giọng nói thật thảm thương- Phải lấy lại cái chức đội trưởng Băng lực đó

-Bằng cách nào?? Rin đã đảm nhiệm nó

-Giết nó đi!!

Roxy không dám lên tiếng nói thêm gì nữa, một khi Maya đã muốn làm điều gì thì không ai có thể ngăn cản được. Cô dám chắc ngay cả vua Zen hay Nữ hậu cũng vậy

-Không được chị đừng làm thế

Maya ném ánh mắt đáng sợ về phía Roxy làm cô giật mình

-Em đã hứa gì với mẹ!!? Mà bây giờ lại nói vậy. Em có muốn... chị tường thuật lại câu nói lúc nãy cho mẹ nghe không??

Giọng nói Maya chứa đầy sự hăm dọa. Nếu chị ấy làm vậy... Để đảm bảo Roxy không còn qua lại với Rin, mẹ cô đã cược cả tính mạng để làm điều này. Khi cô quay lại với Rin điều đó đồng nghĩa với việc bà ấy sẽ chết

-Không!! Chị đừng nói vậy

-Em rõ ràng còn rất quan tâm nó!!

-Em không có

-Vậy chứng minh đi... giết nó đi

Tìm Roxy như chết lặng, không lẽ ngoài cách đó ra thì không còn cách nào khác

-Không còn cách nào khác sao??

Maya cười nhếch miệng rồi nắm tay Roxy dẫn đi đến một căn phòng. Maya vén màn lên

-Đây là...

-Đây là bảo vật di truyền của nhà họ Ray. Từ kiếm

-Chị... chị muốn em làm gì??

Maya lấy thanh kiếm ra khỏi nơi đặt và để một cây kiếm khác giống y hệt lên

-Cầm đi

Roxy cầm lấy nó rồi theo Maya về phòng

-Chị muốn...

-Hãy cầm lấy nó... đi giết Rin đi. Tổ tiên chúng ta sẽ hiểu nỗi lòng của em nếu em thật sự muốn giết nó và sẽ kết liễu nó trong một đòn

Roxy cầm chắc thanh kiếm

-Em về phòng đây

Cánh cửa đóng lại, Maya bắt đầu cười phá lên

-Hay lắm. Để xem cái thứ gọi là tình bạn giữa người và Rin có bằng nỗi thù hận của ta hay không. Ta... chắc chắn thắng Hahaha

Trong phòng, Roxy ngồi trên giường nhìn lại thanh kiếm

-Nó thật tinh xảo!!? Nhưng... nó sẽ giết được người khác chỉ trong một nhát chém sao??

Đột nhiên mắt cô đỏ ngầu, nắm chắc thanh kiếm hơn... một không gian màu trắng xuất hiện trước mắt, cô đang ở đâu?? Rồi cô thấy Rin. Rin đang hái hoa, cô đứng trước cây hoa anh đào. Từng cánh hoa rơi xuống. Rin nở một nụ cười thiên thần. Bỗng nhiên Rin bị vấp ngã

-Rin!!

-Là Roxy hả?? Hoa đẹp không?? A!! Chân mình có chút vấn đề

-Sao vậy??

-Chắc do trận đấu đó

-Cậu...

Roxy hơi do dự khi định nói về việc đó

-Chuyện cậu tránh mặt mình đó hả!?

-Xin lỗi!!

-Xin lỗi là xong sao??

-!!

-Cậu là tha gì chứ!?!? Tôi cho cậu nhưng không nhận lại, cậu nói tôi là bạn cậu nhưng cậu lại bỏ mặt, tránh mặt tôi. Vậy mà cậu nghĩ một câu xin lỗi là xong mọi chuyện sao??

Roxy cứng họng. Cô không phải đối xử với tình cảnh này thế nào

-Rin à cậu...

-Cái gì?? Tôi hỏi cậu, cậu còn xem tôi là bạn không??

-Tất nhiên rồi!!

-Vậy... sao lại cứ tránh mặt tôi...

-Minh... có lí do riêng mà

-Nói đi

-Mẹ mình đã cược cả tính mạng để làm vậy. Nếu mình tiếp tục qua lại với cậu đồng nghĩa với việc mẹ mình sẽ chết

-Cậu thông minh lắm mà, không lẽ chuyện con con này cũng làm không được

-Minh... không muốn chống đối lại mẹ mình

... Bên kia hoàn toàn chìm trong im lặng. Roxy thắc mắc nhìn qua. Rin đang đứng đó, nhìn cô?? Không gian nhuộm một màu tối sẫm. Những cánh hoa anh đào đua nhau rơi xuống tan vào hư vô. Rin ngược lên nhìn Roxy. Một ánh mắt ghê rợn

-Cậu... thật yếu đuối. Người như cậu không thể cứu rồi linh hồn đang bị tổn thương của tôi

Rồi Rin hóa thành những cánh hoa tan biến. Nước mắt cô rơi đọng lại trên tay Roxy

-Rin!!-Cô đau đớn ôm mặt khóc- Minh xin lỗi

Không gian lại trở lại một màu trắng. Lúc này cô mới nhận ra cô đang bị nhốt trong một cái lồng sắt

-Sao thế này!?

Từ những hạt khí trong không trung kết tinh lại. Một người có hình dáng giống hệt cô đứng bên ngoài chiếc lồng

-Cô là ai?? Sao lại...

-Ta là linh hồn của Từ Kiếm. Ngươi đã thua sự hận thù của chị gái ngươi. Và bây giờ ngươi sẽ bị nhốt trong đó mãi mãi. Cho đến khi ngươi chiến thắng bản thân mình. Bây giờ thì yên vị trong đó nhé. Ta đi làm nhiệm vụ mà chị ngươi giao đây

Linh hồn từ kiếm biến mất, trong lúc đó Roxy chưa nói được lời nào. Bây giờ thân thể Roxy chính thức thuộc về linh hồn của Từ Kiếm

-Haha!! Thân thể mới

Cô cầm thanh kiếm đi đến phòng Maya gõ cửa

-Em...- Cười nửa miệng- Vào đi

Quay lại trong Từ Kiếm. Roxy như bị lấy mất đi tinh thần vốn có. Nỗi sợ hãi bao trùm lấy cô

-Cô... cô ta sẽ giết Rin mất. Làm sao để ra khỏi đây bây giờ!?

...

-A!!

-Gi vậy!!? Có cắt trái cây không mà cũng làm không được à

-Tôi... thường thì công việc này do Roxy làm cơ mà. Tôi đi cầm máu đây

-Ngươi sao vậy? Quên à. Ngươi không nhớ ngươi là Vampire sao??

Alen chùn mặt xuống. Anh có một cảm giác bất an, Roxy có phải đã xảy chuyện gì

-Ngươi... Roxy xảy ra chuyện gì rồi à

-Có lẽ vậy... nhưng có liên quan gì đến tôi!!

-Ngươi đang tự dối lòng. Không lẽ nếu Roxy chết thì ngươi cũng không quan tâm sao??

-...

-Ta biết ngươi yêu Roxy. Đừng hạnh hạ bản thân mình nữa

-Nhưng đó là điều cấm, tôi thuộc tầng lớp thường dân thì làm sao sáng với tiểu thư danh giá nhà Troen được chứ

-Một tình yêu thật sự... quan trọng những thứ như vậy sao!!?

...

Gee đang dùng thuật trị thương để chữa trị cho Rin

-Hiếm khi thấy cô đến đây nhỉ

-Tôi không biết tại sao lại nghĩ đến ông!?

-Cha tôi đã làm gì đặc biệt à

Một thanh niên cũng đã lớn tuổi đặt hai cốc nước trên bàn. Thấy lạ lắm lắm Rin không thoát khỏi sự ngạc nhiên

-Đây là con trai ta. Nó mới trở về từ vài hôm trước

-Ta không nghĩ là ông có con trai đó

-Hahaha

Rồi Gin xuất hiện, cô mặc một bộ y phục vô cùng thực nữ, mái tóc theo vậy mà xõa dài ra

-Gin!!??

-Hãy gọi nó là Gynabess

Gin nắm lấy tay Gynsbess kéo vào trong

-Sao em lại ra đây

-Tại em thấy anh lâu quá

-Nhớ anh hả!?- Anh trêu

-Đáng ghét, anh thì có ai mà nhớ

-Chắc không??- Anh cười cười

-Đừng nhìn em bằng ánh mắt đó

...

-Hai người họ có vẻ tình tứ quá nhỉ??

-Bọn chúng đang yêu nhau mà

- Yêu nhau!!?

- Chuyện yêu nhau giữa hai Vampire trong một gia đình là một điều hiển nhiên. Không như ở thế giới con người

- Vậy sao!!?

Rin vớ lấy cốc nước vừa được mang ra cho vào mồm

- Vậy ông có cảm cảm bọn họ không!!?

- ...

- Không muốn trả lời thì thôi vậy

- Cô đang đọc về cái gì vậy!??

- Từ Kiếm. Tôi vừa mượn nó ở thư viện

- Cô đọc và hiểu chứ

- Tôi vẫn chưa đọc hết nhưng có lẽ tôi hiểu

...

Những câu mà Zen nói. Ken đứng bên ngoài đã nghe hết. Anh không thể ngờ những câu thế này lại bị thốt ra từ chính miệng của cha anh. Cha anh... đang muốn ăn tim của Rin

- Rin đang gặp nguy hiểm!!

Bỗng nhiên anh đứng đó không cử động. Chân tay tê cứng

- Con... buông bỏ quá khứ đi. Và nữa. Đừng ngăn cản việc tốt của cha con

Ánh mắt Ken lóe lên ánh sáng đỏ

- Rin Weasley sẽ trở thành hầu gái độc nhất trong chính tòa lâu đài của con

Rin trở về với một tá thức ăn trên tay

- Ăn đi, tuy không được mọi người chào đón nhưng chị rất vui vì tìm được thất lực của mình

- Nó là độc nhất của cô. Cô là một người đặc biệt

- Vui lắm hay sao?? Chị không thấy cô độc à

Hành động Rin đông cứng lại, Ana nói đúng

- Chị không cần ai cả. Chỉ cần nhóc và Zales được rồi. Chị không tồn tại được lâu trên thế giới này đâu

Câu cuối cô nói rất nhỏ. Cô không muốn họ nghe thấy. Quay lại trước khi cô về nhà. Sau khi đi Gee đã gặp cô một lần nữa

- Cô là con người đúng không- Rin khần trương đứng thẳng người- Như lời của hoàng tử đã nói khi cô xuất

- Ông đã nhận ra??

- Dù lớn hay nhỏ thì không ai không biết về điều đó. Điều rõ rệt khác biệt với con người

- Thế... ông định làm gì??

Ông lướt thật nhanh đến ôm eo cô và

- Cho ta nếm thử ta sẽ giữ bí mật

- Tôi... không được. Tôi...

Phập!!! Gee cắn cô từ đằng sau. Nó đau đớn hơn cả vết cắn của Ken

-Uhm... đau... thả ra đi. Gee!!

Vết huyết hôn được hình thành trên cổ Rin

-Máu!! Không có máu!! Là sao chứ??

-Hãy xem lại... trên cổ người đấy

Cô giờ tay sờ thử. Có thứ gì đó!! Sau đó liền chạy lại phía cửa kính soi. --Đó... đó là gì??

-Cô... là vợ ta

-Ông... sao ông dám nói vậy. Dựa vào đâu mà ông..

-Dấu huyết hôn trên cổ. Cô nghĩ có thể tiếp tục với Ken khi đã có dấu vết này xuất hiện trên đó sao?? Cô yêu Ken??

-Tôi...

-Ken không yêu cô đâu. Ngài ấy đã quá khờ tin một người trong quá khứ. Người đó có khuôn mặt giống cô, và chính tay người đó đã giết Zen. Vị vua kính mến mà mọi người luôn kính trọng. Người đó cũng tên Rin. Rin Black. Hiện tại cũng được phong ấn trong tảng băng đó, bên trong mặt thất đó. Đó là người con gái mà ngài rất yêu... và cũng rất hận. Những gì ngài đã làm trước đây, ngài luôn cho cô là kẻ thay thế. Cô sẽ không bao giờ là một phần trong trái tim ngài ấy đâu. Với lại. Dù gì đi nữa cô vẫn là con người. Một con người... sẽ chết sớm thôi

Rin thờ dài rồi nói

-Tôi không yêu Ken. Dựa vào đâu mà ông nói vậy- Cô không quay lại, nước mắt lặng lẽ rơi- Tôi là một nữ nhân Vampire bình thường sao mà sánh được với Nhị hoàng tử của Vampire World

Rồi cô bước đi không quay đầu lại. Những lời nói đó cứ vang trong đầu "Kẻ thay thế". Gee nhìn theo bóng cô đến khi nó khuất dần. Nước mắt rơi tựa lúc nào chả biết. Cô lấy tay lau đi nước mắt mình

-Chị ấy làm gì trong đó mà lâu vậy?

-Tại người đó. Chắc khóc bù lu bù loa rồi

-Tôi

Rin bước ra ngồi xuống với khuôn mặt tươi rói

-Chị không sao chứ!?! Xin lỗi nha

-Nhóc... xin lỗi cái gì chứ. Không sao đâu

Cô cười, một nụ cười hiền hậu. Đột nhiên cánh cửa mở ra, Ken bước vào ngồi lên vị trí của Zales

-Anh... đến đây làm gì??

-Thăm em. Em đã bị thương vào trận đấu đó mà phải không??

-Tôi là Vampire. Nó sẽ tự lành thôi

-Em sẽ không thể biến thành một Vampire thật sự. Hãy nhớ trong người em vẫn còn dòng máu của con người

Mặt cô đơ ra nhưng rồi lắng sang chuyện khác

-Dù anh có đến đây bao nhiêu lần thì tôi vẫn xem anh như người vô hình thôi

Nói rồi cô đứng dậy đi thẳng vào gian hóa học của mình

-Sao ông lại ở đây!?!?

-Ta không thể gặp những người ở hoàng cung được. Càng không thể gặp Ken. Hắn sẽ hận và giết ta mất

-???

Ken vén màn lại đi về hướng Rin ôm lấy eo cô âu yếm

-Đừng nói vậy chứ. Em hãy xem tôi là một vị khách. Được chứ!?!?

Cô vật Ken ra sau lấy một con dao chỉ thẳng vào

-Xin lỗi... tôi không làm được

Ken nhẹ phất tay tức con dao rơi xuống đất. Anh lao đến ép cô vào tường. Tim cô đập mạnh hồi hộp

-Anh... anh muốn gì?- Mặt cô đã đỏ cả lên

-Anh muốn bảo vệ em, em hãy theo anh về ở với anh. Em làm hầu gái cho anh. Được chứ

Rin vội đẩy Ken ra ngay lập tức

-Tên khốn kiếp, anh đang đùa với tôi à. Anh đến vì mục đích này sao

-Haha anh thật sự muốn bảo vệ em mà

-Không có thành kiến chút nào, thôi về nhanh đi. Hứ!!

Cô đi ra ngoài nhanh nhất có thể ngồi xuống bàn. Ken bắt đầu ôm đầu ngồi xuống với vẻ mặt đau đớn

-Anh ta... thật là

-Tôi muốn làm gì nhất định sẽ làm được

Nói rồi anh ra khỏi phòng

-Ra đi

-Ai!!- Đột nhiên anh quay lại- Em dám giấu ai trong phòng hả

-Là... A... Ana đó

Ana từ trong nhà vệ sinh đi ra

-Phù không sao rồi

-Chuyện gì nữa

-Anh phiền quá đó biến đi- Cô chạy hẩn ra cửa đóng chốt- Tên phiền phức. Đừng hòng mà quay lại đây

Rồi tiếp tục đi lại bàn ngồi xuống

-Ngài ấy nói gì với chị vậy??

-Muốn chị làm hầu gái cho hắn. Thật không thể chấp nhận được

Nó lại kéo học tủ ra

-Tiền... hết rồi

-Hắn sẽ tự cấp

-Thật không!?!?

Cô nhún vai vì không chắc chắn

...

-Ngươi chắc chắn là sẽ làm tốt những gì ta làm chứ

-Khả năng thành công của ta rất cao

-Tại sao lại không tuyệt đối!?!?

-Nếu Roxy vẫn có ý chí chống lại ta. Ta không thể ngăn cản chuyện đó

-Vậy...

-Ta mới được đánh thức, linh hồn ta vẫn chưa được hoàn thiện

-Vậy làm sao??

-Hãy để ta giết thật nhiều người. Những người nguoi ghét. Khi công lực ta được hoàn thiện, ta nguyện trở thành vũ khí của nguoi

Cuộc trò chuyện kết thúc trước nụ cười hiền của Maya

-À!! Có một người đang cần nguoi đó

...

Bên này, Zen vẫn cứ ôm khư khư lấy ngực

-Thế lực tốt lắm. Tên vua tôi chết tiệt. Có vẻ như con quỷ trong ta vẫn không đấu lại nguoi nhỉ. Chóng mắt lên, ta sẽ không để quá khứ lặp lại lần nữa

-"Ngài ấy thay đổi nhiều quá. Có phải tại ngủ lâu lắm nên đổi tính sao. Ngày càng mình càng thấy..."

Nữ hậu đứng nép sau khe cửa quan sát

-Độc ác, mình cần một người thật độc ác. Cần cái hận thù trong người đó

-Ngài tìm tôi!??

Maya đứng đó trước mặt Zen. Không cung kính hày chào gì cả

-Nguoi... không xem ta là vua sao??

-Dù ngài là ai?? Tôi sẽ luôn trung thành với ngài

-"Maya... nó vào đó lúc nào?? Mình không hề nhận ra"

-Ta cảm nhận được sự hận thù đó trong nguoi

-Ngài là ác quỷ, có tôi. Nhưng bên kia là thiên thần. Có Rin

-Ý nguoi là

-Tôi nghĩ tôi và cô ấy. Tôi tất nhiên không mạnh bằng

-Vậy nguoi đến tìm ta làm gì

-Để giúp ngài... ăn tim của Rin

Bạn đang đọc truyện [:*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [:*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Cái chết của Ana

Dạo này, chuyện về những cái chết hàng loạt của những Vampire liên tục rộn ràng trong Vampire World. Có thể do Tử Kiếm, nó là thanh kiếm duy nhất có thể khiến Vampire chết. Những vết thương do Tử Kiếm không thể lành lại. Nói tóm lại, đối với nó, Vampire cũng chỉ là người bình thường. Gập cuốn sách lại Rin thở dài

-Mình không nghĩ mọi chuyện lại xảy ra như vậy. Tử Kiếm??

Rồi cô xoa lên cổ mình

-Dấu huyết hôn... làm sao để mất nhỉ

Có vẻ như cô không phiền muộn vì chuyện này lắm nhưng trong thâm tâm cô đang rất bối rối. Mọi thứ khiên đầu cô như muốn nổ tung. Đặt cuốn sách về tử kiếm xuống bàn, cô bắt đầu đi tìm những quyển sách nói về hôn nhân của Vampire

...

Hai Vampire một nam một nữ đang đi trên đường. Họ rất âu yếm tay nắm tay nhau

-Ngoài em ra... anh sẽ không yêu cô gái nào đấy chứ!?

-Không, anh hứa. Vampire... không giống con người

Cô gái cười, hai người lại tiếp tục đi. Rồi họ nghe tiếng va chạm giữa hai vật. Hình như là một thứ gì đó đang cọ xuống sàn đi. Nó tạo ra bên lửa. Một cô gái với âu phục là cận vệ của nhị hoàng tử đứng đó. Sau khi thấy hai người liền vác súng trên vai

-Chúc hai người vui vẻ ở thế giới bên kia

-Roxy!!?- Cô gái lên tiếng- Là cậu mà phải không

Từ Kiếm đưa tay lên liếm số máu trên tay

-Ta không phải Roxy. Xin lỗi!! Nói lời từ biệt đến đây thôi

Roxy đưa mũi kiếm ra trước. Thấy vậy người con trai liền ôm lấy người con gái thật chặt

-Đắm ám quá nhỉ, xuống đó cũng nhớ như vậy nha

Cô chém xuống

Rầm!! Lại có tiếng động

-Nó phát ra từ hướng kia- Jesika báo với mọi người rồi chạy với nhau đến đó

Một mùi bốc lên không dễ chịu chút nào. Hai cơ thể gần như là nát tươm. Hai tay của chàng trai vẫn đang ôm lấy cô gái

-Mang đến chỗ cha tôi đi- Gin nói

-Gin à, dạo này cậu thực nữ hẳn ra nhỉ

Cô cười, một nụ cười hiếm thấy

-Từ giờ hay gọi tôi là Gynabess. Đó là tên thật của tôi

Cô cười một cách thân thiện nhất với mọi người. Nói xong, tất cả biến mất cùng với hai cái xác

...

-Có vẻ hiện giờ hẳn vẫn chưa có ý định dừng lại- Luv ung dung nói

-Tôi nghĩ tạm thời dừng để các học viên đến học viện, nên ở yên trong lãnh địa của các em ấy. Số học viên bị giết đang bị tăng lên rất cao- Fance nói

Rồi May đi vào

-Đây là hai nạn nhân tiếp theo. Hiện chúng em đã đưa đến để giáo sư Gee xử lý

-Các em cũng nên cẩn thận

May cúi chào cung kính rồi rời đi. Luv lấy lý lịch của hai học viên

-Có mục đích không?? Bao giờ mới dừng lại đây

-Hắn không phân biệt ai cả. Đến nay số học viên đã giảm đi rất nhiều. Tiếp tục như vậy tôi e là không hay

Luv vẫn ngấm ngấm tập nhìn lý lịch

...

Zen đang thiền và bên cạnh là Maya

-Ngài cần tôi làm gì sao??

-Chỉ cần ngồi bên cạnh ta. Đặt tay lên chiếc vòng đó

Maya nghe lời đặt lên. Nó phát sáng. Sắc mặt khó chịu của Zen này giờ cũng đã bớt đi nét nhăn

-Đức vua, ngài không sao chứ

Ông mở mắt, lấy tay xoa đầu Maya

-Ta sẽ tổ chức một buổi ra mắt cho ngươi. Ngươi không cần phải đến cái nơi gọi là Vampire Night nữa. Ta cho ngươi

Ông đưa Maya một quyển sách, cô không mở nó ngay

-Cảm ơn ngài

-Tập luyện vừa sức, ngươi là con ác chủ bài của ta. Đừng cố, ngươi có thể sẽ chết

-Cảm ơn đã quan tâm tôi

Cô đứng dậy đi ra ngoài và về phòng

Phụt!! Zales phun ra ngụm máu nhỏ

-Ông sao vậy??

-Đi gọi Rin về đây. Giúp ta

Nhìn là đủ biết ông đang bị thương. Có lẽ nó phải nhanh lên

-Ngươi định ra ngoài như thế này sao??

-Rin!! Chị ấy đang ở trong thư viện. Hiện tại hấn vẫn chưa dừng lại. Tôi nghĩ sự hiện của tôi sẽ không bị lộ đâu

Nói rồi nó mở tủ lấy cái áo choàng rồi đi ra ngoài. Trước khi đi nó không quên vẫy tay chào ông

-Tạm biệt

Cánh cửa đóng lại, bỗng nhiên ông thấy bất an trong lòng. Ana có khi nào xảy ra chuyện gì không?? Hiện ông đang bị thương không thể ra ngoài nhưng... có lẽ ông nên đi một chuyến. Chắc sẽ không bị phát hiện. Ana đi theo lối mòn đến học viện. Đến nơi nó cởi áo ra nhìn thẳng vào đó

-Lâu rồi. Vampire Night

Chân nó định bước vào thì một giọng nói đã ngăn cản nó

-Em đã từng hứa... em sẽ không bao giờ bước vào đó nữa, nó sẽ gọi lên cho em những kí ức đau buồn mà

Nó tròn mắt xoay người một cách cứng ngắt. Giọng nói này... không sai, là của cô ấy, người đã tạo ra nó

-Chị... sống lại rồi

Cô gái bước ra, đứng trước nó nhoẻn miệng cười

-Cảm ơn em... em vẫn sống tốt nhĩ

-Chị... sao bây giờ mới trở về. Em đã đợi chị... rất lâu. Em...

-Thời gian qua em đã sống với ai, sao lại nói như vậy

Nó cứng họng

-Một người giống như chị, em hạnh phúc lắm mà. Em nói vậy... khác nào kẻ phản bội đâu

Rin gấp sách lại. Cô đã biết cách xóa bỏ dấu huyết hôn nhưng... bản thân cô không làm được. Gấp quyển sách lại cô đứng dậy ra khỏi thư viện. Trong một góc khuất, Roxy cầm thanh kiếm đứng dậy

-Cô sẽ là vật hiến tế cuối cùng cho tôi

Ra trước sân học viện, một người choàng áo choàng đen đang đứng đó

-Zales!!? Ông làm gì ở đây

-Ngươi thấy Ana đâu không??

-Không phải hai người ở chung một chỗ sao?? Đã xảy ra chuyện gì??

-Nó bảo là đến chỗ ngươi. Bởi vì ta cần sức mạnh của ngươi

-Tôi... để làm gì??

-Bây giờ không tiện để nói chuyện đó, ta về xem xem có nó ở đó không

Rin gật đầu rồi hai người trở về một cách nhanh chóng

Không sai, Ana và col gái đó đang đứng trước cửa

-Nào, mau dẫn ta đến chỗ em gái em. Isa

-Chị sẽ giúp em ấy tỉnh lại sao??

Cô gật đầu. Ana mở cửa phòng nhưng rồi nó chợt dừng hành động lại

-Ông ấy còn trong đó??

-Em sao vậy?? Sao không mở cửa ra

-Em...

-Nhanh nào

Liều thôi, mong là ông ấy không có trong này. Nó nhắm mắt mở ra. Nhưng lại không có ai trong phòng cả

-Trong này nặc mùi của cô ta, chủ nhân mới của em

-Em không xem chị ta là chủ nhân của mình. Đơn thuần là một oshin không hơn không kém. Chủ nhân em là chị, một mình chị

Cô cười

-Ta biết rồi, mau tìm Isa ra đây

Nó đi lại phía cánh tủ rồi mở ra. Một chiếc chìa khóa mà nó luôn đeo trên cổ, vì trang phục là áo cổ cao nên Rin khod phát hiện. Nó mở cánh cửa nhỏ đó. Một con doll giống hệt cô trong đó. Sau đó, nó tránh ra để cô gái bông nó ra. Cô đặt nó lên giường

-Em nằm lên đó đi

-Em...

-Em có đồng ý san sẻ linh hồn của mình để giúp nó sống lại không

-Chị có thể lấy cả linh hồn của em, chỉ cần Isa được sống

-Em đang nói gì vậy?? Đây là linh hồn của ta mà

Nó trợn mắt, định ngồi dậy nhưng cơ thể không tài nào cử động được

-Chị... chị định làm gì??

-Ta chỉ muốn lấy lại những gì thuộc về ta thôi

Hai tay cô nhấn mạnh vào lồng ngực của Isa và Ana. Mặc dù chỉ là một doll nhưng cả hai đều cảm thấy đau đớn. Đến nỗi Ana hét lớn lên

Cánh cửa bất chợt được mở ra, lòng cô càng lo lắng hơn khi nghe thấy tiếng hét đó. Tim cô cũng đau, tiếng hét chứa đầy sự lo lắng. Nhưng cô đã đến trễ, nhưng vệt sáng của linh hồn của Ana và Isa đã nằm gọn trên tay cô gái

-Rin Weasly?? Cô đến trễ rồi

Rin nhìn cô ta rồi nhìn Ana, cô vẫn chưa biết được sự tình nhưng nước mắt thì cứ rơi không ngừng

-Trả Ana lại đây

Những vết sáng bay vào người cô gái. Người cô phát sáng rồi trở lại bình thường. Thân xác cô bây giờ đã hoàn thiện. Không chán chường, bây giờ cô liền cởi bỏ áo choàng. Khi nhìn thấy khuôn mặt đó, Rin không khỏi ngạc nhiên. Cô ta có khuôn mặt y hệt cô

-Tôi đây cần chỉ những cái xác búp bê vô dụng này- Cô vắng Ana và Isa xuống dưới sàn một cách thô bạo- Chúng... đã ở đây rồi

Cô chỉ vào người mình. Sau đó cô nhìn sang người bên cạnh Rin

-Ồ~~

Sao đó, cô cười rồi biến mất một cách bí ẩn

Sau khi cô ta đi, Rin run chân bước lại phía Ana

-Ana à, tỉnh lại đi em. Ana à~~~~ TỈNH LẠI!!!

Ken đang nghỉ ngơi tại lầu đài riêng. Hiện anh không bị tâm trí của mẹ mình điều khiển, vì mẹ anh đang ngủ

-Rin!!

Vội thay nhanh y phục, anh lướt nhang đến phòng Rin. Cửa không khóa, đi nhanh vào. Và anh thấy, Rin đang khóc. Trên tay là Ana. Nó nằm bất động, không phản ứng dù nước mắt Rin ướt đầm trên tóc nó. Anh đi lại gần ngồi xuống bên Rin. Đặt tay lên vai cô

-Ana, đừng bỏ chị mà, em phải tỉnh lại. Chị đã mua cho em những thứ em thích. Làm ơn Ana

Ken vẫn ngồi đó không lên tiếng. Vì tâm trí anh bây giờ không ổn định chút nào. Ana bắt tử, anh dám chắc như vậy. Chỉ có một người có thể giết Ana

-"Được hồi sinh sao??"

Cả đêm vẫn như vậy, Rin ôm gối ngồi trên thành giường, bên cạnh là Ken và ở giữa là Ana và Isa

-Chẳng phải anh đã nói với tôi... Ana bắt tử sao??"

-Chỉ có người tạo ra nó mới có khả năng giết nó

Cô lại khóc, lòng Ken càng bối rối hơn. Nhưng trên khuôn mặt lại chẳng có gì đau buồn cả

-Chẳng phải anh đã nói người đó chết rồi sao??"

-Tôi không biết?? Có lẽ đã được hồi sinh

-Tôi phải giết cô ta, trả thù cho Ana

Mắt cô đỏ ngầu, lí trí cô giờ không còn gì cả. Chỉ biết giết thôi. Ken nắm tay cô lại

-Cô không được động chạm đến cô ấy

Rin hất tay anh ra

-Anh đừng quan tâm chuyện của tôi

-Tôi nói cô không được động đến cô gái đó

-Anh đừng hòng ngăn cản tôi

Cô bước đi nhưng một lần nữa bị anh kéo lại áp vào tường đặt một nụ hôn lên đó. Thật sự, cô đã yêu anh. Đây có lẽ là điều cô mong muốn từ anh. Nhưng đây không phải là nụ hôn mà cô mong muốn thật sự. Nó thật giả tạo, ghê tởm. Cô chống đẩy anh ra, nước mắt đã rơi tựa khi nào. Thì ra, đúng như Gee nói. Anh chỉ xem cô như kẻ thay thế mà thôi

-Bằng mọi giá, chính tay tôi sẽ giết cô ta, sẽ không ai ngăn cản được tôi. Kể cả anh

Cô quay gót ra khỏi phòng. Sau đó Ken liền ôm lấy đầu mình ngồi xuống hét to

-Mẹ ơi...

Nước mắt anh cũng rơi. Zales đứng ở trong tấm màn nhìn Ken mà đau lòng. Ông đưa tay phát nhẹ, kì lạ con đau đầu biến mất, Ken cũng đã trở lại bình thường

-Ai??

Anh đi vào hướng gian riêng của Rin

-Ai đó lên tiếng đi

Zales nép vào thành tủ. Ken tiếng ào trong hơn. Rồi mắt anh dừng lại trên những chất hóa học trên bàn

-Những thứ này... cô ta tự mình làm ra sao??

Những rồi anh suy nghĩ lại. Anh phải tìm Rin. Không biết cô định làm gì??

Đến cánh rừng, anh cảm nhận được một luồng sức mạnh cực lớn. Nó đang phá hủy dần dần những sự sống quanh đó. Nó cách xa học viện nên cũng ít ai quan tâm đến ý. Anh đoán không sai, là Rin, cô đang phá hủy từng thứ một xung quanh cô. Anh chỉ đứng đó và nhìn. Không biết làm gì thêm cả. Mắt cô bây giờ thật giống ánh mắt cô ấy. Người cô gái anh đã trót yêu. Anh muốn đi đến đó, muốn ôm lấy cô ấy, muốn ngăn cản cơn thịnh nộ đó lại nhưng... Anh nghe thấy tiếng cọt sạt từ xa, một thanh kiếm?? Có lẽ vậy, nó đang tiến dần về hướng Rin. Nó phát ra từ đằng sau, anh đi ngược hướng chạy đi. Sau khi chắc chắn là không còn mùi của anh nữa, Roxy vác kiếm trên vai mình bước ra

-Ồ~~~ đang thịnh nộ điều gì à

Rin dừng hành động, quay phắt nhìn người đang nói nhưng rồi ánh mắt lại dịu xuống khi thấy Roxy. Mắt đã trở lại màu hổ phách tím

-Ro... Roxy!??

Rồi cô nhìn xuống bàn tay của Roxy, bàn tay đầm máu cùng với thanh kiếm trên tay. Không sai, đó là Từ Kiếm

-Cậu...

-Ahahaha người nghĩ ta là Roxy!???

Nói rồi Roxy lấy thanh kiếm chém mạnh về phía Rin. May mà cô né kịp

-Cô sẽ là nạn nhân thứ 1000 của Từ Kiếm

Một nụ cười ghê rợn, một câu nói chứa đầy sự ghê tởm. Vậy ra những Vampire bị chết oan lâu nay là do một tay Từ Kiếm làm. Đáng hận hơn, Từ Kiếm đã lấy thân phận Roxy để làm chuyện thối tha đó

-Người là Từ Kiếm??- Rin vẫn hỏi lại để xác định

Roxy lại vác kiếm lên vai đi lại gần về phía Rin và chém xuống. Sức công phá của nó quá mạnh, cô không cảm nhận được luồng sức mạnh và hướng của nó đi

-Người đừng nói nhiều, ngoan ngoãn trở thành tế phẩm cho ta. Ta sẽ có một cơ thể mới, một cơ thể hoàn hảo, ta sẽ thống trị thế giới hahaha. Và người cũng là một phần trong đó

-Người nghĩ ta có hứng thú với chuyện đó sao??

Rin giờ hai tay lên cao phát những phi lao băng về trước. Nhưng Roxy chỉ cần giờ kiếm, băng lập tức bốc hơi. Và cứ thế từng đợt tấn công cứ được vùng ra, vì này giờ phá hoại khu rừng nên sức cô cũng bị kiệt hẳn. Cô đã thật sự đuối sức, cô ngồi bệt xuống, nước mắt ước đầm. Cô không nghĩ sẽ có ngày chính Roxy sẽ cầm kiếm và muốn giết mình. Đây là thời cơ, Roxy giờ cao thanh kiếm chuẩn bị chém xuống

-Lần này cô chết chắc rồi

-ROXY!!! Cậu... làm ơn... hic... cậu còn trong đó mà đứng không, tỉnh lại đi, cậu định dùng chính đôi tay cậu giết mình sao. Không làm ơn, hãy là cậu mà đừng là ai khác. Nếu thật sự ghét mình thì hãy mau ra đây mà giết mình đi, đừng trốn tránh mãi trong thân xác đó. Nó là của cậu mà

Các ngón tay bầu chạch xuống phần cát cứng ngắt, màu rỉ ra. Roxy chém xuống... nhưng tay lại cứng đờ. Rin đã ngắt đi và nắm đó

-Không thể nào!?!?

-Rin!! Rin!! Từ Kiếm!?? Ngươi định giết Rin sao??

-Ha, người đang ảo tưởng rằng sẽ ngăn cản được ta à

-Không!?! Ngươi đừng làm vậy, không lẽ chị Maya nói gì ngươi cũng nghe theo sao

-Hahaha, ngu xuẩn, linh hồn của Từ Kiếm ta đây cũng từ một linh hồn của Vampire. Người nghĩ ta không có óc suy nghĩ à. Sau khi giết người thứ 1000 này, ta sẽ làm bá chủ thế giới. Cô ta có một sức mạnh đặc biệt, nếu thanh kiếm này hấp thụ được sức mạnh cô ta, thì không còn gì bằng nữa hết

Bỏ qua sức ngăn cản của Roxy, Từ Kiếm không nương tay chém xuống

-Chết đi

-KHÔNG!!!

Bạn đang đọc truyện [*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu*] [*Một Đi Không Trở Lại*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Rin đã biến mất. Nhưng không may Từ Kiếm đã thấy hình dáng đó... là ai. Tuy không giết được Rin nhưng chuyện này có vẻ thú vị đây. Cô vác kiếm rời đi

...

-Rin!! Rin!!

Cô lờ mờ mờ mắt. Đó là Fons

-Cậu cứu tôi??- Giọng nói vô cùng yếu ớt

-Cậu không sao là tốt rồi nhưng đã có chuyện gì xảy ra vậy

Rin lại khóc? Cô cố gắng gượng dậy với vết thương nơi lồng ngực

-Chuyện này không cần cậu phải bận tâm đâu

Bỗng nhiên Fons chợt ôm lấy cô làm cô giật mình

-Chuyện... chuyện gì vậy!?

-Hãy để tôi bảo vệ cho cô

Rin im lặng tay vẫn cứng đờ, nước mắt vô rơi, thật sự cô thấy linh hồn mình đang được an ủi. Nhưng cô lại không nhận ra Ken đang đứng đó nhìn cô từ phía xa. Có lẽ vì sức mạnh cô bị tuột dốc. Anh vì ngửi được mùi máu của cô mới chạy đến. Nhưng không ngờ... cô lại kết giao với người sói. Từ khi nào?? Anh bỏ đi trong lòng đầy nghi vấn

-Tôi muốn về!!

Cô nói, anh liền buông cô ra ngay

-Có cần tôi đưa về không??

Cô lắc đầu tự mình đứng dậy

-Đây là lãnh địa của Vampire, cậu nên đi nhanh đi. Cơ thể tôi đang tiến hóa thành Vampire nên những vết thương này không là gì đâu

Cô cười, anh cảm thấy yên tâm hơn nên biết mất hút vào trong rừng. Cô thở nhẹ, cô có vẻ được đó không. Dựa người vào thân cây lớn, cô cảm thấy linh hồn cô đang bị thanh tẩy

-Tôi đã làm gì sai?? Mang chấp niệm sao?? Tôi không thể buồn bỏ hận thù được. Ana là người bạn đầu tiên khiến tôi không cảm thấy cô đơn. Dừng lại!!

Không gian lại trở nên lạnh lẽo, có lẽ nó đã dừng lại. Nó đang có ý định thanh tẩy linh hồn cô, thanh tẩy xấu xa trong cô

-Nếu được làm ơn hãy giúp tôi chữa lành vết thương...

Ánh trắng chói sáng trên giọt nước mắt của cô. Người cô bỗng nhiên phát sáng, một luồng sáng nhỏ nhập vào người cô. Vết thương hoàn toàn biến mất. Rồi một linh hồn xuất hiện trước mắt cô

-Cô là...

-Tôi là người đã cố gắng thanh tẩy cô, tuy đó không phải là một ý định xấu xa

-Cô có tên không, cô thật xinh đẹp

Rin cười nhìn cô gái

-Tôi cảm ơn. Tôi chỉ thiếu một cái tên□□

Có vẻ linh hồn này cũng rất ư là thân thiện

-Frizen!! Cô thấy có được không

Có chút biến đổi xung quanh linh hồn đó, nó biến thành một thực thể. Nói trắng ra đó chính là một Vampire thực thụ

-Chuyện...

Cô gái tung tăng chạy nhảy qua lại trước mặt Rin, gương mặt lộ rõ sự vui sướng

-Cảm ơn... cô đã cho tôi một cái tên. Tôi được giải thoát rồi

-Chuyện gì?? Chuyện gì đang xảy ra??

-Cô là chủ nhân mới của tôi, tôi không còn là một linh hồn bị giam cầm trong cái câu lao đó nữa

-Giam cầm? - Rin quay lại nhìn cái cây- Cô bị giam lỏng trong đó sao??

Nụ cười liền nhạt đi, cô gái tiếp tục nói

-Tôi bị phạt 500 năm ở đây. Sau 500 năm đó, có một người nào đó sẽ trở thành chủ nhân của tôi. Người đó đã tiên đoán như vậy??

-Người đó?? Ai cơ

-Tôi không biết, hình ảnh của người đó đã nhòa đi theo thời gian rồi

-Vậy tôi là chủ nhân của cô sao??

Cô gái liền gật đầu. Có phải trời đang thương cô không?? Ana mới mất cô đã có bạn mới rồi. Nhưng cô vẫn muốn Ana sống lại, đợi chút!!

-Đi theo tôi về phòng

Rin chạy nhanh về phòng, Frizen cũng theo sao với vô số những nghi vấn. Mới vài phút trước còn vô vọng trong cuộc sống mà. Rin chạy vào phòng lấy cuốn sách mà lúc trước Nữ Hậu đã đưa cho cô. Có lẽ sẽ có công thức nào đó liên quan đến việc hồi sinh Ana. Thấy rồi

-Chủ nhân, cô đang tìm gì vậy??

-Một số công thức??? Không cần gọi tôi là chủ nhân đâu. Cứ xưng hô với tôi như bình thường là được rồi

Frizen cứng họng

-Không... sao có thể được cô là chủ nhân của tôi mà

-Nếu xem tôi là chủ nhân thì làm ơn nghe lời

Frizen đờ người nhìn cô cúi gầm mặt xuống

-Vâng!!

Công thức đã có nhưng... thứ cho đi là linh hồn của cô. Có được hay không?? Dù sao cô cũng là con người...

...

Từ Kiếm đang ở chung với Maya, tại cung điện hoàng gia, nơi mà Zen đang nghỉ ngơi

-Cung kính đấng vua

-Sao người không ở bên cạnh con trai ta mà lại đến đây??- Zen nói

-Kính thưa đức vua, tôi có một số chuyện muốn bàn với chị gái mình

-Thật sao?? Không phải hai chị em người không hề hòa thuận với nhau à

Hai người nhìn nhau

-Thưa đức vua...

-Chị à, chúng ta cần đi ngay bây giờ, cha mẹ đang gọi

Maya nhủ thầm nhìn cô, có gì đó rất lạ

-Người đi đi- Zen hạ lệnh

Về phía phòng Maya

-Người đang muốn làm gì hả Từ Kiếm, ít nhất gì người cũng để ta lấy lòng ông chút chứ

-Người đang nghĩ gì vậy, có nghĩa là người đang muốn trao ta vào tay hắn sao. Hắn ta không phải Zen

Maya khó hiểu nhìn Roxy

-Người nên thông náo chút đi, hắn ta mà có ta trong tay thì ta sẽ trở thành vũ khí của hắn và chính người sẽ không được động vào một tất nào của ta đâu

Maya im lặng trầm ngâm suy nghĩ

-Nếu người nói... đó không phải là vua Zen... thì đó là ai

-Điều này có lẽ vẫn chưa ai nhận ra. Rồi người sẽ biết. Muốn mạnh lên, trước tiên người phải biết trân trọng vũ khí của mình

Roxy nói một cách hâm dọa. Maya có chút sợ hãi nhưng khuôn mặt vẫn là không cảm xúc. Nhưng rồi nó nở nụ cười và nói

-Ta có một thông tin tốt cho người đây

-Cái gì?? Tin tốt!! Không lẽ người đã giết được Rin!??

-Không... nhưng cô ta chỉ xem chết thôi. Nếu không có hắn

-Hắn!?? Là ai?

-Một người sói- Cười nửa miệng

Maya nhìn cô như đã nghĩ ra một kế gì đó

-Đừng nham hiểm như vậy ahaha ta thấy sợ đó

-Chán thật, tôi nghĩ tôi biết mình nên làm gì tiếp theo rồi

...

Rin ngồi trong gian riêng nghiên cứu những công thức, nó rất là phức tạp, chỉ cần sai sót một chi tiết đảm bảo sẽ mất mạng. Frizen thì ung dung ngồi bên ngoài ăn những thức ăn trên bàn. Đó là thức ăn mà Rin đã mua cho Ana

-Ôi!! Anh làm gì ở đây

-Tôi... Rin đâu rồi

Giọng nói này rất quen thuộc, cô chạy ra ngay

-Fons, cậu có bị điên không?? Sao dám đến đây một mình hả!??- Rin lo lắng quát anh

-O!! Vết thương cậu sao rồi, lúc đo cậu bị thương rất nặng

-Tôi đã khỏe rồi cậu mau đi đi nếu không sẽ không hay đâu, không chỉ cậu mà cả tôi cũng bị ảnh hưởng

Tiếng bước chân vang lên trong màn đêm. Maya giơ tay chỉ lên hướng Fons đang đập chân nơi khung cửa. Bên cạnh cô là hội đồng pháp thuật

-Hắn có súng, Hắn là người sói??

Hội trưởng pháp thuật sở hữu Mộc lực, ông giơ tay trên không tạo một cái cốc dài cho nó lao chính diện từ bên ngoài cửa sổ đâm vào trong. Fons nhận ra có thứ gì đó đang lao đến, anh né kịp, nó bay thẳng vào bên trong cấm quyền qua tường làm Rìn một phen giật mình. Fons đã ở trong phòng cô

-Cậu không sao chứ!?

Rầm!! Thanh cốc bị hóa nhỏ từ bên ngoài. Khuôn mặt của ông hiện ngay trước mắt cô. Cô tròn mắt quay lại nhìn Fons. Anh đang đưa ánh mắt căm hận

-Ông... là kẻ đã giết anh trai tôi

Cô nhận thấy cơ thể anh đã bắt đầu biến đổi, không lẽ giữa hai người này có xích mích gì hay sao??

-Fons!?? Cậu bị sao vậy

-Frizen!!- Cô cảm thán

-Cậu ấy là bạn tôi

Cô ấy đang làm cái gì vậy??

-Cô dám kết thân với người sói!!- Hội trưởng tức giận quát

Ông giơ tay điều khiển những dây leo trời chắc Frizen lại kéo đi

-Cô sẽ bị phán quyết một cách tàn nhẫn nhất

Ông cũng giơ tay bắt lấy Fons đem đi. Rìn bắt lực nhìn hai người. Ngay cả Maya cũng không ngờ đến chuyện này lại xảy ra. Cô gái ấy là ai, sao lại xuất hiện vào hoàn cảnh này. Người mà cô muốn bắt đi là Rìn mà

-Maya Ray, ta cần cô theo chân tôi để làm nhân chứng

Cô cũng bị kéo đi không thương tiếc khi chưa kịp nói bất cứ lời nào

-Cái gì!! Chuyện gì đang xảy ra vậy

Nước mắt lăn trên má, mặc dù đó không phải là một người đặc biệt nhưng là vì cô, vì che chở cho cô mà một mình đối đầu với hội đồng pháp luật. Cô không can tâm. Khi lấy áo choàng ra đến hành lang, họ đã đi đâu mất

-Họ đi đâu rồi

Cô lại thêm lo lắng chạy nhanh xuống dưới lầu nhưng lại gặp anh

-Đi đâu

Nhưng cô không quan tâm, cô đi lướt qua anh. Anh liền nắm tay cô lại

-Em dám kết giao với người sói

Cô giật mạnh tay anh ra

-Anh muốn cái gì nữa đây, Frizen không liên quan gì đến chuyện này, mọi chuyện là do tôi, một mình tôi gây nên. Sao lại để cho cô ấy nhận thay tội

-Thế bây giờ em muốn như thế nào, em muốn bị đày xuống thung lũng đen hay muốn bị đưa đến ngục Bazalas. Tất cả đều sẽ khiến em sống không bằng chết

-Thế anh nghĩ đi, người khác chết vì mình thì sẽ như thế nào. Tâm hồn anh có được thanh thản không hả

-Được vậy cô đi theo tôi

Anh nắm tay cô dẫn đi, thật đau đớn, cô giật nó ra ngay lập tức

-Đừng chạm vào người tôi

Anh đơ người nhìn cô. Cô đi lướt nhanh qua anh, choàng áo lên phủ đầu rồi chớp mắt đã ở trước cửa của hội đồng. Cô đẩy mạnh cánh cửa nhưng vô dụng. Bên trong, Frizen không trả lời bất cứ câu hỏi nào của hội đồng cả, cô chỉ im lặng, về phần của Fons, anh bị đánh một cách không thương tiếc và bây giờ đang bị nhốt trong một chiếc lồng sắt không khác gì một con chó. Anh đã bất tỉnh. Xèo!! Lại thêm một chút axit đặc tạt vào miệng cô. Nó nhanh chóng lành lại

-Cô vẫn cứng đầu sao

Két!! Cánh cửa hé mở thu hút mọi ánh nhìn. Khi thấy Rin, Frizen mở mắt ta hết mức, định chạy đến chỗ cô nhưng rồi nhận ra mình vẫn đang bị còng tay. Nó phóng điện

-Á!!

-Frizen!!

-Người không liên can không được phép xen vào- Ông hét lớn

-Chính người ông đang giam cầm mới là người không liên can đó. Tôi là người đã kết giao với người sói, không phải cô ấy

Họ vẫn cứ nhìn cô nhưng không để ý đến lời cô nói. Cô nhanh chân chạy lại phía chiếc lồng đang nhốt Fons

-Fons, cậu tỉnh dậy nhanh cho tôi Fons

Cô đập mạnh vào chiếc lồng sắt khiến anh tỉnh dậy

-Cô là ai?? Còn muốn giết tôi sao

-Fons, hãy nói là cậu biết tôi đi, đừng cố chịu đựng một mình nữa mà

-Cô đang làm chuyện ngu xuẩn gì vậy- Hội trưởng quát

-Tôi làm những gì tôi nên làm. Ken!! Anh nói đi, anh đã nhìn thấy tôi ở bên cạnh hắn, đã thấy hắn ôm lấy tôi. Chỉ cần anh nói, họ sẽ được giải thoát mà- Cô cầu xin anh. Thật thê thảm

-Em đang ảo tưởng là tôi yêu em ư

Ánh mắt đầy sự căm phẫn ngược mặt lên nói

-Cô ta... cũng đồng lõa với họ. Cả ba người họ đều cùng một ruột với nhau. Chính ta đã thấy họ ở cùng với nhau tối hôm qua

Không gian liền chìm vào im lặng. Rin như chết lặng, đây không phải lời mà cô muốn anh nói ra

-Không!!- Cô khẽ

-Đừng nói như vậy thưa Nhị Hoàng Tử- Maya đi từ trên dòng người xuống- Đừng cố kéo thêm người chịu tội với cô ta. Chỉ một mình cô ta là đồng lõa với người sói, cô gái này không liên quan

-Cô dựa vào đâu mà nói vậy

Cóc!!

-Thật không ra phép tất gì. Các người không biết ở đây có rất nhiều người hay sao

Cả hội trưởng lại bắt đầu xôn xao. Ông ấy thật hống hách, ngay cả Nhị Hoàng Tử cũng không nể mặt

-Thật may vì lúc đó ông không chết thừa hội trưởng

Kentarus nói, ánh mắt lờm thảng vào ông. Ông cũng không ngoại lệ

-Tất cả đều phải chịu hình phạt. Riêng người sói... hòa thiêu

Bọn người bắt đầu hành động, họ bắt lấy Rin, tháo còng tay cho Frizen, mở lồng sắt Fons

-KHÔNG!! Ông là tên khốn kiếp hội trưởng, ông không công bằng. Frizen không làm gì sai, sao ông dám kết tội cô ấy

-Cô nên hiểu phép tất ở đây Rin Weasly, không tốt nếu cô cứ ngoan cố đâu- Ông tức giận

-Chẳng phải tất cả các người đã hứa sẽ luôn giữ hòa bình giữa thế giới người sói và thế giới Vampire sao. Bây giờ lại muốn hòa thiêu hoàng tử của tộc người sói. Chẳng khác nào muốn gây chiến

Bắn!! Phập!! Một viên đạn bạc xuyên qua người cô ghim thẳng vào chiếc búa mà ông ta đang chuẩn bị gõ xuống. Tộc người sói đã đến

-Đề nghị các người mau thả người

-Sao các người có thể vào được đây

Họ định lên tiếng thì Rin đã chen tay

-Là do tôi báo cho họ đến đây

Roxy giật mình, sao cô ấy lại nhất quyết nhận tội

Vết thương bị đạn bạc xuyên trúng đang từ từ lành lại một cách thật chậm rãi. Cô đưa tay phất hai tên lính bay đi chỗ khác. Cô đỡ Fons lại phía họ

-Cô... tại sao cô lại làm như vậy, chúng tôi là người sói

-Điều đó với tôi không quan trọng, điều quan trọng là tôi không muốn ai vì tôi mà chịu khổ

Bỗng cơ thể cô bị ai đó hút về phía cây trụ. Những sợi xích cứ thế xuất hiện quấn chặt lấy cô. Nó nóng, nóng đến tận độ

-Cô ta đã xâm phạm đến lãnh thổ của mọi người. Tôi thay mặt tất cả thần dân Vampire trừng phạt cô ta

-Không!! Tôi không đồng ý, tất cả những gì cô ấy làm là vì muốn giữ mối quan hệ giữa chúng ta và tộc người sói. Điều đó có gì là sai- Một người dân cảm thán

-Tôi đồng ý với ý kiến đó. Điều cô ấy làm hoàn toàn đúng

Rin lơ lơ mở mắt nhìn mọi người... đang bao che cho cô sao

Nhận được sự phản đối quyết liệt như thế, không còn cách nào khác ông phải thả cô đi

Bên trong phòng, cô đang nằm đó, Frizen đang xoa cụng nơi vết thương bị gây bởi đạn bạc

-Tại sao... lại muốn nhận tội thay tôi, tôi đã làm gì cho cô

-Ngài đã giúp tôi cởi bỏ phong ấn với cái cây đó. Tuy không sống chung với ngài được lâu nhưng tôi lại cảm thấy rất hạnh phúc. Tôi đã quên đi cảm giác cô đơn. Hơn nữa, việc cô là chủ nhân của tôi đã được định đoạt, người tôi nhận làm chủ nhân cũng chỉ có mình cô không một ai khác. Tất cả đều đã được sắp đặt sẵn từ khi tôi bị phong ấn

Cô nhìn Frizen một hồi lâu, về sau cô nói hoàn toàn Rin không hiểu

Cách!! Cánh cửa mở ra vô chủ. Ken bước vào với khuôn mặt vô thần

-Anh lại muốn gì, đi cho khuất mắt tôi

-Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, tương lai sau này của cô rất đen tối, đến chỗ tôi sống, cô sẽ được an toàn

-Nói cho cùng, anh cũng chỉ muốn tôi đến làm hầu gái cho anh. Anh nghĩ tôi là trò đùa à

-Tôi đang nghiêm túc- Ánh mắt anh cương quyết

-Nhưng hiện tại tôi không hề cô đơn. Tôi có Frizen bên cạnh

-Tôi cho cô thời gian để suy nghĩ

Anh quay gót bước đi khiến lòng cô dâng lên sự khó hiểu. Thật tức chết mà

-Anh ta đang bị điều khiển!!- Frizen nói

-Cái gì!??

-Nhi hoàng tử đang bị một sức mạnh nào đó điều khiển, ngài ấy cũng đang cố để chống cự. Nếu để thêm một thời gian nữa, có thể ngài sẽ bị phế lực mà chết. Chính người điều khiển cũng không hay biết chuyện này

-Sao cô lại biết

-Đó là năng lực của tôi thừa ngài. Điều tôi nói luôn luôn đúng

Sáng hôm sau. Hôm nay, Luv ép cô phải đến lớp học, để tôn trọng Vampire Night

-Thật mệt mỏi mà

Vừa mở cửa lớp cô đã thấy Ken đứng đó. Trước mặt cô. Gương mặt anh tấm đầy mồ hôi nhễ nhại. Anh đi lướt qua cô. Bước vào thêm vài bước thì lại

động vào Kin

-A!!

-Cô!! Đi đừng không nhìn đường à

-Tôi... tôi xin lỗi

-Thật là

Cô nhanh chóng đi về chỗ ngồi. Không để tâm đó là ai

-Cô sao vậy??

Lúc này cô mới nhận ra, người mà cô mới đụng trúng chính là Kin

-Là cậu sao?? Tôi... không để ý

-Cô bị sao vậy?? Đến tôi mà cũng không để ý, không lẽ đang để ý đến chàng trai nào à

-Tôi không có- Mặt cô đỏ ửng lên

-Vậy khuôn mặt cô là do lửa nóng hay bị nói trúng tim đen mà đỏ vậy

Rin đưa tay lên mặt mình, nó có hơi nóng

-Cậu... cậu đừng nói bừa. Tôi không có để ý ai hết, tại... tôi không hay tiếp xúc với người khác giới nên thấy lạ thôi

-Cái gì!! Không hay tiếp xúc với người khác giới sao

Cô im lặng, đúng là nói dối ai đó khó thật

-Đủ rồi đó, em đừng ở đó mà nghe cô ta khoác lác. Hôn người khác đã bao nhiêu lần mà giờ lại nói như vậy

-Ken à, sao anh lại cứ móc mẽ tôi vậy, đúng là con người khó ưa

Cô bỏ đi về một góc của cửa sổ, nơi cách xa hai người nhất. Cả hai nhìn nhau. Kin nhún vai bỏ đi. Còn Ken, anh lại tiếp tục đi về phía cô. Nhận ra hướng đi của anh, cô đứng dậy ra ngoài đi thẳng lên sân thượng

-Muốn nói gì đó với tôi sao- Anh tựa lưng vào lan can. Chỉ một chút nữa là anh có thể chạm vào cô rồi. Anh bước tới ôm lấy eo cô nâng cằm mình đặt lên chiếc vai gầy gò

-Nói đi

-Tôi sẽ đến và sống với anh. Nhưng với điều kiện... anh không được làm khó Frizen

-Cô ta sẽ ở lại một mình à

-Vậy cô ấy có thể theo tôi sao

-Tất nhiên là không rồi

Anh mỉm cười hài lòng

-Cho cô 3h kể từ khi tan học để chuyển tất cả đồ đạc đến lâu đài của tôi

Anh bước đi để lại mình cô ở đó

"Haiz~~ cuối cùng vẫn là vì mình lo cho anh ta nên mới làm vậy"

Rin nhắm mắt tận hưởng chút không khí trong lành cuối cùng này

Bạn đang đọc truyện [*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

- Xin chào

Vừa mở cửa đã thấy anh đứng trước đó đợi. Cô giật mình mém nửa ngã

- Này cẩn thận chứ!!

Sau khi đã đứng vững cô vẫn không nói gì. Chỉ đột nhiên phì cười khiến anh khó hiểu

- Cười cái gì!!

Cô không nói gì tự mình mang hành lý ra ngoài. Một chiếc xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn

- Chuyện...

- Cô định tay không mang tụi nó đến à

- Tất nhiên là không!!

Cô lại quay vào mang những vật bất li thân của cô đi. Nhưng khi bước ra, anh đã đi đâu mất. Bước ra đằng sau chiếc xe thì thấy anh nằm ngủ ngon lành

- Này!! Anh làm gì vậy?? Mau đi thôi

- Cô đang nói gì vậy?? Tôi nói là cho cô 3h để đến đó mà, tôi đâu có nói là tôi sẽ giúp

- Vậy cái xe ngựa là sao

- Mẹ tôi chu cấp

- Vậy tại sao lại không có người cỡi nó chứ!!

Định nói tiếp thì anh đã nhắm mắt và ngủ. Cô tức mình đóng cốp một cách mạnh bạo khiến anh giật mình

- Nè!! Mở ra!?! Rin Weasly

Xe bắt đầu di chuyển, một cách chậm rãi. Anh vốn là người thích tốc độ. Tốc độ di chuyển như rùa này khiến anh khó chịu. Đang đi, bỗng nhiên bàn tay bị đó nắm lấy quất dây cương ngựa. Nó chạy nhanh hơn

- Sao anh ra khỏi đó được

Anh không trả lời mắt nhìn thẳng về phía trước. Đằng sau cốp, nó cháy rụi

...

Phụt!!

- Erzanitan!! Nàng không sao chứ

- Ta không sao. Chàng nghỉ ngơi đi

Cứ với cái đà như thế này, tuổi thọ của bà sẽ giảm

...

Chát!!

- Con thật là hư hỏng đó Roxy!! Con biết Từ Kiếm là gì không!?! Nó có thể giết chết con đó

- Sao mẹ có thể nói tất cả mọi chuyện là do con làm, bằng mắt mẹ thấy nó nằm trong phòng con sao

- Con còn dám nói lớn tiếng- Cha Roxy tức giận lên tiếng- Từ Kiếm là báu vật gia truyền của gia tộc chúng ta. Nếu để nó rơi vào tay kẻ xấu, con biết nó có sức công phá rất lớn không

- Cha!! Không lẽ ngay cả cha cũng không tin con. Cha biết tính con mà, con không những thứ vật chất như thế này để gia tăng sức mạnh của mình, ngay cả vị trí trong thất lục con còn không cần đến thì thanh kiếm này nó có ý nghĩa gì với con

Ông Ray quá đỗi không hài lòng về cách cư xử của Roxy chút nào. Ông giờ tay định đánh nhưng lại thôi

-Đi lên phòng!!- Ông hét

Roxy quay đi không ngoảnh lại. Thút thút lau nước mắt đi lên phòng. Maya đứng sau đó quan sát từng nét cử chỉ

-Roxy!! Cô chính là vật cản đầu tiên của tôi đó

Roxy mở cửa phòng tiến vào bên trong. Thấy vậy Maya liền chạy lại hỏi hang đủ kiểu

-Roxy!! Em ổn không?? Chị xin lỗi

-Không, đây không phải lỗi của chị

Bỗng nhiên đầu óc cô lại miên man, ngắt đi trong vòng tay của Maya. Khuôn mặt Maya lại trở về nét lạnh lùng vốn có

-Dậy đi, ta không đủ sức mà đỡ ngươi mãi đâu

Roxy buồn cười bậc người dậy

-Con nhóc này thật ngoan cố, ta phải cố gắng lắm mới có thể chiếm lại thân xác này đây

-Gạc chuyện đó qua một bên đi, bây giờ thanh kiếm đã bị thu hồi, làm sao để ngươi giết Rin đây. Ngươi thật bất cần

-Ngươi dám trách ta à, đây là linh hồn của Từ Kiếm, ngươi nghĩ nó có thể rời xa ta sao

Maya khó hìu nhìn cô gái đang đắc ý cười khinh. Bỗng nhiên cửa sổ bật mở, Từ Kiếm quay về trong vòng tay Roxy

-Thấy rồi chứ

-Ha!! Hình như ta đánh giá thấp ngươi rồi

-Đó là một sai lầm lớn của ngươi đó

Quay lại phía kí túc xá mà Rin đã ở

-Chủ nhân đi rồi nơi này trở nên trống hẫng ra

Phụt!! Zales lại tiếp tục thổ huyết

-Zales!! Ngài không sao chứ??

-Rin đã rời xa nơi này nên sức ta yếu hơn rất nhiều, cứ như thế này ta không trụ được lâu đâu

Frizen nhìn ông với ánh mắt tràn đầy sự lo lắng. Cô rút trong túi áo mình ra một sợi dây chuyền hình lưỡi liềm

-Đây là!! Làm sao ngươi có nó

-Ngài ấy đã niêm ấn một phần sức mạnh của mình vào sợi dây chuyền này, mọi chuyện của tương lai đều trong tầm tay của Ngài ấy

Frizen nhanh tay đeo vào cho ông, ông liền cảm thấy bản thân mình mạnh hơn hẳn. Điều đó làm Zen bị thương nặng hơn

-Zen!!

-Hắn đang ở đâu??

-Ngài nói sao!?

-Có kẻ muốn giết ta

Nữ Hậu giật mình buông tay quý xuống chân Zen

-Không, nếu cứ như thế này chàng sẽ chết mất, không!! Ta không cho

-Bây giờ!! Ta cần quả tim đó... ngay bây giờ

...

Mặc dù đã được đến đây mấy lần nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn nó một cách trực diện. Nó thật to lớn, uy nguy tráng lệ làm Rin chết đứng vài giây

-Còn đứng ngây ra đó làm gì?? Thời gian không đợi ta đâu

Lúc này cô mới hoảng hồn tự tay mang hành lí vào

-Tôi có thể có một phòng cho riêng mình chứ!!

-Tất nhiên... Sao cô lại không dùng sức mạnh của mình mà mang lên phòng

-Đây là sức mạnh mà tôi không muốn có, và tôi muốn sử dụng sức mạnh của mình, không muốn lạm dụng

Sau khi cất vali rồi tiếp tục đi xuống, cô thấy tất cả đều đã ở chân cầu thang. Còn anh thì đang nằm nghỉ bên sofa, xe ngựa cũng đã biến đâu mất. Mở mắt dậy, anh đã thấy một cốc máu nằm ngay đó. Còn cô đang hí hục trong bếp. Anh mới tiến vào thì Phụt!!

-Cô muốn ám sát tôi à

Lửa bay ra ngoài mém nữa bay vào mặt anh. Về phần cô, đã nhanh tay che mặt mình lại

-Nè!! Có sao không đấy

Cô vẫn cúi mặt che đầu

-Nhanh đi tắm đi, nước đã pha, quần áo đã chuẩn bị rồi đó... Đi nhanh đi mà

Anh khi hui nhìn cô một chút rồi quay gót đi lên lầu. Dám chắc anh đã khuất dạng, cô mới dám quay ra sau nhìn Dogy đang cầm cúi ăn túi bánh

-Nhóc may lắm đó

Nó hiện hình sau vài giây

-Người thấy ta sao

-Tất nhiên, nếu không thì bày ra cái trò này để làm gì

Cô đứng dậy bỗng nó lên phòng

-Ở đây đi, thiếu gì nói chị sẽ chu cấp

Đây là lần đầu tiên có người quan tâm nó, từ trước đến giờ nó luôn bị người khác ghẻ lạnh, có những người giữ nó chưa quá mười ngày. Tự nhiên nó có thiện cảm với Rin

-Bánh quy

Nó quay đầu ngủ

-Đợi chị tí đi

Vù vù~~~ cô lại ở trong giấc mơ đó nữa, không gian tối tăm lạnh lẽo không chút ánh sáng. Màn lớp dưới chân phủ cả đầu gối nên cô bước đi khá khó khăn. Con rồng đó lại xuất hiện. Cô bám lấy nó. Nó dẫn cô đến đó, cái lâu đài bị bao phủ bởi kết giới. Vào được đây, đúng là ảm áp lạ thường. Cô lại nhìn thấy nó, tảng băng đó. Nó đang tan chảy sao??

-Con đã lớn rồi!!

Có ai đó đang nói... với cô sao. Mở mắt dậy, cô thấy anh đang ngấp ngấn dài nhìn cô

-Anh làm gì ở phòng tôi

-Cô bớt la hét được không!?

-Tôi, có sao??

-Im lặng cho ngày nó qua

Đã gần đến rằm tháng 8, một ngày mà anh không muốn nó tồn tại chút nào. Nữ Hậ đưa cho anh vài viên thuốc

-Con nên uống từ bây giờ đi

Cầm nó cho vào túi, anh rời đó ngay, anh không muốn... nhìn mẹ anh khóc. Anh lại cảm thấy hối hận, sao anh lại mang cô đến đây, đáng lẽ qua ngày này anh mới... anh nơi tìm nơi nào đó để trốn... 1 sự thật. Hôm nay là ngày sinh nhật của anh. Một ngày sinh nhật không được hoang ngênh và cũng sẽ không được tổ chức long trọng. Anh sẽ tạm ẩn ở đâu đó. Cũng nên báo với cô một tiếng chứ. Bước vào lâu đài, không có người nhưng nhìn thật nhộn nhịp. Là ai đã chuẩn bị... cung điện giống như một buổi tiệc được chuẩn bị sẵn, chiếc bánh gato đã được bày ra trên bàn. Không gian im lặng bị tiếng nói của cô gái ấy phá vỡ cùng với thú cưng mới của mình. Cô gái ấy đang đứng trên chiếc ghế nhảy nhảy để mắc cho được sợi dây kim tuyến lên cao. Thật là đã lùn rồi còn cố

-Được rồi!!

Nhưng không may chiếc ghế lắc lư làm cô mất thăng bằng ngã xuống. Anh nhanh chân đỡ lại

-Cẩn thận chứ

-Không phải anh nói lát nữa mới về sao, tôi còn chưa xong mà

-Chuyện gì đây

-Hihi, chúc mừng sinh nhật

-Sao cô lại biết

-Anh không cần biết điều đó đâu. Nào lại đây!! Ăn thử đi, do tôi nấu đó

-Sao không hỏi nó

Anh chỉ về phía Dogy đang gặm gụi ăn một phần của chiếc bánh

-Dogy!! Sao nhóc...

-Sao vậy, bunn vì không phải hần là người ăn đầu tiên à

Cô thoáng đỏ mặt quay lại nhìn anh rồi nhìn nó

-Nói bừa gì vậy, đây là bánh sinh nhật chị làm cho Ken, không phải cho nhóc

-Vậy ta không được ăn sao

-Không phải! Phải là Ken ăn trước chứ

Anh khi cười nhìn cô, thật đáng iu hết mức

-Ngon đấy- Cô quay lại đứng cạnh anh- Khả năng nấu ăn của cô đã được nâng lên một tầm cao mới

Biết là anh đang móc mé mình nhưng cô lại cảm thấy hạnh phúc (tự cười một mình). Rồi bỗng nhiên cô thấy da mặt mình mát mát

-Ây!! Anh dám trét kem lên mặt tôi

Cô đuổi anh chạy quanh nhà để trả đũa nhưng tốc độ của cô còn thua kém anh xa. Cuối buổi, hai người ném gỏi nhau, lông vũ bay khắp. Hai người mệt mỏi đụng đầu vào nhau

-Sao anh dám... cho tôi uống rượu

-Tại cô quá dễ lừa mà

-Ahaha

Chạy nhanh lên phòng chạy thẳng vào WC. Cô sắp trụ không nổi nữa rồi. Anh thì cũng không hơn thua, rượu mạnh nên đầu anh cũng hơi choáng. Cốc!! Cô đặt một cốc nước chanh trước mặt anh

-Cái gì đây

-Ở thể giới con người, đây là thuốc giải rượu tốt nhất. Hay anh cũng thử đi

Nói rồi cô đi vào phòng sách lấy vài cuốn đọc để giải trí. May vì lúc này cô không uống nhieu. Vì mãi mê đọc sách mà cô không hề để ý đến mọi thứ xung quanh. Cánh cửa đang mở và có một người đang bước vào. Hôm nay cô ăn vận đồ ngủ, một chiếc áo sơ mi phong rộng và buộc tóc lên cao. Chiếc cổ nổi nà hiện lên trước mắt anh. Khó mà có thể ngăn mình lại được. Anh quý xuống đằng sau nhẹ nhàng ôm lấy là phập!! Cô trợn trừng hai mắt. Anh vào từ lúc nào mà cô không hề hay biết. Tại vết cắn, nó rất nóng, giống như cảm giác lúc Gee cắn cô và hình thành dấu huyết hôn

-Ken!! Buông tôi ra, nóng!! Đau lắm

Tím anh đập nhanh lạ thường khiến anh không ngừng hút máu của cô. Có gì đó... muốn trỗi dậy trong anh. Dấu huyết hôn hình thành trên cổ, nó màu đỏ. Chuyện này là như thế nào!!?

Anh vội buông cô ra, ánh mắt đỏ ngầu ra khỏi cung điện mất hút vào rừng. Cảm nhận được điều không hay sắp xảy ra, cô liền vớ lấy áo choàng theo sau anh

-Ken!!

Rầm!! Rầm!! Cô nghe được tiếng la hét từ xa. Đó là phía trung tâm thành phố. Và cô còn thấy đoàn quân đội hoàng gia đang di chuyển. Nữ Hậu cũng đến đó nhưng khi thấy cô bà lại dừng bước và đi xuống

-Tất cả là tại cô

-Tôi!!

-Máu của cô... chính là thứ để giải trừ phóng con quái vật trong Ken cô biết không. Bây giờ nó đang di chuyển đến khu tập trung của thành phố, sẽ biết bao nhiêu thần dân sẽ phải bỏ mạng nữa đây

Cô đơ người. Cô đã làm gì thế này. Vậy là sắp có người sẽ chết vì cô sao. Không phải một mà là cả thành phố

-Không!!

Rầm!! Rầm!! Có tiếng gầm gừ từ xa. Cô đã thấy một dị vật, cô không thể hình dung đó là loài nào

-Đó... là Ken... là nhị hoàng tử sao

Bà tức tối bỏ đi dùng phong thuật bay đến phía Kentarus

-Máu của mình...- Cô nhìn xuống bàn tay đang run rẩy

Rầm roẹt!! Bàn tay của con quái vật đó vờ nhẹ làm hơn một vùng cây xung quanh ngã trụ. Tựa như đang tự mở lối đến thành phố. Người trong quân đội của hoàng gia bắt đầu tấn công nhưng vô dụng, da nó khá dày nên những đòn tấn công đó chỉ vô dụng. Nữ Hậu nhanh tay tạo một vòng kết giới quanh nó làm cản bước tiến của nó. Cảm thấy bà không thể trụ được lâu nữa, cận vệ của bà cùng Fance cố gắng tiếp thêm sức mạnh cho bà. Nhưng không thành, chỉ cần nó phát tay kết giới liền vỡ vụn. Biết được ai đang cố gắng ngăn cản mục đích của mình, nó nó đập mạnh tay xuống nhưng lại bị ngăn cản lại bởi hình bóng ai đó. Rin sợ đến bần rùn tay chân nhưng chính cô là người đã gây ra cơ sự này. Cô mở mắt ra nhìn lên con quái vật. Tại sao nó lại dừng lại. Nhưng rồi nó lại rút tay lấy đá đánh mạnh vào Rin làm cô văng vào vách núi. Miệng cô phun ra một ngụm máu nhỏ. Phải thật khó khăn cô mới có thể đứng dậy, dùng chút sức lực của mình để bay đến đó khi nó lại tiếp tục có ý định tấn công Erzanitan

-Ken!! Dừng lại đi mà. Đừng làm loạn nữa

Cô hét to nhất có thể, nước mắt không ngừng rơi. Cô không sợ hình bóng của anh hiện giờ mà sợ hình ảnh đầm máu đó lại diễn ra trước mắt. Có lẽ cô sẽ không có đủ can đảm để đối diện. Không gian chìm vào sự im lặng vốn có, nó vương chiếc móng vuốt to lớn của mình vệt lên má của Rin. Rồi một chút vệt máu còn sót lại ở bên mép

-Dừng lại đi, đủ rồi đó

Vết thương vẫn chưa lành hẳn, ấy vậy mà cô còn cố gắng sử dụng pháp thuật. Vì thế nên đã kiệt sức mà ngã đi. Thấy cô rơi, nó nhanh tay chụp lại một mình chạy đi đến Die of Hole. Rồi nó thấy tay mình nóng ran vội vàng thả cô ra và thế là cô rơi xuống Die of Hole. Nó lo lắng nhảy xuống cùng cô nhưng lại không thấy cô đâu cả. Nó la hét tìm nơi này đến nơi khác khiến những con thú xung quanh khiếp đảm mà bỏ chạy hết. Và nó bắt đầu lang thang... ở chính nơi mà do nó đã thêm vào lịch sử. Đúng, đây là còn có tên khác gọi là thung lũng đen, chính sức mạnh của anh đã hồi sinh những hóa thạch của các loài vật thời tiền sử sống dậy. Vì thế bất cứ Vampire nào rơi xuống đây cũng khó mà có thể lên trên được. Từ trước đến giờ... chưa một ai ngoài anh và cô. Tiếng hét của nó cứ vang đi, dù cho những Vampire khác đang ở rất xa nhưng khi nghe tiếng hét của nó cũng đủ kinh hãi. Rồi nó thấy cái gì đó bay ra khỏi đây. Thấy vậy nó liền chạy theo. Nhảy ra khỏi Die of Hole, nó theo đốm sáng đó chạy đi vô hướng. Rin nằm bị sự di chuyển qua lại làm cho tỉnh giấc, các vết thương cũng đã lành lại không ít. Còn nhưng cái xương vẫn chưa lành lại được thôi

-Dogy!!- Cô cảm thán nhìn sinh vật dưới chân mình- Có phải Dogy không!

-Ngươi phải cảm ơn ta đó. Đây là hình dạng thật của ta

-Chúng ta đang đi đâu

-Ta không biết. Nên tránh xa thành phố càng xa càng tốt

-Đi đến kia đi

Rin chỉ về sườn núi đầu ngoại lực. Đúng nó đủ rộng để nhốt Ken lại. Khi đã vào được bên trong, Dogy đứng đó đợi Ken đến. Khi thấy Rin, nó hét lớn

đập vỡ thành mảnh đi vào

-Thả tôi xuống!

Rin hét lớn, Dogy liền đáp cánh

-Ơ... cậu đánh lạc hướng Ken một chút được không

Nữ Hậu cùng những Vampire khác đứng tư quan sát cuộc chiến, liệu Rin có làm được?? Họ phải ở đây để bảo vệ cho thành phố

-Đó là gì vậy??

Một người chỉ vào cái đốm sáng đang di chuyển quanh con quái vật, ai mà ngờ được đó là Dogy chứ

-Đó là một chú chó lai, cô gái đi cùng hoàng tử đã mua nó- Một người chủ cửa hàng nói

Dogy vẫn là một con vật non, vì thế nên tốc độ của nó vẫn không bằng Ken được. Nó bị Ken đánh trúng bay xuống giữa sàn đấu và bị thương, cơ thể liền trở về nhỏ nhắn như bình thường. Định tiếp tục tấn công nhưng rồi Ken nhận ra có gì đó đang biến đổi xung quanh khiến Ken dừng tất cả hành động lại. Một kết giới to lớn bao phủ xung quanh nó

-Cô ta!! Sao có thể

Công thức tạo kết giới này chỉ có lưu trong quyển sách mà bà đã đưa cho Rin. Và chỉ có ai được chọn mới có thể học được nó. Từ trước đến giờ đã quan tay hơn 200 người, có lẽ đây là người đầu tiên sử dụng được nó

-Cô ta là ai mà lại có sức mạnh như vậy

Bà bắt đầu nghi ngờ về thân thế của Rin. Phụt!! Chiêu thức này khá là quá sức đối với cô. Nhưng đặc biệt một điều, nó không phụ thuộc vào sức mạnh của người sử dụng nó. Một khi đã tạo dựng thành công thì rất khó để phá hủy. Cô nhìn lên Ken, một con quái vật vô cảm xúc. Nó cũng nhìn cô

-Ken à!! Nghe tôi nói chứ

Nó không phản ứng nhìn cô rồi đưa tay nắm lấy cô như một thanh gỗ giơ lên trên mặt. Ken nắm tay khác chắc làm vài khúc xương trong cô muốn gãy hết

-Ken!! Tôi biết anh còn tính người mà, đừng làm loạn nữa. Mau trở lại bình thường đi. Có biết bao nhiêu người đang mong anh trở lại, mẹ anh cũng đang rất sợ hãi khi anh trở thành như vậy đó. Tôi xin lỗi, là tôi sai. Đừng lấy sự sai lầm của tôi mà đổ lên cho dân chúng Vampire. Tôi xin anh

Khi thấy giọt nước mắt ấy, nó bỗng thấy bối rối lắc nhẹ người cô rồi hét lớn. Cô ngất đi, ánh mắt nó cũng lơ đãng rồi ngã xuống theo. Tất cả mọi người trong quân đội hoàng gia đều tập trung đến. Ken đã trở lại bình thường, nhờ một phép màu nào đó

Một cô gái nhỏ nhắn đứng sau bóng cây nhỏ, chiếc áo choàng bao phủ cả khuôn mặt đó

-Hãy đợi đó Rin Weasly

Bạn đang đọc truyện [*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Tùng!! Tùng!! Có tiếng nước nhỏ giọt quanh tai. Khịt khịt!! Có mùi của các chất phẩm hóa học. Còn có tiếng sùi bọt, có tiếng di chuyển của những lọ thủy tinh nhỏ bé

-Ngươi định làm gì!? Định xóa bỏ dấu huyết hôn sao

-Tôi cảm thấy... thật sai trái. Tôi cảm thấy tội lỗi với Jella

-Ngươi còn tiếc chi một người đã chết

-Tôi biết. Nhưng đó vẫn chưa là một quyết định dứt khoát. Đó chỉ là ý định của tôi

-Ngươi không giống ta đâu Gee

Khé mắt hé mở thăm dò xung quanh. Định trở người nhưng ôi không, cả hai tay và chân cô đều đã bị khóa và cả người hiện đang nằm trên giường

-Á!!

Ngay cả sợi xích cũng có ý thức, nó nóng lên làm cô bị bỏng. Từng tất da thịt bị đốt cháy rụi. Cô la hét trong phòng, một lúc sau Gee xuất hiện

-Cô có thể im lặng không!?

-Gee!! Sao tôi lại ở đây, thả tôi ra- Ánh mắt cương quyết

-Hiện tại cô đang bị khóa chặt tay chân nên không biết gì nhỉ, với dấu huyết hôn đỏ máu đó cô dám bước ra ngoài sao

-Huyết hôn!? Đó?? Ý ông là sao

-Trong lúc Nhị hoàng tử cắn cô đã vô tình đánh dấu chủ quyền lên người cô. Chắc chắn cô vẫn chưa biết nhỉ. Trước đó tôi cũng đã "kết hôn" với cô. Ai có thể chấp nhận được... một người như cô. Dơ bẩn

Ánh mắt cô trở nên thần thờ, người buồn lòng nằm xuống giường

-Ông ra ngoài đi

Trong căn phòng nhộn nhịp, anh không hề quen với không gian như thế này. Tiếng bước chân đi qua đi lại khiến khuôn mặt anh toàn những nét nhăn khó chịu. Rồi có tiếng hét... nó vang lên trong đầu anh

-Rin!!

-Ta không thể chấp nhận việc con vừa mở mắt đã gọi tên cô ta như vậy

-Rin đâu rồi!! Mẹ à cô ấy đâu

-Nó đã gây ra họa. Chấp nhận sự thật đi, ta đã giết nó. Máu của nó chỉ làm thức tỉnh những con quái vật mà thôi

-Không!! Nhưng chính cô ấy là người đã cứu thần dân của cả một thành phố. Mẹ phải hiểu chứ. Con phải đi!! Con muốn thấy cô ấy, con muốn biết rằng cô ấy vẫn an toàn

Anh rời khỏi giường chạy ra ngoài. Bà cố gắng sử dụng sức mạnh để ngăn cản. Anh cũng dùng hết tất cả sức mạnh của mình để phá giải nó. Bà phun một ngụm máu nhỏ nằm xuống sàn nhà. Bà hét

-Nhấn với bộ lục, tuyệt đối không được cho nó bước vào bộ phận căn cứ của Gee

Anh lướt nhanh như gió đi đến chỗ mà anh cho là Rin đang ở đó. Khi đi ngang qua địa phận căn cứ của Gee, đầu anh đột nhiên nhói lên đau đớn

-Cậu ấy đã tới! Ngăn cản hoàng tử lại- Alen hét lớn ra lệnh

Jesika liền đó nhanh tay tạo một quả cầu thủy bao quanh Ken. Một lúc sau Alen theo đó phóng điện về phía quả cầu khiến anh không thể di chuyển

-Đừng quá sức, hoàng tử vẫn chưa khỏe đâu- May nói

-Nhưng ta cũng không thể kháng lệnh của Nữ Hậu

-Tôi không thể trụ nổi nữa

Bùm!! Jesika và Alen bị văng ra xa mất dạng, Ken chậm rãi đứng dậy như một con quái thú. Ánh mắt anh đỏ ngầu

-Thôi đi Ken!! Làm ơn, như vậy cậu sẽ chết mất!!- Jays hét lớn và dám chắc rằng anh có thể nghe thấy

Đập mạnh xuống đất, nhưng nhồi non nhỏ mọc lên trói tay chân anh lại, Jays nhẹ nhàng điều khiển tay mình để nó đi đúng hướng và tóm gọn Ken. Người anh bắt đầu nóng ran, Jays cảm nhận được điều đó. Chính vì vậy cô cho thêm nhiều cây hơn nữa để hạ nhiệt độ lan ra bên ngoài. Gynabess dậm chân mạnh kết đất thành một quả cầu bao trùm lấy Ken. Cô không ngừng kết tinh cát bên dưới lại để tăng thêm độ dày quả cầu

-A!!!

Tiếng hét của Ken xuyên qua quả cầu bay toát ra ngoài

-Anh!!- Kin được Erzanitan báo tình hình vội chạy đến

-Kin!!

Rầm!! Nó vỡ vụn. Jays thì mất dạng, Gynabess may mắn được Gin đỡ lại

-Sao anh lại đến đây, nguy hiểm mau đi đi

-Nếu anh không đến đây thì em đã bay đi tám thước rồi

Thừa thế May nổi cuồng mong rằng cát bụi có thể cản bước đi của Ken

Sao lại cứ có tiếng động vậy nhỉ, mặt đất liên tục rung chuyển. Cô đã được thả tự do. Gee tháo xích cho cô chỉ để lấy máu cô để nghiên cứu. Vì nếu cô gồng mạnh thì sẽ không lấy được kết quả mong muốn. Bài thí nghiệm đã xong. Khi ông bước ra thì thấy cô đang đứng voi srong mặt thất thần bên cửa sổ

-Ken!!

-Cô định đi đâu!?

-Ken. Sao các người lại tấn công anh ấy, anh ấy đã làm gì

-Nên giữ phép tắc Rin Weasly

Nhưng cô không để tâm, bây giờ cô chỉ muốn ra đó để nhìn Ken. Anh ấy đang bị bộ lực tấn công

-Ông tránh ra- Hai người gần co với nhau

-Cô dám ra ngoài với dấu huyết hôn đó

Tìm cô liền đập mạnh, dấu huyết hôn đó, cô vẫn chưa gỡ bỏ. Cô liền cương quyết nhìn Gee đi lại lấy cái chất lỏng màu xanh dương trên bàn

-Cô!! Cô định làm gì với nó

-Tôi sẽ phá hủy dấu huyết hôn. Cuộc nói chuyện giữa ông và Nữ Hậu tôi đã nghe hết

-Nó vẫn chưa hoàn thành, vẫn còn thiếu một yếu tố quan trọng..

Ông đơ người nhìn mảnh thủy tinh trên tay Rin. Từ khi nào mà cô đã nhanh như vậy. Đó là máu của ông. Cho nó vào ông nghiệm, toàn bộ máu đều rã ra hòa cùng một thể với chất lỏng đó. Không chần chừ gì nữa, cô nuốt một hơi mạnh xuống. Còn lại cô vurt vào tường để vỡ tan. Ngoài những chuyện cô đã nghe thấy còn biết được đây là lần đầu tiên ông chế ra loại thuốc này

-Tôi sẽ không cho cô đi- Giọng nói gắt hằn

Rin giờ tay về trước, ông liền bị đẩy liền ra sau. Cô vận chiếc đầm màu trắng phủ gò, cùng với chiếc áo choàng màu đen cô chạy ra ngoài. 6 người đang đấu với một người

-KEN!! Không!!

Ken dường như lại sắp bị biến đổi, cứ la hét không ngừng. Sức mạnh thì không ngừng thoát ra bên ngoài. Cây cối xung quanh đã héo hết. Nước của Jesika cũng không thể làm cho mọi người ngưng đó mồ hôi. Ken ra đòn tấn công đến tất cả bọn họ, nói đúng hơn là phá kết giới mà họ đã tạo ra để nhốt anh

-Mọi người tránh ra!!- Kín hét lớn

Tất cả thả tay, con thịnh nộ của Ken lao thẳng đến Kín. Kết giới vỡ hoàn toàn. Kín vận hết tốc lực vào đòn này

-Làm ơn... hãy được đi mà

Roẹt!! Không khí trở nên lạnh đi, cây cối xung quanh bị đóng băng tất cả. Ngay cả lửa của Kín và Ken cũng vậy, chúng nằm vòn vòn trong băng mà Rin tạo ra. Đẩy mạnh tay lên trước, Ken liền trúng đòn bật sau ra gốc cây lớn -Rin!! Sao cậu ấy ra khỏi đó được

-Nhưng cậu ấy đã cứu chúng ta

Rin chậm rãi đi lại phía Ken. Tìm cô cứ đập liên hồi, từ khi tỉnh dậy cô đã rất muốn nhìn thấy anh như mỗi sáng, anh đều xuất hiện ở phòng và than phiền về cô. Cô ngồi bệt xuống trước mặt anh, dù chân bị cháy máu nhưng tại sao lại phải sợ, nó sẽ lành nhanh thôi

-Ken!!

Cô khẽ gọi tên anh, cái tên mà cô vẫn hay thường gọi, là cái biệt danh mà cô đã vô ý đặt cho anh. Anh chồm người ngồi dậy vén tóc bên gáy của cô để nhìn. Dấu huyết hôn vẫn còn đó

-Tôi xin lỗi

-...

-Lúc đó... tôi đã cố ngăn mình lại... nhưng lại không thể

-... Anh đứng dậy đi, anh đến đây để làm gì

Giọng nói run rẩy làm anh phải ngước mặt lên, thì ra... cô đang khóc

-Sao lại khóc

-Nói đi tại sao anh lại đến đây, để rồi lại bị thương như thế này- Cô quát

-Tôi đến để tìm cô. Tôi cần phải nói lời xin lỗi

-Không!! Tôi không cần

Bỗng nhiên anh ôm lấy cô làm cô giật mình nín khóc. Nhưng rồi nước mắt lại rơi, hai tay choàng qua cổ anh mà khóc. Anh dùng đôi tay của mình bấu chặt vào cô nhờ rằng sợ cô sẽ bị ai đó bắt đi mất, sợ cô bị làm hại, lâm vào nguy hiểm. Anh không sợ cô bỏ trốn vì dù cô có đi đến nơi nào chắc chắn anh cũng sẽ tìm ra. Giật!! Một luồng điện chạy qua người anh, anh ngất đi làm cơ thể đè lên người cô. Nước mắt cũng đã dứt, tất cả mọi người cùng chạy đến, Kín và Alen diu Ken đứng dậy, Gynabess và Jesika thì hỏi hăng Rín đủ điều. Họ rất quan tâm cô

-Hãy mang hoàng tử về cung điện

-Còn cậu thì sao hả Rín, không lẽ lại tiếp tục quay lại đó làm công cụ thí nghiệm cho ba tôi sao

-Đây không phải ý của anh ta, mà là lệnh của nữ hậu. Ông ấy không có khả năng phản kháng

...

Vút!! Hôm nay anh ta lại đến, Frizen tức giận không thể cho anh ta một quả đấm

-Anh lại đến đây!? Bộ không sợ lại bị "xích" lại như lúc trước à

-Cô có nặng lời quá không, tôi đến đây không vì cô mà vì Rín, cô ấy sao rồi!???- Fons vẫn thế nóng lòng chờ đợi câu trả lời mặc dù biết rằng sẽ chẳng theo ý anh

-Tôi không biết!?! Chủ nhân đã rất lâu rồi không đến thăm tôi. Sau cái lần đó, cũng không ai biết về tin tức của ngài cả

Frizen liền bật khóc ngồi xuống giường. Fons mạng phép nhảy vào bên trong ngồi bên cạnh cô

-Tôi có làm gì sai cho tôi xin lỗi. Đừng khóc trước mặt tôi chứ

-Nếu không thích thì xéo về rừng đi

Những lời cay cú đó anh sẽ nhớ rõ. Nhưng tâm can anh lại bảo anh ở lại, dỗ dành cô. Đã hơn 3 tháng nay không ngày nào anh không đến đây cả. Và chỉ với một nội dung!? Rín đang ở đâu, như thế nào rồi. Thật tình đến nỗi cô muốn ù cả tai

-May đi về nơi của anh, mau đi

-Tại sao cô lại muốn đuổi tôi đi. Cô cũng ở đây... một mình

-Anh nói gì!? Một Vampire... và một người sói?? Đó là điều không thể Fons ặc

Anh nhún vai nhảy vọt ra ngoài

-Tôi đâu có nói là sẽ ở lại cùng cô. Tôi sợ cô bị cô đơn thôi

Biết mình bị móc mẽ Frizen nhanh tay ném cái ly về phía hắn. Nhưng hụt rồi

-Cái tên người sói chết tiệt... Zales hắn đi rồi ngài có thể ra

...

-Ngay cả người cũng không biết Rín ở đâu sao!?

-Làm sao mà tôi biết được, tại vì Nữ Hậu... bà ta quá kín miệng

Bỗng nhiên Maya nhận ra ở đây không chỉ có hai người

-Đức vua!?- Maya giật mình

Mặc dù biết Maya đang ám chỉ Erzanitan nhưng ông lại không trách đời lại là một nụ cười như đang khinh bỉ cùng với lời nói đó

-Hai chị em người nên thân thiết như thế này

-Thét rồi ta chẳng muốn ở đây nữa

-Người định đi đâu

Roxy vác kiếm được bọc trên vai

-Ta muốn đi chơi, rời khỏi cái nơi gò bó này

Cô nhìn lại khung cảnh cung điện ngăn ngấm lắt đầu tỏ ý rõ ràng không hài lòng rồi biến mất

...

Có ai thấu hiểu được, hai con người ở hai nơi khác nhau, ánh mắt luôn hướng về đâu đó để trông ngóng điều gì. Cô bị gì chắc trong phòng thí nghiệm của Gee, còn anh thì bị giam cầm như một con thú trong cung điện

-Con lại nhớ đến nó sao

Anh không trả lời. Không biết là điều gì sai khiến, bấy lâu nay anh luôn làm trái ý của bà. Bà buồn, anh biết nhưng điều anh muốn hiện tại là được tự do. Vẫn là như thế, bà bỏ đi

-Mẹ muốn giam con đến bao giờ, đã gần đến cuộc thi Dragon-Cod. Mẹ không định để con tham gia sao

-Con sẽ lại đến đó

-Cô ấy cũng có quyền để tham gia

-Kentarus, ta biết con có điều muốn giấu ta về Rin. Điều đó ta không thể đọc được

Anh ngoảnh mặt đi hướng khác

-Con được tự do, hãy chuẩn bị cho trận đấu đó

...

-Đã rất lâu rồi tôi không ra khỏi đây, mọi người như thế nào rồi nhỉ

-Đâu có ai đến đây để hỏi thăm về cô. Trông đợi điều gì?

-Tôi bảo họ đừng đến. Họ luôn có ý định cứu tôi ra ngoài

Bỗng nhiên hình ảnh anh xuất hiện bên cửa sổ, có phải cô hoa mắt không?? Dụi lại thêm vài lần, anh đang cười với cô

-Ken!!

Gee vừa quay lại đã thấy cô chạy ra khỏi cửa

-Chẳng phải cô đã nói sẽ không bước ra khỏi căn phòng này sao? - Ông nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu

Cô nâng váy chạy xuống dưới bằng đôi chân trần. Cô đã thấy anh... người mà cô đã luôn mong nhớ bao lâu nay

-Tại sao anh lại đến đây, trốn ra à

-Không!? Tôi được tự do đấy chứ. Mẹ tôi đã cho tôi ra ngoài để chuẩn bị tham gia Dragob-Cod. Cả cô cũng được mẹ tôi miễn thả mà

Cô thật sự rất vui nhưng nụ cười lại không tươi như trước, đơn giản vì cô đã rất lâu rồi không hé miệng. Anh vén tóc cô lên

-Đâu rồi

-Đây là một trường hợp tôi và anh không hề mong muốn. Tại sao anh lại để tâm đến nó??

-Nó là một thứ để mình chứng...

-Không mình chứng gì cả

-Làm sao mà cô xóa được nó

-Tôi có nói là tôi xóa nó sao

-... Cô dám lừa tôi

-Xin lỗi mà, tôi đã ản nó dưới lớp da. Tôi không có cách để xóa nó. Nhưng cách tôi đọc được trong sách đều không xóa được

Gee lúc này mới chạy xuống, thấy hai người âu yếm nắm tay nhau, lòng ông chợt dân lên nỗi lòng tiếc nuối. Không lẽ ông đã có tình cảm với Rin!? Thật điên rồ mà

Đứng trước chiếc gương to lớn, cũng đã từ rất lâu cô không xem lại khuôn mặt mình. Tùy tiện hơn hẳn. Trong những ngày tháng ở bên Gee, cô không hề cho vào miệng một giọt máu nào. Lâu hơn nữa là từ khi cô bước vào thế giới này, cô chỉ luôn nghĩ cô là một con người. Và chỉ nên sống với tư cách là con người mà thôi

-Có muốn làm điều gì đó không??

-Dogy!! Dogy đâu rồi

Tùng nét mặt của cô hiện lên trước mắt anh, ánh mắt chứa đầy sự sợ hãi

-Đừng lo, nghe tôi nào. Tôi cũng không dám chắc. Có lẽ là được đưa đến thung lũng đen rồi

-Không!! Cậu ấy không thể sống ở đó

-Dogy đã bị đưa đi sau cái lần đó. Nó là loài vật duy nhất bị tiến hóa. Không có bất cứ cho lai nào lại có được sức mạnh như vậy

-Đó chẳng phải điều tốt sao. Tại sao lại muốn diệt trừ nó

-Sau 10 nuôi dưỡng, hình dạng thật của nó cũng to lên theo thời gian, và ngay cả tính tình cũng khá cộc cằn. Nếu để nó tiếp tục sống sót, e rằng sẽ trở thành quái vật mất. Và tệ hơn nếu nó mất kiểm soát, ta sẽ không thể làm gì được. Nó thật sự... rất mạnh

-Đó là thú cưng của tôi, bây giờ nó là người bạn duy nhất của tôi. Nó đã ở bên tôi khi Ana mất... tôi sẽ cứu nó... bằng mọi giá đó

-Cô định một mình xuống thung lũng đen!?

Nhưng anh không nhận được câu trả lời, chỉ là một cái nhìn thờ ơ lạnh nhạt

-Đem nay tôi không cho cô bước ra khỏi đây- Anh lên tiếng khi đôi chân đã sắp nhảy ra khỏi cửa sổ

-Tôi không thể chậm trễ

-Hãy nhớ cô là hầu gái của tôi. Đánh một giấc rồi hãy đi đâu nếu cô muốn

Hấp!! Cô nhớ Dogy... rất nhiều. Cô mong nếu có như lời của Ken nói thì ít nhất hãy cho cô thấy được gì đó của cậu ấy. Có gì đó lóe sáng dưới ánh trăng

Bạn đang đọc truyện *[Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:]* *[Một Đi Không Trở Lại:]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Tiếng chân vang lên trong màn đêm tĩnh mịch. Chỉ cần cô làm nên tiếng động lớn chắc chắn sẽ đánh thức vô số con vật đàn ngủ yên

-Minh nên làm gì tiếp theo đây

Bỗng chợt cô nghe tiếng rí đầu đó. Cảm thấy lòng mình bỗng thấy khẩn trương, cô nhanh chân chạy về hướng phát ra âm thanh. Nhảy lên một tảng đá để nhìn xa hơn, bỗng nhiên nó chuyển động làm mất thăng bằng té xuống. Rin há to mồm nhìn con vật trước mắt. Cô không nhớ tên loài vật này, và cô cũng

chưa hề đọc một ít tài liệu nào về nó. Hiện giờ đang là đêm, tốt nhất không nên chọn gần chúng. Lặn lẽ bỏ chạy, bước chân nó soái bước nắm lấy con mồi mình đưa lên cao. Nó nắm chắc đến nỗi xương cựa cô muốn gãy hết

-Á!!

Tiếng hét vang lên khắp Die of Hole, cô quằn quại cố thoát khỏi bàn tay không lồ. Chợt nghe tiếng xé toạt, đó là Dogy!! Nó đang dùng chiếc mõm to lớn để cứa xé từng con thú muốn biến nó thành bữa ăn. Nó gầm một tiếng thật lớn về phía cô

-Ười~~ thật kinh khủng. Dogy!!

Nó dừng hành động lại nhìn Rin

-Why do you come here??- Dogy hét (Tại sao chị lại đến đây??)

Rin chồm người phóng dòng điện về phía sợi xích để giải thoát cho cậu. Dogy lao tới hai chân bổ tới vào hai mắt của con quái vật. Rin rơi tự do

-Á!! Cảm ơn!!

Cô cười tươi rói trên lưng của Dogy âu yếm ôm lấy nó

-Cậu to hơn bình thường nhỉ

-Hiện giờ ta không thể kiểm soát sức mạnh của mình

Sau khi thoát khỏi miệng thung lũng đen, Dogy đưa Rin về với cung điện hoàng tử. Cô vui vẻ để cậu ấy nằm đó và đi vào trong

-Để tôi làm cho cậu một cái bánh nhé

Đến bếp, một bóng dáng quen thuộc đang cắm cuội nấu ăn. Thật hạnh phúc khi có một người như vậy mà. Cô bắt đầu đánh bột

-Nó vẫn không bị gì chứ

-Cậu ấy ổn... nhưng thật sự cậu ấy không thể điều khiển được sức mạnh của mình... lúc đó...

Cô nhớ lại lúc mà Dogy cứu cô, ánh mắt nó vô cảm đồ ngẫu đường như muốn ăn tươi nuốt sống đối thủ

-Mẹ ta không phải là cấm cô cứu nó. Nhưng nếu đã cứu nó ra thì nhiệm vụ của cô chính là không được cho nó đến gần thành phố

Cô im lặng mang chiếc bánh ra ngoài. Dogy đang uốn éo người để cố gắng cắn đứt sợi xích

-Dogy!! Cậu đang làm gì vậy??

Nó dừng hành động thờ thờ từng đợt

-Tôi muốn đi Rin à, tôi không thể ở lại, tôi không muốn làm chị buồn

-Tại sao- Mắt đã ngấn lệ- Tại sao cậu muốn bỏ tôi mà đi. Nếu tôi làm gì sai thì cậu cứ quở trách

-Không không Rin à, chị không có lỗi

Cô đưa tay quệt giọt nước mắt đọng trên bộ lông đó

-Có chuyện gì vậy!?! Nói tôi biết đi mà

-Tuổi thọ tôi có giới hạn Rin à. Tôi không muốn thấy chị buồn vì tôi đâu. Ít ra nếu tôi rời khỏi đây thì... chị sẽ không thấy tôi phải chết. Tôi chỉ là một con vật lai... nên dòng đời của tôi rất ngắn

-Không!! Đừng nói như vậy, sao lại có cái định lý đó. Vật lai thì không được sống thọ sao

-Đó là luật Rin à, tôi hoàn toàn không thể sống quá...

Rin nhú mày trước câu nói ngập ngừng của Dogy

-Nói tiếp đi

-... Tôi muốn ăn bánh... được chứ

Rin gật nhẹ đầu ngồi bệt xuống trước mặt cậu

-Ngay cả hình dáng này cũng biến đổi. Tôi nhớ lúc trước tôi còn bế cậu trên tay mà...

Suốt đêm đó, cô không ngủ trong cung điện mà ở bên cạnh Dogy. Cô ngủ trong lòng cậu, cậu cũng cố để ôm ấp cô. Thật ấm áp

Sáng hôm sau, Ken đội chiếc mũ len xuống dưới phòng. Uống một tách nước nóng anh đi vội ra ngoài. Tìm chột thất lại khi nhìn thấy cô ấy khóc. Dogy nằm bất động, cô nấc từng đợt. Chiếc áo ngủ mỏng manh với hai cánh tay trần vương vãi ra ngoài. Nước mắt chua chát đã làm cô quên đi cái cảm giác lạnh giá. Chiếc áo choàng phủ lên người, cô quay phắt lại ôm chầm lấy Ken và khóc vỡ òa như một đứa trẻ

-Cậu ấy đi rồi sao!?? Tôi không chấp nhận!!

Tuyết đầu mùa đã rơi, anh ôm cô mà trong lòng đầy thôn thức, Dogy đã đi lúc nào, tự trách mình rằng không thể ở bên cạnh cô ấy khi cô ấy đau

-Nó chỉ đang ngủ đông thôi. Hãy nhìn xem này, tuyết đầu mùa đã rơi rồi

Ngắm tuyết trong bầu trời đêm thật tuyệt. Ánh đèn phát ra ngoài làm nó thêm huyền ảo. Nhưng nó vẫn không làm ai đó ngừng rơi nước mắt

-Nhưng tôi không hề cảm nhận được nhịp tim đập... hay hơi thở của cậu ấy

-Ngủ đông mà, tất cả sẽ lâm vào hiện trạng chết giả. Yên tâm đi. Nào mau vào nhà, tôi sẽ mang cậu ấy đến nơi cậu ấy cần nghỉ ngơi

Rin gạt đầu đi vào ngay. Cô tin tưởng anh... rằng Dogy vẫn còn sống

-Ta chẳng biết làm gì Dogy ạ, hãy ra đi thanh thản nhé

Ngôi trường Vampire Night nhộn nhịp, đã lâu rồi cô không quay lại nơi này. Nó vẫn không khác gì xưa kia. Đầu tiên cô phải lên gặp Luv. Cô đã nghỉ học rất lâu rồi. Phải chỉnh lại hồ sơ

-Hồ sơ!! Đợi chút. Vậy ai đã giao nộp hồ sơ cho mình

Bước chân trở nên gấp gáp hơn giật mạnh cánh cửa phòng hiệu trưởng

-Không biết phép tắc là gì à

-À... ờ... tôi xin lỗi

Vô đi vào đứng trước mặt ông

-Cho tôi hỏi...

Cạch!! Cánh cửa được mở ra, Ken bước vào

-Ken?? Sao anh lại ở đây

-Là hai người đều nghỉ học mà không hề chỉ mình cô được mời lên

Vậy mà cô cứ nghĩ là hoàng tử sẽ không bị dính vào những cái rắc rối này chứ

-Trò muốn hỏi gì thì hãy mau hỏi đi

Cô giật mình kéo hồn về lại

-À... hồ sơ của tôi... là ai cấp... tôi...

Cô không biết nên nói như thế nào. Việc cô là một con người vẫn chưa ai biết. Luv rất thông minh, cô phải nói như thế nào đây

-Ta cũng tò mò đó

-Hồ sơ của hai cô cậu đã được chỉnh sửa. Mời cô ra ngoài

Luv cô lánh tránh câu hỏi Rin

-Một... mình tôi ư. Còn anh ta

-Đừng xen vào chuyện bao đồng

Sau mấy tháng không gặp, ông ta trở nên gắt hằn lên. Thật sự hết nói nôi mà. Cô hậm hực ra khỏi phòng đi nhanh xuống lớp học

-Ông ta thật đáng ghét!! Dám xem thường mình ư

Quay lại phòng hiệu trưởng. Còn mình hai người

-Người muốn nói gì

-Ngài có thể ngồi. Hồ sơ này... tôi đang nghi ngờ về con người thật sự của Rin

Gương mặt anh vẫn rất bình tĩnh nghe những gì Luv nói

-Về cái gì?? Căn cứ để người nghi ngờ là gì??

Ông đặt sấp hồ sơ trên bàn

-Cô ấy không hề có họ hàng thân thích ở Vampire World. Chuyện này rất lạ. Tôi đã nghĩ rằng đó là một con người được chuyển hóa- Ông quan sát từng cử chỉ trên khuôn mặt Ken- Tôi đã đi vài chuyến đến Tiên Tộc. Nhưng họ không cho tôi câu trả lời

-Ai đã đưa bộ hồ sơ này cho ông

-Tộc trưởng Peter. Cậu ta nhất quyết không nói ra. Có lẽ bọn họ đã nhìn thấy gì đó trong tương lai

...

Tất cả mọi người trong lớp đang chăm chú nghe lời dặn dò. Bỗng nhiên Ken đi vào làm đứt đoạn lời nói. Cô nhìn anh một thoáng rồi lại hướng lên giáo viên. Anh không chần chừ đi lại ngồi bên cạnh. Cô vẫn không đoán hoài đến sự tồn tại của anh

-Chuyện gì vậy

-Nghe kia

-Đã đến mùa đông sau 10 năm. Trận Dragon-Cod sắp sửa được tổ chức trở lại. Học viện chúng ta sẽ là nơi tổ chức nó- Mọi người một phen trầm trở- Hãy cư xử đúng mức. Trường chúng ta đã bị đánh giá nặng nề vào 50 năm trước. Mong các em... đừng để quá khứ lặp lại. Về việc đăng kí nó, chỉ có những người trên 100 năm tuổi. Có những người không nên tham gia

Lời nói đó đâm thẳng vào trong tiềm thức của Rin. Bà ấy chắc chắn đang ám chỉ cô mà

(Nguồn: Harry Potter và Chiếc Cốc Lửa)

-Sao bà ta lại nói vậy!?- Cô tức giận cảm thán- Tôi đã làm gì cho bà ta tức giận sao??

-Trong hồ sơ của cô... cô chỉ mới được 21 năm tuổi. Cô không thể... biết chứ

-Xí!! Ai thèm tham gia mấy cái đó chứ!!

Mặt nước khẽ lay, một hình ảnh cô gái cười con ròng huyền thoại xuất hiện. Đây là tương lai không nên xảy ra. Luv đứng đó nhìn vào chiếc lọ tương lai

-Ta nghĩ cô ta không phải Vampire bình thường- Nữ hậu nói- Phía sau thân phận cô ta có cái gì đó

-Có phải là một con người hóa Vampire???

-Không!?- Bà phủ nhận- Cô ta chỉ từng sống trong thế giới con người, được con người nuôi nấng, cô ấy là một Vampire... rất hùng mạnh. Print

Một tiên nhỏ xuất hiện, khuôn lạnh lùng không kém gì bà

-Tương lai này sẽ không được tiết lộ thừa nữ hậu. Cây Thiên không chấp nhận điều đó

Bà đành chấp thuận. Cây Thiên không muốn thì bà làm gì được. Trong thư viện thật ồn ào, cô không thể tập trung đọc sách được. Tìm hơn nửa ngày trời mới thấy quyển sách nói về Dogy. Nghe cô Red nói đây là quyển duy nhất. Cô ôm nó ra ngoài ngồi dưới gốc cây đó

-Cuối cùng thì cũng có lúc người đi một mình nhì

Đó là Roxy!! À không là Từ Kiếm mới đúng. Gấp quyển sách lại cô đứng dậy

-Người lại muốn gì... Từ Kiếm??

-Lần trước... ta vẫn chưa giết được người

Roxy chia mũi kiếm về phía Rin. Cô tháo áo choàng ra khỏi đầu. Tinh thần sẵn sàng để đối diện với cái sức mạnh kinh khủng ấy. Alen bắt ngờ đi ngang

qua. Anh nhìn người con gái ấy. Cô cầm thanh kiếm trên tay chia sẻ về ai đó. Nhưng anh không quan tâm. Phải làm cho rõ ràng tại sao bao lâu nay lại tránh mặt anh. Có biết là anh nhớ cô đến mức nào không

- Người có lời nào muốn trần trời không?? Ta đang nghĩ cho người đó

Rin vẫn đứng đó thẳng thẳng nhìn Roxy. Phải nói là Từ Kiếm mới đúng

Từ Kiếm là một thiên vật cao quý, việc Rin không trả lời nó là một sự sỉ nhục lớn. Đúng theo ý của cô, nó đã tức giận. Roxy hung hăng lao đến bổ kiếm vào người cô. Một vụ nổ lớn xảy ra, nhưng Rin không bị hề hấn gì cả. Vì cô đã tạo một kết giới khá rắn chắc và đảm bảo chỉ cần cô lơ là không tập trung thì kết giới sẽ biến mất và lời thề sẽ thuộc về Từ Kiếm- Roxy

-Kết giới!! Người nghĩ là nó ngăn cản được ta sao

Nó lại tiếp tục tấn công, Rin thì cứ thế mà lùi lại. Kết giới của cô không hề sức mẻ gì. Alen biết nó, anh bắt đầu đặt ra nhiều nghi vấn. Nhưng cuối cùng vẫn kết luận thân phận của Rin vẫn còn là một bí ẩn. Roxy thở hồng hộc một ngọc cầm kiếm

- Đồ hèn nhát Rin Weaslylly haha. Chỉ biết trốn trong cái kết giới đó thôi à. Người sợ chết đúng vậy

Roxy nói như kẻ mới trốn trại, mắt trợn ngược lên bắt đầu vung kiếm thẳng đến

-Có điểm yếu

Keng!! Tiếng va chạm giữa cái gì đó. Rin đã nhanh tay tạo ra một thanh kiếm băng. Roxy cũng dùng băng, nếu băng lực trong Roxy bộc phát có nghĩa cô đang cố thoát ra ngoài từ bên trong. Từ Kiếm bay nhanh về phía Roxy. Cô giờ tay chụp lấy

- Chịu chui ra rồi à

Kết giới biến mất vì bị Roxy đánh trúng điểm yếu. Thật sự rất muốn ngã xuống nhưng tâm can Rin lại không cho phép làm điều đó. Mồ hôi bắt đầu nhễ nhại trên trán. Roxy lại tiếp tục tấn công, Roxy tiến và Rin lùi. Cô không thể đỡ lại nó. Từ Kiếm có trọng lượng nặng hơn kiếm băng của cô rất nhiều

-Haha Roxy chắc nó sẽ rất mừng khi biết người tập những chiêu thức kiếm cơ bản này chỉ để đối phó với ta

Rin thừa lúc đẩy ngược làm Roxy bay ra xa và bị thương. Vết thương khá sâu

- Roxy!!- Alen nhỏ giọng lo lắng

- Người muốn giết nhóc này ư!!? Ha thật nực cười. Nào!! Đến đây và đâm chết nó. Ta không cần- Ánh mắt nó hắc lên sự gian xảo nhưng lại chứa một chút gì đó do dự

Lúc này Rin mới lên tiếng

- Người đang giả vờ hay thật sự không biết!?! Chỉ cần linh hồn của người thoát khỏi Roxy và trở về với thanh kiếm thì số điểm người tích được bao lâu nay sẽ biến mất hoàn toàn... người muốn sao?? Người chỉ mới giết được... 999 Vampire mà thôi. Ta chính là người thứ 1000 này

Nó thờ dốt tức giận vì bị nói trung tâm đen tức giận quát

- Đừng thách thức ta Rin Weaslylly. Đừng quên người ta đang điều khiển cũng là một thể Vampire

Rin nhất thời quên đi điều này. Vì cô chưa hề nghĩ đến việc Roxy sẽ bị Từ Kiếm giết

-Chuyện này không hề liên quan đến Roxy

- Không có nó thì làm sao có ta

Rin nhất thời ngạc nhiên rồi quay lại gương mặt lạnh lùng vốn có hỏi

- Ý người là gì

- Đem đó nếu người không nhận chức đội trưởng Băng lực... thì sẽ không có ta xuất hiện

Cô đã từng đọc qua. Từ Kiếm là một báu vật di truyền của một dòng tộc

- Không lẽ... Từ Kiếm... người chính là báu vật của nhà Ray!?

- Rất thông minh đó Rin. Ta thật ấn tượng về người đó. Ta muốn thân xác của người

Nó liền xuất hồn khỏi Roxy đi vào bên trong cơ thể Rin. Cô đau đớn ngồi xuống. Thấy Roxy ngất đi, Alen mau chân chạy lại nâng đầu cô dậy

- Roxy!! Em mau tỉnh dậy

Roxy mở mắt, dường như đã lâu rồi cô được nhìn thấy bầu trời đêm như thế này. Cô nhìn thấy Alen, miệng nhoẻn cười đưa tay chạm vào mặt anh. Nước mắt khẽ rơi

- Alen!! Có phải là anh không!/?

Anh gạt gù

- Em đã thoát khỏi Tử Kiếm

Nhắc đến hai chữ Tử Kiếm, nụ cười Roxy liền vụt tắt. Tay cô di chuyển xuống vết thương ngay vùng bụng. Bỗng nhiên cô vùng dậy. Bây giờ cô mới nhớ đến Rin. Chính cô ấy là người đã mở đường cho Rin ra ngoài

- Rin!!

Phụt!! Rin ho ra một ngụm máu

- Mau chạy đi. Hai người mau chạy đi nếu không..

Cô nhanh chóng đóng băng thanh kiếm lại rồi cầm lấy nó

- Không Rin, cậu hãy cố lên nào

- Mau chạy đi - Rin hét

- Roxy đi nào

Alen nhanh chóng kéo Roxy chạy đi. Anh phải làm vậy vì Rin đã cứu lấy Roxy. Sau khi đảm chắc hai người họ đã rời khỏi, cô tạo ra một thanh kiếm băng giờ thẳng lên cao. Miệng nhắm cái gì đó. Dùng lực di chuyển nó bay lên không trung, cô hướng mũi kiếm bay thẳng về phía ngực trái của mình

- Tôi vẫn muốn gặp anh ấy... lần cuối... và nói lời cuối cùng

Choang!! Bỗng nhiên nó vỡ ra một nửa và một nửa vẫn theo tốc độ đó mà hướng đến. Cuối cùng nơi điểm dừng của nó vẫn là ngực trái của Rin

- Rin

Ken chạy lại ngồi đối diện cô. Roxy đã báo cho anh biết và nói toán bộ mọi chuyện. Ánh mắt Rin mờ đi, khung cảnh nhòe đi trong ánh mắt. Bỗng nhiên anh xuất hiện

- Ken!! Anh... đến đây...

- Sao cô lại

Bị hôn bất chợt như thế làm Ken không thể trở tay. Nhưng anh cảm nhận được, trong nụ hôn đó có gì đó tiếc nuối

- Em... em yêu anh Ken. Đây có lẽ là điều cuối em nói với anh. Haiz!! Cuối cùng cũng đã nói ra rồi

Người Rin thả lỏng ngã xuống thềm cô đang đóng băng. Tuyệt lại tiếp tục rơi, anh nhìn lên trời, ánh mắt vẫn chưa hoàn toàn mất đi sự ngạc nhiên. Cô đang nói yêu anh đây ư!! Người cô đột nhiên phát sáng, từng hạt linh hồn nhảy ra khỏi cơ thể Rin nhập vào thanh kiếm, băng bao trùm lên nó cũng vỡ tan. Nó bay cao lao vô hướng đến phía Rin

- Không!!

Nhưng không phải như Ken đã nghĩ, nó không muốn đâm cô mà lại chui náu vào cơ thể của cô. Dường như một chút phép màu đã xảy ra, cơ thể cô đã ấm dần trở lại. Dòng máu bắt đầu chảy len lách dưới lớp da tay. Anh nắm lấy tay cô vô nhẹ vẫn mà

- Rin!!

Vết thương biến mất, cơn đau đớn cũng bay đi. Mi mắt khẽ lay động, từng hạt tuyết đọng trên hàng mi lạnh buốt. Cô có người cảm nhận cái lạnh đang đến. Và rồi nhận ra mình đã được sống dậy. Mới vài phút trước cô đang chuẩn bị đi dạo với thần chết nhưng bây giờ lại ở nơi lạnh lẽo này. Nó còn lạnh hơn địa ngục. Hình bóng trước mắt đã hiện rõ, bỗng cảm thấy cơ thể mình hơi nghiêng. Lúc này mới nhận ra rằng cô đang nằm trong vòng tay Ken. Hai mắt bắt đầu tròn ngược lên nhớ lại câu nói lúc này. Hai má đỏ bừng lấy tay che miệng, vụt khỏi vòng tay người ấy trườn lại phía gốc cây. Vẫn giữ nguyên thần thái và không chớp mắt

- Tôi... mình đã nói gì thế này

Anh lạnh lùng đứng dậy đi về phía cô ngồi. Tim lại bắt đầu đập mạnh, hai tay run run. Cô đang sợ hãi. Choàng chiếc áo choàng phủ đầu, cô không dám

đối diện với anh. Quỳ một chân xuống trước mặt Rin, anh ngã mặt hôn nhẹ lên trán của cô. Cô tròn mắt ngược lên nhìn anh

- Nhìn cái gì!! Phải chịu trách nhiệm trước lời nói đó chứ. Em đã nói là em..

Rin nhanh tay che miệng Ken lại

- Đừng... quên nhưng gì em nói đi. À... tôi đâu có nói cái gì

Về mặt thoáng tức giận đứng phắc dậy quay lưng mà bước đi. Anh bước chậm chậm để lại để chờ đợi điều gì đó. Ánh mắt cô khẽ rung động đứng dậy chạy đến nắm lấy tay anh. Anh giật mình quay lại nhìn cái pho tượng bao phủ màu đen. Anh giờ tay tháo nó ra khỏi đầu nhìn chăm chú vào cô

- Này!

Dù anh có làm gì cũng không khiến cô ngừng mặt. Anh vội lắc tay để cô buông tay mình ra nhưng cô vẫn nắm chặt

- Buông ra!!

Giọng anh gắt gỏng làm cô giật mình buông tay. Cô lại tiếp tục trùm chiếc mũ lên và xoay người bước đi. Nhưng chỉ mới bước được một bước tay đã bị nắm lại. Người xoay 180 độ và môi bị ai đó khóa chắc không thốt bên thành lời. Anh dùng lại phả hơi vào vành tai của cô

- Nếu không muốn bị đóng băng ở đây thì mau đi về

Rồi anh bế xốc cô lên

- Ôi cái gì vậy!! Tôi đi được mau bỏ xuống

- Em im lặng nào

Bạn đang đọc truyện *[:Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:] [:Một Đi Không Trở Lại:]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Hai tay đan chặt vào nhau, Alen dắt Roxy vào trong chánh điện gia tộc nhà Ray. Cha mẹ Roxy đang ngồi đó nói chuyện với nhau. Thấy hình bóng hai người, cha Roxy tức giận xoay mặt sang hướng khác. Cô chặn rãi bước lại quỳ xuống trước mặt hai người

- Con đang làm gì vậy??- Giọng nói roc ràng là rất quan tâm nhưng khuôn mặt lại mang vẻ cau gắt hiếm có

- Đã rất lâu rồi con không được nắm tay bố mẹ- Cô áp tay hai người vào hai bên má của mình. Nước mắt rơi

- Con nói vậy... là sao?? Mọi chuyện là như thế nào!?- Ông Ray cảm thán

- Roxy bị linh hồn Tử Kiếm chiếm lấy. Cô ấy đã bị nhốt trong ấy rất lâu. Rin Weasly... đã cứu Roxy ra ngoài. Về phần Tử Kiếm... có lẽ đã biến mất

Alen thấy Roxy có vẻ khó nói liền lên tiếng thay. Hai ông bà Ray cau mày lại

- Rin!! Weasly??

- Đúng

Bà Ray ngăn người nghiệm lại những gì mình đã làm trước đây. Bà nhìn xuống chiếc vòng tay đang phát sáng. Bà chậm rãi tháo nó ra hóa băng và bóp vụn

- Roxy mẹ xin lỗi. Ngang mặt lên nào

Hai người dịu dàng nhìn vào khuôn mặt đang đầm nước mắt. Ai thấu được nỗi khổ của cô chứ

- Mẹ xin lỗi... vì đã ngăn cách con và Rin. Con bé đã vì con làm rất nhiều chuyện

- Mẹ ơi- Roxy nấc lên từng đợt- Con đã nhìn thấy... cậu ấy gục xuống... cậu ấy tự đâm mình...

Roxy chợt xúc động mạnh nắm chặt tay hai người. Nhiệt độ của những đồ vật trong nhà bắt đầu hạ xuống

- Roxy bình tĩnh lại nào con
- Mẹ à, hai lần cậu ấy đã cứu sống mạng con. Mẹ ơi con phải làm sao đây, lần này cậu ấy mà...
- Suyt!! Đừng nói gì hết. Con bé sẽ không sao đâu
- Mẹ nói thật chứ!!
- Bây giờ... con biết mình nên làm gì rồi đó

Bà nhìn thẳng lên phòng

- Ý mẹ...
- Mẹ và cha con đã thoả thuận nhận ra những sự việc này rồi. Nào, con biết mình lên làm gì rồi đó

Roxy ngẩn ngơ bước lên phía cầu thang mở cửa vào phòng của Maya sau đó chậm chậm ngồi xuống bên cạnh cô ấy và từ từ đưa tay nắm lấy bàn tay cứng nhắc

- Ngươi lại muốn chuyện gì!?
- Từ Kiếm đã ra khỏi cơ thể của em

Maya giật phắt mình vẩy tay mình ra khỏi tay Roxy

- Cô... đừng chạm bàn tay dơ bẩn ấy vào người ta
- Rin đã đánh bại Từ Kiếm. Chị tin không??

Cô đứng lại toàn thân cứng ngắt. Làm quái nào có chuyện Từ Kiếm bị đánh bại dễ dàng như thế

- Cô đang nói bừa

Roxy lắc đầu nguầy nguậy

- Không!! Tại Từ Kiếm có lòng tham không đáy, Từ Kiếm không muốn trở thành vũ khí của chị... sau khi giết được thứ 1000 hắn sẽ có một cơ thể hoàn chỉnh
- Im- Maya hét- Mau ra ngoài. Biến khỏi đây

Roxy đứng dậy quay gót

- Chào chị

Xuống dưới nhà, cô thấy Alen đang hóng chuyện cùng bame cô. Có lẽ anh đang kể lại chuyện lúc nãy

- Thì ra là vậy. Có lẽ ta đã quá gắt với con gái mình
- Tại chúng ta thương nó thôi

Roxy ngồi xuống bên mẹ. Bà xoa đầu đứa con gái bé bỏng của mình. Roxy làm nũng kê đầu nằm lên chân mẹ mình

- Mẹ xin lỗi... vì cố cắt đi tình bạn giữa hai con
- Mẹ sẽ không làm vậy nữa chứ!!
- Tất nhiên. Mẹ sẽ đích thân đến cung điệnn hoàng tử... để xin lỗi
- Không cần đâu mẹ, Rin không trách mẹ đâu
- Nhưng mẹ phải làm vậy

Bà tiếp tục xoa đầu cho đến khi cô thiếp đi

Rầm!!

- Mọi chuyện đã được sáng tỏ, tuy hiện giờ không biết tung tích của Từ Kiếm nhưng khả năng tiếp tục hại của Từ Kiếm đã bị giảm đi đáng kể. Chúng ta có thể gạt qua chuyện này. Hãy chuẩn bị tinh thần cho Dragon-Cod

Ken đánh một hơi dài rồi kết thúc phiên họp. Tất cả mọi người ra về đều tán đồng ý kiến. Rồi chợt ken nhận ra một điều. Anh chạy nhanh đến cung điện hoàng gia

- Mẹ!!

Bà liên tục thổ huyết trong phòng. Chỉ một mình bà, không có Zen bên cạnh. Điều này làm anh lấy lạ

- Mẹ!! Chuyện gì xảy ra!?

- Không sao!? Mẹ không sao cả. Chỉ do sức khỏe thôi

...

- Haiz, mọi chuyện không theo như ngài ấy rồi, mọi nội thương bà ấy đều chuyển lên cơ thể bà ấy hết. Nếu không làm gì có lẽ sẽ bị trọng thương mà chết mất

Zales hốt hải

- Vậy phải làm sao?? Ngươi không có gì để cứu giúp à, phải mau cứu nữ hậu nếu không..

- Ngài Zales... tôi sẽ cố mà

Ông buông tay khỏi cổ áo Frizen

- Ta hơi kích động

- Tôi nghĩ... Rin sẽ có cách

-... ta vẫn chưa biết... thân phận thật sự của Rin

- Trường hợp của chủ nhân là một trường hợp rất đặc biệt. Đến thời khắc đó ắc ngài sẽ biết thôi

Vụt!! Một bóng đen đậu chân trên vành cửa sổ

- Lại là anh?? Hôm nay chủ nhân cũng không đến thăm tôi

Anh không noi gì nhảy vào trong phòng ngồi xuống giường

- Tôi đói

- Mặc anh

- Tôi không mời

- Vậy thôi

Fons định xoay lưng thì một chiếc bánh đã xuất hiện trước mặt

- Chúc mừng sinh nhật!!

Anh ngẩn người nhìn chiếc bánh trên tay Frizen. Nó hơi nghịch ngoạc nét chữ tên anh, đường kem trang trí khá vụng về. Nhưng anh lại cảm thấy hạnh phúc, môi anh nhoẻn cười đón nhận lấy chiếc bánh

- Cảm ơn

Anh ra đi không lời từ biệt

- Ta không hề thấy ngươi chế biến nó

Frizen giật mình quên mất sự hiện diện của Zales. Mặt bắt đầu đỏ như quả gấc chín

- Tôi...

...

Đã lâu rồi chưa thấy ánh sáng, mắt Rin khẽ nheo lại khi thấy đèn nhân tạo. Nhắm mắt vài hồi cô mới thích nghi được ánh sáng của nó. Quần áo đã được thay... nhưng ai mới được. Nhùn xuất ần nhẹ trên bàn, dám chắc không có anh ở đây cô mới dám nhảy ra khỏi giường đi đến bàn ăn ngồi xuống húp chút

cháo. Ôi đúng vị ở thế giới con người

- Em dậy rồi à

Phụt!! Cô bị sặc trong lúc uống nước. Vẫn không dám quay lại đối diện mặt anh

- Quay mặt lại nhìn anh nào

Nhưng vô dụng, cô như bức tượng không xương sống. Anh bỏ chiếc thìa trên tay cô xuống xoay ghế đối diện mình

- Đã ăn no chứ!?!- Cô gật đầu- Gọi anh một tiếng nào

Cô liền tròn mắt

- Hãy xem như đó là chuyện thoáng qua tai đi

Anh mặt lạnh đứng dậy xoay lưng về phía cô

- Đây!!- Anh không trả lời- Sao vậy?- Vẫn nín thin- Anh~~

Cô chạy lên phía trước mặt Ken, anh đưa xoay mặt hướng khác

- Đây!! Đừng như vậy mà

- Gọi anh!!

Anh đi về phía chiếc giường ngồi bệch xuống. Rín nhanh chân ngồi kế bên

- Em xin lỗi mà, đừng như vậy, đừng giận em

Anh phì cười nhìn cô, đúng là cô nhóc dễ bị dụ

- Em thật ngây thơ, như thế dễ bị người ta lừa lắm đấy

- Em đã tự mình sống sót ở thế giới con người hơn 5 năm. Làm sao có thể bị người khác lừa. Anh đừng xem thường em chứ

- Sống sót!? Sống còn

Cô gật đầu

- Vì em có một đầu óc rất khác người, nói thẳng ra là như một cỗ máy vậy. Đầu óc em hoạt động rất nhanh, em trở thành một nhà hóa học từ cha em. Ông ấy cũng giống như em, luôn phải chạy trốn sự truy đuổi của các tổ chức ngầm

- Nhưng... lí do họ bắt em là gì??

- Họ quyết định lấy máu của em để cấy vào những người được cho là nhân tài của quốc gia. Em không được xem trọng, vì em chỉ là một đứa con gái nhu nhược yếu đuối. Con ba mẹ em thì đã già. Luôn phải trốn đi khi hay tin chúng xâm nhập đến

Vòng eo bị ai đó ghì chặt

- Anh cũng yêu em

Cô không biết có nên tin vào lời nói này hay không?? Vì những gì Gee nói lúc đó cô vẫn nhớ như in. Nhưng không.. hãy tận hưởng cái thứ hạnh phúc xa xỉ này!!

- Em nghĩ mình cần đến một nơi

- Anh có thể cùng em không

- Em hiết anh đã thức dậy từ rất sớm để mở cuộc họp về Từ Kiếm. Anh nghỉ ngơi đi

Cô đi lên lầu

- Chiếc đầm đó rất hợp với em

Lúc này cô mới nhớ ra!? Là ai đã thay quần áo giúp cô

- Anh... là anh sao

- Chính vì cung điện anh không có bất kỳ hầu gái nào nên mới tuyển em vào

- Anh... thật là

Cô hậm hực đi lên lầu

Thay một bộ áo lông cừu dày, cô đi nhanh đến kí túc xá

- Đã lâu rồi không gặp

Frizen liền chạy đến ôm lấy Rin

- Frizen!? Từ từ nào

- Chủ nhân... chị đi lâu quá đó

- Chị xin lỗi mà. Zales ông khỏe chứ

- Ta khỏe. Cô đã lâu không ghé thăm ha

- Tôi xin lỗi. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến tôi không tài nào sắp xếp được

- Ta biết chuyện của Dogy. Nó đã gần đến giới hạn của mình

Nói đến đây Rin bất giác thờ dài

- Tôi không muốn

Giọt nước mắt lăn dài trên má, không hiểu sao Zales lại cảm thấy xót thương. Đã vậy, ông cũng không nên giấu cô thêm nữa

- Ta thành thật xin lỗi về chuyện của Ana

- Chuyện gì!?

- Nếu khác đó ta không nhờ nó giúp ta tìm người thì có lẽ sẽ không có cơ sự này

Chiếc ghế có chỗ tựa mà cô ngồi còn không vững, điều đó có nghĩa Ana chết là vì cô chứ không ai khác

- Ôi không!! Không thể nào

- Chị à chị bình tĩnh lại đi

Cô thật sự rất shock, không biết nên ngăn cản cảm xúc lại như thế nào. Ana vì đi tìm cô mà chết, Dogy lại vì cứu cô mà phải giảm tuổi thọ. Còn gì tàn nhẫn hơn thế này nữa chứ. Không gian nhòe đi, tiếng nói trấn an của Frizen nghe cũng nhạt dần rồi tắt lịm

Tỉnh giấc cô mới nhận ra mình đã được đưa về cung điện của Ken. Anh đặt một cốc nước cốt lên bàn

- Em tỉnh rồi sao!? Frizen đã đưa em về

Bỗng Rin giật co mình gục đầu xuống. Anh nghe được tiếng thút thít vang lên đâu đó. Bước chậm chậm lại hướng Rin, anh ngồi xuống bên cạnh ôm cô vào lòng

- Anh hiểu cảm giác của em mà, đừng khóc nữa cún nhỏ

- Em là một đứa trẻ bất hạnh, không một ai bình yên khi ở bên cạnh em cả. Tất cả... đều ra đi...

- Anh đang ở đây với em mà, tại sao em lại lo lắng như vậy. Anh sẽ không rời xa em

Rin dám chắc hiện tại những gì diễn ra trong đầu cô anh không hề biết gì. Cô lãnh tránh nói sang chuyện khác

- Tuổi thơ của em... nó không trọn vẹn... như những người khác

- Hãy kể cho em nghe tuổi thơ của em

Anh đã chuẩn bị tinh thần để đối diện với cái gọi là tuổi thơ đó. Anh đã được mẹ anh kể lại, nó chỉ một màu đỏ

- Em có nên không!?? Em vẫn chưa hề nói cho ai biết cả

- Anh không muốn là người thứ hai biết chuyện này

Cô cười hướng mặt ra ngoài cửa sổ nhìn tuyết rơi và dựa lưng vào lòng Ken

- Tuyết... nó đã đưa em đến với thế giới này

...

Học viện nhộn nhịp lên hẳn, hôm nay là ngày công bố những thí sinh được tham gia dự thi. Luv là người đầy kinh nghiệm bước lên với một chiếc lọ nhỏ

- Ta không biết đã bao nhiêu trò đã bỏ phiếu vào đây. Nhưng rất tiếc, chúng ta chỉ được chọn ra mười Vampire. Bây ta đọc tên, các trò hãy bước lên phía trước.

Ông đi lại chiếc lọ bắt đầu hóa phép tạo vòng lửa trên không trung. Các dòng chữ bằng lửa xuất hiện

1. Kentarus Black- Anh vinh dự bước lên phía trên cuối chào mọi người. Mặt nghiêm nghị

2. Jesi Rewton- Đó là em gái của Jesika (đội trưởng thổ lực). Ai cũng ngạc nhiên vì người được chọn không phải là cô ấy.- đơn giản vì cô ấy không muốn tham gia

3. May Tinewts- Nay bước lên sánh vai với hai người còn lại

4. Maya Ray- Họ lại thêm một phen trầm trồ, vì cô đã rút hồ sơ khỏi học viện và nghỉ học hoàn toàn tại Vampire Night. Maya ngênh mặt ngồi lên chiếc ghế

5. Alen Ritras- Anh chậm rãi nhẹ nhàng không muốn gây sự chú ý

6. Roxy Ray- Maya giật mình muốn đứng dậy, tại sao Roxy cũng tham gia trò này. Con bé vốn dĩ không thích những thứ này

7. Jays Fixela- Cũng như Alen, không muốn nhấn mạnh trong mắt tất cả khán giả ở đây

8. Gin- Cậu trai trưởng nhà Heston. Anh vẫy tay chào mọi người ngồi vào chiếc ghế. Không quên nháy mắt với Gynabess một cái

9. Kitarika- Cô đứng dậy len lách ra đám người bước đi trên chiếc cầu thang trải thảm đỏ. Khuôn mặt rất ưa là vinh dự

Đội rất lâu người thứ 10 vẫn chưa xuất hiện, Luv giờ tay niệm chú

- "Thật khó để quyết định"

10. Rin Weasly- Cô giật phắt người trợn trừng mắt nhìn lên phía trước. Ken cũng cau mày lại, rõ ràng cô đã nói là sẽ không tham gia- Rin Weasly!! Bước lên phía trên nào

Mặt dù rất nhiều khuất mắt nhưng Luv vẫn không thể làm gì khác được. Mọi chuyện chắc chắn đều có nguyên do của nó. Chỉ tại nó đang chìm trong bóng tối mà thôi. Cô bước đi trong một không gian hết sức im lặng. Rất nhiều người ngưỡng mộ cô sau những lần cô đạt nên chiến tích. Nhưng họ vẫn phân vân có nên ủng hộ hay không. Vì một cô gái 21 tuổi thiếu rất nhiều yếu tố để tham gia cuộc thi này

- Cô ta gian lận!! Cô ấy không đủ tiêu chuẩn

Một học viện đứng lên hét. Cũng có vô số những người khác phản đối hết lớn. Trái ngược nó cũng có những người âm thầm ủng hộ cô

- Chúng tôi tin cậu Rin Weasly. Hãy cho tất cả chúng tôi thấy sức mạnh của cậu và đánh bại những ánh mắt khinh miệt

Còn một vị trí trống bên cạnh Ken. Không ai dám ngồi đó cả. Rin run lên khi nhìn vào ánh mắt của anh. Thật sự anh đã tức giận. Cô vội lắc đầu và ngồi xuống

- 10 thành viên đã hội mặt- Quay sang nhìn Rin- Cuộc thi sẽ được tổ chức trong 10 ngày nữa

...

Thời gian đã trôi qua rất lâu, chỉ có mình anh trong cái cung điện này

- Rin sao giờ này em lại chưa về!?

Anh đang thấp thỏm lo âu vì sau khi cái hội chọn người thúc thi chẳng thấy cô đâu nữa. Anh đã tìm cả một buổi nhưng cũng chẳng thấy cô. Ngay khi anh hỏi những người quen biết cũng cùng một kết quả. Khi cánh cửa mở ra, niềm hi vọng trong anh liền dâng trào, nhưng đó không phải là hình bóng mà anh đang muốn thấy

- Ông còn tôn trọng ta chứ Gee!?
- Tôi mạn phép thừa hoàng tử- Ông cười đắc ý
- Có chuyện gì
- Điều này là trái phép của nữ hậu nhưng tôi vẫn muốn nói cho ngài một điều. Vợ cũ của tôi đâu rồi!?
- Vợ cũ!?!- Khuôn mặt không biểu lộ sự tức giận nhưng chỉ cần nhìn là nhận ra Ken đang khá là khó chịu
- Không lẽ Rin không nói cho ngài biết sao!? Có lẽ cô ấy sợ ngài buồn rồi. Trước khi ngài ấn dấu huyết hôn lên cô ấy... người đi trước là tôi
- Đi thẳng vào vấn đề chính đi
- Haha

Ông lấy sấp tài liệu để mạnh lên bàn

- Tôi đã nhờ miệng nói sự thật. Tôi không biết tiếp theo ngài sẽ làm gì!? Chúc ngài may mắn hoàng tử của tôi

Cánh cửa được khép lại một cách nhẹ nhàng, Ken chẳng thiết gì cảm nó lên ngay. Anh nhìn qua lại đọc kỹ trên xuống. Sau đó, khuôn mặt anh tỏ ra sự boăn khoăn

- Tại sao lúc đó...

Dù sao đi nữa quyết định cuối cùng của anh vẫn là đi tìm cô về

...

Đôi chân Rin đứng đưa bên cạnh mỏm đá sâu hoáy. Cô ngồi đó một mình với đôi chân trần. Đôi hài thì đã vắng đi xa. Đường nhiên vì bị chơi xấu. Ai đó đã đốt cháy một chiếc giày của cô đen thui. Có lẽ bây giờ chính anh cũng không muốn gặp cô. Lúc này cô chợt nhớ đến những lúc Ken bị nữ hậu điều khiển muốn làm hại cô. Tuy lúc đó cô thật sự sợ hãi nhưng trong lòng lại thấy vui vẻ

"Ngài ấy đang bị điều khiển, nếu để lâu một thời gian sẽ mất mạng. Chính người sử dụng nó cũng không biết điều này"

Bỗng nhiên Rin nhớ đến câu nói của Frizen. Nhưng theo như cô để ý thì đạo gần đây Ken rất khỏe mạnh không có một chút nào là có vấn đề về cơ thể cả. Có khi nào...

Suy nghĩ nổi lên hành động, cô nhanh chân chạy đi.

Cánh cửa được mở ra, Frizen không hề cảm thấy luồng sức mạnh đâu đây. Thì ra là Rin

- Chị không hề báo trước làm em không trở tay kịp
- Em mau nói cho chị biết, nếu tác dụng của chiêu thức điều khiển không có tác dụng như em nói thì mọi chuyện sẽ có chuyển biến như thế nào??
- Nếu vậy thì sẽ có tác dụng phụ. Chính người sử dụng nó sẽ hứng chịu tác cả mọi...
- Như vậy thì không hay, nữ hậu đang gặp nguy hiểm

Nói đến đây, Zales giật mình đứng dậy

- Nữ hậu điều khiển Ken trong một thời gian rất dài, nhưng anh ấy không hề có bất cứ vấn đề gì về cơ thể cả. Theo như Ken kể lại, sức khỏe nữ hậu đạo gần đây rất tuyệt vời. Một lần đến thăm bà còn thấy bà thở huyết

- Chuyện này là thế nào- Zales biểu lộ sự lo lắng trên khuôn mặt rõ rệt
- Zales, bình tĩnh nào, ông không nên kích động, có chuyện gì vậy
- Ta trao trọng trách cho người. Làm ơn, hãy cứu lấy Erzanitan

Frizen tròn mắt nhìn Zales, chắc chắn đây là lần đầu tiên ông gạt cái tôi trong người để cầu xin một ai đó

- Nữ hậu bị như vậy một phần là vì tôi. Tôi sẽ cố gắng mà

Nhưng thật ra trong đây cô vẫn chưa có kế hoạch nào cả. Có lẽ đầu tiên cô nên đi đến thư viện

Bạn đang đọc truyện [:Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:] [:Một Đi Không Trở Lại:] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27

Erzanitan đang ngủ yên tọa trên giường. Bà thật sự rất đau đớn, bà không dám nghĩ đến tác dụng ngược lại của chiêu thức này. Hay chính bản thân bà không đủ khả năng để điều khiển Ken. Bỗng nhiên cánh cửa chợt mở, bà đã bật chế độ không làm phiền

- Là ai

Rin đứng hình nép vào bên trong. Zen chậm chậm đi về phía nữ hậu

- Zen!!

- Tại sao nàng lại không nói cho ta biết tình hình của nàng hả

- Chẳng còn phải lo cho sức khỏe của bản thân. Không cần phải quan tâm đến ta

- Nàng nói vậy ta nghe không lọt tai chút nào. Nào, theo ta ta dẫn đi dạo

Hai người rảo bước trên lối mòn bên cạnh vườn hoa. Rồi họ đi vào bên trong nhìn và ngắm từng bông hoa một

- Zen à!! Chẳng nhớ tên của nó không??

Zen chợt đứng hình nhìn Erzanitan đang ngắt một bông hoa

- Ta xin lỗi nhưng..

- Nó là King Garden. Chẳng nhớ chứ!!

Zen chợt ho khan, định dắt Erzanitan đi dạo mà chính ông lại thổ huyết thế này

- Ta xin lỗi

- Chẳng không có lỗi. Ta có thể chết, nhưng chẳng thì không. Cả Vampire World luôn chờ đợi chàng

- Không có nàng thì làm sao ta có thể...

- Chẳng đừng nói gì hết- Bà nhanh tay che miệng ông lại

Bỗng nhiên có tiếng động ở đâu đó

- Ail?- Phụt!! Bà lại tiếp tục thổ huyết- Mau ra mặt

Rin không chần chừ đứng thẳng dậy nhìn về hướng hai người. Ánh mắt không hề có sự khoanh nhượng trong đó

- Rin Weasly!!

Zen bàng hoàng nhìn Rin rồi dùng mắt bên phía ngực trái. Ông nhất định sẽ làm được

- Tôi biết rõ tình hình của ngài thưa nữ hậu

Bà giật phần mình nhìn Zen, nhưng ông lại chẳng mảy may để ý đến bà. Điều này khiến Erzanitan rất phiền lòng. Còn Zen chỉ khẩn khẩn nhìn nơi ngực trái của Rin mà thôi

- Ngài cứ như vậy sẽ mau chóng bị phát hiện thôi thưa đức vua

Zen thoáng giật mình lấy lại vẻ phong độ

- Người đang nói gì vậy?? Ta không hiểu

- Người mạn phép đến đây gặp ta có chuyện gì

Ken chợt xuất hiện sau lưng Rin

- Cô ấy là hầu gái của con, con đến thì cô ấy cũng đến

- Ken!? Con đến đây làm gì??

Rin lùi bước ra sau. Cô đã muốn tránh mặt anh

- Con chỉ muốn hỏi thăm sức khỏe của mẹ

- Mẹ khỏe

Nhưng Ken không đề ý đến lời nói đó. Anh quay sang Zen mà hỏi

- Con thật buồn vì cha không đề tâm đến mẹ, mẹ bị như vậy mà cha không hề biết sao!?

- Ta biết nhưng ta làm gì được, chính cơ thể ta cũng không tốt

- Cha của ngày trước không như vậy

- Cha con từ trước đến giờ vẫn vậy. Tại mẹ thôi. Mẹ ngoan cô giấu không cho cha con biết

- Con biết cha sẽ không bị lừa bởi chiêu thức còn con này của mẹ đâu. Đúng không thưa đức vua

Nói rồi anh cùng Rin rời đi. Bước ra khỏi cung điện nữ hậu, Rin chợt đứng lại vẫy tay Ken và chạy đi đến cái nơi mà cô đã ngồi. Chợt nhiên tay bị ai đó nắm lại giật mạnh để người Rin xoay lại đối diện mình. Bây giờ anh mới nhận ra mắt cô ấy đã ngấn lệ

- Tại sao?? Tại sao lại khóc- Anh quát lớn

Anh làm như vậy khiến cô càng sợ hãi hơn ngồi xuống mà khóc lớn thành tiếng. Sau đó chạy đến rìa mỏm núi mà ngồi. Anh bước đến đứng ở đằng sau

- Cứ mắng đi, cứ nói những gì anh nghĩ. Rằng em sai, rằng em gian lận, chính em đã hạ nhục các thần dân Vampire của anh... sao lại im lặng, nói gì đi chứ

Bỗng nhiên bờ vai cô nặng trĩu, anh quỳ xuống đằng sau lưng Rin. Vén tóc cô ra nhìn dấu huyết hôn. Như có tật giật mình, Rin vội lấy tay che lại

- Đứng!!

- Hãy để anh âu yếm nó

Nước mắt lạnh rơi trên bờ má, dù biết anh không hề yêu mình, dù vậy thì làm sao cô có thể lừa dối anh được. Nhưng lí trí không thể chiến thắng bản thân, cô nắm lấy mu bàn tay anh hôn nhẹ lên nó

- Ta về không

Cô lắc đầu nguây nguây

- Nữ hậu đang gặp nguy hiểm. Mẹ anh đang gặp nguy hiểm

- Sao em biết

- Lúc trước nữ hậu đã điều khiển anh. Vì chính bà ấy không thể sử dụng nó nên đã đặc cược cả bản thân... nếu để thêm một thời gian em sợ sẽ...

- Im lặng nào- Mặt anh tối sầm, Rin thoáng giật mình- Anh hiểu mà. Ta về thôi

Nhưng Rin vẫn ngoan cố ngồi lì đó không đi

- Bây giờ em muốn tự đi hay anh vác về

Rin vội đứng dậy chạy về phía anh đang đi. Anh nắm tay cô dắt về như một đôi tình nhân thực thụ

Hôm nay, khi vừa tỉnh giấc, vệ sinh cá nhân xong xuôi Ken đi xuống nhà. Thức ăn đã bày sẵn và cô gái đang cầm cúi đọc sách. Anh kéo ghế ngồi vào bàn nhưng cũng không thể lay động con người đang chăm chú kia

Keng keng!!

Anh gõ bát nhưng Rin vẫn không buồn quan tâm đến. Anh rút quyển sách ra khỏi tay cô

- Em làm gì vậy?? Đã nấu xong xuôi đồ ăn thì mau mau chén nào

Rin vội lấy lại quyển sách che mặt mình lại

- Lần đầu tiên em nấu cho anh ăn...

- Không!! Hôm sinh nhật...

- Hôm ấy không trọn vẹn... ta ăn thôi

Suốt buổi ăn chẳng ai nói tiếng nào, Rin thì liên tục cho thức ăn vào bát của Ken. Anh cười rồi cũng làm điều ngược

- Ta đi nào

Hôm nay, tất cả 10 thành viên sẽ đến học viện để xem xét các thể lệ cuộc thi

Sau khi ra về, bất cứ ai cũng mang gương mặt sầu não

- Em không tự tin chút nào!?

- Điều này là do em tự chuốc lấy mà- Ken dựa người vào cột

- Anh đang nói gì vậy!?- Anh chỉ đùa nhưng không ngờ cô lại giận- Em đã nói là không phải do em bỏ tên mình vào đó để đăng kí. Ngay cả anh cũng không tin em

- Không anh chỉ...

- Để em một mình

Rin bỏ đi một mạch không ngoái lại nhìn sắc mặt ai đó đang đờ ra. Anh không nghĩ cô sẽ kích động như vậy

...

- Ta hoàn toàn không thể sử dụng sức mạnh ngay tại đây. Ngay trên thân thể này- Zen nói chuyện với Maya

- Ý ngài là...

- Người không cần phải bận tâm. Hãy nhớ trong trận đấu chính người phải là đối thủ với Rin. Ta muốn thấy nó lần nữa

Maya nhận lệnh ra bên ngoài. Erzanitan thật không dám tin vào mắt mình, đây hoàn toàn không phải là Zen mà bà từng biết. Chỉ 500 năm mà ông ấy lại thay đổi như vậy. Bà không tin. Một bàn tay đặt lên đôi vai gầy guộc của bà bóp nhẹ làm bà giật mình

- Kín!!

- Sức khỏe mẹ dạo này không tốt, mau về đi. Con thấy cha đang có tiến triển tốt

Thấy con quan tâm mình như vậy bà cũng không đổi chấp làm gì. Bà gật đầu vui vẻ theo bước Kín đi về phòng. Nó quay lại cười với cha mình

- Giỏi lắm con trai

Trong thư viện dư âm chỉ còn lại một bóng hình. Trong không gian tĩnh lặng chỉ nghe tiếng sách lật đi lật lại nghe xột xoạc. Không biết trong bao nhiêu thời gian, Rin đã đọc hơn 10 quyển sách dày cộm

- Thấy rồi. Nhưng... ăn uống điều độ?? Không thể tin được...- Ánh mắt cô sáng lên- Cái này mình có thể làm được

Cốc cốc cốc. Tiếng gõ bàn nhịp nhàng theo từng nốt nhạc. Rin liếc xéo anh một cái rồi mang sách trở lại chỗ cũ, Tiếp tục sau đó lấy thêm vài quyển sách mà đọc. Trên cái thế giới này có biết bao nhiêu thứ mà cô chưa biết. Bước khỏi tám ván, cô bị anh ghi người vào kệ sách

- A!!

- Anh xin lỗi

Cô muốn chạy đi nhưng không thoát khỏi vòng tay anh. Cô vẫn không lên tiếng, có lẽ đây là một điểm mạnh của Rin. Điều này có thể khiến đối phương rất dễ nổi nóng. Đúng ý rồi, cô đang muốn chọc anh nổi giận đây

- Anh xin lỗi. Anh không nên nói như vậy lúc đó- Rin làm bộ mặt không quan tâm quay sang hướng khác- Em đang nhìn đi đâu đấy?? Anh đang nói mà

Cái thái độ thờ ơ của cô làm anh tức giận. Xoay chiếc ghế đó đối diện mình, anh dọa

- Đừng để anh phải dùng biện pháp mạnh. Nếu không muốn thì đừng làm anh nổi nóng

Rin trừng mắt nhìn Ken ngồi bệch xuống để trốn thoát nhưng anh đã nhanh hơn. Anh nhanh chóng khóa môi cô lại để khỏi phải nghe những lời quở trách nữa. Sức anh quá mạnh, cô không thể cự lại. Đành đón lấy bằng một nụ hôn kiểu pháp

- Em hôn tẹt đấy

Lại nói như thế, khác nào lại muốn chọc giận cô nữa chứ. Cô hậm hực ngồi lên bàn và đọc sách. Anh lon ton chạy lại ngồi ngay bên cạnh. Đương nhiên trong thư viện chỉ còn mỗi hai người

- Lại giận?? Em nhạy cảm như vậy à

- Đừng hòng có lần sau, anh chắc chắn không thể chạm vào môi em một lần nào nữa- Giọng nói lộ rõ rằng thái độ quẫn trách

- Bỏ quyển sách xuống, em trẻ con quá rồi. Nếu như vậy có ai mà chịu nổi cái tính đó của em chứ. Không ai dám lấy em đâu

- Vậy sao?? Vậy thì cứ sống vậy đi. Dù gì bây giờ em cũng đang là một Vampire mà. Muốn già đi cũng khó đó

- Em không nghĩ đến một ngày em sẽ lấy anh à

Nụ cười vụt tắt, điều này làm sao mà có thể xảy ra. Cô yêu anh và có thể dám chắc một điều ngược lại với ý nghĩ hiện tại. Anh không yêu cô nhiều như cô nghĩ. Nghĩ lại thật hối hận, nếu lúc đó anh không đến để cứu cô thì có lẽ bây giờ bản thân cô sẽ không bị rơi vào cái hoàn cảnh éo le này rồi. Không gian im lặng bao trùm, hai người nhìn nhau một hồi. Rin bắt đầu ghé sát người Ken. Hai sống mũi chạm nhau, Rin cười hạnh phúc chạm trán mình vào trán Ken rồi rảo riết ôm lấy anh mà hôn đắm đuối. Một nụ hôn hết sức bình thường nhưng lại mang sự lãng mạn thiết tha. Hai người ôm lấy nhau dưới ánh trăng duy nhất chiếu vào thư viện thông qua cửa sổ

Không biết cô sẽ được tận hưởng đến bao giờ, cái khoảng khắc mà anh và cô ở bên nhau. Sau này nếu cô gái ấy quay trở lại, liệu anh có bỏ mình và theo cô ta không. Thật chẳng dám tưởng tượng đến. Chỉ nổi thêm đau lòng mà thôi

- Cuộc sống chúng ta cứ sống như thế này mãi. Em cũng sẽ rất hạnh phúc

- Sau này nếu cơ hội đến, anh sẽ cho em ra mắt với mọi người

- Không... à... anh biết đó...

- Sao nào??

- Không có gì. Nhìn đi. Hôm nay không trăng. Nhưng trời vẫn được soi sáng bởi các vì sao

- Vì không có trăng nên anh mới dám bắt em ngồi trên này với anh mà ngắm trời

Bạn đang đọc truyện [:*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [:*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Húp!! Cô đã phải chạy hơn 3h đồng hồ nhưng bọn chúng vẫn không buông tha. Chúng cứ như con quái vật đói khát lâu năm, lưỡi thè dài qua cằm, hai mắt trợn ngược lên như kẻ nghiện thuốc phiện. Trên tay chúng có dấu ấn của ngực Bazalas và chiếc còng giam ản sức mạnh cũng bị vỡ ra. Tiếng cười chói tai của chúng vang lên trong màn đêm làm lay động lá cành. Chân Rin như rụng rời, hai tay ê ẩm nên tốc độ di chuyển bị tụt dốc đáng kể. Một tên phóng dao về phía trước đâm xuyên bụng cô làm cô ngã khụy xuống dưới nền đất. Thừa thế chúng tấn công, cứ nghĩ đây khoảnh khắc cuối cùng trong đời. Bọn chúng bỏ đến như thú hoang nhưng ai đó đã kịp ngăn cản chúng

- Zales!!

Giọng nói cô yếu ớt của cô vang lên. Cô không rõ loại chiêu thức ông dùng là gì

- Đứng lên được chứ?? Ổn không

- Sao ông lại đến đây?? Để mọi người biết được thì...

Ông liền đảo mắt nhìn xung quanh. May mắn là không có ai cả. Ông nhanh tay trùm áo lại lên đầu

- Nói chuyện ở đâu không tiện. Chúng ta về kí túc xá

Ông diu cô phóng đi nhanh lẹ. Vào được bên trong, ngồi trên chiếc giường, cô ngã người xuống thà lẳng. Sức cô đã kiệt, đến đứng còn không nổi

- Chị!! Ngài Zales!! Sao lại ra nông nỗi này. Ngài Zales à, còn sao ngaig lại ra ngoài, với tình hình hiện tại để các Vampire thấy được rất là nguy hiểm biết không!?

Suốt ngày vẫn vậy, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, Frizen vẫn là người lên tiếng hỏi han lo lắng cho tất cả

- Bình tĩnh nào Frizen!! Ta không sao, mau lấy nước cho Rin

Frizen thấy được tình hình nghiêm trọng liền chạy đi ngay. Ông ngồi xuống bên cạnh Rin

- Cô ổn chứ!!

- Tôi không sao, có lẽ nghỉ ngơi một chút là hết

Phụt!! Cô lại tiếp tục thổ huyết. Không hiểu sao Zales nhìn mà thấy xót xa quá. Frizen mang nước đến ông liền đỡ Rin dậy cho cô uống chút nước

- Cảm ơn- Đến nói còn không ra hơi- Tôi muốn vào nhà vệ sinh

Hai chân cô bước đi loạn choạ, khó khăn lắm mới vào được bên trong

- Lại phiền người rồi Frizen

Zales chỉ tay vào cái ga giường dính máu

- Không thành vấn đề

Cạch!! Cánh cửa được mở ra một cách bất ngờ. Cũng chính vì vậy, Frizen không thể cảm nhận được có ai đang đến

- Người là ai??

Zales bỗng đứng bất động nhìn Ken, ánh mắt khẽ lay toát lên nỗi nhưng nhớ vô bờ. Đến khi anh gần chạm tay vào mình ông mới định thần và nhảy ra cửa sổ

- Người... Ông ta là ai??

- Tôi... là người thân của tôi

- Đừng nói bừa, một linh thể như người thì làm gì mà có người thân

Frizen cứng họng không biết nói thêm gì cứ ấp a ấp úng. Thấy Frizen như thế, Rin từ trong nhà vệ sinh bước ra rồi đi về phía anh. Cô cố gắng giữ thăng bằng để đôi chân không bước lệt nhịch. Cô đã lau đi vết nhem nhuot trên người, xịt một chút mùi hương để khử mùi máu. Vì mũi anh rất thính, chỉ cần cô đổ máu, chắc chắn chỉ trong vài phút sau anh sẽ xuất hiện. Điều này làm cô cảm thấy rất hạnh phúc

- Ken!! Sao anh lại đến đây

Rin cố nén lại hơi thở và điều hòa nó

- Hẳn ta là ai?? Người mới ra khỏi đây

- Ồ...- Cô quay người nhìn Frizen, cô ấy cung đang toát cả mồ hôi- Là người quen của em. Ông ấy sống trong thành phố

- Cái gì!? Em... đã đến thành phố à

- Anh đã dắt em đi, anh không nhớ sao

- Lúc đó anh lúc nào cũng đi kèm với em, chẳng nhẽ em làm gì anh không biết hay sao...

- Em...

Cô ngã xuống sàn cái rụp làm Ken lạnh người

- Chủ nhân

- Rin!! Có chuyện gì

Cổ Frizen nghẹn lại không thể nói chuyện được, không thể đợi thêm câu trả lời, anh bỗng cô về cung điện. Biết Ken đã rời đi, Zales mới trở lại

- Rin sao rồi!?

- Nhị hoàng tử đã bông cô ấy đi, có lẽ sẽ không sao

Zales nhìn lên con dao bạc trên bàn mà chính tay ông đã rút ra khỏi bụng Rin

Đặt cô lên giường, lúc này cô đã tỉnh. Anh quỳ xuống trước mặt cô

- Rin!! Em sao vậy??- Khuôn mặt lộ rõ sự lo lắng- Nói anh nghe đi nào

- Chỉ là triệu chứng sốt nhẹ ở người mà thôi anh đừng lo

- Anh không tin. Đừng dối anh mà

- Không sao anh mau xuống nhà đi

- Không!! Anh sẽ ở đây. Em nói đi có chuyện gì xảy ra với em

- Em muốn đi vệ sinh- Cô lấy hết sức lực để hét lên- Em xin lỗi

Anh lặng người, có lẽ cô thật sự không muốn cho anh biết

- Xong thì xuống dưới nhé

Nhẹ nhàng khép cửa lại, Ken lấy những thực phẩm bổ dưỡng tươi ngon để chế biến. Đây toàn là những thứ giành cho con người. Anh vắt và lau mồ hôi khi đã hoàn thành. Dù không mabg tạp về nhưng người anh vẫn không mấy chút tàn dư của cuộc nấu ăn. Sau đó anh đợi cả tiếng đồng hồ nhưng vẫn chẳng thấy cô đâu cả. Anh lo lắng bước lên lầu gõ cửa

- Rin!!

Roẹt!! Một phiến băng nhỏ lườn qua khe cửa mém tí đã cắm vào mắt làm anh giật mình không đỡ được

- Chuyện gì đây...

Ken cố đẩy cửa thật mạnh nhưng vô dụng. Anh bèn tăng nhiệt độ cánh cửa, băng tan ra thế là mở được. Mới vừa chạm chân vào phòng, mùi máu của cô sộc vào mũi làm anh như con dơi đối khó chịu lác lư đầu. Nhưng anh biết bây giờ không phải lúc. Định chạy ngay vào nhà vệ sinh nhưng lại quay đầu với lấy chiếc áo choàng vương vãi trên giường chạy vào. Cánh cửa bên trong cũng như vậy, phải tăng nhiệt độ mới vào được bên trong

- Rin!!- Anh bước vào thì thấy cô bê bết nằm trên vũng máu- Rin!! Em sao vậy- Anh choàng áo vào người rồi vỗ mặt của cô- Rin à em mở mắt ra nhìn anh đi

Anh dừng lại nhìn những vết thương trên người cô. Nó đang lành lại nhưng với tốc độ rất chậm. Những sợi tơ da thịt của cô đang tết lại, anh nhìn mà thấy xót lòng. Anh không dám lau người cô mạnh tay, vì như vậy sẽ làm động đến vết thương. Ừc!! Máu lại tiếp tục chảy khỏi khóe môi. Anh đã kìm không nổi nữa rồi, anh đặt môi mình lên đó len lõi liếm từng chút máu nằm trong khoang miệng

...

- Đây là những tù nhân ở ngục Bazalas- May bỏ cánh tay chúng xuống- Sao chúng thoát ra được

- Tên này là người soi!? Có vẻ như vũ khí của hắn đã bị hắn văng đi- Jays biện luận

Tất cả những người trong thất lực đều ở đây ngoại trừ Rin và Ken. Có cả Roxy, Fance và cận vệ của nữ hậu (quên tên ọi□□□)

- Bọn chúng chưa chết. Ta nên đưa chúng về Bazalas- Fance nói

- Nhưng ai... ai đã thả bọn chúng?? Sự canh bị của chúng ta rất chắc chắn

Họ nhìn nhau cùng với một thắc mắc

- Ta dám chắc có một người là nội gián, hắn đã thả những người này ra ngoài... theo một cách nào đó. Và cũng có thể kết luận, chức tước của hắn ở trong cung điện không hề nhỏ

Ai cũng gật đầu tán thành. Vì ở Bazalas, ngoài những người thuộc hoàng tộc thì không ai có thể ra vào nơi đó. Roxy thì không để tâm, cô quệt vệt máu nằm tách biệt bọn tội phạm lên người rồi giặt phần mình

- Rin!! Đây là máu của Rin. Nhị hoàng tử à

Roxy đang nắm áo anh, rất chắc. Nhưng đây không phải là sự thất lễ mà là sự lo lắng

- Ta hiểu. Ngươi đừng nên kích động mạnh

- Tại sao?? Tại sao Rin lại trở thành mục tiêu của chúng- Jesika lên tiếng hỏi

- Chuyện này ta không thể đoán trước được gì. Hãy mang chúng đến Bazalas để tiếp tục giam cầm. Có lần một dám chắc sẽ có lần hai- Ken phán. Tất cả mọi người giải tán. Những tên lính kéo tay chúng mang đi

Bỗng một tên vùng dậy hét

- Á há há các ngươi sắp toi rồi, sắp toi rồi. Chúa tể của ta đã trời dậy, chúa tể Zon đã thức giấc. Hahaha chính ngài đã thả chúng ta ra. Một lòng trung thành với ngài

Hắn vừa đi vừa hét giống hệt một tên điên. Nhưng tên khác cũng theo đó reo hò như đang chơi lễ hội

Đúng như anh dự đoán, Roxy vẫn ở lì đó

- Theo ta

Khuôn mặt Roxy lộ rõ sự biết ơn. Cô đi theo Ken đến cung điện. Nhìn thấy Rin nằm trên giường mà đau lòng, máu đã ngừng chảy, miệng những vết thương cũng đã khép lại. Chỉ còn bên trong, nội tạng vẫn chưa được sắp ghép lại hoàn chỉnh

- Ta nghĩ ngươi không nên ở đây lâu, rất còn nhiều việc đợi ngươi ngoài kia

- Tôi giao Rin cho ngài, mong ngài hãy chăm sóc cậu ấy

Ken khẽ gật đầu. Roxy ngoảnh đầu đi ra ngoài

- Hớ!!

Rin giật mình mở mắt khi cánh cửa vừa khép lại. Cô bắt đầu thở dốc

- Rin!! Bình tĩnh nào, Rin!!

- Không!! Bọn chúng muốn giết em Ken

Cô ôm anh vào lòng, cũng vì vậy mà cảm thấy lòng an toàn hơn. Đây không phải là lợi dụng, thật sự cô đang rất cần một người bên cạnh để bảo vệ mình

- Bình tĩnh, bình tĩnh

Anh vuốt đầu cô rồi nhẹ nhàng để cô đối diện mình

- Em không biết... em không biết

- Anh vẫn chưa hỏi về chuyện gì Rin. Hãy cố gắng giữ cho lòng mình thật bình tĩnh nào. Hãy mạnh mẽ lên

Cuối cùng mặt cô cũng trở lại bình thường ngã người xuống thờ nhẹ. Anh đi xuống dưới hâm lại thức ăn rồi lên dắt cô xuống để ăn. Tinh thần thật tùy tiện, phải khiến cô ăn thật nhiều

- Chỉ vài ngày nữa là chúng ta thi đấu rồi, em nên ăn nhiều vào

- Em không bỏ tên mình vào đó, em không có

- Đừng kích động, anh không trách gì em đâu

Có lẽ vì còn shock nên đến câu để nói cũng không sắp xếp được. Cô ôm đầu gục xuống dưới bàn. Thờ từng nhịp mạnh dần

- Em xin lỗi

Anh bỏ ghế đi qua ngồi ngay bên cạnh nhẹ nhàng gấp từng chút thức ăn cho Rin. Cô nhận lấy và cho vào miệng

- Đừng nghĩ ngợi nhiều về việc đó. Hãy tự mình lo cho sức khỏe

- Anh có tin nếu...

Rin ngáp ngừng không dám nói tiếp

- Nếu... em nói tiếp đi

- Không, em không muốn nói gì cả

Vì cô đang mệt nên cũng không nên hỏi nhiều làm gì. Việc này rất nghiêm trọng, có lẽ nên đợi tinh thần của cô khá hơn rồi mới tiếp tục tra cứu

Sau vài ngày, tinh thần cô cũng đã khá hơn, hay ra sau vườn ngồi ngắm gió trời. Như thường lệ anh sẽ mang cho cô một ít thức ăn. Nhưng hôm nay lại chẳng thấy bóng dáng cô đâu cả

...

Rin đang ngồi trên giường cùng đàm thoại với Zales. Ông kéo ghế ngồi trước mặt cô

- Sự việc hôm đó là như thế nào

- Trước tiên ông hãy trả lời câu hỏi của tôi trước. Ông đã từng nói ông không thể sử dụng pháp thuật ở cơ thể này...

- Nhờ vậy ta mới cứu được người đấy. Trong thời gian này không lẽ ta phải sống một cách vô dụng như vậy sao??

- Tôi vẫn chưa hề biết thân phận thật sự của ông, nhưng những gì ông làm khiến tôi rất tò mò. Ông rất mạnh. Tôi dám chắc

- Cô có một sức mạnh tiềm ẩn, thứ pháp thuật mà cô đang sử dụng không phải là sức mạnh thật sự. Sau này nó sẽ bộc phát. Ta có cảm giác ta và cô có một thứ gì đó liên kết với nhau

- Tôi cũng cảm nhận được điều đó từ Zen

Hai người im lặng nhìn nhau, điều này khiến Zales lấy làm lạ. Ông cau mày suy nghĩ. Nhưng Rin liền cắt đi mạch suy nghĩ đó

- Hôm đó, Ken phải đi họp ở đâu đó. Tôi chỉ có một mình, rất cô đơn nên đã ra ngoài đi dạo. Không may bị lạc vào rừng cấm. Tôi nghe bọn chúng nói chuyện- Mồ hôi bắt đầu đổ trên trán- Tôi thấy rõ dấu ấn

- Bọn chúng nói gì- Dù biết hiện tại tinh thần cô không ổn định nhưng ông tin sẽ không có cơ hội nào tốt hơn bây giờ

- Ta phải bắt cô ta, Rin Weasly. Chúa tể đã giao nhiệm vụ đầu tiên khi ta ra khỏi nơi này. Cô lên nào, phải làm ngài hạnh diện. Móc tim và hiến tặng như món quà gặp mặt

- Thật tàn nhẫn

Cánh cửa lại bất chợt mở ra. Zales đã đi đâu mất. Ken tức giận bước vào

- Sao em đi lại chẳng nói cho anh câu nào. Lại đến đây, để làm gì

- Người bạn của em đã thấy bọn người đã tấn công em... em muốn xác nhận một điều gì đó

- Chị à chị bình tĩnh nào. Bớt nói đi

Khuôn mặt Rin trắng bệch không còn tí máu. Có lẽ vẫn còn shock về chuyện đó

- Theo anh về cung điện nào. Anh xin lỗi

Bạn đang đọc truyện [*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu*] [*Một Đi Không Trở Lại*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Vút!! Một bức thư lọt thẳng vào tay Rin thông qua khe cửa. Đọc xong nội dung bức thư, cô gấp rút chạy xuống nhà nơi Ken đang đọc báo, đưa nó cho anh xem

- Anh xem, chuyện này là sao??

Ken lướt nhanh qua nó rồi ngẩng lên nhìn cô. Đó là bức thư mời, hội đồng pháp thuật muốn triệu tập cô đến đó vì cô có liên quan đến mọi chuyện. Nhìn rõ ràng cô đang rất lo lắng. Anh đưa tay bóp vai cô trấn an

- Đừng sợ, anh đi với em

Nếu như vậy không khéo mối quan hệ của hai người sẽ bị lộ mất

- Không!!- Cô giật mình- Em tự mình đi được

Ken giật mình vì sự thay đổi trạng thái bất ngờ của Rin. Thật sự cô đang sợ điều gì đó

- Đúng thật, hôm đó anh có việc của riêng mình rồi

Anh cảm thấy thật sự tức giận, những chuyện này đều do mẹ anh sắp xếp. Mẹ anh thật sự muốn tách hai người ra mà. Thấy anh như vậy cô cũng không nổi, vốn dĩ mối quan hệ của hai người không được chấp nhận. Giữa một thân dân nhỏ và hoàng tử của Vampire World

- Em sẽ không sao... anh đừng lo lắng mà. Anh cứ lo việc của mình

Anh nhẹ nhàng xoa đầu Rin âu yếm ôm cô vào người

- Anh thành thật xin lỗi em

- Anh không có lỗi- Mắt rướm lệ

Đêm đầu tiên, hai người ngủ chung với nhau

Rin đang đọc sách trên bìa giường. Cô đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, chỉ cần đợi Roxy đến và đi thôi. Cánh cửa mở ra, cô cười

- Roxy

- Ta đi thôi

Hai người cười ngượng đến hội đồng. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu cô đặt chân vào nơi này. Cánh cổng lớn được mở ra, Rin nắm thật chặt tay Roxy đi vào bên trong

Cóc!! Hội trường gõ búa. Rin phải bước lên trên để lấy lời khai. Bỗng chốc thế giới chỉ còn mình cô, thật cô đơn

- Chúng tôi có nghe nói chuyện của những tên ngục Bazalas có liên quan đến cô

Ông ấy đang nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường. Đã vậy thì ngại gì mà nói thẳng

- Tôi là mục tiêu chính của bọn chúng

- Bọn chúng muốn gì ở cô

- Quả tim

Cả hội trường như chết lặng, quả tim cô có gì đặc biệt mà khiến bọn chúng thèm khát như vậy. Có lẽ chỉ có hán mới biết

- Cô đã thấy những gì??

- Dấu ấn của những tên ngục Bazalas

- Và...

- Trong chúng có một tên là người sói

- Sao cô lại biết

- Hán phóng dao bạc về phía tôi và khiến tôi bị thương. Vết thương mất một thời gian lâu mới lành lại

- Ai đã cứu cô

- Một người bạn

- Có thể cho chúng tôi gặp người ấy

Rin ngập ngừng, điều này là bất khả thi, Zales vốn dĩ không thể xuất hiện nơi đông người

- Lâu nay tôi không liên lạc với cậu ấy. Cậu ấy bị thương rất nặng

- Một mình cậu ta đã hạ hết bọn chúng

- Tôi không dám chắc, lúc đó tôi đã hoàn toàn bất tỉnh và khi tỉnh dậy thì lại...- Nhìn qua Ken- Không thấy cậu ấy đâu nữa- Chỉ có mình anh biết rằng cô đang nói gì- Tôi còn nghe bọn chúng nói... chúa tể đã trở lại. Chúa tể Zon

Hội trưởng tức giận đập bàn

- Không được nói bừa

- Chính ông bảo tôi nói những gì mình biết. Thưa hội trưởng- Cô cương quyết nói, bất bình với hành động của ông

Cuộc họp thế là kết thúc trong cơn tức giận của hội trưởng. Ken cùng Rin về cung điện

- Thật không thể chấp nhận, rõ ràng... là ông ấy muốn buộc tội em

Im lặng...

- Anh nói đi, sẽ như thế nào nếu em bị bắt vào Bazalas

- Sao em lại nghĩ

Rin liền lánh tránh câu hỏi đó nằm xuống giường

- Ta nên chuẩn bị cho cuộc thi. Vài ngày nữa là đến rồi

Anh cũng hơi bất ngờ khi bị lơ đi, sao cô lại nói như vậy?? Chắc có điều gì đó

- Em chưa ăn uống gì. Sao lại nằm lăn ra thế kia. Béo đấy

- Vậy nếu em béo lên và xấu xí hơn nữa, anh có còn...

- Em đẹp nhất trong mắt anh

Cô cười nằm xuống ngủ. Anh thì xuống dưới để nấu ăn. Câu nói ấy cứ in mãi trong đầu "Em đẹp nhất trong mắt anh". Nhưng đến khi cô gái ấy quay trở lại thì sao

Hú!!~~~ Tiếng reo hò vang lên khắp nơi. Họ nhìn lên màn hình lớn, nó sẽ là thứ để mọi người theo dõi cuộc chiến. Tất cả 10 người đều đang ở trong khán đài. Roxy và Rin ngồi cạnh nhau. Hai người không dám xa nhau. Vì Rin sợ những ánh mắt soi mói, những câu nói độc địa. Suốt thời gian ở bên trong, Rin không hề ngẩng mặt lên nhìn ai. Ken lo lắng nhưng cũng bằng thừa. Một bầu trời mô phỏng được dựng lên, tất cả mọi người đều có mặt ở đó. Mỗi người bước vào một cánh cổng cho riêng mình. Bước đầu tiên là bài kiểm tra IQ. Họ phải giải nó để thoát ra một cách nhanh nhất. Khi 9 người đi khỏi, người còn lại sẽ bị loại

Bạn đang đọc truyện [:*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [:*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Vô số những kí tự phức tạp hiện lên màn hình. Họ phải giải cái này sao?? Nhìn chúng, Rin phải khâm phục rằng người ra đề cuộc thi rất thông minh

- Đến khi tôi tiếng pháo vang lên, cuộc thi sẽ bắt đầu

Bùm!! Tiếng pháo nổ, một bàn phím ảo xuất hiện

- "Hãy nhập mật khẩu để mở cánh cửa"

Nó không dễ nhưng cũng không đến nỗi khó để Rin ở đây một hồi lâu. Cô là người đầu tiên vượt qua vòng thi này

- Đúng là không thể xem thường cô ta được

Rin đẩy mạnh cánh cửa, bát ngát một khu rừng khá lớn, không có thành phố hay bãi đất hẻm nào cả. Toàn bộ toàn dây cỏ, nó được bao phủ một màu đen xì. Đằng sau, Jesi đã đến, Rin nhảy xuống dưới vực dùng phong lực để mình tiếp đất một cách an toàn. Cô chạy sâu vào bên trong. Bây giờ thứ họ cần tìm tiếp theo là chìa khóa để mở thứ gì đó. Đứng trước mỏm đá lớn, cô có thể thấy được có gì đó lóe sáng trên kia. Đó là chìa khóa?? Nhưng nó cao tít trên đỉnh núi, nếu dùng phong lực lên đó thì rất khả quan vì gió ở đó rất mạnh, không chừng cô sẽ ngã khỏi làm gió khi mới bước lên vừa được

10s. Chiếc chìa khóa được móc vào một cái cây non trên mỏm, gió có lon cở nào cũng không rơi, chỉ vó thể nắm và đứt. Rin nắm lấy một khúc gỗ kích cỡ trung bình nhắm và kèm theo lực gió phóng tới. Thật quá dễ dàng, cô ngắm khá giỏi, chỉ cần không có vật cản...

Roẹt!! Một chú dơi khổng lồ đã ngoạm lấy nó bóp nát như một cây gỗ bị mục. Sau đó nó phun một chất dịch màu tím đen. Rin né được, nó trúng vào mỏm đá, toàn bộ đá cả trên đó đều sủi bọt rồi biến mất như phản ứng của axit với da người. Thật khủng khiếp. Rồi tiếp tục, nó lao đến với tốc độ kinh hoàng. Nhanh hơn cả Vampire. Rin nhanh chóng tạo kết giới để đỡ lại tốc độ nó nhưng không, khi da nó vừa chạm đến, kết giới đã vỡ và cô văng đi xa tám thước. Không phải văng vào vách đá cũng không phải văng vào bụi cỏ, hai eo cô bị nanh vuốt bấu chặt, thật may vì không ghim vào tim nếu không cô chết chắc. Liếc mắt nhìn lên sinh vật đó là gì, thì ra là một con Lipionase. Tại sao nó lại ở đây. Dần dần cô thấy cơ thể mình bắt đầu bị tê liệt, nanh nó có độc

- Á!!

Nó cắn mạnh hơn cứ như đang muốn biến Rin trở thành con mồi vậy. Nhấn mạnh tay vào một bên mỏm nó rồi hóa băng, lạnh quá nó bèn nhả cô xuống đất. Thừa cơ Rin chạy đu thật nhanh nhưng lại bị dơi tấn công thế là nhảy bổ xuống dưới sườn núi. Toàn bộ khán giả bên ngoài này thật sự sửng sò, tự hỏi ban tổ chức tại sao lại có Lipionase ở đây

- Đây là một vật phẩm con lai bị lỗi. Mọi người yên tâm, nọc độc của nó không đến nỗi có thể giết chết một Vampire như chúng ta

Quay lại bài thi của Rin

- Thật bất công

Cô rửa thẳm. Cứ mãi tránh như thế này thì không được, phải làm thứ gì đó. Lipion chạy quá nhanh, cô không thể đuổi kịp. Động tác của nó rất nhanh nhẹn, cô căn bản không thể sánh bằng. Mặc dù bây giờ cơ thể đang tiến hóa một cách hoàn chỉnh nhưng vẫn chưa hoàn toàn, Con dơi đó lại tiếp tục phóng nọc, bị Lipion đánh lạt hướng, Rin không may bị nó phun vào tay. Ngay cả chiếc áo choàng bên ngoài cũng bị ăn mòn, lớp da của cô không biết có thể liền lại hay không. Rin bắt đầu trở mình tấn công, phun băng về Lipion để chặn bước đi của nó. Thật may vì cô đã làm được về phía của con dơi, cô tét những thảo dược mình tạo ra được phóng lại về phía nó. Nó trúng độc rơi từ độ cao hơn 10m. Trong lúc đó Lipion đã phá được phần băng dưới chân. Nó lao đến ngoạm cánh tay của Rin lại, sức lực của nó đủ để cánh tay này bị tách rời khỏi cơ thể. Truyền lửa vào tay, Rin phát mạnh làm một bên mắt nó bị thương. Nó rú lên khiến cô muốn thủng màn nhĩ. Biết thế, Rin không hề bịt tai mình lại mà tấn công trực diện, tạo một thanh kiếm băng đâm thẳng vào miệng nó. Đó mới là điểm yếu, những vị trí khác trên cơ thể dù có bấm ra cũng tự mình lành lại. Cô đã thành công. Ngập ngừng một hồi, cô đi vào trong rừng tuốt một ít lá cây cho vào miệng nhai rồi cho con dơi ăn nó. Đó là thuốc giải độc. Nó được sống dậy, cúi đầu cảm ơn cô

- Tại sao cô ấy lại làm như vậy- Một trong số những người xem nói

Chú dơi ngoắc đầu phía sau lưng mình rồi nhìn Rin. Nó muốn cô leo lên đó. Tiếp theo nó đưa cô lên đó và lấy chìa khóa. Nhìn nó, cô thờ dài

- Ô khóa ở đâu!?

Mắt hút ở trong rừng, cứ tìm kiếm từ nơi này đến nơi khác. Nhưng tại sao lại không có sinh vật nào tấn công?? Điều này khiến cô lầy lăm lă. Đứng trên lưng chú chim khổng lồ liếc dọc nhìn ngang xem xét tình hình, bỗng nhiên nó trở mình khiến cô rơi xuống đám cỏ. Có vẻ như không phải, đây là một trò xếp hình. Chỉ có một ô trống duy nhất, tức là khi xếp xong tấm hình này, cô mới có thể bước tiếp xuống dưới. Nhảy tót kên cây, cô bắt đầu tình đường đi. Cô di chuyển những ngón tay để nó theo hướng mình chỉ. Không lâu sau tấm hình được hoàn thành. Nhìn nó, cô không phủ nhận, đó là Zen, cùng em trai của mình... là Zon

- Làm quái nào mà lại đưa cái hình ảnh này, lại định hại mình chuyện gì nữa đây

Cho chìa khóa vào trong, một cánh cửa rộng mở. Rin bước xuống dưới với tâm trạng đầy lo âu. Cô cảm nhận được một vật thể sống to lớn đang ở dưới này

Phừ~~ phừ~~

Một con rồng thật lớn, đây là lần đầu tiên cô thấy nó. Cảm nhận có người, nó mở mắt nhìn người chính diện. Được một hồi nó phòng lửa đến. Không gian chật hẹp chẳng có đường lui, Rin tạo kết giới để đỡ đòn. Nó sẽ là nhiệm vụ tiếp theo. Con rồng lắc run người sợi xích liền đứt ra. Nó bay vút đến tấn công Rin. Thừa cơ cô nhảy lên lưng nó, nó phá cái bàn xếp hình bay lên trên không trung

- Ôi công sức của mình

Theo mục tiêu nó bay thẳng đến sân trường (sân đấu cuối cùng), đây là nơi diễn ra vòng thi cuối cùng. Vừa có mặt, nó đã phun lửa tấn công những người khác. Họ thật sự bất ngờ khi cô có thể tìm thấy con rồng đó. Nó là một con rồng cứng đầu, không ai có thể sai khiến được. Nó cứ thế tấn công mọi người một cách điên loạn

- Điều khiển con thú cưng của cô đi Rin Weasly

- Tôi không...

Nó lắc lư dữ dội làm cô không thể bám chắc nổi

- Mau dừng lại, tôi ngã đó

- Người đừng hòng ra lệnh cho ta- Con rồng nói

Vật cười của Jesi tấn công đến, đó là một chú ngựa có cánh. Con rồng của Rin theo đẩy tránh được đòn. 8 người còn lại tấn công lẫn nhau để được phần thắng. Vật cười của Ken là một con kì lân. Anh không đoái hoài gì đến cô cả, đơn giản vì không muốn đối đầu. Để tìm được người chiến thắng, họ phải lấy được chiếc cúp đã được đặt sẵn đó. Nhưng nếu muốn lấy nó phải đánh bại các đối thủ

- Này sao ông lại không bay đến đó

- Nó chẳng có lợi gì cho ta. Đã chọn ta thì ta làm gì cũng phải nghe theo

Con rồng này thật bướng bỉnh, nó thừa sức đánh bật những vật bay khác nhưng lại không đưa cô đến nơi chiếc cúp. Một người lại rơi xuống dưới không thấy bóng dáng. Có lẽ đã bị loại khỏi cuộc thi. Vậy là dù thế nào cô cũng không được rời lưng con rồng này

- Nhận lấy Rin Weasly

Maya bắt đầu phóng băng, toàn những phi lao cỡ lớn, dù không xuyên tim những cũng đủ mất cả ngày để hồi phục. Nhưng mục tiêu của cô ta không phải là Rin mà là chú rồng đang ở bên dưới cô

- Ta tặng người thêm nguyên liệu này

Jesi tạo nước về phía Maya, cô phát ngược tay, một con rồng băng xuất hiện trước mắt. Nó gầm gừ tấn công Rin

- Không hay rồi nó lớn quá

- Lớn thì sao, không phải lớn là thắng

- Ông... có tên không

- Ta không nghĩ trong thời khắc này cô còn có thể ung dung hỏi câu đó đó Rin Weasly. Cứ gọi ta là Kai

Rin bấu môi bám chắc vào Kai. Ông bay loạn choạng qua từng khe hở mà con rồng băng tạo ra. Nó cuốn lại một đồng lớn. Rin lấy thẳng băng đứng lên tay hồ sấm đánh mạnh vào nó. Nó vỡ tan tành. Maya và Jesi vô cùng tức giận, quyết đánh bại cô cho bằng được

- Ông có thể làm được

- Người sở hữu thấy lực??

- Chắc ông thấy nó ghê tởm lắm

- Ta thích nó

Rin bay trước theo sau là Maya và Jesi. Họ không ngừng tấn công và mục tiêu là cái đuôi của Kai. Ông tức giận nói

- Đây là điều mà ta khác với bọn rồng hạ đẳng đó

Kai chuyển hướng bay ngược lại đối đầu tất cả

- Lừa thì kết hợp với gì, người tự mình nhớ lấy

Ông phun một vòi rồng, Rin giơ tay lên trời gọi Sấm. Nó đổ ầm xuống, Jesi nhanh chóng rơi khỏi đó

- Đờ ta lại... đây là lệnh

Đó là câu cuối cùng trước khi cô ta rơi xuống dưới. Maya nhìn Rin và cười một điệu cười man rợ. Cô tiếp tục phóng phi lao băng đến, Rin liền tạo ra một kết giới thật lớn bao trùm cả cô và Kai

- Người làm gì vậy?? Ta chịu được

- Không có gì mà không có giới hạn của nó

Nhìn Kai bay thẳng, cứ tưởng rằng sẽ đâm thẳng vào mình. Nhưng Maya đã nhầm, ông lặn người xuống dưới chiếc cúp. Khi Maya định đuổi theo thì lại gặp Roxy. Một tay cô bẻ cây gỗ lớn phăng về phía Maya, đóng băng nó rồi cho nó tách ra nhiều mảnh như những mũi tên

- Ô hô cô gái của tôi ơi, bây giờ lại dám tấn công chị mình cơ

Roxy không nói gì tiếp tục công việc của mình. Ken đã tự mình bỏ cuộc lấy cớ rằng mình hơi mệt theo đó theo dõi Rin từ bên ngoài khác đài. Cô giơ tay định vớ lấy chiếc cúp nhưng một thứ gì đó đã trỗi dậy từ lòng đất tạo thành nắm đấm đầm đẫm mạnh vào Kai làm ông trọng thương nặng nề

- Kai ông không sao chứ
- Ta sắp trụ không được
- Tôi tin tưởng ở ông, hãy cho mọi người thấy ông rất tài giỏi và không cần đến bất cứ chủ nhân nào

Rin nói đúng, từ trước đến giờ ông chưa từng phụ thuộc vào bất cứ Vampire nào, điều đó làm cả gia tộc họ rùng quay lưng với ông. Họ bảo nếu không có Vampire làm chủ thì sẽ không có sức mạnh, không làm được gì cả. Trên chòm đá, chiếc cup nằm đó ngay trước mắt nhưng lại không thể làm gì được. Những nắm đầm cứ mọc lên từ lòng đất ngăn cản từng bước đi của người có ý định đến đó. Rin không khoanh nhượng giờ tay tạo quả cầu lửa. Nấn lại thành hình nắm đầm để đối phó với chúng. Nhưng số lượng của chúng đông hơn hẳn, muốn trở tay cũng dễ thành khó

Roxy và Maya tạo kiếm bay trên không trung điều khiển cho nó bay qua lại mà đấu đá nhau

- Chưa thấy chị em nhà nào như thế này, cứ như kẻ thù vậy
- Bọn chúng chỉ muốn bản thân mình mạnh hơn thôi- Bà Ray nói

Hai thanh kiếm va chạm nhau. Bỗng nhiên kiếm Maya lệt hướng đâm chết vật cưỡi của Roxy. Cô rơi xuống kết thúc cuộc chơi. Bây giờ nơi này chỉ còn cô và Rin

- Đến lúc rồi đó Rin Weasly

Maya phản kiếm chém đứt hết nhưng cánh tay, nhưng sau đó chúng mọc lại và biến Maya là mục tiêu. Cô cưỡi con vật của mình lượn lách qua từng kẽ tay

- Ha!! Tầm thường

Maya phóng băng sâu thẳm bên dưới, cánh tay tê cứng rồi tan thành cát

- Cô biết điểm yếu của nó

Maya nhoen miệng, cứ như dám chắc rằng cô ta sẽ nắm chắc lấy phần thắng vậy. Nhưng mọi chuyện cô nghĩ đơn giản như vậy. Nhân lúc Kai trú thương, cô quan sát từng nét động cử của Maya. Tất cả các cánh tay đã Maya khổng lồ, cô cười như điên lao đến để tóm lấy chiếc cup nhưng có kết giới được tạo ra. Đúng như Rin đoán, một trong hai người bị đánh bại, chiếc cup sẽ thuộc về người chiến thắng

- Những việc ta làm này giờ dường như là vô nghĩa thì phải

Kai đã kiệt sức rồi, dù thể trọng cô không lớn nhưng đối với những vhus rỗng đó là một gánh nặng khi bị thương. Từ trong không trung, Rin tắt những hạt khí thánh đôi cánh để mình tiện di chuyển. Sau tất cả, cô nên gửi cho nữ hậu một lời cảm ơn

- Đừng nghĩ rằng cô tài giỏi Rin Weasly, cô làm rồi. Những con quái vật ngầm bây giờ mới nổi dậy, không phải di vật mà là tinh vậy, nhưng cây đại thụ lác lư như có sự sống. Chúng bắt đầu tấn công hai con người đang ở lưng trên không trung. Hết đợt này đến đợt khác, bọn chúng không ngừng ve vẩy cho đến khi đánh trúng mục tiêu. Vật cưỡi Maya không may trúng đòn, cô phải bám trên những cái cây di động để không bị rơi xuống. Nhất thời bị hất lên cao, Maya tạo một trụ băng dài nhất có thể để đứng lên nó. Nhưng không lâu sau lại bị đánh vỡ. Bất quá đánh tạo ra một chú rồng băng để cưỡi vậy. Không có hứng thú chút nào, nó là một tinh vật, chỉ biết nghe theo lời cô. Chán chết. Một loại cây giống dương si khổng lồ đã được Rin giải quyết nhanh gọn. Nó bị buộc lại một đồng như thế thì làm sao mà du chuyển được. Nhìn cô trong đôi cánh đó, họ cứ nghĩ đó là một thiên thần. Một bụi gai lớn mọc lên bắt đầu tấn công hai người, vì là rồng băng nên không có thể tái tạo lại được. Về phần cánh của Rin, căn bản không thể. Nhưng cô lại không dám bảo Kai, ông thì chắc gì đã nghe lời cô đó. Maya đưa hai tay lên trời như kẻ hiển té đọc một câu thần chú quái tai. Bỗng nhiên tất cả các đòn tấn công đều hướng về phía Rin

- Chịu chết đi Rin Weasly

Chúng cũng nhanh không kém con dơi mà cô đã gặp. Nhưng vì kích cỡ to lớn nên tốc độ cũng giảm. Cô lượn qua khe núi thế là bắt được một con. Tiếp theo, Rin bay lên trên cao rồi vòng xuống chiếc vòm cây có sẵn tiếp đó bay thẳng bên dưới tán cây ảo (vì không có đất chạm) cứ lượn qua khe cây này rồi khe cây khác. Lại thêm một em dính trận. Kiệt sức, Rin không thể cảm nhận được thứ gì đang lao tới, nó đâm xuyên bụng cô ngay trên không. Nó cũng giữ được cô lại. Máu bắt đầu tuôn ra, nó xộc vào mũi của Kai làm ông bừng tỉnh. Thoát khỏi trạng thái tàn hình ông lao nhanh lên đó. Maya cười khẩy dùng tay lác lư qua lại và theo đó nó cũng lác cô theo làm vết thương ngày càng lan rộng. Kai bỏ đến cản đứt nhánh cây, Rin rơi xuống ông đỡ lại

- Không sao chứ
- Cảm ơn ông

Rin nhẹ nhàng rút nhánh gai ra, nó thật đau đớn, phải tạo lửa nhỏ để cầm máu lại cũng để kìm lại mùi máu tanh đánh thức các sinh vật khác

- Lơ là đó Rin

Maya phóng một luồng sáng đến, có lẽ đây là lần quyết định

- Kai dùng xen vào

Không hiểu sao câu nói này khiến ông tin tưởng tuyệt đối. Rin tập trung 7 hệ sức mạnh thành một khối cầu lớn đối đầu với Maya, vì vẫn còn đang bị thương nên sức còn yếu không thể dứt khoát mọi chuyện ngay được. Hai người cứ thế đối đầu hơn nửa giờ đồng hồ nên đều đã kiệt sức. Lúc này, để kết thúc mọi chuyện nhanh nhất, Kai phun lửa tấn công về phía Maya. Có thêm một luồng sức mạnh mới, cô ta bị đánh bật ra xa rồi rơi xuống dưới. Rin loạn choạng muốn ngã xuống nhưng Kai lại không chấp nhận điều đó tiếp tục trấn an cô

- Chiếc cup còn chưa lấy, không được ngủ

Rin nhảy ra khỏi Kai bay về phía cái cup chụp lấy nó rồi thả mình tự do rơi xuống dưới. Khi gần chạm đất, Kai bay đến Chop cô trên lưng, hai chân tiếp đất. Đây là lần đầu tiên có người giữ được vật cưỡi của mình cho đến phút cuối. Lại là một con nên đây sẽ là một kỉ tích đáng kể. Kai gầm to báo hiệu cho sự chiến thắng. Rin giờ cao chiếc cup mà lòng tràn đầy vinh dự

- Tôi đã làm được. Tôi đã chiến thắng hứ~~~~

Mọi người bắt đầu hò reo, đứng lên nghiêm nghị vỗ tay tán phục. Cô đã làm nên một lịch sử. Rin âu yếm ôm lấy Kai cười đùa hạnh phúc

Chiếc cup được trưng bày trong phòng, cô say sưa ngắm nghía nó với nụ cười trên môi. Ken ôm eo Rin từ đằng sau

- Em làm rất tốt

- Em không nghĩ mình có thể làm được

- Tại sao?? Em rất có tài năng. Ngay khi em thuần phục được Kai, tất cả mọi người đã bắt đầu chấp nhận em

Có tiếng rìch rịch phía bên ngoài cắt ngang hai người đang nói chuyện. Rin nhìn ra phía cửa phía sau bụi rậm, có ai đó đang nghe hai người nói chuyện. Gạt tay Ken ra khỏi eo mình, cô lao nhanh đến đó mất hút trong rừng. Đến một bãi đất trống, nó dừng lại đứng đối diện với cô

- Cô ta...

- Rin Black. Ta có dòng máu cao quý hơn cô nhiều

- Cô muốn gì

- Nơi này không dành cho cô đồ con người ạ. Vị trí của cô rồi sẽ có người thay thế thôi. Ken không yêu cô, người anh ấy yêu là tôi. Mãi mãi là như vậy. Đừng ảo tưởng rằng anh ấy là của cô. Quay về thế giới con người đi, đó là nơi cô sinh ra và cũng là nơi mà cô thuộc về. Nếu tiếp tục ở lại thế giới này, cô không thể sống yên ổn đâu

Rin đứng đối diện Rin Black. Có lẽ cô ta nói đúng... đúng với những gì mà Rin đang phiền muộn bấy lâu nay. Ken lúc này búi cây chạy đến, bóng đen của Rin Black mất hút trong rừng

- Rin!!

Anh bóp nhẹ đôi vai gầy guộc của cô, không biết cô phải làm sao bây giờ

- Đó là ai

- Nếu em bảo đó là Rin Black anh có tin không??

Không buồn xem phản ứng của Ken như thế nào, cô vào phòng mà khóc một mình. Lúc nào cũng vậy, lúc nào cô cũng cảm thấy mình thật sự cô đơn

Nhìn qua khe cửa sổ vớ tay chớp lấy ánh trăng ảo. Cô hoàn toàn tuyệt vọng. Ken thì đang đứng tựa lưng vào cửa cung điện. Hai người hai tâm trạng, nhưng ánh mắt lại nhìn về một hướng

Bạn đang đọc truyện *[Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:]* *[Một Đi Không Trở Lại:]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chuyến đi biển

Gấp cuốn sách lại, Rin thầm ao ước mình được một lần đến đó. Nó thật đẹp. Đêm đó cô ôm quyển sách mà ngủ

- Dậy nào con heo của anh

Rin chồm dậy ngáy ngủ quở trách anh nhưng rồi dừng mắt trên chiếc vali bên cạnh

- Cái gì đây?? Có ai đó chuyển đến đây à, đây là hành lí ai

- Của em. Anh đã xếp xong xuôi rồi

- Để làm gì?? Chúng ta định đi đâu à

Anh giật lấy quyển sách mở ra trang sách đó

- Một chuyến đi biển. Em có muốn không

- Tuyệt vời, em rất muốn

- Hôm nay có chương trình khuyến mãi đó. Sẽ rất là đông khách

- Ta đi nào

Phấn vào nhà vệ sinh cá nhân, cô bước ra vận một bộ váy trắng. Hai người nắm tay nhau, anh dắt cô lên lưng ngựa rồi quất dây cương

- Sao hôm nay lại khuyến mãi nhỉ, có sự kiện gì sao

- Đây là món quà mà chủ quán muốn tặng em. Em đã tạo nên một lịch sử ở Vampire World

- Vậy nó được tổ chức vì em sao

Anh mỉm cười gật đầu, anh hiểu cô đang rất hạnh phúc. Vì chính cô đã được mọi người công nhận

Đến một nhà kho nhỏ, anh dừng ngựa rồi ôm eo Rin nhất xuống

- Ta đang ở đâu vậy??

Người giữ cổng dắt ngựa vào cột vào một góc, không phải 1 mà rất nhiều con

- Đây là đâu vậy- Cô nhắc lại lần nữa

- Nhắm mắt lại đi

Để chắc chắn hơn, anh dùng khăn tay của mình bịt mắt cô lại sau đó mở cánh cửa. Xuyên qua tấm vải, cô thấy có gì đó phản chiếu vào. Anh bắt đầu dẫn cô bước vào trong cùng đóng vali trên tay

- Nào!! Bây giờ thì tháo bịt mắt xuống

Vừa tuột khỏi mắt nó liền nhoè lại. Vì lâu rồi chưa được thấy ánh sáng. Sau mấy giây, cô thấy nó thật dễ chịu. Một bãi biển hiện lên trước mắt, từng đợt sóng vỗ vào bờ nghe rì rào. Các cô cậu nhảy vui đùa trên biển, các cậu bé lúi húi xây lâu đài cát. Rin vui sướng chạy ra giữa khơi hết lớn. Mọi người nhìn cô rồi vỗ tay chào khiến lòng cô nao núng. Cô chạy lại nắm tay Ken đi vào giữa dòng người. Đây là lần đầu tiên từ trước đến giờ cô cười tươi và tràn đầy sức sống đến như vậy

- Em đã từng ước được đi biển một lần. Ở đây rất giống thế giới con người, tuy vậy tính ra đây là lần đầu tiên cô đặt chân lên nơi này. Lốp cát mềm mịn xuyên qua từng kẽ mắt dịu, như dặm chân đi đều, cô tò vè thích thú như một đứa con nít 10 tuổi

- Đi thay đồ bơi nào

Sao anh lại mang cho cô loại đồ bơi này, cô muốn gắn liền cơ. Như vậy thì làm sao mà dám ra ngoài. Đúng, đây là lần đầu tiên cô vận đồ bơi

- Ken...

Anh bước ra với vồn vện chiếc quần đùi trên người. Rin nhìn vào chỗ hiểm vội lấy tay che mũi. Xịt máu mọ nóa roài. Kì lạ, cô chưa hề bị mê hoặc trước con trai. Lúc trước bị tóm được ở thế giới con người, có hơn 10 người ăn bận như này bước ra nhưng cô chỉ xem như là không khí

- Em sao vậy

Cô xoay người lại, không dám nhìn phần dưới của anh

- Ta đi

Nắm lấy tay anh đi trước, nếu quay lại không biết cô có còn giữ được bình tĩnh hay không. Hai người ngả lưng xuống chiếc võng. Rin thả lỏng người hít

thở khí biển. Nó có mùi tanh tanh nhưng không đến nỗi khó chịu. Ngược lại cô có cảm giác như mình đang ở quê hương vậy. Một quả dưa tươi được đem lên, hai cái ống hút ngả về hai bên, Rin đưa miệng uống nhìn người đối diện mình

- Rin!!

Là Roxy và những người trong bộ thất. Họ đang cầm quả bóng trên tay. Đây là loại bóng gì đây??

- Mọi người đang chơi gì vậy??

- Bóng ném. Đội nào cho bóng vào ô thì thắng đôi lại sẽ phải xuống biển bắt cá để lên bờ mà nướng ăn chứ

Có hai hình tròn nhỏ trên không, kích cỡ nó chỉ to hơn quả bóng một tí. Kiến này muốn cho vào cũng khó. Điều đặc biệt chú ý là hai gôn rất gần nhau. Còn chưa được 10m. Mỗi đội có ba người, sân chơi rất rộng nhưng không dài

- Nếu có cả Ken và nhị hoàng tử thì chúng ta chia một đội 4 người đi- Jays nói

- Rin cậu về đội mình

- Còn hoàng tử thì phải về đây

Hai bên bắt đầu giao chiến. Cuối cùng bên nữ thua một cách thảm hại nên phải xuống dưới biển mà săn cá

- Tại mình hết xin lỗi- Rin tự trách bản thân

- Không sao, đây là lần đầu cậu chơi mà. Có chơi có chịu không sao đâu

- Lát nữa rồi hãy ra bắt cá. Bây giờ còn rất nhiều người. Ta vào đó nằm chơi

Một đàn mỹ nam mỹ nữ nằm đó, Rin thì đã chạy đi vào nhà vệ sinh. Sau khi bước ra thì gặp một bà lão từ đầu xuống chân trùm kín mít. Trên tay bà có treo một cái túi nhỏ

- Xin lỗi... bà cần tôi giúp gì không

- Cô gái!? Ta mới chế ra một loại thuốc giúp Vampire thở được dưới nước nhưng vẫn chưa tìm được người để thử nó... cái bờ biển này có thể xuyên qua thế giới con người

- Thật sao- Rin phản ứng nhanh

Bà bốc một viên đưa cho Rin. Cô cầm lấy

- Cho vào miệng đi. Muốn xuống biển lúc nào cũng được. Đặc biệt nó không bị tiêu hóa trong dạ dày đâu

Nuốt nó xuống, cô rời đi văng câu nói cuối cùng

- Mong là nó có hiệu nghiệm

- Hahaha một cô gái ngu ngốc

Mất đi giọng khàn khàn của người lớn tuổi khi nãy thay vào đó là giọng của một cô gái trẻ

Chiều đến, sau khi mọi người tản về nhà nghỉ gần hết họ mới xuống biển bắt cá. Nó không khó vì cá ở đây không nhanh nhẹn như cô nghĩ. Khi thấy số lượng đã đầy đủ, mọi người ngoắc cùng nhau đi lên. Nhưng Rin thì không. Cô giả vờ đi một đoạn rồi xoay người bơi xuống dưới biển sâu. Sau khi lên bờ, hình bóng Ken tìm đầu tiên vẫn là vậy nhưng lại chẳng thấy đâu cả

- Rin đâu rồi Roxy

- Rin cậu ấy...- Nụ cười liền dập tắt- Lúc này còn theo sau chúng tôi thưa điện hạ

Ánh mắt lộ rõ sự hoang mang. Ken không chần chừ nhảy tòm xuống biển

- Ngài không thể xuống biển hoàng tử à

...

- Mình quên mất việc hỏi xem bà ta là đường đi lối nào rồi

Bỗng nhiên có một chú sứa nhỏ bay qua mắt cô. Nó rất đẹp, hình dạng cứ như hoa bồ công anh. Nó đậu trên cách đá nhảy múa theo làn nước. Bỗng nhiên nó phát sáng rồi biến mất. Cô đã từng đọc về loại sứa này. Nó có vòng đời chưa tới 10p. Có thứ gì đó đang lao tới, cô quay lưng lại, một mũi giáo

đỉnh ba chia thẳng vào cổ Rin

- Vampire tại sao lại đến đây
- Tôi không gây chiến

Đó là một người cá, nhún chiếc vương miện đội lệch trên đầu đủ nhận ra, có lẽ hẳn ta là hoàng tử

- Là một Vampire thì không thể xuất hiện trong lãnh thổ người cá

Im lặng, cô phải nói gì tiếp theo đây

- Tôi là một con người được chuyển hóa

Lúc này hẳn mới nói lòng thanh giáo

- Làm sao để chứng minh rằng lời cô nói là thật
- Tôi nghe nói ở đây là con đường thông giữa hai thế giới
- Cô muốn quay lại thế giới loài người???

Im lặng, anh tiếp tục dương giáo kẻ cổ Rin

- Tôi nhắc lại tôi không muốn gây chiến
- Hoàng tử

Hai cận vệ của tên người cá đó đi đến. Thấy Rin liền phản ứng dữ dội

- Người là Vampire

Tên đó phóng mũi giáo tấn công Rin. Cô giơ tay hóa băng nó lại

- Trả lại cho người
- Tấn công cô ta bất sống cho đáng chúa tể tối cao

Không chỉ bấy nhiêu, vừa dứt câu lại có thêm vô số những người cá khác

- Phóng!!- Họ giơ mũi giáo lên cao phóng điện

Bỗng nhiên một quả cầu lửa bay đến bao lấy Rin như đang bảo vệ

- Ken!!
- Kentarus~~~~ Vị hoàng tử của người cá tung hô- Không ngờ người còn dám vác mặt đến đây
- Cô ấy không liên quan đến chuyện này vì cô ấy là một con người bị chuyển hóa
- Vậy người đến đây nội mạng cho ta à
- Không!!- Rin bơi đến nắm lấy tay anh- Anh ấy chưa làm gì các người mà, là vì tôi, tôi muốn vượt qua nơi này để về thế giới con người

Biết mình lỡ lời cô lấy tay che miệng lại

- Em đang nói gì vậy Rin!? Em muốn quay về thế giới con người
- Em..
- Thật là sến súa

Vị hoàng tử phóng điện đến. Rin giơ tay ngăn lại rồi tấn công trực diện nhưng mục tiêu không phải là họ mà là con cá mập lớn đằng sau

- Cái gì!?

Mũi giáo của họ liền chuyển hướng về phía con cá mập đạq bất động trong dòng nước. Sau đó còn rất nhiều con khác nữa. Tất cả bọn họ xoay người nhìn xường túi hương đất bên hông mình

- Các người không thay hương sao

- Không chúng tôi...

- Coi chừng

Rin lao đến phía trước họ tạo kết giới chắn lại đòn tấn công của con cá mập

- Sao... sao cô lại cứu chúng tôi

- Không quan trọng, hãy ở trong kết giới này để an toàn

- Vampire cũng là loại thức ăn của chúng, bộ cô nghĩ cô sẽ an toàn??

- Tôi tin vào khả năng của mình

Cô cười tự tin nhảy đến. Ken không muốn nhúng tay vào nhưng nếu không muốn cô gặp nguy hiểm thì phải tham gia trận chiến này. Rin tạo ra một thanh kiếm băng để tấn công. Phóng băng, đẩy nước. Cô tận dụng tất cả những đòn tấn công nhưng chúng cứ hết lần này đến lần khác xuất hiện. Bằng một chiêu thức, Ken đã đẩy tất cả bọn chúng ra ngoài xa. Rin kiệt sức chìm lìm xuống dưới

- Tại sao lại cố sức như vậy

Không lẽ nói rằng vì cô muốn trở về thế giới con người. Anh nhất định sẽ không đồng ý. Nắm tay cô lại phía những người cá để phá bỏ kết giới. Họ thật sự cảm ơn vì lần này được cứu

- Cảm ơn cô Rin

- Không cần phải gọi tất cả họ tên, gọi tôi là Rin là được

- Chúng tôi có thể đi? - Ken hỏi ngược lại

Không đợi họ trả lời, Ken dắt tay Rin đi về hướng ngược lại

- Anh à!! Đây không phải hướng về

- Chẳng phải em muốn đến thế giới con người??

Cô im lặng miệng cười hé mở không hỏi han gì nữa

Bạn đang đọc truyện [:*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [:*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Một chuyến đi đến thế giới con người

Hai người ngoi lên khỏi mặt nước. Vừa ngước mắt lên đã thấy Eiffel. Rin lau đi chút nước còn vương trên mặt mình

- Đây là Pháp. Thành phố Pari- Cô cười nói

- Ta lên bờ thôi

- Em kiệt sức rồi

Không đợi gì thêm Ken nhanh tay vác Tin lên vai khi chân vừa chạm đất

- Ấy!! Làm gì vậy!? Mau thả em xuống

Sau khi được thả xuống, Rin nhanh chóng liếc nhìn xung quanh. Ai ai cũng đang nhìn hai người. Cô đã gây sự chú ý rồi

Tách!!

- Ta đi vào lấy áo nào, để như thế này nắn cháy da hết- Rin nắm lấy tay anh kéo đi- Bây giờ ở đây... em làm chủ

Anh chịu, chỉ biết bật cười mà thôi

- Mà đợi chút- Khoác áo vào- Anh không bị gì khi trời nắng sao?

- Không!/? Anh đã từng đến đây một lần vì vậy tế bào da của anh đã tạo ra một phần nào đó để thích ứng nó

- Da anh hay thật... chết rồi. Ở đây nhưng chúng ta không có tiền thì làm ăn được gì

Ken tròn mắt theo cô rồi sờ sờ trong túi mình móc ra một thứ gì đó sáng bóng

- Anh nhặt được nó dưới biển. Không biết nó có giá trị như thế nào

- Tốt, em yêu anh lắm- Cô ôm lấy anh không quan tâm gì đến những gì mình nói- Anh đi theo em, với thứ này đảm bảo ta có thể ăn chơi xa xỉ đến một tháng

Anh không hiểu gì cả đi theo sau cô. Nhìn hai bàn tay đan chặt vào nhau, anh cảm giác đây mới là sự chân thật

Bước vào một tiệm vàng, Rin đưa viên đá ra trước mặt. Quả nhiên nó có giá trị đối với cư dân nơi đây

- Ôi!! Tôi sẽ đổi tiền ngay

Sau khi cầm số tiền trên tay, Rin đếm qua đếm lại

- Chắc chắn đây là số tiền tối đa?? Tôi đảm bảo các thợ lặn rất khó để tìm được viên đá này dưới đại dương

Biết mình bị phát hiện, ông chủ đó liền lấy thêm 2 xấp tiền giống như vậy thận trọng đưa cho Rin

- Anh cầm đi. Cảm ơn ông chủ

Tách!!

Hai người rời khỏi đó nhanh chóng đến siêu thị

- Đừng để anh cầm nhiều quá, nếu vậy thì lấy gì mà anh cầm tay em được

- Tay em thì lúc nào anh muốn lại chả cầm được

- Nhưng bây giờ...

Đúng, cô mua hơi nhiều đồ đạc

- Anh ở đây đợi em một chút- Cô đi qua gian hàng bán vali lấy một cái nhỏ rồi đi lại- Ta sẽ cho hết vào trong này

Anh liền cho vào nhưng cô lại ngăn cản

- Nhưng chưa phải bây giờ

Tính tiền xong xuôi, hai người tìm một cái khách sạn gần nhà thờ để tạm thời cất giữ đồ đạc

- Hôm nay chúng tôi chỉ còn phòng đôi thôi ạ. Phòng đơn vừa được quý khách kia mua

Tách!!

Rin ngơ ngẩn nhìn chị nhân viên

- Cho một phòng đôi- Ken lên tiếng

- Nhưng..

Ken giật mạnh sấp tiền trên tay Rin

- Đây là tiền do anh kiếm được

Anh nói đúng mà, đành ngậm ngùi chấp nhận thôi

Tiếp đó, họ thay mỗi người một bộ đồ rộng rãi thoải mái nhất để thuận tiện cho việc đi lại. Về phần cô, đã lâu không vận quần đùi. Nhân cơ hội này chứ. Nhưng khi cô vừa ra khỏi nhà vệ sinh anh đã phẩn ngay chiếc váy phù gối cho cô. Cô chu mỏ giận dữ

- Anh làm gì vậy hả

- Nếu em cứ ăn mặt như vậy thì 1 là ở nhà 2 là anh sẽ để em trần truồng mà ra ngoài... và 3 là thay chiếc váy mà anh mới đưa cho em

- Anh đâu có đưa nó cho em

Rin bấu môi bước vào nhà tắm sau đó bước ra với chiếc váy liền thân kín cổ. Anh giờ ngón cái lên "duyet"

Trước tiên, Rin kéo anh ghé vào quán kem bên đường

- Nói thật ở Vampire World không hề có thứ này

- Đây là gì vậy

- Kem đó. Này!!

Anh nhận lấy nó, Rin tiếp tục tung tăng dẫn anh đi trên đường phố nhộn nhịp. Từ khi ra khỏi khách sạn đến giờ, hai người chưa hề buông tay nhau

- Ề!!

Rin bất ngờ quay lại nhìn anh

- Anh sao vậy!? Trong kem có gì à

Mặt cô lộ rõ sự lo lắng

- Sao nó lạnh vậy!?

- Vì đó là kem

- Anh thuộc hệ lửa nên... mà thôi không gì- Anh tiếp tục liếm láp cây kem đang chảy nước

Trên đường đi, hai người cứ như hai chị em đang lạc đường dắt nhau đi tìm mẹ. Nhìn anh liếm cây kem vụng về trên tay mà ai cũng mỉm cười. Nhưng sau đó là một khuôn mặt điển trai không sao tả nổi

- Đó!!

Ken chỉ tay vào một quán game điện tử

- Anh muốn vào không!?

Anh liền gật đầu nguây nguây. Có lẽ anh rất thích thú. Và cô phải công nhận một điều anh chơi game rất giỏi

- Em thua rồi anh muốn phạt gì nói nhanh

Ken dùng ngón giữa chỉ chỉ vào má mình. Nhìn là biết ngay

- Anh!! Ở đây đông người lắm. Anh đừng..

- Hay muốn chỗ này

Anh chuyển chỗ về môi

- Anh...

Bắt lực đánh phải làm theo lời anh nói

- Em muốn tiếp tục???

- Đến khi nào em thắng- Cô quả quyết

Hai người chuyển sang trò chơi dance

- Em đảm bảo lần này em nắm chắc phần thắng

Anh nhìn qua người bên cạnh đang chơi. Nó rất phức tạp. Dù đầu óc có siêu phàm đến đâu cũng không thể nghĩ ra cách để chiến thắng. Nhưng ai đó đã chuẩn bị chiến thuật

- Yeah~~em đã thắng

- Bây giờ em muốn phạt anh cái gì đây

- Anh tặng em một thứ gì đó đi. Thật ý nghĩa vào

Tách!!

Vừa nói anh đã nghĩ ra ngay

- Đứng yên và nhắm mắt lại

Rin chấp hai tay ra sau lưng rồi nhắm mắt. Anh chồm người tới hôn vào môi cô một hồi lâu. Ai ai cũng nhìn. Đến khi anh thả ra thì họ bắt đầu vỗ tay hò vang. Rin lại nhìn xung quanh, hôm nay cô quá nổi bật chẳng!?

- Hôm nay... hôm nay anh làm em..

- Như thế nào!? Còn anh thì rất hạnh phúc đó- Anh vừa nói vừa cười

Đi ngang qua một tiệm trưng bày tranh, Rin chợt nhớ đến ai đó. Cô đi vào bên trong

- Anh đi với em vào trong này

Cô không ngần ngại ngồi vào chiếc ghế của cô họa sĩ. Cô ấy đặt tay lên vai cô

- Hãy bình tĩnh và suy nghĩ nhưng gì đang thấy trong đầu. Nhắm mắt và vẽ nào

Rin bắt đầu nâng bút. Cô họa sĩ đi lại ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Ken

- Kentarus Black

- Tôi vẫn chưa hỏi gì

- Cho dễ xưng hô

- Đó là bạn gái cậu à

- Tôi sẽ cưới cô ấy

- Ha!! Cậu thật có chí khí. Tôi chúc cậu thành công

- Cô biết cô ấy đang vẽ gì không!?

Cô hái nhún vai. Sau 3h, bức vẽ đã hoàn thành. Rin cuộn nó lại ôm vào lòng rồi nhanh chóng thanh toán cho cô họa sĩ. Cô nhẹ nhàng đặt bức tranh vào túi cẩn thận

- Em vẽ gì vậy!?

- Rồi anh sẽ biết

Cô cười rồi hai người tiếp tục bước đi vào gian phố hàng xá nhộn nhịp

- Ở đây cái gì cũng lạ

- Không chỉ riêng anh

Anh ngạc nhiên nhìn cô. Tại sao cô lại nói vậy. Càng ngày, anh càng cảm thấy có gì đó rất bất hạnh trong quá khứ của cô

- Ở đây cũng bán thú cưng này

Cô ghé vào một quán nhỏ. Trong chiếc lồng nhỏ có những chú thỏ rất đáng yêu. Nhìn chúng, mày cô chau lại

- Lấy hết cho tôi

- Cái này...

- Tiền tôi sẽ trả thêm

Có tất cả 4 con. Cô mang nó trên tay, đều là thỏ con nên không sợ sẽ bị vướng víu. Nhìn quán hàng đối diện, một đôi nam nữ có vẻ rất giận nhau ném chiếc nhẫn về phía ông chủ quán. Một chiếc lặn đến chân cửa Rin. Cô nhặt nó lên. Là nhẫn bạc nam, nó in chữ "RIN"

- Tôi bây giờ không cần nó nữa

- Và tôi cũng vậy

Nói rồi hai người rời đi để lại ông chủ quán già với khuôn mặt đáng thương

- Ông ơi

Ôm chồm người

- Ôi tôi tìm nó từ nãy giờ. Cảm ơn cô gái

- À... ông có thể cho tôi xem chiếc còn lại không!?

Ông ấy đưa nó ra. Nó là nhẫn nữ và không thể nào tin được nó lại được khắc ba chữ cái "KEN". Quá đỗi bất ngờ cô đưa qua cho Ken xem

- Đây là một sự trùng hợp!?

- Em muốn lấy nó không!?- Anh cười dịu dàng

Có, rất muốn chứ. Nhưng cô có nên không!?

- Em không trả lời có nghĩa là đồng ý

- Ở đâu ra định lí đó

- Vậy em có muốn lấy không đây

Cô xấu hổ khoác tay anh chúi đầu ra sau lưng Ken. Hôm nay anh làm cô rất nổi bật... trước nhiều người

Tách!!

Rin lại tiếp tục dắt Ken đi dạo phố. Ken lấy hai chiếc nhẫn trong túi ra ngoài đưa cho cô một chiếc

- Đây là nhẫn nam!?

- Em đaq già vờ hay thật sự không hiểu vậy hả!?- Anh nựng bóp mũi đến đỏ ngằn

Cô bấu môi phát phát trước mũi như phui bụi đi

- Xin chào hai quý cô quý ngài xinh đẹp!?- Là một cậu bé nhỏ- Xin nhận một tờ phát rơi

Cậu bé nhìn rất nhỏ nhắn nhanh nhẹn, mới nhìn đã có thiện cảm. Cô cầm nó lên, biết cô sẽ đưa ra những câu hỏi nghi vấn nên nó đã không vội đi ngay

- Đây là...

- Cô gái ấy cùng người yêu mình hôm nay sẽ kết hôn. Vì đây là ngày cuối cùng họ được sống trên mảnh đất Pari thanh bình này nên rất muốn những người trong làng đến tham dự để ghi lại dấu ấn. Họ sẽ định cư sang Mĩ mãi mãi

- Nhưng chúng tôi chỉ là khách du lịch!!

- Điều đó sẽ càng tuyệt vời hơn nếu hai người có thể sắp xếp thời gian để đến đó

Nó lon ton chạy đi để phát thêm tờ rơi cho những người khác. Anh nhìn lại nó rồi quay sang nhìn Rin

- Em có muốn đi không

Cô nhìn anh và cười

- Em thì làm sao mà có thể vắng mặt trong những buổi lễ quan trọng này được. Kể cả khi anh không đi em cũng tự mình lên ra ngoài

Bỗng chốc bọn họ đã đến được trước cửa siêu thị

- Hôm nay anh sẽ đích thân chọn y phục cho em

- Em có tin được không đây!?

- Cứ thử đi... rồi biết

Vào bên trong, anh lo chọn đồ bên dàn quần áo. Còn Rin, cô đã quên mất một điều hết sức quan trọng, hai người đã ra đường cả ngày với đôi mắt đỏ và tím hồ phách. Không biết có ai dị nghị gì hay không. Nhưng cô nghĩ cũng không đến nỗi. Cô mua một lens đen và một lens xanh dương sau đó mang lại. Anh đã thay y phục xong. Không phải là hình đuôi tôm như cô đã nghĩ. Anh vận một chiếc áo vest bó sát người, mũi giày chót cao thể hiện tính cao quý. Chỉnh lại cà vạt của mình xong xuôi anh xoay người lại thì thấy cô. Cô á khẩu nhìn anh, đây là lúc mà cô thấy anh rất hoàn hảo. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ thấy anh ăn vận lịch sự như thế này. Vào hôm sinh nhật của nữ hậu anh cũng vồn vện bộ trang phục quân đội hoàng gia trên người

- Em sao vậy!?- Anh phát phát tay trước mặt Rin- Tĩnh lại nào Rin Weasly

Lúc này cô mới hoàn hồn ập a ửng

- À... em có mua thêm lens. Anh theo em để đeo nó vào

- Để làm gì!?

- Thì đi theo em đi mà

Tách!!

Cô dắt anh vào gian thay đồ chung xin phép trước nhân viên. Bên trong cũng có gương nên cũng tiện hơn nhiều. Anh lạ lùng nhìn hai lọ lens trên bàn

- Đây là...

- Đúng yên

Cô áp sát vào người anh, chỉ cần anh dang tay mà ôm lấy thì đảm bảo có muôn thoát khỏi vòng tay anh cũng khó

- Đừng mạnh động

Cô nhận ra khi hai tay anh đang dang rộng. Xong xuôi cho anh, Rin xoay người lại đối diện với gương đeo lens cho mình. Ken nhìn lại mình trong gương không đổi bất ngờ

- Em... màu mắt của anh

- Yên tâm nó có thể che giấu được thân phận chúng ta dài dài

Anh vẫn ngỡ ra không hiểu chuyện gì. Che giấu!? Ý em là che giấu cái gì. Gắn lens xong, Rin soi gương lại chính mình. Tĩnh thẳng ra thì đã rất rất lâu cô không soi gương, đơn giản vì không muốn nhìn thấy bản thân mình là một ma cà rồng. Nhưng giờ thì sao!? Nhìn cũng đâu đến nỗi tệ. Bỗng nhiên Ken ôm eo cô từ đằng sau

- Anh làm gì vậy!?

- Bây giờ đến em. Mau vào bên trong kia đội nhân viên thay đồ và make up

- Anh đã chọn!?

Anh gạt đầu làm cô thêm hoang mang. Không biết gu thẩm mỹ của anh như thế nào. Vào bên trong, sau khi trang điểm mới bắt đầu thay y phục

- Bạn trai em rất có tài, cậu ấy chọn một chiếc váy tuy không đẹp nhưng tổ chức lại rất sang chảnh. Đảm bảo khi anh mặt vào... sẽ đẹp hơn cả cô dâu

Cô gái make up nói búi lộn tóc vô lên cao gần đỉnh đầu. Sau đó lấy một chiếc trâm bạc đâm vào rồi đính một chút hạt xoàn lên quang sợi dây buộc tóc. Một sợi dây chuyền được tặng chung với chiếc váy. Nó có hình của một nửa trái tim. Còn một nửa kia đâu!? Ken cứ đứng ở ngoài góc bàn và chờ đợi. Đã hơn 1h rồi. Sao lâu vậy nhỉ

- Tôi không ra đâu

- Bạn trai cô đang đợi- Cô gái nói giọng rõ đang cười

- Không được như thế này thì

Bất giác Rin bị đẩy ra ngoài mém nữa ngã nhào ra trước. Ken đã nhanh chân đỡ cô lại và cũng chính vì vậy cô thấy được nửa trái tim còn lại ở sợi dây chuyền trên cổ anh. Cô ngược lên nhìn anh. Anh như chết đứng mấy giây. Cô rất hoàn hảo, chiếc môi được son lên màu hồng nhạt bóng, hai má hồng được nổi bật như thế làm nhìn cô giống như con người hơn. Đôi mi dày và dài tự nhiên nên chẳng cần phải nổi thêm làm gì. Anh chuyển mắt xuống dưới bộ váy anh đã chọn. Quá hoàn hảo, đối với những cô gái khác, váy cúp ngực mới vừa ý nhưng đối với Rin, là áo kín cổ nhưng vẫn mang nét quyến rũ chết người. Anh muốn hôn cô ngay bây giờ

- Này!! Đừng nhìn em như vậy
- Cho tôi nhận xét về tài nghệ của mình nào- Cô gái make up nói
- Cảm ơn cô. Hôm nay cô ấy có lẽ đẹp nhất trong tiết cưới
- Đây là loại phấn trang điểm lì khó trôi. Nếu có khóc thì cũng không bị trôi
- Khóc!?! - Anh nhìn sang cô make up
- Giọt nước mắt của hạnh phúc

Hai người ra trước đi về phía nhà thờ gần với tháp Eiffel

- Em vẫn chưa có dịp dắt anh lên đó
- Thời gian chúng ta còn rất nhiều

Cô lại đi trước dắt anh theo sau. Vô ngần lên trời bước chậm chậm. Còn nhiều thời gian!?! Có thật không?? Cô muốn tin, muốn tin lắm. Đến bây giờ sự tồn tại của Rin Black chỉ có một mình cô biết. Nếu cô ấy quay trở lại thì sao, anh có còn yêu cô không!?! Cảm nhận được điều bất thường Ken đứng lại. Điều đó làm Rin bất ngờ

- Rin!! Quay người lại đây nhìn anh nào

Để anh thấy rằng cô đang khóc?? Cô không nói gì chỉ cúi đầu xuống, tay kia liền buông tay anh ra mà lau nước mắt. Đây là lần đầu tiên, anh chạy lên trước mắt cô. Thấy cô khóc, lòng anh chợt nghẹn lại nhưng vẫn không quên hỏi nguyên do

- Sao lại khóc thế kia

Rin muốn nén lại nhưng dường như rất khó. Cô khóc bật ra thành tiếng ôm lấy anh vào lòng. Dù có hơi bất ngờ nhưng anh cũng âu yếm ôm lấy cô rồi xoa đầu

- Anh ở đây mà
- Đừng bỏ rơi em, dù sau này có xảy ra chuyện gì cũng đừng rời xa em.. làm ơn

Anh đẩy cô đối diện mặt mình. Khuôn mặt ấy đã thấm đẫm nước mắt

- Lí do gì khiến em sợ mất anh như vậy

Cô không nói gì, chỉ nín khóc và nhìn anh. Anh rút khăn giấy trong túi áo mình để lau đi nước mắt cho cô. Cô bật cười

- Sao anh lại chuẩn bị khăn giấy sẵn?
- Cô ấy đã nói... giọt nước mắt hạnh phúc
- Đúng là rất hạnh phúc đó
- Theo anh nghĩ em không cần trang điểm nhìn cũng xinh đẹp đó
- Để em sẵn mĩ nam
- Em định sẵn ai!?!- Mặt anh tối sầm lại
- Hìhì

Hai người bước vào bên trong nhà thờ ngồi vào hàng ghế đầu tiên

- Bây giờ có thể cho anh biết... tại sao em lại thích đến đây vậy!?!?
- Em muốn nhìn thấy người khác hạnh phúc
- ...
- Nhìn thấy họ nhận được thứ em không muốn thể với tới

Anh nhìn ngắm cô say sưa nhưng dường như cô không nhận ra điều đó. Vì cô đang theo dõi từng bước chân của cô dâu đang bước lên phía trên kia.

Nơi chứa và chú rể ở đó. Lên đến nơi, cô dâu nắm lấy tay chú rể và cười một nụ cười hạnh phúc. Lúc đó, trong vô thức Rin cũng nắm lấy tay anh bà nở nụ cười. Anh nhìn cô thêm một lúc rồi bế xốc cô lên bước lên phía cô dâu và chú rể sau đó đứng ngang hàng. Anh giờ tay gọi mời

- Anh... anh đang làm gì vậy!?- Cô hỏi khẽ

Anh không nói gì ngần cao đầu nhìn cô. Phía bên kia đã hiểu mọi chuyện liền mỉm cười. Cô dâu trên kia chồm đầu xuống nói nhỏ

- Bạn trai cô đẹp trai lắm

Rin không nói gì chỉ mỉm cười, dường như cả bên dưới cũng hiểu chuyện

- Tôi cũng muốn

Thế là thêm một cặp đôi cùng lên sánh bước. Rin hạnh phúc mỉm cười nhìn Ken miệng lắp bắp câu nói cảm ơn. Anh bật cười trước sự vụng về đó. Sau khi trao nhẫn cho nhau, họ trao nhau một nụ hôn, lúc đó Rin vẫn chưa nhận thức được điều gì thì anh đã chồm đến hôn cô một cách say đắm. Hôm nay là ngày "kết hôn" của hai người

Tách!!

Họ không tham gia đến bữa tiệc tại nhà hàng mà về sảnh khách sạn

- Haiz tại sao anh lại không chịu ở lại

Anh kéo cô vào lòng mình

- Em biết sau khi kết hôn các cặp đôi thường làm gì không!?

Nói đến đây, cô mặt đỏ ửng tai lù vào tường, cô thờ gáp. Cô chưa hề nghĩ đến chuyện này, cô cũng chưa hề nghĩ rằng mình có thể trải qua nó. Cô lắc đầu nguây nguây

- Em... em..

- Anh sẽ xuống để lấy một chai rượu. Đợi anh

Nhưng khi anh bước lên thì đã không thấy cô đâu nữa. Anh chạy thốc tháo đầu này đầu kia nhưng lại chẳng thấy cô đâu. Anh bắt đầu đâm ra lo lắng khi thấy một chút máu còn vương dưới sàn. Đúng!! Đây là mùi máu của cô

"Tách!!"

Bạn đang đọc truyện [:*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [:*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Vừa mở mắt ra Rin đã cảm thấy toàn thân đau nhứt, cơ thể như bị thứ gì đó quấn quanh và cô dám chắc cô đang bị nhốt trong bóng tối. Đã quá đổi quen thuộc rồi nên cô chẳng sợ nữa. Thứ quấn quanh người cô là dây thép bạc. Chuyện này là sao!? Khi cô định dùng năng lực để phá hủy dây trói thì ánh đèn được bật lên

- Rin Weasly- Ông ta cười với điệu cười man rợ. Sau đó Rin chợt nhận ra mình đang ở trong một phòng thí nghiệm- Đã lâu rồi không gặp đó haha

Lại là ông ta!! Cô đã rơi vào tay ông ta hai lần rồi. Ông ta rất lập dị, lần trước ông ấy đã đem cô làm trò tiêu khiển và hành xác cô muốn chết. Cô căm hận ông ta đến tận xương tủy

- Virus

Cô nhún mạnh từng âm nhưng nó lại không làm lay chuyển ai đó

- Ôi!! Thật cảm động, cô còn nhớ tên ta đó

- Thả tôi ra, nếu không đừng trách tôi

- Cô biết điều này là không thể mà Rin yêu dấu. Đừng trách!! Vì cô là một Vampire

Rin như đứng người, sao ông ta biết

- Có ai đến thế giới con người mà lại đi mua lens!! Với lại tôi chưa hề thấy... cô thành thạo lối đi vào ban đêm như vậy. Cứ như là không có bóng tối vậy, cô rành rọt nó... từng chút một

- Chỉ như vậy mà ông lại phán quyết tôi chính là Vampire!?

- Haha bộ cô nghĩ thời gian qua ta ở không ngồi rồi sao!? Có một Vampire đã lạc đến đây. Nó rất đẹp trai. Ta đã...

Ông không nói tiếp nhưng cô cũng nhận ra phần nào. Có ai đó bị mất tích ở Vampire World nhưng cô không hề hay biết. Có lẽ là trong thời gian cô bị bất tỉnh

- Tôi muốn gặp người ấy. Được chứ!!

Cô được dẫn vào một căn phòng được cho là bí mật đối với Virus. Nhìn thanh niên đang nằm trên giường, hai mắt mở to không chớp. Sau khi lại gần mới nhận ra đó là Dellas. Nhưng mặt anh như người vô hồn. Không hề quan tâm đến sự tồn tại của cô

- Dellas!!?

Bây giờ, con người của anh mới bắt đầu di chuyển. Mắt anh khẽ rung. Hình bóng của Rin in trong đáy mắt

- Rin!! Có phải tôi đang mơ không!?

- Sao anh lại ở đây

Âm thanh báo hiệu làm cô giật mình. Đó là lúc mà cô chạm tay mình vào chiếc vòng trên tay Dellas. Virus từ bên ngoài chồm đầu vào

- No no no Rin yêu dấu, cô sẽ không thả hấn ra được đâu

Hấn rút đầu ra khỏi đó

- Rin!! Cứu tôi

- Nói đi tại sao anh lại ở đây

- Tôi có một kì nghỉ dài. Trong khi tôi bơi ở biển đã vô tình lạc xuống đây

- Đó là toàn bộ??

- Một bà lão đã cho tôi viên thuốc...

- Bà ấy cũng đã đưa cho tôi. Và tôi và Ken không may đã lạc... đến nơi này

- Có cả nhị hoàng tử sao

Cô khẽ gật đầu

- Nhưng... anh đi một mình sao!? Sao lại không nài Hela đi cùng

- Tôi và cô ấy chỉ là thanh mai trúc mã. Xin lỗi nhưng tôi không hề yêu cô ấy

- Anh nói như vậy thì tôi thấy thương hại cô ấy lắm

- Tôi đã yêu một người khác. Từ khi bị bắt đến đây tôi cứ sợ sẽ không thể gặp lại cô ấy. Nhưng bây giờ thì được rồi

- Ha tôi không chắc là sẽ cứu được anh ra khỏi đây và mang về thế giới Vampire đâu

- Người đó là...

Bỗng nhiên đầu óc Rin quay cuồng rồi ngã xuống

- Rin!! Rin!!

- Chắc chắc chắc, hết giờ thăm tù rồi cậu trai ạ

- Đồ biến thái!! Ông đã làm gì cô ấy?

- Tình yêu nồng cháy quá nhỉ

Ken đã đi tìm rất lâu, mồ hôi nhễ nhại ướt cả lưng áo

- Rin em đâu rồi

Anh luôn không muốn Rin bị thương. Nhưng bây giờ lại muốn cô đổ máu hơn bao giờ hết. Vì chỉ có như vậy anh mới có thể tìm được cô. Quay trở về khách sạn, đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng. Đã vậy anh không nên dẫn cô đến đây. Tại sao từ trước đến giờ anh luôn mang xui xẻo đến cho cô. Nhìn cái túi xách trên bàn cạnh giường, anh chợt nhớ đến bước tranh mà cô đã giấu không cho anh thấy. Kéo hai đầu nó hiện ra hình ảnh một cặp vợ chồng. Dù là phát họa nhưng anh vẫn thấy rõ được khuôn mặt hai người ấy. Hiền lành đến lạ. Anh nghĩ mình nên thử cách này

Khi vừa mở mắt Rin đã thấy mũi ông tiêm tiêm sắp đâm vào cánh tay mình

- Ông muốn làm gì!?

- Hahaha Rin Weasley à ta chỉ xin một chút máu thôi mà. Ta cứ nghĩ điều này cô thừa biết

Rin đưa ánh mắt căm hận nhìn ông. Nó có pha chút sợ hãi. Từ trước đến giờ, cô bị bắt bởi bao nhiêu tên như ông nhưng tên này lại là người bệnh hoạn nhất mà cô từng thấy. Hắn có những hành động rất kì quặc, những kiểu tra tấn của ông ta rất man rợ không thể chê vào đâu được. Không biết ông định làm gì cô đây

- Nào!! Bây giờ ngoan ngoãn nghe theo lời ta mà đưa tay nào

- Đừng hòng tôi sẽ nghe lời ông. Tên bệnh hoạn

Mặt ông tối sầm lại đứng thẳng người

- Haiz ta đã không muốn dùng đến mà. Là do cô bướng bỉnh quá đó nhé

Nghe là hay, có lẽ ông đã chuẩn bị trước cho trường hợp này. Ông đi vào gian trong. Bây giờ cô mới để ý, không biết ở đây có bao nhiêu phòng

Chưa thấy bóng đã nghe tiếng rên rỉ của một sinh vật gì đó. Hắn là đau đớn lắm. Là tiếng ăng của chó. Mắt cô trợn ngược lên nhìn về phía căn phòng mà ông đã bước vào

- Biết nó là ai không!?

Đó là Dipi. Một chú chó nhỏ, hôm nay nó đã lớn, to hơn trước nhưng sao lại nằm trong tay ông ta

- Tại sao... tại sao ông lại bắt được nó

- Vì ta biết đó là thú cưng của cô há há

- Im đi, thả Dipi ra. Ông định làm gì nó

- Bộ cô nghĩ...- Ông quay lại nhìn chính diện vào mắt cô- Tôi có thể thả vật thí nghiệm "duy nhất" của mình ra sao

Ông xoay người đặt cái ống kim tiêm rỗng xuống khay rồi cầm một cái khác lên. Trong ruột đã có sẵn chất dịch

- Cô đã nói... cơ thể cô không hề có tác dụng với các chất hóa học. Vậy... nếu ta thử cái này thì sao nhỉ

Ông bóp nhẹ nó, chất dịch theo đó bay ra ngoài. Cô lắc đầu nguầy nguậy cố gắn vùng vẫy trong vô vọng. Ông đưa tay chộp lấy cầm cô và nói

- Ngoan ngoãn đi cô bé. Cô không thoát được đâu

- Đó là gì?? Á!!~~~~

Cô hét lớn làm vang cả căn hầm. Dellas nằm trên giường vô cùng run rẩy. Vừa lo lắng cho Rin vừa sợ hãi. Ông ta thật sự rất kì quái. Anh đánh giá qua cách mà Virus đối xử với mình trong thời gian qua. Anh cố nhắm mắt để mình chìm vào giấc ngủ. Anh không muốn nghe những âm thanh đó

- Là heroin. Ông dám- Cô nghiêng răng

- Ô hô cô làm ta nhục đấy Rin. Cô còn trẻ mà. Haiz đây là cả 55 năm của ta đấy

Ông đã lấy được máu của cô

- Ông đã lấy được nó... làm ơn, thả Dipi và Dellas ra đi. Ông muốn giữ tôi bao lâu cũng được... nhưng làm ơn... đừng hại họ

- Ta đang được cô cầu xin sao?? Thật vinh dự mà

Bỗng nhiên Dipi rú lên đau đớn, ông ta đã tiêm máu của cô vào

- Ông đang làm gì vậy Virus!? Nó sẽ chết mất. Ôi không

- Ta biết... máu của cô có thể biến nó thành quái vật

Rin đơ người, đây là lần đầu tiên ông lấy được máu cô cơ mà

- Ông đang nói hồ đồ gì vậy!? Sao ông biết máu của tôi có thể làm điều đó

Ông ta chỉ cười và không nói gì. Từ trước đến giờ ở Vampire World, người phụ trách phân tích máu cho cô chỉ có Gee. Không!! Không hề liên quan. Rồi cô nhớ đến câu nói đó "Chính máu của cô đã làm thức tỉnh con quái vật trong Ken"

Con chó cử động, thân thể nó có biến chuyển gì đó, nó chọt vùng dậy hú to. Nó to hơn trước, ánh mắt đã thay đổi, đôi nanh dài ra, dãi chảy trên khoe miệng như một con vật đói lâu năm. Nó nhìn Rin và Virus như đang lựa chọn con mồi cho chính mình

- Không Dipi

Nó chọt chuyển hướng mắt nhảy bỏ đến phía Virus mà càu xé. Chiếc áo blouse trắng của ông ta bị rách tả tơi. Rin không dám nhìn, đó là một con dị vật do cô gián tiếp tạo nên. Cô cúi đầu vì shock. Làm sao để kết thúc chuyện này

Pằng!!

Chuyện gì vậy!? Ông ta có súng. Khi Rin xoay lại để xem xét tình hình thì đã thấy cơ thể ông ta áp và lướt qua mặt mình lấy con dao mổ trên bàn tiến về phía Dipi. Ông đâm mạnh xuống từng nhịp. Mỗi lần gián xuống nó ẩng lên một tiếng

- Ông làm gì vậy Virus. Dừng lại!!

Lúc ông dừng tay thì nó đã nát tươm. Rin bắt đầu thở mạnh, cơ thể cô nóng lên và bắt đầu bốc hơi

- Chuyện gì vậy Rin haha đó chỉ là một con chó thôi mà

Có gì đó nó muốn trỗi dậy và Rin dám chắc rằng mình không thể ngăn cản được nó. Nó rất mạnh và cô cũng khẳng định mình không thể điều khiển được nó. Ánh mắt chuyển sang màu đỏ máu, màu mắt vốn có của Vampire

- Tôi sẽ giết ông Virus

Vẫn cúi đầu nhưng âm điệu giọng nói lại rấy đầy sự căm thù. Ông ngửa người ra sau ghé quan sát từng chút một song mới nhận ra nhiệt độ căn phòng đang tăng cao. Những chất hóa học gặp nhiệt độ cao bắt đầu biến đổi. Có thể sẽ nổ. Lòng ông lại đâm ra sợ hãi

- Không được Rin. Dừng lại!! Tôi bảo cô dừng lại

Rập rình!! Bức tường bị thủng và vỡ tan tành, một mảnh văng đến đâm thẳng vào người Virus. Ông bay ra khỏi ghế. Về phần Rin, một kết giới xuất hiện bao quanh lấy cô như đang bảo vệ. Còn cô vẫn cứ thế cúi gầm mặt. Một dị vật đi vào, nó nổi bật với cái mũi khoan to đùng đứng trước. Có lẽ vì vậy mà nó đã vào được trong này. Ken nhảy xuống từ đó chạy lại chỗ Rin. Sau đó hai người một nam một nữ bước ra. Họ khá trẻ nhưng ai đâu mà ngờ rằng người kia đã làm mẹ và người còn lại làm cha chứ

- Rin!! Rin nhìn anh này

Mãi không thấy cô trả lời, anh vén tóc cô để mình nhìn thấy được sắc thái cô hiện giờ. Anh liền ngẩn người, Rin như một con quái vật muốn bùng nổ, mắt cô đỏ ngầu không quan tâm đến xung quanh, đến cả anh trước mặt cũng không mấy may để ý đến

Hai người kia, người nữ tên Rain và người còn lại tên Kee. Hai người đến chỗ của Virus. Mảnh tường lúc nãy đã làm đầu ông ta nát bét không còn thể nhận dạng

- Haiz cái chết thật không lường trước được- Rain nói

- Cứu tôi!! Ai ở ngoài đó cứu tôi..

Hai người nhanh chóng đi vào căn phòng chứa Dellas. Nhìn tay chân anh bị còng lại bằng bạch thì buộc miệng hỏi

- Cậu là Vampire à

- Đúng vậy- Còn cách nào ngoài việc nói thẳng. Họ đang cứu anh mà??- Các người là ai... sao lại biết được mặt khẩu- Anh lại bắt đầu sinh ra nghi ngờ

- Nó vốn dĩ là như vậy chàng trai- Kee cười nói- Tên lập dị đó đã bắt đầu truy lùng chúng ta đã được 4 năm rồi (MK: 1234)

Keng!! Âm thanh hai chiếc nhẫn va vào nhau làm Rin bừng tỉnh. Ken hôn lấy cô và cô cũng đáp lại nó. Họ đưa Dellas ra ngoài và chứng kiến cảnh này.

Không biết phải miêu tả tâm trạng của Dellas hiện giờ như thế nào. Sau đó hai người ôm nhau

- Sao anh lại đến được đây

- Anh đã tìm được họ

Ken giờ bức tranh lên. Rin ngạc nhiên liếc qua nhìn hai "ông bà" đang mỉm cười nhìn mình (nói ra cũng tội, họ còn trẻ mà bảo là ông bà già □ tội lỗi quá ik). Rin mừng rỡ chạy lại hét lớn. Nước mắt lại tuôn trào

- Mẹ ơi!! Ba ơi

Hai người ôm lấy Rin mà muốn ngã. Đúng là cô vẫn như nào

- Kia con gái, có khi nào con khóc khi gặp cha mẹ đâu- Kee giễu

- Không!! Con xin lỗi. Ba mẹ ơi... Dìpi

Họ bàng hoàng nhìn theo hướng tay của Rin. Đó là một đồng bầy nhảy, vẫn còn một chút nhuộm lông trắng dựng lên. Rain nhanh chóng ôm thật chặt Rin vào lòng

- Không sao con gái

- Đó là Dìpi, đó là người bạn mà con đã phóng thích... mẹ ơi tại sao lại như vậy

Nhìn khung cảnh hiện giờ Ken chợt nhận ra một điều, không ngờ tuổi thơ của cô chỉ có Dìpi làm bạn thôi sao. Nếu không tại sao cô lại đau khổ khi nó mất. Anh hiểu Rin rất rõ, cô rất nhạy cảm và thầm kín. Thứ duy nhất mà anh vẫn chưa biết chính là quá khứ của cô

Tất cả đều đang ở trong căn biệt thự của hai vợ chồng Rain Kee. Nó rất rộng lớn. Có vẻ Rin vẫn còn shock. Ngồi trên bàn ăn nhưng lại chẳng nuốt trôi hạt cơm nào

- Thôi nào còn gái- Kee gấp thức ăn cho vào bát Rin- Ta đã rất lâu mới gặp lại mà

- Ba mẹ à, Virus... hắn đã tiêm heroin vào người con

Rầm!! Kee giật mình đập bàn ăn. Mặt ông hiện rõ sự tức giận

- Sao hắn ta dám

- Con mong... ba mẹ hãy cố cứu con

Giọng nói chứa đầy sự cầu khẩn. Hai người ngạc nhiên nhìn họ

- Con và Ken... đã kết hôn...

Hai người ngạc nhiên nhưng không là mấy. Còn Dellas, anh giật mình liếc nhìn hai người. Cái gì?? Kết hôn!? Hai người này...

- Hai người có biết điều này là cấm kị không!?- Anh đứng dậy quát- Đường đường là nhị hoàng tử của Vampire World mà lại chấp nhận kết hôn với một thương dân như Rin Weasly!!? Cô ta còn gọi con người là mẹ vậy khác nào nói rằng cô ta cũng cùng loài. Ngài hãy xem xét lại thừa nhị hoàng tử

- Người phản ứng thái hóa quá rồi đó Dellas- Ken đưa ánh mắt viên đạn nhìn Dellas

Anh nhìn sang Rin, cô đang bất động tròn trừng mắt. Anh sợ cô sẽ bị lay chuyển bởi những lời nói đó

- Ta sẽ ra khỏi đây, đi thôi Rain

Bà đi lại phía Rin đặt tay lên vai

- Nào!! Ta cần máu của con để phân tích kiểm tra. Theo ta

Rin bị dắt đi vô định, cô không biết mình đang bị dắt đi về hướng nào nữa

- Rin không xứng với ngài

- Ta không phải là người sẽ kế thừa ngôi vị

- Đệ nhất hoàng tử chưa biết bao giờ sẽ quay lại...

- Ý người là Johnal anh trai ta!? Cha ta đã được hồi sinh, người không nhớ à

- Nhưng đây vẫn là một điều cảm kị. Ngài và Rin... không thể
- Dựa vào đâu mà ngươi dám nói như vậy!?
- Dựa vào tôi... tôi sẽ cướp Rin từ tay ngài

Đáng ra chap này mình đăng lâu ời nhưng mà cái điện thoại mứt đại cứ tự xóa miết nên phải viết lại khổ lắm lun□ bây giờ thì được rồi

Chân thành tạ ơn thần linh□□□

Xin lỗi vì để các bạn đợi nha

Bạn đang đọc truyện [:*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [:*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Quá khứ của Rin

Vù vù~~

Hai người đã lên đến đỉnh núi. Đây là chuyến du lịch đầu tiên sau khi hai người kết hôn

- Lâu lắm rồi em mới được đi du lịch cùng anh đấy

Rain quay lại mỉm cười. Một nụ cười quyến rũ. Kee đơ người rồi hoảng hồn đáp lại

- Thôi nào vợ của anh, đã bình minh rồi. Haiz anh không ngờ chúng ta lại dành cả 1 đêm để leo lên trên này đấy
- Bình minh lên rồi ta mau dựng trại thôi. Hay tự anh làm đi em đi đây chút

Sau khi ông dựng trại xong thì mặt trời đã bắt đầu lên trên đỉnh. Lúc này Rain cũng trở về với mớ cá trên tay. Bếp lò đã được dựng sẵn

- Hahaha buổi ăn này đúng là đáng nhớ mà

Hai người ráo riết ngồi bên nhau trở từng khúc cá mà ăn. Nó nóng hôi ngon miệng. Nói một chút về đời tư hai vợ chồng này. Kee là một nhân tài hiếm có được sinh và lớn lên tại Pháp. Ông có đầu óc thông minh lạ thường. Một lần ông đã một mình giật giải cúp quốc gia đánh bại biết bao nhiêu thí sinh mạng dòng máu cao quý. Điều này tuy là một nỗi nhục nhưng tài trí của ông không thể chê vào đâu được. Chính vì điều đó, ông bắt đầu lọt vào ống nhòm của các tổ chức ngầm. Ông bắt đầu chạy trốn vì lo cho sự an nguy của mình. Đến bây giờ ông vẫn chưa thể chấp nhận rằng khoảng khắc đó ông sợ cái chết đến nỗi bỏ mặt cả làng mình đang bị chúng tàn sát. Vì một mình ông mà biết bao nhiêu người phải bỏ mạng. Thứ chúng cần là máu của ông. Chúng tin nếu thay đổi cấu trúc gen và cấu vào những tên vô não ngoài kia thì sẽ có điều kì diệu. Nhưng điều này vẫn chưa được thử qua dù chỉ 1 lần. Nhưng bọn chúng lại vẫn tin rằng mình sẽ thành công. Trong một lần lạc đến Mi, ông đã vô tình gặp được bà trong vai một ca sĩ nổi tiếng. Sau khi kết thúc bài nhạc, cô ấy cuối chào nhả nhận rồi bước vào

- Bắt lấy cô ta

Một vào tên lao lên trước nhảy về phía cô gái đó. Nhưng đâu hay như vậy, cô ấy vén váy lấy con dao nhỏ ngang đùi và chém. Lột sạch chiếc váy lồm xồm lao ra khỏi nhà hát. Lúc đó... ông chính là vật cảm duy nhất. Để không phải vướng víu, cô kéo ông lên luôn cả xe ngựa và chạy đi. Nhìn cô... rất ngẫu. Về đến một căn chòi nhỏ ở đầu rừng, nó khá cũ kĩ và nhỏ bé. Cô ở đây sao!? Hoàn toàn không thể. Nó đã bị đập vùi và còn lại một lối đi duy nhất. Rain đập mạnh tay vào mông chú ngựa để nó chạy đi

- O!! Nếu vậy phương tiện nào để cô đi lại??
- Cậu nghĩ sanh đôi chân để sắm

Cô nắm áo anh đi vào bên trong nhả một thiết bị nhỏ ẩn trên tường, cô kéo Kee vào căn hầm đã được tạo sẵn

- Woa~~~

Chưa kịp cảm thán xong anh đã bị trói chặt trên ghế

- Này cô làm gì vậy!? Thả tôi ra

- Cậu bao nhiêu tuổi!?

- 18

- Cái gì!? Không thể tin được. Cậu hơn tôi một tuổi sao. Nhìn cậu trẻ trung rất nhiều. Chưa dậy thì nhỉ

Rain kéo cặp kính tròn to ấy ra khỏi mắt. Một khuôn mặt hoàn hảo điển trai hiện ra trước mặt khiến cô ngẩn ngơ vài giây

- Sao cậu lại không sử dụng kính áp tròng!? Cậu rất điển trai

- Tôi... không thể để lộ thân phận mình được. Cũng giống như cô... có thể bắt và tấn công bất cứ lúc nào

Người cô như đơ ra, một người chung hoàn cảnh với mình. Lấy nhanh một cặp lens cận và kéo ghế ngồi đối diện anh

- Tôi nghĩ... anh đeo kính áp tròng sẽ hợp hơn

- Không!? Tôi không được...

- Từ giờ anh sẽ đi với tôi. Đừng nhiều lời, tôi sẽ bảo vệ anh

- Ha!! Điều này phải do tôi nói mới đúng... cô sống tại đây một mình à

- Ba mẹ tôi... đã bị sát hại trong một cuộc thám sát. Tất cả là vì tôi. Tội xã hội đen ấy... nhất quyết muốn tìm tôi cho bằng được

- Tại s...

- Đêm rồi, cậu nên ngủ đi. Tôi đi săn chút thức ăn

- Tôi có... một ít thứ ăn đóng hộp

Mắt Rain như sáng kên chớp lấy nó

- Anh có bao nhiêu

- Rất nhiều, tôi chôn được... nhưng vất nó trên chiếc xe ngựa

- "-,- "

- Nếu biết cô thích ăn đồ hộp... thì tôi đã mang nó bên mình rồi

- Thôi được rồi. Ta có ăn là được. Sống qua hôm nay dư sức

Như vậy... việc cô đi hát là cơ mưu sinh để sống sót trên thế giới khắc nghiệt này sao

- Cô định đi đâu??

- Tìm một ít của cải cho buổi ăn sáng ngày mai

Cô vẫn nghĩ đến ba bữa đều đặn trong ngày. Ra khỏi căn chòi, ánh trăng đã lên cao. Cô gắn một thiết bị gì đó lên một cái cây trọc để đón ánh trăng. Không biết mục đích là gì. Cô đi đủ phương tìm đủ loại thức ăn. Có cả những loại nấm khác nhau. Cô không hề biết nó có độc hay không. Nói thẳng ra đây là một nhân vật được cho là mù sinh học. Đặt chân xuống một vùng đất trống trên nhánh cây, cô không biết mình đã đặt chân đến đâu

Đang mãi mê dứt cành hoa trên đồng gỗ mục, Rain không hề biết thứ gì đang tiến đến gần

Húp!! Vút!! Bình!! Thanh gỗ va ngay vào đầu con sư tử

- Chạy mau

Kee nắm lấy tay Rain và chạy thật nhanh về căn chòi. Dù mới được lướt qua một lần nhưng ông lại hiểu rõ từng thao tác mở hầm đường hầm. Điều này khiến Rain càng thêm thích thú về ông

- Sao anh giỏi vậy!? Chỉ mới một lần mà đã nhớ hết sao

- Sao cô lại hồn nhiên như vậy!?- Kee hét. Cô giật mình- Cô mém chết đó. Cả cái lần ở nhà hát cũng vậy, khuôn mặt cô không hề có nét lo lắng nào cả

Rain nhìn tình cảnh ông hiện giờ liền bật cười. Một nụ cười dịu dàng

- Lo lắng chả giúp được gì cả chàng trai- Xoa lấy đầu Kee- Hìhi cảm ơn vì lo cho tôi nhé

Hành động đó khiến Kee càng thêm xấu hổ, anh đứng dậy ra bên ngoài. Rain chỉ biết thờ dài. Đợi đến đêm, hôm nay nó thật dài. Chẳng biết làm gì để giết thời gian, cô đành ra ngoài mà tìm Kee. Anh đang nằm đó ngắm trăng trên trời. Nhìn từ xa đủ biết trên tay anh có thứ gì đó

- Thì ra tay anh bị thương

Kee giật mình ngẩn đầu. Rain đang tức giận. Cô ghét ai bị thương vì mình

- À cái này...

- Vì đi theo tôi!? Anh được lắm vào bên trong ngay

- Sao... tại sao chúng ta không ngắm trăng một chút. Nó rất đẹp mà

Rain nhìn lên bầu trời. Đúng, cũng đã rất lâu cô chưa hề có một buổi ngắm trăng hoàn chỉnh. Ngồi xuống trên chiếc đồi thoải, cô bắt đầu cảm nhận ánh trăng đang xen qua từng kẽ da thịt mình. Đúng là một cuộc đời cô đơn. Anh nhìn cô, bất giác mỉm cười

- Sao anh lại cười!?

- Sao à, tôi không biết... cô đã ở đây bao lâu rồi

- Tôi cũng không để ý. Có lẽ đã rất rồi

- Cô không nghĩ đến cái ngày bọn chúng tìm được đến đây à

- Chuyện đó là rất khó có thể. Nó được cải trang rất hoàn hảo

- Rất khó có thể chứ không phải hoàn toàn không thể. Cuộc đời chúng ta đã được định sẵn là như thế này. Chúng ta phải chấp nhận

- Anh định làm như thế nào??

- Tại sao ta không biến nó thành một chuyến phiêu lưu. Tôi đã du hành rất nhiều nơi. Quê hương của tôi là Pháp. Tôi đã vượt biên đến đây. Một ngày nào đó tôi sẽ chế tạo ra một cỗ máy... để dịch chuyển qua không gian

- Ahahaha, ước mơ của cậu thật xa vời đó Kee

- Tôi sẽ làm được. Chắc chắn sẽ thành công, tôi đã đi được một nửa chặng đường rồi

Một nụ cười của hy vọng, cậu cười cho bản thân, không hề quan tâm đến câu mà cô vừa nói

Sau khi mở mắt anh nhận ra mình đã bị trói trên một chiếc ghế gỗ. Toạt!! Một gáo nước gáo thẳng lên đầu Rain. Nhưng cô không thay đổi sắc thái trên khuôn mặt, không sợ hãi hay giận dữ

- Các người làm gì vậy!?! Mau thả cô ấy ra

- Im lặng!! Kee Weasly. Cái này gọi là một mũi tên trúng hai con nọ haha

Kee nhìn xuống vũng máu dưới bàn, Rain đã bị bọn chúng cắt đứt một ngón tay

- Ôi không!?

Dường như bị hành hạ quá kiệt sức, Rain đã ngất đi

- Yếu thế, mới đây đã xỉu rồi. Hai đội thêm vậy

- Đồ biến thái, đó dù gì cũng là phụ nữ. Sao người lại làm như vậy

- Bởi vì tao thích sự khác biệt

Nói rồi ông bỏ vào phòng để lại hai người ở đó

- Rain, Rain. Trả lời tôi đi

Anh không tài nào nhúc nhích cái ghế thoát khỏi vị trí này được. Nó bị dính chặt mất rồi. Ở đây chắc phải có thứ gì đó... để thoát thân

- Đừng lo lắng, hãy thật bình tĩnh cậu mới có thể thoát khỏi đó một cách toàn diện nhất (không một ai bị thương)- Rain chợt lên tiếng làm anh bớt lo lắng phần nào

- Cô có sao không!?

- Tôi tin cậu có thể cứu tôi ra khỏi đây

Tại sao!? Tại sao cô ấy lại tin anh. Nói rồi cô lại tiếp tục ngắt đi. Chẳng nhẽ cô cố gắng tỉnh dậy để nói mấy câu như thế này sao. Hiện tại giống như hình ảnh của mấy năm trước. Cả dân làng đã đặt lòng tin vào anh. Rằng anh sẽ cứu lấy mùa màng đang bị hãm hại. Được chứ, nó rất thành công nhưng lại trở thành một công cụ tàn sát tàn nhẫn. Đó là điều mà anh không thể quên được. Dân làng của anh... đã bị giết sạch và anh chính là nguyên nhân sâu sa. Bây giờ... nếu anh thành công... liệu có cứu sống được cô ấy hay sẽ khiến cô ấy gặp nguy hiểm. Anh cúi mặt, nước mắt rơi trên đầu gối. Điều này gây áp lực rất lớn với anh. Anh không muốn ai vì anh mà chết nữa

- Anh đang khóc sao Kee- Cô quát- Sao anh yếu đuối vậy!?

- Thật ra cô đang tỉnh hay ngắt vật hã, tụt hết cả hứng của người ta

- Tôi muốn ngủ cũng chả yên

- Ngủ!? Thời điểm này mà cô còn ung dung mà đánh giấc được sao!?

- Nếu tôi không giả vờ ngắt đi tên đó sẽ không bao giờ bỏ đi nhanh như vậy đâu

Thì ra anh còn thiếu kinh nghiệm rất nhiều. Cô trẻ hơn anh một tuổi nhưng dường như đã biết hết tất cả các kỹ năng sống. Anh lại rất yếu đuối

- Ngón tay của cô...

- Không sao. Tên tôi là Rain. Hãy xưng hô đúng mực

- Được rồi Rain. Tôi có cách để thoát khỏi đây

Anh vừa nói vừa nhìn về phía bàn hóa học thí nghiệm của kẻ đã bắt họ

- Chân cô cử động được chứ

Rain co chân lên xuống

- Không đến nỗi

- Được rồi. Điều đó là đủ. Tôi tin cô làm được

Hắn quay lại và đứng như theo dự đoán của Kee, hắn lại tiếp tục đi về phía Rain

- Cô gái chưa tỉnh à

Anh kích hoạt con dao nhỏ trong chiếc nhẫn lớn trong tay. Đó là vật dụng duy nhất mà anh có. Anh đã nhờ thợ luyện kim tạo ra nó để phòng những trường hợp như thế này. Đây là lần đầu tiên anh sử dụng nó. Khắc tốt đấy chứ. Anh cứa từ từ để sợi dây đứt ra rồi chuyển đến những sợi dây quấn quanh người. Chỉ cứa để nó gần đứt thôi, để hắn nghĩ rằng anh vẫn còn đang bị trói. Vừa cắt anh vừa nhìn lên bàn thí nghiệm phân tích từng chất hóa học qua màu sắc và sắc thái của chúng. Anh tin vào khả năng của mình. Anh đoán chắc chắn không sai. Hắn cúi người, Rain từ từ mở mắt. Hắn vén tóc cô vất lên vành tai rồi nở nụ cười

- Thật biến thái... tôi không ghê nhưng người của ông có thể chịu được căn bệnh hoạn của ông

- Nói gì vậy haha. Căn hầm này chỉ có 3 chúng ta thôi. Nó vừa được dựng lên cách đây không lâu. Thế nào đẹp chứ!!

- Rain hành động

Kee quát. Anh gồng mình để sợi dây đứt ra, Rain nhanh chóng đá chân vào cậu nhỏ của hắn. Rõ đau, chắc rụng trứng luôn rồi. Hắn ôm em trai của mình đau đớn nằm xuống sàn. Kee lạnh lẽo lấy chất này đổ vào chất kia rồi lấy chất kia đổ vào chất nọ

- Đây anh muốn làm gì vậy

- Loại chất này sẽ giúp ta thoát ra ngoài. Khí của nó sẽ lần tìm ánh sáng để thoát ra ngoài

- Ta cứ chạy mãi cùng được mà

- Hắn nói rằng căn hầm này chỉ có hắn và chúng ta nhưng bên ngoài thì không

Cô vẫn còn thua xa anh về tài trí để xử lý tình huống. Trước khi đi, anh lấy chút khí còn sót đập mạnh để nó vương vãi trong phòng. Đây là khí độc, nếu hắn dám chui ra ngoài sẽ bị trúng độc mà chết. Không chết cũng tê liệt thần kinh. Thế nên trước khi đi, hai người đã phủ lên người hắn một chiếc bao ni

lông phủ người hần để đề phòng việc hần bị trúng độc (tốt nhiv)

- Có ánh sáng

Hai người nhìn trên lỗ đó, có vẻ nó gần với mặt đất

- Ta sẽ ra bằng lối này

- Cái gì vậy!/? Làm sao

- Trong người tôi không bao giờ thiếu những thứ mảy để tự vệ

Anh kéo ra một cái tua vít nhỏ bắt đầu đâm thủng cái lỗ nhỏ đó. Ánh sáng hiện ra một lúc một to hơn. Rain vui mừng nhưng cũng có chút lo lắng. Liệu ngoài đó có tên nào đang đợi không

- Nào!! Cô leo lên lưng tôi mà ra ngoài

- Còn anh

- Cố cứ lên trước đi

Ra khỏi đó, một tên canh gác đã thấy họ

- Tụi nó trốn thoát

- Không hay rồi Kee nắm lấy tay tôi

Sau khi kéo anh ra khỏi hố, anh nắm ngược lại tay cô rồi cả hai cùng chạy về phía trước. Rain bất giác mỉm cười nhìn bàn tay đang nắm lấy mình. Khi chắc chắn rằng đã cắt đuôi được bọn chúng, họ bắt đầu thở dốc nằm trên thảm cỏ

- Bây giờ chúng ta đi đâu!/?

- Về nhà tôi. Cô dám không

- Anh cũng có nhà sao

- Là cô bắt tôi đến đó mà, đâu phải tôi tự nguyện đến- Cô phì cười- Nhà tôi ở gần đây. Đi nào, ta cùng về quê hương của tôi

Nhưng trước hết họ cần phải dùng một đêm để nghỉ ngơi đã. Ở nhà anh, thức ăn toàn cao lương mỹ vị làm cô lóe cả mắt

- Anh giàu đến vậy sao!/?

Anh chỉ cười không nói. Đêm đó, cô ngủ trên chiếc giường của anh, còn anh thì lại đứng ngoài cửa sổ mà ngắm trăng

- Sao anh không ngủ!! Tại tôi à

- Cho dù có ngủ chung với cô hay làm chuyên gì với cô đi chăng nữa cũng chẳng sợ cô phát hiện

- Tại sao!/?

- Tôi không thể có con

Nói đến đây, nụ cười cô liền dập tắt. Cô lao xuống giường

- Vì tiếp xúc với quá nhiều chất hóa học nên bây giờ cơ thể tôi đã bị hóa. Nó hoàn toàn không giống như một con người bình thường- Bỗng nhiên cô ôm eo anh từ đằng sau- Cô làm gì vậy!/?- Dù có cố gắng như nào anh cũng không thể kéo tay cô ra- Cô sao vậy!/?

Anh tức giận giật mạnh tay cô ra khỏi mình nhưng bằng hoàng khi thấy nước mắt cô rơi. Lòng anh chợt thất lại đứng đối diện với cô mà lau nước mắt

- Chuyên gì vậy!/? Sao cô lại khóc

- Anh nghĩ sẽ như thế nào nếu ta kết hôn!/?

Anh giật mình nhìn cô. Chẳng phải anh đã nói rằng anh không thể có con

- Cô không nghe tôi nói gì à

- Tôi bị chuẩn đoán là bị vô sinh từ nhỏ

Anh như chết lặng không biết phải nói gì. Hai con người ở hai đất nước khác nhau tại sao lại có hoàn cảnh giống nhau như vậy. Anh chợt ôm lấy cô vào lòng như một lời an ủi

Sáng hôm sau, Kee dẫn Rain đến nơi mà anh đã chế tạo ra máy dịch chuyển không gian. Đây chính là phương tiện mà anh đã dùng để trốn những bọn tổ chức ngầm hoặc xã hội đen

- Em đã chuẩn bị? - Anh hỏi

Rain gật đầu chắc nịch. Hai người lên trên cỗ máy trang bị những vật dụng cần thiết

- Ta đi thôi!!

(Phải nói là quá khứ của hai ông bà đúng hơn:D)

Bạn đang đọc truyện [*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu*] [*Một Đi Không Trở Lại*] được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Quá khứ của Rin 2

- Anh đã nghĩ gì cho ngày mai chưa- Rain hỏi bóng gió

- Đồng ý không!? Anh và em sẽ đi trượt tuyết- Kee liền nảy ra ý kiến ngay lập tức

- Được thôi

Hai người ôm nhau ngủ trong chiếc lều nhỏ trên đỉnh núi tuyết. Kee thôi nhẹ ngọn nến, ánh sáng suy nhất trong màn đêm giờ đã vụt tắt

Sáng sớm, Rain đã thức dậy để ngắm bình minh. Nó rất đẹp, đẹp hơn cả hoàng hôn. Họ bắt đầu dọn dẹp tất cả lại và vác trên vai kéo ra ngoài hai ván trượt tuyết

- Anh và em cùng đua không

- Để xem ai thắng

- Hừ~~~~

Rain khởi hành trước. Bà rất giỏi, đã trượt từ đồi này sang đồi khác mà chẳng biết mệt. Kee cũng không ngoại lệ nhưng lúc nào ông cũng thua bà một bước

- Sống với em lâu rồi nhưng bây giờ anh mới biết em trượt tuyết tài như vậy đấy

- Aha. Em đã nói em rất giỏi thể thao mà

- Coi...

Bình!!

- Chừng...

Mãi mê nghe lời khen từ người khác mà lại chẳng nhìn đường phía trước. Kết quả bà tông vào một tảng băng vô vị đẳng trước

- Nó ở đâu ra vậy!?

Nó to như một quả đồi nhỏ. Kee dìu bà đứng dậy nhưng bà lại tiếp tục ngã xuống

- Á!! Ui!!

- Em không sao chứ!?

Thì ra sau lớp tuyết là một lớp băng dày, rộng và rất to

- Anh nhìn xem!! Có thứ gì đó bên trong

Hai người cùng nheo mắt nhìn kĩ bên trong

- Một cô bé!?

- Hà?? Hà?? Bị mắc kẹt trong cái đồi băng này ư

Cóc cóc cóc

- Anh tự hỏi tại sao ta lại làm nhưbgrò như thế này- Kee than vãn nhưng hai tay vẫn cầm búa và đinh nhọn để đập thùng băng

- Chúng ta đang cứu người. Là một việc tốt. Anh cứ cho là vậy đi

Hai người im lặng và làm việc đến chiều tối. Tất nhiên vẫn không quên bữa ăn nào

Roẹt!! Bỗng nhiên tảng băng vỡ tan trng lúc hai người đang ăn cá nướng. Một cô bé rơi xuống như khúc gỗ. Rain bỏ ngay xiên cá đang ăn dở chạy nhanh đến. Thân thể nó cứng như đá, bà tự hỏi không biết nó đã bị đóng băng bao lâu

- Giúp em Kee. Nó nặng quá

Thấy Rain nặng nhọc, ông cũng bỏ tay chạy lại giúp. Bỗng đứa bé trên tay cứ như một khúc gỗ không hơn kém, nó nhắm nghiền mắt, một tay đặt ngang bụng một tay thả dài xuống. Nhìn sơ qua, có lẽ chỉ vừa mới 8 tuổi

- Làm sao để cứu nó bây giờ!?

- Hay ta hơ trên lửa đi

- Ấy không được!! Sao ta không để sáng mai rồi phơi nắng...

- Nếu em nghĩ phơi nắng nó sẽ hết bị đông cứng vậy sao trong thời gian ở đây nó vẫn trong cái đồi băng ấy

- Phải rồi ha

Còn cách nào!? Có lẽ đợi đến sáng về nhà rồi tính tiếp thôi. Đi chơi bấy nhiêu thôi, tuần trăng mật như thế là đủ. Vẫn là Rain thức dậy sớm, lần này cô gọi thêm Kee để chuẩn bị về nhà. Nhưng rồi hai người ngồi bất động nhìn đi vật đằng trước. Nó đang nhìn hai người nhưng chả nói gì cả. Khuôn mặt vô cảm xúc như vừa trải qua chuyện gì đó bi thương

- Đây... đây là cô bé hồi tối...

Kee nhanh tay vuốt mặt nhỏ. Nó hồng hào, nhiệt độ cơ thể vừa đủ giống người bình thường. Chỉ sau một đêm ư!! Chuyện này sao xảy ra được

- Cháu tên gì!?

Nhỏ không trả lời, nó ngồi thín thít nhìn Kee rồi ngoài đầu dùng tay viết lên tuyết "Rin"

- Kia Kee!! Sao anh lại hỏi con gái mình như người xa lạ vậy

- What the... -.-"!!!

- Con à, mẹ là mẹ con đây

Bà làm như vậy ông cũng không trách làm gì. Cả hai đều vô sinh thế nên việc muốn có một đứa con là điều vô cùng khó. Đến trại mồ côi nhận đại một đứa đó cũng là một điều nguy hiểm. Tất nhiên vì họ đang bị truy lùng nên không thể có tên trong bất cứ danh sách nào của nhà nước. Vì sao à?? Vì bọn chúng luôn canh me rình mò để hốt thông tin về hai người dù một chút cũng được

- Này em làm vậy con bé sẽ sợ đó

- Đó là con gái em... tên con sẽ là Rin Weasly được không

- Này em!!

Nó gật đầu nhưng vẫn không nói

- Con có thể mở miệng nói không!?

Nó lắc đầu. Bỗng chốc tất cả đã có mặt tại nhà. Hiện tại họ đang sống trong một ngôi làng nhỏ dưới chân núi. Nơi này khá an toàn vì họ sống rất tách biệt với mọi người. Đặc biệt họ sống rất hòa thiện. Hiện tại hai người đã sống cùng họ 3 năm mà không hề có biến cố nào. Rất yên bình. Hơn 1 tuần sau đó, Rin vẫn không thể nói được. Kee đã khám cho nó rất nhiều lần nhưng vẫn nhận lại một kết quả. Hoàn toàn bình thường. Có lẽ bị như vậy là dp

shock vì chuyện gì đó

- Nào!! Hôm nay con và mẹ cùng đi chợ nha

Nó gật đầu, luôn luôn như vậy. Có lẽ đó là hình thức duy nhất để nó giao lưu với mọi người. Đang mãi mê nấu ăn, bỗng nhiên Rain bị ai đó kéo áo

- Con gái!? Có chuyện gì vậy

Nó không nói gì kéo tay bà chạy đi ra sau vườn

- Là dâu tây!? Con trông sao??- Nó gật đầu- Ở thời tiết này ư?? Sao có thể

Nhưng mặt nhỏ vẫn tỉnh bơ. Có lẽ ngay cả dây cơ mặt cũng không hoạt động. Bà chạy vào lấy một cái chậu không búng cây dâu ấy trồng vào chậu rồi mang vào bên trong

- Kee anh nhìn này

- Đây là dâu tây!? Em trông nó sao??

- Không hề. Là Rin đó. Không hiểu sao nó có thể giúp cây sống trong thời tiết khắc nghiệt như thế này (rất nóng)

- Rin!? Là con trông?? Thật sự??

Bó gật đầu chắc nịch. Như vậy thì còn nghi ngờ gì nữa

- Em mau dọn ăn. Anh sẽ xem xét lại

Thời bấy giờ người ta vẫn chưa tìm ra hay chế tạo được loại dâu tây có thể trồng ở xứ nóng

Sáng sớm khi Rin tỉnh dậy đã thấy Kee ngồi trên bàn với khuôn mặt trầm lắng. Biết trước điều gì sắp xảy ra nó chạy đi vệ sinh cá nhân một chút rồi lấy giấy bút ngồi lên chiếc ghế đối diện ông. Hành động này khiến ông rất ngạc nhiên

- Con...

Nó cúi viết gì đó. Rất nhiều, trang này qua trang khác rồi đưa ông xem. Nét chữ thẳng tắp gọn gàng dù trên giấy không có ô hay dòng kẻ

- "Trước khi cha nói rằng con thì con xin thú nhận, con đã lấy hạt giống từ già làng của làng. Không biết làm gì nên con đã trồng nó xuống đất. Sau khi thấy nó nảy mầm con đã hỏi già làng ấy mọi thứ về loại cây này. Biết là nó không thể sống ở xứ nóng như thế này nên con bắt đầu suy nghĩ tìm mọi cách để nó được sống- Lật sang trang- Con xin lỗi đã tự ý động vào đồ đạc của cha mà không cho phép nhưng nhờ nó con đã chế tạo ra được một loại thuốc. Không biết thí nghiệm lên vật nào nên con đã cho thẳng vào. Nếu được thì nó sống còn không thì thôi. Con biết mẹ thích dâu tây- Lật sang trang tiếp là vô vàn các công thức hóa học mà nó đã chế ra chất sinh trưởng cho cây dâu tây"

Xong xuôi nó lên giường ôm mẹ mình và ngủ tiếp. Mối ông nhếch nhếch. Ông vẫn chưa kịp nói gì. Một con nhóc mà dám qua mặt ông à. Hà hà, mặt Kee tràn đầy sát khí. Ông bóp tay nghe rộp rộp. Biết điều chẳng hay Rin liền bật dậy lẻ lười như chọc què ông rồi chạy ra vườn

- Con bé kia đứng lại

Mới sáng đã rục rịch hết khắp làng xóm, chỉ một cái mồm của ai kia đã khiến cả làng thức dậy. Tuy khuôn mặt vẫn như vậy không lay chuyển nhưng vẫn không quên quay lại lẻ lười chọc ông. Thật tức điên mà

- Có ngon thì về nhà ta xem

Các bà hàng xóm cười phì trước Rin. Họ đang đứng ở giếng đợi lấy nước

- Đúng là, con lại làm gì đó khiến ba giận à- Một người nói

Nó gật đầu, họ xoa đầu nó, tuy không nói gì nhưng họ biết nó thích như vậy. Trưa đến, Rain dọn cơm sẵn trên bàn miệng không ngừng trách khư

- Anh cứ như vậy, khi nào con mới về ăn đây hã

- Con bé đói rồi mồm sẽ tự về thôi

Khi ông ngồi xuống bàn ăn thì đã thấy Rin ngồi trước mặt mình. Nó giờ hai ngón tay như đang chào hỏi

- Con bé này

Nó nép sau lưng Rain

- Thôi nào Kee nó còn nhỏ. Anh tha cho con lần này đi

Nói thì nói vậy, ông dám chắc sau khi ăn xong sẽ xử bẹp nó. Nó hiểu ý ông mà. Lại là lưỡi thách thức lần nữa. Khuôn mặt tức giận đến méo mó nhưng chẳng làm được gì. Uống xong cốc nước, ông quay lại đã không thấy nhỏ đâu

- Rin đâu rồi!?

- Nó mới ngồi đây...

Xột xoạc!! Tiếng trang giấy lật vang lên đâu đây

- Lại phá phách!! Đứng lại đó

Nó không có đường thoát, ông và nhỏ đang đứng ở hai đầu của chiếc bàn hóa học. Có muốn thoát cũng là một điều khó khăn. Nhìn chiếc bình nhỏ trên bàn nhỏ như này ra ý kiến vớ tay cầm nó lên lắc qua lại trước mặt Kee

- Này!! Đừng làm vậy. Nó sẽ nổ đấy

Tất nhiên Rin biết nên nó mới không lắc mạnh. Sau khi đảm bảo rằng mình sẽ thoát được nó đặt lại chỗ cũ rồi chạy vọt ra ngoài

- Này!! Đứng lại!!

- Ahahaha

Rain nhìn hai cha con chỉ biết cười. Thật quá đỗi đáng yêu mà

- Sao em không ngăn cản con bé. Nó lấy quyền sách đi rồi

- Tay em đang bận

Bà giờ hai tay đầy bột lên. Ông đành thở dài chờ đến chiều tối. Có một người nông dân, ông ấy đến nhờ Kee một số việc. Tất nhiên ở vùng này ông luôn được mọi người gọi là bác sĩ

- Ông theo tôi ra ngoài, tôi sẽ lấy một ít thuốc

Nhưng khi ra đến vườn, những vật liệu ông cần đã bị cắt sạch

- Rin!!- Ông nghiêng răng bước vào nhà. Nhỏ đã về đứng giờ- Sao con...

Nó đưa lọ thuốc nhỏ trước mặt ông. Ông dừng ngay hành động định đánh nó

- Đây là...

- Nhóc này đúng là thông minh mà- Lão nông dân nói- Tôi đã than phiền với nó về bệnh tình của con trai tôi- Ông xoa đầu Rin dịu dàng- Con bé đúng là thông minh mà

Nhưng ngược lại, Kee búng thẳng vào trán nó rõ đau. Nó lấy hai tay che trán mình lại, khuôn mặt đã có sự thay đổi. Như nhỏ muốn nói rằng nó không thích bị búng trán. Ông bật cười rồi đưa nó cho ông nông dân

- Hãy cho con trai ông uống ngay đêm nay, có lẽ ngày mai là sẽ khỏi

Lão gật gù cảm ơn rồi rít ròi đi ngay. Ông chồm xuống trước mặt Rin

- Con đã cho thêm một nguyên liệu gì đó nữa phải không??

Nhỏ không trả lời đưa khuôn mặt hết sức ngây thơ huyết sáo chạy lại bắt ghế giúp Rain chuẩn bị bữa tối

- Con gái mẹ ngoan lắm

Hôm sau, Kee đi vào làng để xem xét bệnh tình của mọi người theo định kì. Không ngờ nó lại lắc nhắc đi theo. Mỗi lần ông xoay người lại là nó nép vào nhà ai đó để trốn. Nhưng rồi một lần nó bị mất dấu ông. Nhỏ chạy lên trước nhìn dọc nghiêng rồi cảm thấy thân thể mình như bay bổng lên. Ông đã nhắc nó từ đằng sau

- Sao lại theo cha

Nó phồng má giận dữ khoanh hai tay hai hông. Ông bật cười thả tay. May mắn, nhỏ tiếp đất rất an toàn và điêu luyện

- Giới lắm con gái

Nó cũng giờ ngón tay cái "duyet"

Căn nhà đầu tiên mà họ thăm là nhà của lão nông dân hôm trước. Vừa vào đến cổng đã có một cậu bé lon ton chạy ra với khuôn mặt tươi rói

- Chào buổi sáng cậu bé

- Con chào chú

Dường như còn rụt rè với người lạ, nhỏ nép vào mép áo của cha mình. Thằng nhóc nhanh chân dẫn hai người vào nhà mình cùng ngồi

- À bác sĩ Weasly

Lão nông dân nở nụ cười thân thiện chào đón hai cha con họ

- Cha cha!!- Thằng nhóc kéo áo cha mình- Có phải đây là người đã chế thuốc cứu con không!?

-Đúng đây con trai. Mau dẫn bạn ra ngoài chơi đi con

Nó thích thú đứng đối diện Rin giờ tay lên trước

- Mình tên Jean, hân hạnh được gặp cậu

Khuôn mặt lộ rõ trong nắng sớm với hàm răng thiếu mất một cái. Rin nhìn bàn tay mình rồi đưa tay làm điều tương tự. Có vẻ nhỏ rất thích thú với hành động này

- Ta đi chơi nào

Nhưng Rin lại rẩy tay cậu ta ra chạy đến cầm lấy tay mẹ của Jean. Nó cứ chìa tay bà ấy trước mặt Kee như muốn ông chạm vào. Thì ra bà ấy có vấn đề về dạ dày

- Phải ăn chín uống sôi và đặc biệt rau củ phải rửa thật sạch sẽ. Sâu bệnh rất khó roi ra từ đây- Kee nói- Ngày mai tôi sẽ mang thuốc đến cho bà ấy

- Nhưng chúng tôi...

- Tôi không cần tiền

Mắt bà ấy tràn đầy sự biết ơn nhìn Kee. Hai mắt sáng bóng rung rung như muốn khóc. Jean thì nhìn Rin bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Thật tuyệt vời

- Cảm ơn cháu lần nữa Rin. Anh có một cô con gái thật tuyệt vời

Ông quay lại định khen nhỏ nhưng khi nhìn thấy nó vênh mặt hống hách thì liền đổi sắc mặt

- Chỉ giỏi phá phách

Nó biết bị nói móc là lười chọc ông rồi lao thẳng ra ngoài. Jean nhanh chân chạy theo

- Nó rầy nghịch ngợmahaha

Ba năm sau. Là đúng 11 tuổi của nó. Nhưng tình hình vẫn không tiến triển. Nhỏ vẫn không thể nói được lời nào. Dù thật sự rầu rầu nhưng Rain vẫn mỉm cười và tin rằng một ngày nào đó phép màu sẽ xảy ra

Năm ấy, có một dịch bệnh bùng nổ tại làng. Rất nhiều người nhiễm bệnh. Cả Rain cũng không tránh khỏi. Sau khi chữa trị cho những người ngoài làng về Kee mới phát hiện Rain bị nhiễm bệnh. Rin thì đang gục đầu bên cạnh bà, khuôn mặt lộ rõ nét buồn rầu nhưng không thể roi dù chỉ một giọt nước mắt

- Dù sao con cũng đã biết biểu lộ cảm xúc trên khuôn mặt rồi Rin. Mẹ vui lắm. Mãn nguyện rồi

Nó lắc đầu. Nó không muốn bà mất. Vài ngày sau đó, tình hình Rain tệ hơn rất nhiều. Không phải ông không thể cứu bà mà vì đã hết nguyên liệu chế thuốc. Ông đang rầu rầu ngồi bên bàn thí nghiệm. Không biết có nên lờ hóa học vào việc này hay không. Rin đứng bên dưới kéo áo ông

- Chuyện gì, đừng phiền ta đang suy nghĩ

Nó chạy đến lấy quyển sách trên bàn rồi chạy lại chiếc ghế leo lên rồi nhảy lên bàn đánh rỗ mạnh vào đầu ông ấy. Biết ngay là ông sẽ đuổi theo mà

- Hôm nay cha sẽ trời con và bắt con nhịn đói ba ngày

Gần ra khỏi tán cây đến khu đất trống. Tốt. Đợt này Rin chết chắc. Nhưng sau bóng mát đó là cả một vùng trời thảo dược. Nó quay lại nhìn anh giờ ẽ ngón tay ý chỉ đã 3 năm. Ông thần thờ một chút rồi chạy đến ôm lấy nó như vị cứu tinh mà khóc rống. Ông rất sợ mất Rain. Rất sợ. Nó đưa tay vuốt ve

đầu của cha mình

- Bây giờ không phải là lúc để cha khóc. Mau mau mang thuốc về cứu mẹ

Nhỏ đang nói, tiếng nói đầu tiên. Nó thanh thót không chút bấp bệ

- Con...

Nó cười tí mắt không nói gì cùng cha mình đi hái thuốc. Lần đầu tiên gọi tiếng mẹ. Rain vui mừng khôn xiết

4 năm lại trôi qua. Lúc này con ác mộng mới bắt đầu. Rin đã trở thành một cô gái thực nữ mạnh mẽ trong lòng các cậu trai trong làng. Cô vẫn trồng rau hái thuốc và không ngừng lên lút học các công thức hóa học phức tạp để chọc giận Kee. Dù vậy nhưng rất vui. Hai người đang chăm lo nghiên cứu thì bỗng nhiên Rin hốt hải chạy lại

- Cha mẹ... bọn chúng...

- Chuyện gì vậy con gái

- Cha mẹ phải ra khỏi đây ngay. Con đã nghe cha mẹ nói chuyện. Nếu không nhanh... bọn chúng sẽ đến đây và bắt hai người đi đó

Họ đã sống ở đây yên bình trọn 7 năm cùng với Rin. Không lẽ bây giờ phải lìa xa sao!? Rain không muốn, bà sẽ rất buồn

- Tại sao con biết

- Con thấy chúng từ xa... cha mẹ phải đi ngay bây giờ

- Con phải đi theo

- Không được, còn dân làng

- Rin à

Cô không muốn nghe nữa chạy lại phía bức màn vén nó thấy hai bộ xương khô xúông

- Con đã tạo chúng- Rain như không muốn tin vào mắt mình

Nhưng cô không dám nhìn họ nữa bỏ ra ngoài đóng khóa chắc tất cả lối ra... và bắt đầu phóng hỏa. Kee chạy từ trên xuống dưới nhà để tìm cách mở cửa ra bên ngoài. 7 năm gần bó, hai người không thể mất con bé

- Con sẽ đến và gặp hai người. Đợi con

Nói rồi cô quay người chạy về phía ngôi làng bắt đầu di tản mọi người. Chỉ một nửa số dân, vid họ không tin rằng vó khủng bố thật. Đến khi quả bom đầu tiên được ném xuống. Tên cầm đầu giờ cao chiếc súng 6 nòng bắn điên loạn mà hết

- Tất cả nghe đây, mau giao nộp Kee Weasly và Rain Raier nếu không nó sẽ bị xóa sổ

Rin đưa mọi người đến một hang động mà cô đã phát hiện trước đó

- Mọi người hãy ở yên trong này

- Nhưng Rin!! Con định đi đâu??

- Còn rất nhiều người ngoài đó. Con không thể bỏ mặt được

Khi xoay người thì đập vào mắt cô là một tên đầy sẹo trên mặt, hấn vận đồ đen từ trên xuống

- Ra đây là con gái của hấn à

Tên trong tay hấn gật đầu lia lịa

- Hãy tha cho tôi

Bằng!!

- Làm gì có chuyện đó

Lần đầu tiên, có người chết trước mặt Rin. Cả dân làng trong hang đều nom nóp lo sợ. Mang ra miệng hang đã được che đắp kĩ càng nên hấn không thấy. Hấn vác súng lên vai

- Cha mẹ người đầu
- Ta đã giết hai người đó
- Cái gì!??- Hấn nhú mày
- Không tin à, đó là nơi mà ta và cha mẹ ta ở
- Đi kiểm tra

Hấn ngoắc hai tên đi theo bên cạnh. Rin ngồi xuống bên tảng đá lau nước mắt nhìn cái xác bên chân hấn. Thật tàn nhẫn. Đã bao nhiêu người dân đã bị hấn giết rồi. Được một hồi tên kia quay trở lại

- Có hai bộ xương không thể nhận dạng. Có lẽ...
- Người dám!!

Hấn tức giận chia súng vào người Rin. Mọi người trong hang nắm lấy tay nhau cầu nguyện cho cô. Rin nhắm nghiền mắt, có lẽ cô đã chuẩn bị hết tất cả cho chuyện này. Đột nhiên tiếng chuông hấn vang lên

- Hai vợ chồng hấn đã chết. Chỉ còn con gái của hấn ta... ha được thôi. Bắt cô ta đi- Rin bị giải đi- Có muốn nói lời nào lần cuối không
- Ông đã giết bao nhiêu người trong làng tôi!??
- Haha ta chưa bao giờ đếm số người mà ta giết cả
- Có thật khi bắt tôi... các người sẽ tha cho số dân còn lại không!?
- Ta hứa danh dự với cô cô bé
- Có như hấn không!?- Cô ám chỉ tên đang nằm dưới sàn đất
- Không bao giờ

Rin ngán mặt lên trời thờ dài nói

- Hơn một nửa dân làng đã đi dự lễ hội hôm nay. Một nửa dân làng còn lại thì bị giết- Lúc này nước mắt chọt rơi- Ai biết được có hơn một kho tàn thảo được đặng sau khu rừng này trong bãi đất trống chứ
- Cô trông à- Hấn rắc thêm gia vị- Đã rất lâu... nhưng không ai biết đến nó cả. Tôi ước gì ngoài kia có một ai còn sống
- Trần trời bấy nhiêu thôi. Đến lúc phải đi rồi
- Tôi muốn nói rằng tôi yêu ngôi làng này rất nhiều, tại sao các người lại tàn sát nó. Họ đã làm gì sai. Tại sao

Rin hét lớn, đến khi bọn chúng đi hết mọi người trong hang mới bắt đầu nấc lên từng tiếng. Tiếng hét đau khổ của Rin đi qua cho đến khi rời khỏi làng. Ai ai cũng nhìn cô mà thương xót. Thật sự rất có lỗi, vì gia đình cô mà gần nửa số dân làng bị giết, bị thương, có người không toàn thân để người nhà nhận dạng. Và đó là lần đầu tiên... cô rơi vào tay một tổ chức ngầm

Bạn đang đọc truyện [*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: Người thứ 3

Kee đặt xấp tài liệu trên bàn. Đó là kết quả của mỗi lần thí nghiệm

- Con có dám chắc hấn đã tiêm Heroin vào con chứ
- Vâng thưa cha. Con tin tức giác của mình
- Ken!! Phiền cậu theo ta. Ta có chuyện muốn nhờ. Dellas à nhờ cậu đưa con bé lên phòng giúp tôi

Ken liền liếc xéo Dellas như muốn nói "Đừng mạnh động"

- Ta đi nào Rin

Cô gạt đầu theo sau Dellas lên lầu. Nhưng khi cô mở cửa phòng để chuẩn bị đi vào thì tay bị ai đó nắm lấy thật chặt

- Dellas!?

Anh ngồi bệch xuống trầm mặt dưới đất. Rin cũng làm điều tương tự đưa tay còn lại đặt lên vào anh

- Có chuyện gì khó nói sao!?

- Tôi... không dám đối diện...

- Sao nào... nói tôi nghe- Giọng nói cô dịu dàng khó tả

- Tôi không dám nói ra tình cảm của mình với người mình yêu- Anh vẫn cúi mặt không dám ngẩng lên nhìn cô gái đối diện. Rin bật cười

- Ta đã ra khỏi đó rồi mà. Bây giờ vấn đề là ta chỉ cần về đó mà thôi. Không đến 24h nữa là ta sẽ khởi hành. Lúc đó tôi sẽ giúp anh thổ lộ tình cảm của anh cho cô ấy biết

- Không!! Bây giờ đi

Rin ngăn người ngây thơ hỏi lại

- Cô ấy đang ở đây sao...

- Tôi yêu cô Rin

Khuôn mặt liền biến sắc, sau vài giây Rin cố gạt tay mình ra khỏi Dellas bàng hoàng đứng dậy. Anh cũng đứng lên đối diện với cô

- Cô vẫn chưa hỏi rằng cô ấy là ai

- Không Dellas. Anh phải gạt bỏ suy nghĩ này

- Không được đâu Rin. Tôi không thể. Sau cái lần cô đánh bại tôi, tôi không ngày nào không nghĩ đến cô cả. Rồi một ngày... tôi nhận ra tôi yêu cô mất rồi. Hãy cho tôi một cơ hội

- Dellas, bình tĩnh lại, đừng nói bừa nữa- Rin vẫn đứng đưng

- Tôi đang nói thật. Tôi thừa biết cô yêu hoàng tử. Hãy nghĩ xem, cậu ta là một người thuộc dòng dõi cao quý nhưng cô...

- Anh đừng nói như vậy. Nếu vậy tôi cũng không thể hợp với anh. Anh là người mang dòng máu hoàng tộc, tôi là một con người thấp thỏm yếu kém...

- Lúc đó tôi...

- Đủ rồi

- Rin!!

Cánh cửa khép lại như ngăn cách khoảng cách giữa bóng tối và ánh sáng trong cô. Tại sao sự việc này lại xảy đến. Thì ra, Ken đã đứng sẵn ở dưới

- Ta đã cảnh cáo ngươi Dellas

- Tôi cũng đã nói với ngài thừa nhệ hoàng tử

Dellas đi ngang qua anh, cậu ta chắc chắn không bỏ qua chuyện này

- Tại sao con bé lại không xuống ăn cơm

- Kết quả thí nghiệm đã có- Kee nói trầm tĩnh

- Tôi sẽ lên gọi Rin- Ken bỏ ghế đi lên ngay

- Tôi nghĩ cậu nên ở lại Dellas- Rain

Vừa xoay nắm cửa nó đã mở. Cô không hề khóa

- Là ai!? Ra ngoài- Rin hét nhưng không lớn

- Là anh. Rin

- Đừng, anh mau ra ngoài đi

Ken bật công tắc đèn bên cạnh rồi đi vào bên trong. Rin đang nằm trên giường. Dáng vẻ rất khiêu gợi. Hằng ngày sự tác động ma túy lên người cô giảm dần nhưng nó vẫn có tác dụng. Vì thế bây giờ cô không dám xuống dưới

- Con bé xuống rồi

- Ta có chuyện muốn nói với con đó Rin. Bây giờ hãy ăn cho xong đi nào

Xong xuôi Rain dọn dẹp, đợi bà ngồi vào vị trí rồi họ mới bắt đầu nói

- Đầu tiên cha sẽ nói về bệnh tình của con- Rin nhìn ông rồi lại cúi xuống- Có vẻ như việc con trở thành Vampire đã giúp đỡ con. Chất Heroin trong máu của con đều bị biến đi trong mỗi lần cha kiểm tra. Sau đó cha gọi Ken vào và liều phen thí nghiệm lên người cậu ấy. Đúng như ta đoán Heroin bị tiêu biến hoàn toàn khi vừa cho máu cậu ta. Tình trạng của con có lẽ vài ngày nữa là sẽ hoàn toàn biến mất

- Cha nói thật chứ

- Hãy đặt lòng tin vào cha nào

Cô tiếp tục cúi đầu xuống bàn. Đây vẫn chưa phải là kết quả xác định. Đây giờ vẫn đề là niềm tin

- Mẹ cũng có chuyện muốn nói với con con gái của mẹ- Bà đặt tay lên hai bờ má hồng hào của Rin. Đã rất lâu bà không chạm vào nó- 23 tuổi... có lẽ là độ tuổi để mẹ nói con biết sự thật

- Sự thật... về con người con- Bà ngẩn người- Con đã bị mất toàn bộ kí ức khi con bắt đầu cất tiếng nói đầu tiên

- Con không phải con ruột của ta và cha con- Rin thờ dài, có lẽ cô đã chuẩn bị tinh thần trước cho chuyện này- Chúng ta tìm thấy con trên núi tuyết. Có vẻ như con bị phong ấn... mẹ đã từng có một giấc mơ về một người tên là Victoria. Bà ấy nhờ mẹ chăm sóc con... và hãy nói sự thật cho con khi gặp lại con khi con đến độ tuổi này. Lúc đấy mẹ lại tiếp tục sinh ra một nghi ngờ. Có lẽ con là một Vampire. Vì một lí do nào đó mới lạc đến nơi này. Con đã có một đầu óc xuất chúng từ khi 8 tuổi. Đây là một điều không thể xảy ra...

- Không!! Điều này là không thể. Làm sao có thể là một Vampire trong khi con không uống một giọt máu nào trong suốt hai mươi mấy năm qua

- Bình tĩnh nào con gái. Có lẽ người trong mơ đó... có quan hệ gì đó mật thiết với con. Thân phận thật sự của con tồn tại ở thế giới song song với thế giới này. Vampire World. Chỉ có ở đó con mới tìm được con người thật sự của mình

Rin lắc đầu chạy thẳng lên phòng. Làm sao có chuyện cô là một Vampire. Không phải cô bị biến đổi sao. Đó là một điều vô lí. Chính Rain cũng không ngờ rằng Rin sẽ phản ứng như vậy. Kee đặt tay lên vai bà

- Nó như vậy vì thương chúng ta thôi

- Rin!! Mở cửa ra cho anh. Rin à

Đứng bên ngoài, anh nghe rõ tiếng khóc của cô. Nó rất thảm thiết, lần đầu tiên anh thấy cô như vậy. Bất lực anh đành lùi chân xuống lầu. Mấy ngày sau đó cô vẫn không rời khỏi phòng, cũng chả ăn uống một chút nào cả. Rain bắt đầu dăm ra lo lắng

- Rin!!

Khi bà định gõ cửa thì cô đã ra ngoài. Cô cười và ông lấy bà

- Rin... con không sao rồi

- Con sẽ tự mình tìm câu trả lời... ở bên kia thế giới. Con sẽ gặp lại cha mẹ, hãy đợi con nhé

- Nhờ con gái mà lâu nay chúng ta không hề bị tổ chức nào đuổi bắt cả- Bà véo má cô

- Hìhì. Con đi đây. Tạm biệt hai người

- Con gái cha bảo trọng

Cô thì đã chuẩn bị xong, nhưng hai người kia dường như đang đối chấp nhau cái gì đó thì phải!?

- Này!! Hai người có định quay về không!?

Nói đến đây mới rời mắt nhau mà đi theo Rin tạm biệt Kee và Rain. Chỉ là một buổi chia tay thông thường mà cứ như buổi vĩnh biệt trong các tập cuối phim điện ảnh. Rain khóc xướt mướt không cho Rin đi. Hôm nay, gần biển tổ chức hội chợ. Cũng đã rất lâu rồi nhỉ. Gạt chuyện quay về qua một bên, Rin kéo hai người lao vào bên trong như một vị thần. Nhìn ánh đèn lung linh trong hội chợ, mắt Rin sáng lên mua hết đồ đạc này rồi đến thứ khác. Đa số chúng đều là những đồ vật chống nước. Vì sắp nữa, họ sẽ đi cả một đoạn đường dài. Dắt hai người đi được vài vòng, họ bắt đầu thấm mệt. Nhưng Rin thì không. Cô dừng chân tại một cửa hàng bán thú. Giải nhất mà họ giành được là con thú bông to chừng kia. Nó giống y như Dogy. Rin thần thờ một hồi rồi quyết định chơi nó

- Đề anh!!

- Đề tôi!!

Hai người bắt đầu tranh giành nhau mà bán. Chỉ có một mục tiêu nhưng nó cứ di chuyển qua lại nên khó để có thể bán trúng

- Chà- Ông chủ cảm thán

- Rin!! Có phải Rin không!?

Rin quay lại nhìn người đàn gọi mình. Anh ta bước tới với chiếc áo blouse trắng trên người

- Cậu đã trở thành một bác sĩ Jean... và cũng đã lập gia đình nhỉ- Cô vui vẻ dùng mắt trên chiếc nhẫn còng trên tay anh ta. Nó lấp lánh dưới ánh sáng chợ đêm

- Còn cậu... chiếc nhẫn rất đẹp. Ken... à

Rin cười ngượng

- Chúng tôi đã kết hôn. Cũng có thể cho là một gia đình

- Cũng có thể... ý cậu là

- Tại sao ta không dạo chợ một vòng nhỉ

Jean hơi phân vân nhìn hai chàng trai đang cầm cuối chơi game bắn thú. Rin thờ dài

- Mặc kệ hai người đó. Ta đi thôi... cậu không đi chung với vợ con à

- Tôi đã rất lâu không đi hội chợ. Tôi đã đề nghị đi cùng cô ấy nhưng...

Jean đang lặng lẽ chuẩn bị quần áo để ra ngoài cùng vợ mình. Anh mở cửa thì đã thấy cô ấy đứng trước cửa

- Em..

- Anh hãy đi hội chợ đi

- Nhưng mà...

- Anh nói cô ấy cũng thích hội chợ mà

- Ànì, em là vợ anh, sao anh nỡ...

- Em biết anh xem cô ấy là bạn- Anì nắm lấy tay anh- Anh đừng lo cho em và con. Em sẽ báo cho anh mọi kết quả. Nói ra... cô ấy là người đưa em đến với anh. Em cũng rất muốn gặp cô ấy một lần

- Vậy em đi với anh

- Anh biết em không thích những nơi đông người mà

Anh lặng người, nghĩ lại, lỗi tất cả là do anh cả. Có sao lại cứ nhắc đến tên Rin trước mặt cô ấy. Thật may mắn, anh đã cưới được một cô vợ hiền thực như thế này

---

Jean đã đi hội chợ này rất nhiều lần nên thuận đường hơn. Anh dắt Rin đi mua đủ thứ quà lưu niệm và cô cũng khéo từ chối những quà hay ngắm nước. Đơn giản vì cô không muốn phá hủy món quà mà người bạn lâu năm này tặng

- Ta đi dạo biển nhé

Rin còi giày cùng dạo bước trên bờ cát của biển. Cô cầm giày trên tay bước tung tăng trên biển. Dẹp hết mọi phiền muộn trong lòng, cô muốn mình thật tự nhiên trước mặt Jean kéo cậu lại lo lắng. Cuối cùng, hai người ngồi trên tảng đá mà tán dóc

Thụt!! Thụt!!

Hái cái đầu ló ra khỏi tảng đá lớn

- Tại ngài!! Bây giờ cô ấy bỏ hai chúng ta mà theo một tên khác
- Hừ!! Nếu người không tranh giành với ta thì ta đã thắng và đuổi kịp Rin rồi
- O!! Bây giờ ngài dường đây trách nhiệm cho tôi à
- Suyt!!

Hai người nói chuyện hơi nhỏ nên phải để không gian thật im lặng để có thể nghe ngóng

- Cậu nói cô ấy đi khám thai, vậy đây là con thứ hai
- Lần này là một bé gái
- Chúc mừng cậu
- Cô ấy bảo sẽ đến đây... để gặp mặt cậu đấy
- Hìh thật vui. Tôi cũng muốn gặp vợ cậu. À...- Rin ngập ngừng- Cô ấy đã nói... chính tôi đã đưa cậu và cô ấy đến với nhau. Chuyện này là sao

Jean bật cười. Tính ra chuyện này cũng là một tình cảnh bi hài

- Tôi đem lòng mến mộ cô ấy. Không phải vì cô ấy như cậu... ngược lại là một người rất nhút nhát. Tôi được sắp xếp chung ca với cô ấy trong cả một tuần. Trong một tuần đó tôi đã khắc khe dạy dỗ
- Khắc khe!!? Aha tôi nghĩ sai về cậu rồi

Jean gãi đầu cười ngượng rồi tí mắt nói tiếp

- Tiếp sau đó... đêm nào về tôi cũng nhớ cô ấy cả... rồi chợt nhận ra mình đã yêu. Ha tình yêu đến thật nhanh đúng không. Trong thời gian đó thật khổ cực mà, cô ấy không hề nhận ra những thông điệp mà tôi gửi gắm. Điều đó làm tôi buồn và trầm cảm một thời gian. Và lại là người con gái ấy đã kéo tôi ra khỏi con đường mặc cảm nhưng đó cũng là người khiến tôi dừng cảm nói ra tình cảm của mình- Anh đang cười, một nụ cười hạnh phúc. Không biết nó đã nở trên môi khi nào
- Có phải...

Đó là một cô gái rất xinh đẹp với mái tóc thẳng vàng cháy. Sắc thái dịu dàng triền miên khiến Rin ngẩn ngơ. Một cô gái hoàn hảo. Mặc dù vòng hai to lên vì có một sinh mạng nhưng không làm mất đi nét xinh đẹp vốn có

- Là cô ấy sao
- Anì

Ani cười dịu dàng. Jean bỏ ngày Rin ngồi đó chạy lại xoa vào chiếc bụng to tròn

- Con rất khỏe mạnh

Hai người trao nhau nụ hôn. Đó là điều thường lệ. Rin mỉm cười chào tạm biệt hai người họ. Sau đó cô liếc sang phía tảng đá Ken và Dellas đang nấp. Cô hừ một tiếng rồi đi bộ ra biển

Hự!!

Có ai đó đánh cô từ phía sau. Viên thuốc mà bà già đã đưa cho cô hôm trước bị học ra ngoài rơi xuống biển

- Ôi không!?

Rin mò lần tay dưới biển, không có nó thì làm sao trở về. Thấy cô lúi húi, hai người chạy đến bên

- Rin!! Chuyện gì vậy

- Viên thuốc, nó mất rồi. Không có nó làm sao mà em có thể trở về

Tâm thế trở nên hỗn loạn, Rin ôm lấy Ken thật chặt. Anh dịu dàng đỡ dành cô. Dellas thì xoay mặt sang hướng khác. Ken đẩy Rin ra trước mặt mình rồi hôn lấy cô

- Xuống dưới em chỉ cần đừng mở miệng nói là được. Như vậy là em có thể an toàn mà đến Vampire World

Rin mỉm cười định hôn anh một cái như cảm ơn nhưng anh lại ngăn cản

- Đừng làm như vậy, nó sẽ mất hiệu nghiệm... anh chỉ có thể làm điều này 1 lần thôi

Cô cười ôm lấy anh rồi lại nhìn qua Dellas. Cô nhìn Ken rồi tiến về phía anh ta vỗ vai. Anh nhìn rồi theo họ xuống biển

Ba người trôi theo làn nước chẳng nói một lời nào. Từ trước giờ Rin luôn là người mở chuyện nhưng bây giờ cô đâu được nói. Được một đoạn, bỗng nhiên Rin dừng lại, cô ngoắc hai người lại phía mình

- Chuyện gì vậy Rin!?

Cô cầm túi hương giờ trước mặt họ, đó là túi hương giúp người cá thoát khỏi sự truy lùng của cá mập. Cô thấy nó rải rác khắp nơi, có khi nào đã xảy ra chuyện gì không. Rin bơi nhanh lên trước dẫn đầu đến vườn thảo dược dưới biển. Đây là nơi cô tình cờ phát hiện khi xuống dưới này 1 mình. Cô chạy vào đó ngắt từng lá thảo dược rồi dùng lực vò nát nó và nhốt vào một bong bóng nước. Mỗi lúc cô sử dụng pháp thuật, Ken như bị lấy đi sức lực mà ôm chặt lồng ngực mình. Dellas nhận thấy điều đó nhưng anh lại chọn cách im lặng. Rin lại tiếp tục hòa chúng lại với nhau đưa cho mọi người mỗi người một túi

- Cái này...

- Nó giúp chúng ta thoát khỏi bọn cá mập- Ken giải thích giúp Rin

Họ laik tiếp tục chuyến đi của mình. Nhưng khi đến vương quốc của người cá, ba người thần thờ nhìn thăm cảnh trước mắt. Nó bị tàn sát nặng nề, cung điện như bị san bằng tất cả đến một bóng người cá cũng không thấy

-"Chuyện gì xảy ra vậy nè, tại sao..."

- Ai đã làm như vậy!? Lúc trước... còn rất...

Roẹt!! Một luồng điện phóng tới quần lấy người Rin khiến cô đau đớn không thể tả nổi. Tiếng hét cô vang lên, không biết mức độ điện bao nhiêu nhưng khiến cô trở nên như thế này thì không hề bình thường. Và người làm được điều này chỉ có người cá

- Rin!!

Ken chạm vào vòng dây cũng bị giật lấy. Anh vốn hệ hỏa và phong nên lời phản ứng với anh rất mạnh

-Đừng ai lại gần... những người không liên quan

Một người cá nữ lao đến chia thẳng cây đinh ba vào Rin. Ánh mắt cô ta đầy căm hận, nhìn là nhận ra, cô ta dám chắc mọi chuyện trước mắt là do một mình cô làm nên

- Cô còn dám đến đây!? Mau trả lại vương quốc người cá như trước

Cô đã làm gì tại sao lại đổ lỗi cho cô chứ. Rất muốn mở miệng nói nhưng lại không thể. Cô ta dùng mắt trên chiếc túi hương giắc bên hông cô rồi văng nó đi xa

- Đúng là cô rồi, đồ sát nhân. Tôi sẽ ném cô đi cho cá mập ăn

Rin tròn tròn mắt, thoáng chốc biến mất trước mắt Ken và Dellas

- Cô đang làm cái quái gì vậy hả!?- Hai người đồng thanh

- Các người không liên quan đến chuyện này, mọi sự là do cô ta. Đừng để tôi phải dùng biện pháp mạnh

Cô ta định quay đi thì Dellas nắm tay giữ lại

- Nói cho chúng tôi biết, thật ra Rin đã làm gì- Cậu ta gần giọng

- Rin Weasly!! Một tên tội phạm xảo trá. Cô ta kết thân với hoàng tử của chúng tôi để rồi lợi dụng mối quan hệ đó mà tàn sát tất cả chúng tôi. Lũ Vampire các người, nhất định chúng tôi sẽ tiêu diệt tất cả. Chiến tranh sẽ diễn ra. Hãy đợi đây

Nói rồi cô ta biến mất không để họ trần trối lại lời nào

- Chiến tranh!? Là ai- Ken nghiêng răng

- Rin... cô ấy đâu rồi

Về đến nhà, Ani đi lên bật thắp đèn đứng xoay người lại nhìn Jean đang tháo giày. Cô vẫn như vậy, nụ cười hiền hậu khó tả. Khi định bước đi những bước chân tiếp theo, cô bị anh ôm chầm lấy. Vì quá bất ngờ, túi đồ cô mua tại siêu thị xuống đất

- Je.. Jean!?

- Anh xin lỗi em Ani, xin lỗi em nhiều lắm. Trong thời gian qua anh không để tâm gì đến em... xin lỗi vì luôn nhắc tên Rin trước mặt em

Rồi Ani mới nhận ra, anh đang khóc

- Không Jean!! Em không trách anh. Đúng như vậy

Thấy Jean như thế cô cũng không ngồi yên được. Hai người ôm nhau trong lối ra vào. Cảm ơn Rin!! Đã cho anh biết anh nên làm gì

Bạn đang đọc truyện [:*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [:*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Rin xuất hiện trong một không gian hoàn toàn trống rỗng. Những tảng đá hay rặng sang hô, rừng biển hay các thực vật biển khác đều không có ở đây. Cách xa cô hơn 10 thước. Cô vẫn bị trói chặt trong chiếc vòng điện, nó chắc đến nỗi không thể cử động được. Đây là đâu. Rin nhìn xung quanh rồi vẫy người bơi đi. Ít ra hai chân cô vẫn chưa bị khóa. Vẫy hai đôi chân mình về phía trước, đích là tảng đá lớn kia. Nếu có các mập quanh đây thì có lẽ cần còn chỗ để nấp. Một làn nước như có vật gì đó mang đi trước mặt, Rin quay lại nhìn. Có gì đó quanh đây. Gạt bỏ suy nghĩ đó, điều quan trọng hiện giờ là phải đến đó nhanh. Nhưng khi bước gần đến miệng hang, có gì đó vô hình tấn công trực diện vào cô. Phải thật tập trung mới thoát được. Nó chợt xuất hiện trong làn nước, đó là cá mập, cá mập non. Cô không nghĩ rằng chúng có năng lực này

- Là Vampire

Cô càng bất ngờ hơn khi chúng biết nói. Vô vàn những con cá mập khác xuất hiện từ trạng thái ẩn (ẩn mình trong dòng nước). Tính ra hơn cả trăm con, không lẽ mình đang ở trong hang cá mập!? Đó là điều duy nhất mà cô nghĩ đến. Điều đầu tiên nên tạo kết giới trước, nó sẽ tạm thời bảo vệ cô. Tiếp đó, phải phá hủy cái vòng đang trói buộc mình lại

- Ta ghét Vampire, nên bắt hay giữ

- Em muốn ăn cô ta, có lẽ thịt rất ngon

Thống nhất một hội, chúng quyết định tấn công và sẽ xé xác cô ra mới chịu tha. Rin dùng hết tất cả sức lực trong mình để phá nó, dù có mất sức đi chăng nữa cũng phải mở nó ra. Ít ra còn có kết giới, có lẽ thời gian chúng phá nó cô sẽ tập trung để hồi sức

- Hoàng tử!?

Mỗi lần chúng tấn công là mỗi lần Ken càng trói chặt ngực mình lại hơn

- Ngài ổn chứ

- Rin đang gặp nguy hiểm. Cô ấy đang sử dụng sức mạnh để chiếc đầu. Phải tìm nhanh

Nghe Rin đang gặp nguy Dellas cũng trở nên khẩn trương giúp Ken đi tìm cô dù không biết đang nơi nào. Bỗng nhiên Ken phun một ngụm máu nhỏ, thì ra Rin đã phá được vòng lôi. Nhưng tại sao anh lại là người chịu trận. Có mùi máu khác, một số trong chúng dừng lại đánh hướng mùi

- Có mùi máu nào đó gần đây cách đây không xa. Họ cũng là Vampire

Vampire!? Có khi nào là Ken và Dellas?? Sao lại có máu, ai bị thương à. Cô tự hỏi, tại sao dùng nhiều lực như vậy mà lại không cảm thấy suy nhược gì cả. Thường thì như này cô đã gục xuống rồi. Tại sao!? Cô bắt đầu di chuyển kết giới đi nhưng chúng lại ngăn cản nhất quyết không cho con mồi của mình tuột ra khỏi miệng

- "Nếu cứ đà này mình phải chiếc đầu sao!? Mình không muốn họ bị thương... và người mà mình đang tiêu tốn sức lực là ai"

Rồi khoảnh khắc lúc này ủa về, tại sao cô không được nói, tại sao anh không cho cô hôn anh. Không lẽ... phải tìm Ken ngay. Như vậy thì phải chiến đấu, nếu vậy sẽ khiến Ken càng thêm kiệt sức. Lại càng không được. Cô phải làm sao!? Có thứ gì đó lóe sáng chói vào mắt, phía dưới đó có gì đó. Là cây đinh ba mà người cá dùng để đối phó cá mập, nó trôi đến tận đây ư. Chúng đã ăn bao nhiêu người cá rồi

- Không được Rin!? Không được mở miệng nói- Ken gần từng chữ

- Đừng cử động, chúng ta phải nấp đi thôi, tôi cảm thấy có gì đó đang tiến đến. Không phải một mà rất nhiều

- Người mau chạy đi, là do mùi máu của ta

- Ngài muốn vậy à

Dellas tức giận kéo anh theo sau để tìm chỗ nấp. Nhưng khi chưa đi được quãng nào thì chúng đã ở trước mặt

- Haha có đến hai Vampire. Con nhỏ bên kia chắc đã xử xong rồi. Bây giờ hai tên này là của chúng ta

Con nhỏ bên kia, là Rin sao!? Không lẽ

- Dellas mau đi cứu Rin

- Tôi...

Nhân lúc chúng không cảnh giác Rin nhanh chóng lao xuống phía dưới phá bỏ kết giới nắm lấy đinh trượng mà phóng điện. Không chỉ một, cô lấy rất nhiều để phòng việc bất trắc. Lần lượt phóng những đợt điện lớn nhất, chúng tê liệt một hồi rồi lại bật dậy, bây giờ cô chỉ có thể bơi, không thể dùng pháp thuật được vì nếu vậy không biết Ken có trụ nổi không. Chúng biết cô có vũ khí trong tay liền ẩn mình trong làn nước. Nói thẳng ra như thuật tàn hình của chúng vậy. Bỗng chốc một khối nước rộng lớn này chỉ còn lại mình Rin

- "Mình phải ra khỏi đây. Chúng đâu cả rồi"

Rin bắt đầu bơi về phía trước không quên cảnh giác xung quanh. Phải cô gắng cảm nhận, lần này không thể dùng mắt, phải dựa vào trực giác

- "Bên phải"

Rin phóng điện, nó tê liệt hiện hình chìm lìm xuốn đáy. Biết chúng sẽ mạnh động cô bơi nhanh kên trước và phóng điện tất cả những con cá mập đến gần. Phải bơi bằng sức mình, không được sử dụng tuyệt đối. Không được!!!

- "Chết tiệt!!!"

Giáo đã hết điện. Không còn cây nào cả. Cô sẽ bị chúng thịt sao

Roẹt!!

Một đợt điện cực lớn đánh gập hết tất cả bọn chúng. Rin cảm thấy như vị cứu tinh, nhưng đó là ai

- "Dellas!!"

Cô nhanh chóng bơi lại nhìn lại anh từ trên xuống dưới rồi lắc mạnh anh như muốn hỏi Ken ở đâu. Thật buồn cho Dellas, cô lo cho Ken đến rơi nước mắt. Dellas thần thờ nhìn Rin rồi đưa tay mình nắm lấy tay cô ấy

- Ít ta tôi cũng có thể làm thế này... con nhĩ hoàng tử thì có thể làm nhiều hơn như thế

Anh kéo cô lại phía Ken. Anh được nhốt trong một kết giới. Nó sắp vỡ và bên cạnh là hàng tá cá mập bao quanh. Bọn chúng như kẻ khát máu

- Sắp vỡ tôi sắp vỡ rồi

Ken đã kiệt sức, bây giờ anh không còn ý thức nữa. Tất cả tại cô đã sử dụng quá nhiều pháp thuật

- Không Ken!!

Rin hết lớn. Sức mạnh như được trở lại, Ken mở mắt nhìn về phía cô. Về phần Rin, cô lập tức thấy khó thở, các áp lực nước thay nhau đè nén lên từng tất thịt khiến cô rất khó chịu. Nhưng vẫn còn thở được. Rin ra hiệu cho Dellas, anh hiểu liền phóng điện, có lẽ anh cũng đã kiệt sức khi dùng pháp thuật ở nơi bất tiện như thế này cho nên số lượng bị anh làm tê liệt không nhiều. Kết giới lúc đó đồng thời bị vỡ ra, Rin nhanh chóng bơi đến nâng mặt Ken lên và hôn nó. Kem tròn tròn mắt cổ vùng vẫy để thoát khỏi nó. Khi cô thả ra, nụ cười nở trên môi nhưng anh dám chắc cô rất khó chịu. Bây giờ thì cô có thể tự do sử dụng sức mạnh của mình. Đặt tay mình lên má của anh, cô như muốn nói rằng

- "Em cảm ơn anh, anh đã vì em mà chịu khổ rồi. Tạm biệt anh"

Anh tròn tròn mắt lắc đầu. Dellas hiện đang ở đằng sau cô thôi mà. Cô kéo anh lên trước đứng ngang hàng với Ken. Sau đó đưa tay ra trước nở nụ cười mãn nguyện. Bọn cá mập đã bắt đầu tỉnh lại. Chúng đã sẵn sàng tư thế tấn công

- Không Rin!!

Anh hét lớn, nhưng khi dứt nó thì anh nhận ra anh đã ở trên bờ rồi. Khoảnh khắc cuối cùng mà anh chứng kiến, đó là... tất cả bọn cá mập đều một lượt tấn công về phía cô. Người con gái anh yêu, đang cười. Vĩnh biệt??

...

Trên bờ, anh như người điên đứng bất động nhìn lên trời. Cô đâu rồi?? Rin!!

- Rin!! KHÔNG!!

Roxy cũng thất lực đã đợi ở đó rất lâu kể từ ngày anh và Rin tách biệt khỏi họ. Thấy anh mọi người liền chạy lại

- Nhị hoàng tử!! Dellas??

Nhưng anh không quan tâm sự đón mời đó, anh đang thật sự rất đau lòng, anh muốn xuống biển để cứu Rin. Họ không hiểu chuyện nhưng lại cố gắng ngăn anh. Bức quá đành đánh anh bất tỉnh đi. Từ xa trong khu rừng nhân tạo hình bóng một cô gái đang dựa lưng vào cái cây lớn. Rin Black. Người ướt sũng, những giọt nước trên áo vẫn chưa ráo hoàn toàn. Cô khoác chiếc áo khác lên rồi đi thẳng vào rừng cười nụ cười chiến thắng

- Ta nên đưa về

- Đợi đã!! Rin đâu!?- Roxy sốt sắn hỏi

Dellas lặng người, anh cúi gầm mặt mắt tròn tròn

- Dellas!?! Anh đi chung với hai người họ mà phải không!? Trả lời đi còn Rin đâu rồi- Roxy lay mạnh người anh

- Cô ấy... đã hi sinh mình để cứu chúng tôi... khỏi bọn cá mập

Rồi anh nhìn vào cái vali mà cô đã gửi theo. Đi lại và kéo nó đi. Tất cả đều chìm trong im lặng đến khi họ đếm được cung điện của Ken. Dellas đặt chiếc vali xuống dưới

- "Dù sao đây cũng là nơi ở của cô ấy"

Lúc này Roxy bỗng nhiên khóc nức lên

- Tại sao lại như vậy!? Không thể nào Rin

Thấy cô đau khổ Alen cũng vận lòng, anh ngồi xuống bên cạnh xoa đầu an ủi cô. Mọi người không nói nhau câu gì mà lùi thối ra về. Đây là một mất mát lớn??

- Tôi đã từng rất không ưa cô ta... nhưng sao khi cô ấy như vậy tôi lại bùn như vậy chứ- Gynabess nói

Gin thấy cô buồn lòng anh cũng buồn theo. Anh mỉm cười an ủi

- Đừng như vậy, cười lên như trước đi nào cô công chúa nhỏ đáng yêu

- Cô ấy rất thân thiện, Rin là một cô gái tuy bướng bỉnh nhưng thật sự rất tốt bụng- Jesika đã khóc- Điều này sao có thể xảy ra

- Tôi tin... Rin rất mạnh, cô ấy sẽ trở về mà- Jays ôm lấy Jesika mà khóc cùng

Người đau khổ nhất chắc chắn là Roxy. Đơn giản, Rin là bạn cô mà. Rin đã cứu cô đến hai lần. Cô vẫn chưa kịp trả ơn

Ken đã tỉnh và đuổi tất cả họ về. Không cho ai ở lại chăm sóc anh cả. Người hầu gái duy nhất của cái cung điện này là Rin

Rầm!! Erzanitan cầm tờ giấy trên tay mà tức muốn vò nát nó. Người cá đã hành động. Họ đã kiện lên tất cả sự việc. Cuối dòng báo cáo còn viết rõ chữ "RIN WEASLLY"

- Thật không thể tin nổi. Cô ta quá lăm rồi. Người đâu, sắp xếp cho ta một chuyến đến cung điện nhị hoàng tử

Một quân hầu cận đi vào

- Thừa nữ hậu. Dellas Ritras đã trở về

- Cái gì!? Dellas Ritras??? Cậu ta giờ đang ở đâu

- Ngài ấy đã về chánh điện của mình

Người thăm anh đầu tiên vẫn là Hella. Thấy anh cô vội chạy đến ôm lấy như sợ mất anh vậy

- Hella??

- Minh... xin lỗi... cậu không sao chứ!? Thời gian qua cậu đã ở đâu. Cậu viết cha mẹ cậu rất lo lắng hay không

Anh nhìn cô, cô đang lo lắng anh sao? Anh thấy được hai khóe mắt của cô đang cay lên và hai giọt nước mắt vô thức rơi xuống

- Ôi... mình... khóc sao. Mình xin lỗi, mình không có khóc...

- Mình biết cậu lo cho mình- Anh xoa đầu cô- Cậu đừng lo... Rin đã hi sinh tính mạng để cứu mình

- Rin!? Cô ấy đâu

- Hiện giờ đang mất tích

...

Cho dù tức giận nhưng bà vẫn không dùng đến bất cứ thứ gì. Erzanitan tiến vào trong phòng thì bắt gặp khuôn mặt thần thờ của con mình

- Con đã đi quá xa rồi đó Kentarus. Chỉ vì nó, một thần dân bình thường sao. Nhìn đi, các con đã làm gì, cop ta đã làm gì. Nếu không tìm ra cách xử lý chính đáng thì chiến tranh sẽ xảy ra. Tại sao chúng ta phải gánh chịu tội lỗi cho cô ta chứ

- Mẹ im đi được không!?- Anh quát- Mẹ không thể có gì đó tôn trọng với ân nhân của mình à. Rin dù gì đã cứu cha một mạng

- Một thần dân như cô ta không đáng

- Mẹ bị tẩy não mất rồi- Bà giạt mình- Mẹ không còn như trước. Tôi không quen biết người mẹ như bà. Người mẹ của tôi lúc trước luôn suy nghĩ mọi chuyện trước khi nói và tính toán kỹ càng tất cả. Còn nữa... từ khi cha được hồi sinh mẹ đã không còn hiện thực như xưa nữa rồi

- Đừng đổ tất cả mọi chuyện cho cha con. Đó là cha con đó

Bà tức giận phát áo ra ngoài nhưng cũng không quên suy nghĩ lại lời Ken nói. Bản thân mình thì làm sao mà nhận ra được sự thay đổi. Chỉ có người ngoài mới cảm thấy thôi

Vài ngày sau đó, anh luôn ra bờ biển đó để ngắm trông tin tức của Rin nhưng anh nhận lại chỉ là con số không

- Tại sao... tại sao em lại bỏ anh mà đi hả Rin

Cầm tờ giấy báo cáo trên tay, anh biết hiện giờ cô không nên xuất hiện nhưng anh muốn thấy cô hơn bao giờ hết. Anh muốn rằng người anh yêu vẫn an toàn

Một cuộc họp của hội đồng pháp thuật diễn ra. Có cả vào người có trong đó. Họ bảo phải giao nộp Rin bằng không chiến tranh sẽ xảy ra. Nhưng bây giờ họ lấy Rin đâu ra. Cô còn lưu lạc dưới biển mà

- Chúng tôi cho các người thêm một tuần. Nếu không thì đừng nói chúng tôi không niệm tình cũ

Họ thật sự không lượng sức mình, biết rằng mình sẽ thua mà vẫn cứ cố chấp. Đó chính là ưu điểm của người cả. Họ rất gan dạ và dũng cảm

- Rin!! Làm sao anh có thể có một cuộc sống bình thường khi không có em đây

Bạn đang đọc truyện *[:Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:] [:Một Đi Không Trở Lại:]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Ken lại ra biển, anh dạo quanh dọc bờ để tìm kiếm thứ gì đó trong hư vô. Cô đang ở đâu, làm gì? Bỗng nhiên thấy có xác người dọc bờ biển, anh chạy nhanh lại với hi vọng lớn lao trong người. Đúng là cô rồi

- Rin!!- Anh gào thét trong vui sướng- Rin tỉnh dậy nhìn anh. Rin à

Nhưng cô vẫn không có phản ứng, tim ngừng đập, đã không còn cảm nhận được hơi thở nữa

- Không Rin!! Anh sẽ cứu em mà

Kem bỗng cô lao nhanh về điện gọi mọi người đến. Nghe tin đã tìm được Rin, Dellas bỏ ngay công việc đang dang dở mạo phép đến đó. Rin đang nằm trên giường như cái xác không hồn, nó trắng bệch và cơ thể bị đông cứng hướng hồ chỉ Rin chỉ mới 22 tuổi nên sẽ không bị tan biến như những Vampire trên trăm tuổi. Ở độ tuổi hiện giờ, cô sẽ chết như một người bình thường

- Cô ấy... sao lại không tỉnh... Rin!!- Roxy rõ lo lắng nắm lấy tay cô ngồi cạnh giường

- Rin vẫn chưa chết. Cô ấy còn sống, tôi dám chắc mà- Gynabess khẳng định

- Bây giờ chúng ta hãy nghĩ cách đối phó với mẹ ta. Ta tin Rin còn sống. Vấn đề hiện tại, nếu hay tin Rin đã trở về, mẹ ta sẽ tìm mọi cách bắt cô ấy và giao nộp cho người cá. Lúc ấy chắc gì đã may mắn như thế này

Không gian lao vào im lặng, mọi người đều suy nghĩ một điều. Cách đối phó với Erzanitan

Nhưng chỉ một chốc sau, việc Rin được phát hiện đã đến tai bà. Bà đến tận cung điện Ken mà diện kiến. Lúc này Rin hoàn toàn chưa tỉnh

- Mẹ!! Không được lại gần cô ấy

- Con phải biết phép tắc, cô ta là tội phạm

- Rin là ân nhân đã cứu mạng con và Dellas

Bà im lặng

- Người đầu bắt cô ta đi

Bọn lính tiến đến theo lời của Erzanitan nhưng Ken đã tạo kết giới để ngăn chặn. Tất nhiên những người khác đều được giấu đi để họ khỏi bị khó xử

- Con đang chống lại mệnh lệnh Kentarus

- Cô ấy còn đang bị thương

- Ta cho con thời hạn cuối cùng. Ba ngày

Nể tình Ken, bà rời đi về tay không một lần nữa. Lúc này họ mới ra ngoài

- Tôi thật cảm thấy nữ hậu khác trước rất nhiều- Roxy nói

- Đúng, bà ấy không còn như trước. Nói thẳng ra là tà ác hơn? - Jays đưa ra ý kiến của mình

- 3 ngày... làm sao để minh oan cho Rin- Gin nói- Quá ngắn ngủi

Họ bắt đầu bàn luận, nhưng trong tình cảnh này Ken lại im lặng. Anh đang suy nghĩ đến điều gì đó khác

- Hoàng tử!? Ngài đàn nghĩ gì? - Alen đặt tay lên vai

- Tại sao... Rin có thể thoát được. Tình hình lúc đó như ngàn cân treo sợi tóc, ta đã thấy chúng gần như ngoạm vào da thịt cô ấy và với số lượng lớn như vậy... một Vampire cấp cao khó có thể đánh bại được nói chỉ Rin

- Ý ngài là...- Một người cảm thán

- Các ngươi chưa thấy chúng. Chúng không như những con cá mập bình thường, có nhân tính, biết nói, có thể ẩn mình trong nước để rình bắt con mồi hay tránh kẻ thù. Điều này làm ta càng thêm băn khoăn

Họ đều tỏ ra bất ngờ và nhìn nhau. Đã từng nghe qua sách vở nhưng rất ít ai diện kiến nó. Đơn giản vì Vampire bị cấm vào lãnh địa của bọn chúng. Tất cả lại chìm trong suy tư, anh nắm tay Rin, nó đang lạnh dần, cơ thể cô như đang bị hóa băng. Roxy thấy lạ liền xem thử. Cô đặt tay lên Rin và cảm nhận

- Có tác động từ bên ngoài, loại chiêu thức này giúp xác không bị phân hủy khi hồn lìa khỏi...- Nói đến đây Roxy lấy tay che miệng. Thật không thể tưởng tượng được. Mắt cụp rướm lệ- Mình đang nói gì vậy

- Hồn lìa khỏi xác!? Nhưng không hẳn là chết- Jays lí luận- Tôi có thể cảm nhận được từ những tán cây ngoài kia... nếu Rin xuất hồn tôi cũng nhận ra chứ

- Ngay khi ta phát hiện ra Rin thì đã tấy thỏ, mạch không còn đập rồi

- Một linh hồn không thể tồn tại dưới nước. Khi một Vampire đã chết hoàn toàn thì hồn và xác sẽ thành một

Không gian lại tiếp tục chìm vào suy tư. Họ mỗi người một suy nghĩ nhưng không ai nói ra câu nào. Có lẽ bây giờ im lặng là cách tốt nhất

- Ta... có nên đưa cho cha tôi...

- Không được, ông ấy là người của Nữ Hậu. Làm vậy quá mạo hiểm- Ken gằn giọng

...

Tại một nơi nào đó sâu trong rừng, một đốm sáng như soi sáng màn đêm, bao quanh đó có rất nhiều tiên linh kết tạo thành một vòng tròn miệng lăm bằm gì đó. Một tiên linh nam đứng ngoài khoanh tay nhìn cái đốm sáng đó

- Thừa nữ hoàng- Cậu ta cung kính với đi vật sáng không rõ hình dạng bên cạnh cây Thiên- Có thể thay đổi tương lai không. Tôi sợ điều đó lại tiếp tục tái diễn

Nó không nói nhưng cậu ta lại hiểu được ý đó. Một tiên linh rời vòng

- Tộc trưởng, tất cả đã hoàn tất. Nhưng một điều chúng tôi không thể hồi phục. Dòng máu con người trong ngài ấy đã mất. Nhưng màu mắt của ngài ấy lại không chuyển đổi...

Cậu ta quay lại nhìn đi vật ấy rồi nói

- Tinker! Cậu cùng Ret mang linh hồn ấy trở về với xác đi

Tinker là một tiên linh nữ, cô ấy nghe lời tạo một vỏ bọc kéo đốm sáng ấy đi. Đột nhiên cây Thiên phát sáng khiến nhỏ dừng lại mà nhìn. Ánh sáng quá dữ dội, họ không thể mắt trực diện mà nhìn

- Ta không thể thay đổi tương lai Victeria. Bình tĩnh lại đi. Hãy chấp nhận nó

Đi vật ấy đang nói, tất cả tiên linh đều bắt ngờ

- Mau đi Tinker. Nếu qua giờ là nguy đó

Lúc này nhỏ mới nhìn lên trời. Trăng đã gần lên đỉnh

- Ta nhanh thôi Ret

Sau khi họ đi được một hồi, cậu ta nhìn cây Thiên rồi trở nên khẩn trương hẳn

- Rai, Ron, Fiter!! Ba cậu mau đi sau hộ tống họ. Có chuyện không hay rồi

Ba tiên linh vừa được gọi tên nhanh chóng tuân lệnh mà bay đi. Gần ra khỏi bìa rừng, Tinker chợt nhận ra có gì đó lạ xung quanh

- Ret!! Ta phải cảnh giác. Có ai đó đang theo dõi

- Đối thủ rất mạnh- Đây là biệt tài của Ret

Không sai, một luồng lửa phóng đến từ xa, hai tiên linh liền tạo nhanh một kết giới bảo vệ đốm sáng linh hồn

- Đó là mục tiêu của hắn

Hắn xuất hiện trong chiếc áo choàng đen phóng nhanh đến. Dù sao chẳng nữa, tốc độ có bằng nhau cũng còn xa về kích thước. Tinker sợ hãi nhìn hắn đang tiến đến. Một luồng sức mạnh phóng đến trời hắn lại, nó hút cạn kiệt sức lực làm hắn khó chịu vội dồn sức lực phá vỡ vòng. Nó vỡ tan, hắn chạy thoát nhưng rồi chứng kiến lại một chiếc vòng tí hon đeo vào tay ai đó

- Rai!! Chúng mình...

- Peter đã gọi chúng mình theo hai cậu. Có lẽ cây Thiên đã nói gì đó

Tinker nhìn lên trời rồi hốt hải

- Gần hết thời gian rồi, ta mau mang nó về với cái xác

Đến cạnh cửa sổ, họ tàng hình để những người đó không thấy mình sau đó đẩy nhẹ đốm sáng ấy hòa nhập vào xác Rin. Cơ thể ẩm dần, Rin thở đều, tim đập. Những biến chuyển này Ken đều chứng kiến

- Rin!!

- KHÔNG!!

Rin bật dậy ôm lấy đầu mình tròn tròn mắt

- Chuyện gì xảy ra với mình vậy nè- Cô tự hỏi bản thân

Có vẻ như cô vẫn không để ý đến xung quanh cho đến khi Ken gọi tên một lần nữa. Lúc này cô mới giật mình mà nhìn xung quanh. Tất cả mọi người đều đang ở đâu. Ken vui mừng ôm lấy cô không biết. Anh gần như bật khóc nhưng nén lại nỗi đau

- Sao mọi người... lại ở đây!?

- Cậu đã bất tỉnh... phải nói là chết tạm thời. Ken tìm thấy cậu bên bờ biển

Rin nhớ lại khoảnh khắc lúc còn dưới nước. Cô đã chiến đấu như thế nào...

- Rin mất em...- Ken ngập ngừng

- Mất!!? Như thế nào!?

- Nó đang sáng

- Kia nhị hoàng tử, cô ấy là Vampire. Chuyện này là thường nhiên thôi mà- May nói

Anh lặng người, có nên nói cho họ biết không. Nhìn Rin, dường như vẫn chưa hồi phục lại tinh thần. Anh rất muốn biết chuyện gì xảy ra dưới đó

- Tôi là con người...- Không gian hoàn toàn bất im- Nói khác ra tôi là người bị biến đổi thành Vampire- Họ nhìn nhau nhưng không biết nói gì- Lí do màu mắt tôi không bị biến đổi... tôi không biết

- Cậu nói... cậu là con người? - Jays nói

- Tôi không biết- Rin giật mình co gò ục đầu- Mẹ tôi đã xác nhận... tôi không phải con ruột của họ. Bà ấy còn nói... thân phận của tôi rất bí ẩn. Đúng rồi, Victoria!! Mọi người ai biết cái tên này không!/? Mẹ tôi đã nhắc đến nó

Tất cả mọi người bàng hoàng nhìn nhau

- Đó là tên của nữ hoàng đời thứ nhất. Nữ hoàng Vitoria Hekfoen- Một người nói

Rin lại cau mày, đây là ai? Có lẽ biết được thân phận thật sự của cô

- Khoan!! Hãy dẹp chuyện đó qua 1 bên. Rin à nói cho anh nghe, thật sự thì... làm sao mà em thoát khỏi đó được

Tất cả mọi người đang có mặt ở đây và nữ hậu đều biết mối quan hệ giữa hai người

- Em không nhớ rõ...

Đầu lại nhói lên, cô ôm đầu chịu trận. Thấy như thế Ken cũng không gắng nhiều làm gì. Hãy để cho cô nghỉ ngơi

- Chúng tôi ra ngoài đây

Thoáng chốc căn phòng chỉ còn hai người. Rin nhìn mảnh giấy trên bàn rồi vớ lấy. Người cá đã kiện. Đoán trước rồi nên không mấy gì là ngạc nhiên. Có lẽ cô sẽ phải xuống dưới đó một chuyến để tìm hiểu rõ thêm. Rốt cuộc cô đã thoát khỏi chúng như thế nào. Chính bản thân mình cũng không rõ mà. Ken đã gật ngay trên ghế. Cô rời giường ra ngoài. Lúc này tất cả đều đã chìm vào giấc ngủ. Thật chẳng biết nên diễn tả cảm xúc hiện tại như thế nào. Tất cả mọi người vì cô mà đến đây ư. Không biết mối quan hệ của cô với mọi người ở đây đã thâm thiết như thế nào rồi. Nụ cười nở trên môi, Rin khoác áo choàng đen ra khỏi cửa tiến đến cung điện hoàng gia. Để mọi người khỏi bị liên lụy nên phải đi bí mật thế này. Từ đây đi bộ đến đó không đến nỗi lâu nhưng có lẽ đúng lúc mặt trời mọc

- Rin mất tích rồi- Ken hốt hải chạy xuống dưới chỗ mọi người- Có ai thấy cô ấy không

Họ đều lắc đầu, khuôn mặt lộ rõ sự lo lắng. Nhớ lại khoảnh khắc hôm đêm lúc cô cầm mảnh giấy đó lên. Có lẽ anh đã biết. Ken dắt ngựa đi về phía cung điện hoàng gia và bảo mọi người ở lại đợi. Hiện giờ, tại nơi đó. Đúng như cô đã đoán, nữ hậu đợi cô tại khu vườn mà lần đầu tiên hai người gặp nhau. Có gì đó bao quanh bà ấy, chừng khi!/?

- Hay lắm Rin Weasly- Bà ấy cười nửa miệng

- Đủ rồi Rin Black. Tôi biết đó là cô

Bà ấy cười phá lên. Đi lại phía Rin

- Sao cô biết được

- Tôi sẽ cứu bà ấy ra ngoài. Cô cứ chờ đi- Cô chắc ý nói, mặt gian tà nhìn nữ hậu lo đi câu hỏi đó

- Xin lỗi nhưng cô vẫn phải xuống biển một chuyến

- Tất nhiên, dù không được cử đi đi chẳng nữa, tôi cũng sẽ bỏ thời gian xuống đó một chuyến

Mặt bà ấy lạnh hắt ngồi xuống chiếc ghế trong khuôn viên vườn

- Haiz xem như lần này ta thua vậy

Lúc này Ken hốt hải chạy đến. Mặc dù bên ngoài rất bình tâm nhưng nữ hậu đang rất lo sợ Rin sẽ nói ra mọi chuyện

- Mẹ!!

Biết có chuyện không hay Rin liền cảnh anh lại

- Ken đó là mẹ anh, phải giữ phép tắc

- Anh sẽ không để em phải xuống dưới đó một lần nào nữa đâu. Em sẽ...

- Em đã quyết định. Em sẽ xuống dưới 1 chuyến

- Anh không...

Nữ hậu đứng dậy khỏi ghế

- Con không xem ta ra gì à!? Sẽ có ngày ta tách con khỏi cô ta

- Người không phải mẹ ta- Bà giật mình- Bà ấy không bao giờ nói những lời như vậy

Thấy Ken quá lời, cô nhanh chóng giải vây. Nữ hậu, bà đang khá khó xử

- Đủ rồi, đừng gây loạn nữa Ken à. Đó là mẹ anh, em nhắc lại lần nữa

- Em...

- Anh hãy để em xuống dưới đó... em muốn chứng minh cho họ rằng em không làm những chuyện kinh thiên động địa đó

Anh lặng im một hồi giật tay cô ra khỏi tay mình

- Được!! Nếu em muốn vậy- Cô liền nở nụ cười vui mừng- Thì đừng nhìn mặt anh nữa

Cô như người bất động đứng nhìn bóng anh xa dần rồi mất hẳn. Nước mắt làm nhòe đi không gian trước mắt. Anh vừa nói gì vậy!? Cô tự hỏi lại bản thân. Nữ hậu đứng sau nhìn cảnh tượng này liền ra về đau lòng

- Có vẻ ta đã vô tình cắt dây tơ của hai ngườiahaha. Xin lỗi...

Rin không nói gì lấy tay lau đi nước mắt đi về trước không nhìn lại. Đi bộ về điện của Ken. Nhưng con bạch mã của cô lại theo sau. Nó cứ dúi đầu mình vào lòng như đang muốn bảo cô lên lưng nó vậy

Về đến, dắt nó bên cái cây gần đó. Cho một chút nước và cô tự gặt

- Ron- Cô vuốt đầu nó

Hôm nay Ken đề nghị mọi người ở lại dùng bữa tối. Đây là lần đầu anh nấu ăn cho người ngoài. Xung quanh đó không có vị trí giành cho cô

- Có ổn không!?- Roxy nói

Họ lắc đầu

- Cứ ăn rồi về, cứ mặc kệ Rin. Dù gì đây toàn là những thức ăn cho Vampire, cô ấy hoàn toàn không thể ăn được vì đã quen với thức ăn dành cho con người rồi

Sau bữa ăn chỉ còn lại Ken và Roxy. Cô muốn dọn dẹp

- Người về đi, đừng quên ở đây còn có một hầu gái

- Nhưng thưa hoàng tử...

- Đây là lệnh- Hạ giọng- Về đi

Không thể không tuân theo, Roxu lặng người ra khỏi cửa nhìn chú bạch mã rôi đi lên phòng của Rin sau đó lướt nhanh trong gió

Không gian quá sức im lặng như muốn xé nát lòng ai kia. Người còn đây nhưng mọi thứ lại không như trước. Anh đi lên lầu tựa người vào cửa phòng cô. Đứng, bên trong cô đang khóc. Ban đầu cố nén từng tiếng nấc dâng lên cổ họng nhưng rồi phải bật ra ngoài. Làm sao mà chống lại định lý tự nhiên. Bỗng nhiên tiếng khóc òa lên giữa không gian tĩnh vắng. Rin ôm chặt tấm gối mà anh đã tặng cho

- Em xin lỗi

Đó là 3 từ anh nghe được khi sắp trở về phòng

Khi đã lau sạch nước mắt, một lá thư vút vào tay cô. Nhìn logo là biết đó là hội đồng pháp thuật

- Ông ta dai thật

Vò lại văng nó vào thùng rác cô ôm chần cuộn mình định đánh một giấc nhưng rồi nhận ra bụng mình đang đánh trống

- Haiz

Không phải cô không nghe những lời anh nói. Bước đến cửa bếp liền rụt chân lại cười Ron đến trung tâm của thành phố. Có lẽ anh không quan tâm đến việc này. Dù sao họ cũng là hoàng tử. Tuổi gì mà lại muốn sánh vai với người ta- Cô cười khổ

Bạn đang đọc truyện [*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu*] [*Một Đi Không Trở Lại*] được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Đừng để cô ta thoát

Hai tên lạ mặt ẩn mình trong bóng tối nhìn về phía Rin đang đứng ở lan hàng, trên tay còn cầm mẫu bánh mì đang ăn dở dang. Xa xa phía kia, người bán Dogy cho cô hôm trước đang nhìn với ánh mắt thăm dò. Tại sao nhỉ? Để biết rõ hơn chỉ còn cánh đi lại đó thôi

- Tại sao...

- Con chó đó... đã chết nhỉ??

- Ông... quan tâm đến nó??

- Đó là vật lai thành công nhất trước đến giờ. Tiếc là tuổi thọ của nó...

- Không sao. Tôi ổn

Họ chào nhau bằng một nụ cười từ biệt. Gương mặt Rin có chút thoáng bần. Cô biết, Dogy đã rời bỏ nơi này rồi. Ken nói vậy chỉ để an ủi mà thôi. Nước mắt lại rơi, dù không có bất cứ kỉ niệm nào đẹp nhưng Dogy lại làm cô nhớ đến Dipi. Chú chó đầu tiên cũng như cuối cùng

Khi ra đến bãi giữ ngựa, Ron đã biến đâu mất tiêu

- Ron!! Ron!!- Đó là tên mà cô đã đặt cho nó- Đâu rồi

Huyết!! Huyết sáo mãi nhưng vẫn không thấy bóng dáng, chỉ thấy đâu đó có tiếng hí trong rừng

- Ron!!

Lướt nhanh vào sâu trong rừng khá lâu, cô thấy nó đang bị mắc kẹt trong bụi cây. Vô số các loại dây phức tạp quấn quanh nó. Cô nhận ra ngay cái loại dây này

- Không Ron!!

Nước tràn trên mí mắt, Rin rút con dao nhỏ mà mình hay mang bên mình cắt từng sợi. Nó có sự sống, bất cứ thứ gì mà nó bắt được sẽ hút cạn sinh lực và sức sống. Tại sao càng cắt nó càng mọc ra nhiều hơn và còn siết chặt hơn. Rin đau khổ la lớn. Thật không bằng, tại sao cứ lấy đi những thứ bên cạnh cô. Đây là thứ mà cô mua được khi lần đầu tiên vào thành phố này. Chú ngựa ngưng dãy dựa nhìn cô, nó như có nhân tính nhẹ nhàng vẫy người. Rin lùi chân về sau nhìn chú ngựa đang phát sáng. Đáng người nhỏ đi như một con người. Một chàng trai với mái tóc trắng xõa dài xuất hiện à mà không, toàn thân và cả âu phục mặt trên người đều cùng một màu cả. Dây leo rơi xuống đất phật lên những đốm lửa màu xanh da trời trông rất đẹp mắt

- Anh... anh là ai, Ron đâu rồi

- Đúng như tôi nghĩ, cô hơi ngốc nhỉ

- Đây xem lại cách phát ngôn của mình- Hấn cười- Ron đâu rồi!?

Hấn chỉ tay về hướng ngực mình. Ban đầu không hiểu nhưng rồi chợt nhận ra. Cô há ta mồm

- Cái gì!? Anh... anh là Ron à!?

Hấn gật đầu

- Nhưng tên tôi là Ronal cơ

- Thích gọi Ron đây

Cảm thấy có thứ gì đó không ổn đang đến, Rin nhanh tay biến mất hấn ta

- Ở yên trong điện

Anh ta không hiểu nhưng rồi biến mất không vết tích và mới nhận ra mình đang ở cung điện của Ken, ngay giữa điện

- Ronal!?!?- Ken xoắn tay áo từ trên lầu đi xuống

- Nhị hoàng tử

- Sao ngươi lại hóa thành hình dạng này, vẫn chưa là lúc cần thiết

- Vì tôi thấy cô ấy khóc... vì tôi

- Khóc!?

- Tôi bị đưa vào sâu trong rừng. Hai tên ấy hình như là nhân ngục của Bazalas. Nhìn thật thối nát. Quần áo thì rách rưới từ trên xuống. Một người ư sạch sẽ như tôi quả là không thấy dễ chịu chút nào. Nhưng tại sao cô ấy lại đưa tôi đến đây nhỉ!?

- Hai tên đấy vẫn còn ở đó??

- Có lẽ vậy

- Ngươi vẫn chỉ là một con ngựa Ronal- Anh hăm mặt nói

Rin luôn cảnh giác xung quanh, dường như có người nhưng lại không cảm thấy. Đối thủ rất mạnh, có lẽ mình cô không thể địch nổi và không chỉ 1 tên

Rầm!!

- Xong haha. Không đến nổi

Một tên trùm áo choàng đen rách rưới nói. Cánh tay hấn có dấu ấn của ngục Bazalas. Cô bị hấn nhốt vào một kết giới và đang bị nó hút cạn sinh lực. Đúng còn không nổi

- Ô hô ta đang thấy sinh lực thật dồi dào ahaha

Lại một tên khác, có lẽ là chung bọn với tên này

- Cá ngươi là ai- Rin cố gắng đề gặt từng chữ

Nhưng bọn chúng không trả lời mà lại lơ đi câu hỏi đó

- Chúng ta làm gì đây!? Hơn 1p rồi mà cô ta vẫn đứng vững- Một tên ngồi bệt xuống một mõi liếc sang phía kết giới

- Ngươi còn yếu lắm Naste

Tên Naste trề môi xoay mặt sang hướng khác

Rầm!! Một đợt sấm đánh xuống chóc bọn chúng đang ngồi dưới tán cây. Kì lạ, hôm nay trời trong xanh mà. Dellas nhảy xuống đứng trước kết giới mà Rin đang bị nhốt. Cô lấy sức đập vào nó vì biết chắc anh sẽ đánh với chúng

- Không được Dellas

- Thả cô ấy ra- Giọng lạnh lùng tràn đầy sát khí

- Ngươi là tên quèn nào thế- Một tên nói

- Ta nói... ngươi mau thả cô ấy ra

Hắn phì cười khinh bỉ

- Ngươi là hi mà bảo ta thả là thả!? Ngươi không phải vua cũng không phải chúa tể tối cao mà ta đang cung phụng

Hắn cười man rợ, Dellas thoáng rung mình. Ý hắn?? Chúa tể mà hắn đang cung phụng

- Nếu không thả cô ấy ra thì đừng trách

- Sao!? Ngươi làm gì chúng ta nào??

Tên Naste bước lên vịn cổ tay chân

- Ngươi muốn chiến không

Chưa dứt lời anh đã chân không lao đến xoay người đá mạnh chân vào cổ hắn văng mạnh vào đến gãy cả cây. Sau đó Dellas bắt đầu phóng điện về phía hắn nhưng chiêu đó lại bị bật ngược trở lại. Hắn đứng dậy khởi động lại cổ của mình

- Nhanh đấy nhóc. Nhưng còn kém ta xa

Bỗng nhiên hắn biến mất rồi xuất hiện trước mặt anh đâm mạnh nó. Gương mặt anh bắt đầu bốc hơi. Thì ra hắn ta là người thuộc hệ lửa

Bỗng nhiên xung quanh quay cuồng, một hình ảnh xuất hiện trước mắt. Dellas đang nằm đó máu bê bết. Tên Naste đang móc tim anh ra ngoài. Anh nằm đó bất động nhìn về hướng cô

Rin bật người nằm xuống. Cô hét lớn

- Dellas!! Làm ơn đi đi, đừng lo cho tôi... Dellas

Nước mắt đã rơi nhưng anh không ngờ thấy. Biến mất trước mắt hắn xuất hiện trước mắt anh đưa tay nắm lấy cả khuôn mặt phóng cả một tay lửa. Mắt Dellas đã mù. Anh đau đớn ôm lấy khuôn mặt đang bị hủy hoại

- Chết tiệt!!

- Dellas!! Làm ơn hãy đi đi mà

Kiệt sức ngã quỵ xuống bãi cỏ, cô như điên dại cầu xé từng tán lá xanh vô tội. Sức lực đang bị hút cạn dần. Mắt bắt đầu nhắm lại, hình ảnh cuối cùng mà cô thấy... Dellas bị đẩy nằm trước mắt, mắt anh bắt đầu khép lại cười như từ biệt cuộc đời miệng lắp bắp "Anh yêu cô"

...

Ken đến nơi chỉ còn thấy xác một người bên cạnh đó không còn dấu vết

- Ngươi chắc chắn là chỗ này

- Trí nhớ tôi rất tốt- Ronal đã quay lại là hình thù chú ngựa

Anh đi lại xem khuôn mặt đang bị biến dạng kia. Tuy không thể nhận diện nhưng nhìn âu phục và những chiếc cup vàng trên người anh đã biết đó là ai. Thật đáng buồn, quả tim đã bị móc ra ngoài nhưng chưa bị bóp nát. Nó còn đập nhưng dường như người đã chết. Ken nghĩ đến những hậu quả xung quanh Dellas. Không biết Hella sẽ cảm thấy thế nào. Chắc rất đau khổ. Hoàng gia mất đi một cánh tay đắc lực và cả Rin... không biết phải miêu tả cảm xúc cô ấy ra sao

- Tôi đánh được mùi rồi

Ken liền nhảy lên lưng chú ngựa rồi cười đi

...

Cả người ê ẩm, tỉnh dậy mới biết mình đang bị còng sắt trên giường

- Cái gì đây!?

Rin cố gắng giật mạnh nó nhưng vô dụng

- Cô ta tỉnh rồi

- Đáng tiếc là ta không được làm gì

Bọn chúng thì thầm với nhau. Cánh cửa được hé mở. Rin chỉ thấy bọn chúng cung kính cúi chào chứ không thấy người đang đi vào

- Zen!!

Đó là đức vua của Vampire World. Tại sao ông ta lại ở đây?? Không lẽ... đây là vị chúa tể mà chúng đang cung phụng. Zen đi gần lại phía Rin

- Ông..

- Các người làm tốt lắm. Ta có nên làm ngay không nhỉ

Ông ta đưa lưỡi liếm mép như đang muốn ăn thứ gì đó

- Ông muốn gì

Zen đưa tay vuốt nhẹ đôi gò má gầy gò. Rin nhắm mắt chịu trận

- Một nàng tiên xinh đẹp như thế này mà chết đi thì tiếc quá nhỉ

- Đúng rất tiếc đấy chúa tể...

Ông ta giật mình liếc qua, biết mình quá lời hai người họ đành im lặng lùi ra sau. Một lúc sau, nữ hậu đến

- Ahaha Rin Weasly

- Con đến đây làm gì!?

- Cha đừng gắt với con như vậy. Con đến thăm cha mà. Nhưng sao lại bắt cô ta sớm hơn dự kiến

- Không!! Sau này cô ta sẽ phá hỏng chuyện tốt của chúng ta. Cha không thể để chuyện đó xảy ra được. Nhưng được gì thì mình lấy đó, giết cô ta chết đi nhưng vẫn phải giữ lại chút gì đó chứ

- Rin Black!? Cô là con của vua Zen!??- Rin ngạc nhiên nói

- Đúng là!! Cô đang giả vờ chậm hiểu?

Rin Black văng ánh mắt khinh thường rồi đi về phía giường của Zen mà ngồi

- Cha không cho con ăn với sao

- Chỉ ăn trộn mới có được toàn bộ nó

- Ông tính làm gì!?

Định đưa tay về phía ngực trái của Rin nhưng cô đã tạo kết giới ngăn hấn lại

- Ôi chào ôi!! Đang bị còng tay mà vẫn tạo được kết giới- Zen cảm thán- Để ta nói luôn cho cô biết về ý định của ta... nếu ăn tim của cô ta sẽ sở hữu cái loại sức mạnh đó? Chỉ cần có nó ta sẽ bắt tử

- Tại sao!? Ông đã chết một lần rồi... tôi lại là người đã cứu ông đó, đừng vô tình với ân nhân của mình như thế

Rin Black vội nhảy khỏi giường đi lại

- Nếu vậy ta cũng phải cảm ơn cô à. Đến Ana ta còn chưa mở miệng

Nhắc đến Ana, người Rin lại nóng lên. Thì ra kẻ trước mặt...

- Cô đã sai khiến Ana làm như vậy

- Ha!! Ta cũng vì muốn được sống mà thôi

Lắc lư thanh kiếm trên tay, Zen nhìn về phía bàn tay đang nắm chặt vòng thuật để giữ kết giới. Phập!!

- Á!!

- Hahaha có sơ hở đó Rin Weasly- Ông ta cười ghê rợn

Rầm!! Ken đập bay cánh cửa xông vào. Nhưng hình ảnh mà anh thấy đầu tiên lại là Rin Black. Người con gái ấy, anh không thể nào không nhận ra

- R... Rin

Đúng vì lần trước (trong quá khứ và sẽ được kể vào chap nào mà thấy thuận tiện) cũng vì nghe lời cha mình nên mới tiếp cận Ken nhưng đâu phải không phải có tình cảm và đặc biệt hơn những thứ tình yêu mà anh dành cho cô rất chân thành. Rin Black đứng hình nhìn bóng người đằng trước. Bốn mắt nhìn nhau nhưng không nói lời nào. Vì mùi máu quen thuộc sộc vào mũi anh mới giật mình thoát khỏi cơn mộng nhất thời. Chát!!

- Cút

Zen hét lớn đuổi Rin Black đi

Rin đã bất tỉnh trên giường, maud theo từng ngón tay tạo thành từng vũng nhỏ dưới mặt đất

- Rin!! Cha à chuyện này là...

- Mang cô ấy đi, ta sẽ nói lại mọi chuyện cho con

- Không được. Đó là Rin!! Rin Black. Cô ấy

- Nghe lời ta

Mặt Zen tối lại. Thấy thế Ken cũng không tra cứu làm gì

Anh tự tay mình băng bó tay cho Rin. Cô đã tỉnh nhưng lại giả vờ vì bây giờ có lẽ hai người không biết phải đối mặt với nhau như thế nào. Đây là giải pháp tốt nhất. Ra ngoài và xuống dưới, một đôi nam nam đang chơi cờ với nhau

- Các người thư thái thật

Nhìn khuôn mặt tối sầm của Ken, Ronal nhanh chóng ra hiệu cho Ranier xếp bàn cờ rồi ra ngoài làm nhiệm vụ của mình

Sáng hôm sau, anh vẫn còn phân vân có nên thăm cô hay không. Bất quá đành đặt xuất ăn cạnh cửa. Đến trưa nó vẫn còn đó. Tại sao cô lại không ăn? Vết thương đó không thể gọi là nặng

- R... Rin!! Mở cửa cho anh- Cánh nói đã không còn ngọt ngào như trước

Gọi mãi không trả lời Ken lấy chìa khóa dự phòng mở cửa vào trong. Không có ai cả. Vào nhà vệ sinh tìm cũng chả thấy đâu. Rin đã đi đâu!? Một mẫu giấy nhỏ chạm vào chân anh, theo phản xạ nhặt nó lên và mở ra xem. Nó bị vò nát một cục lớn và sau khi đọc xong nội dung trong đó anh bàng hoàng cười Ranier để hội đồng pháp thuật. Xác nhận dấu vân tay và đi vào

- Cô không có bất cứ lí do nào để từ chối quyết định này của tộc người các Rin Weasly- Hội trưởng hội đồng quả quyết

- Tôi chấp nhận mọi yêu cầu của họ. Tôi chấp nhận xuống dưới một lần nữa

Rin nhìn thẳng mặt ông ta nói. Cô xoay người để chuẩn bị đến bờ biển thì hình bóng quen thuộc của ai đập vào mắt nhưng làm sao dám đối mặt vào hoàn cảnh này. Cô cúi đầu lên xe ngựa bị giải đi như một tù nhân thực thụ. Đến đó các người cá đã đợi sẵn. Cô bắt đầu bị giải đi. Điều đặc biệt phải chú ý, dường như Rin không còn bị áp lực nước đè nén khiến khó thở nữa. Biểu cảm cứ như một Vampire "thực thụ"

Bạn đang đọc truyện [*:Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [*:Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Đến nơi Rin bị thả trôi theo dòng nước. Cung điện người cá đã được dựng lại. Thật uy nghi long lẫy. Tất cả các thần dân người cá từng ngơ ngác xuất hiện nhìn cô bằng ánh mắt căm thù khôn tả. Biết chứ nhưng làm sao để họ biết rằng cô vô tội. Một dây lờ phóng đến trôi cô lại rồi bị một người cá khác bịt mắt. Không gian tối sầm đi. Có lẽ họ đã quyết định. Tử hình

- Các người... không cho tôi trần trời lòi cuối sao!?

- Ở đây không có khái niệm trần trời hay trao lời cuối cùng

- Tại sao!?

- Đó có thể chứ thông điệp hay bất cứ thứ gì. Chúng tôi không cho phép điều đó. Ta vẫn chưa biết rằng có ai theo cô hay không

Thật đau lòng, đến gần chết cũng mất lòng tin

Người cá nói lúc này giờ hai tay lên cao. Các thần dân bắt đầu nâng gậy mũi hướng về phía Rin. Cô ta phát tay về trước, hàng ngàn mũi tên điện phóng vào người Rin

-Á!!!!

Tiếng hét lên lờ lờ theo từng làn nước vang xa. Lòng chợt thấy bất an, Ken đang trên đường đến nhà nghiên cứu của Gee. Ông đang nhắm nhia tách máu ngồi đọc mấy xấp tài liệu

- Nhị hoàng tử

Thấy Ken ông liền bật người dậy nghênh đón

- Cuộc thí nghiệm đến đâu rồi

- Khi tôi cho máu Rin vào bên trong cơ thể Dogy, nó có biến chuyển

- Đưa ta đi xem Dogy như thế nào rồi

Khi hai người vào phòng và vén màn ra, Dogy đã biến mất

- Ôi không!? Đâu rồi

...

Cô đã chết!? Cảm giác như cơ thể mình đang trôi theo dòng nước một cách vô định. Bàn tay ai đó đang đan ngang eo

- Cái gì!?

Cô mở mắt, đó là hoàng tử của người cá. Tất cả thần dân đều trở mắt ngạc nhiên nhìn hoàng tử của mình đã cứu kẻ thù không đội trời chung với họ

- Tại sao!?

- Chính tôi cũng không biết tại sao. Nhưng tôi biết rõ người đó là ai

Rin ngẩn người

- Ý anh... là Rin Black

Anh cúi người rồi vẩy đuôi bơi lên giữa cung điện nơi trung tâm ánh mắt của mọi người

- Hoàng tử!? Sao ngài lại cứu cô ta

- Các người hãy nghe ta nói. Rin Weasly không phải là thủ phạm đã gây ra đại họa này cho chúng ta. Đó là một người khác

- Hoàng tử có bằng chứng không!? Rin Weasly, cô dám quyến rũ ngài...

- Thôi được rồi. Người bót nói chút đi. Ta đã từng gặp Rin Weasly nên ta biết. Ta đã quan sát kĩ từng chi tiết trên người cô ta. Và còn hơn thế, cô ấy có một đôi mắt màu hổ phách, không phải màu đỏ máu như những Vampire khác

Rin bơi đến đứng ngang bằng với vị hoàng tử người cá. Những người ra sức chống lại kẻ đã phá hủy cung điện đều nhận ra điều nhỏ nhặt này. Họ bắt đầu nhìn nhau nhưng không chịu nhận lỗi. Đỉnh giáo được hạ xuống, lòng Rin chợt dâng lên nỗi khó chịu

- Bấy nhiêu tất nhiên chưa đủ để thuyết phục mọi người. Bởi vì khi tôi tức giận hay cố gắng sử dụng một sức mạnh gì đó quá sức mình thì mắt tôi cũng sẽ hóa đỏ như bao Vampire khác. Tôi muốn nói điều này, tôi là một người bị hóa thành Vampire. Lí do tôi xuất hiện ở đại dương này vì tôi muốn trở về quê

huong của mình...

Một người lính bơi đến hết hải hết

- Có cá mập ở cánh Đông Bắc thừa hoàng tử

Anh giết mình

- Chính cô ta, lúc đó ả cũng đã gọi cá mập đến để xé xác từng thân dân của đại dương này. ả và bọn cá mập là một ruột

Những lời buộc tội cứ thế dâng lên làm Rin trở nên hoang mang. Nước mắt bắt đầu chảy nhưng ai nào thấy

- Không phải tôi. Tôi sẽ chứng minh cho mọi người thấy tôi không hề làm việc đó

- Dẫn cô ấy ra cánh Đông Bắc

Hoàng tử mặt lạnh nói. Rin nhìn anh rồi bơi về phía trước với hai người cá ưi tú đằng sau. Tư thế của họ nâng cao cây giáo, nó có thể phóng điện bất cứ lúc nào. Lại một người lính khác bơi đến báo cáo tình hình

- Có khoảng hơn 50 con cả mẹ lẫn bé

Đó là một số lượng lớn. Cô có thể như lúc đó không...

Kể về lần đó, cái lần Rin đã hi sinh bản thân mình để cứu Ken và... Dellas. Cả bọn cá mập xông đến cùng với những hàm răng sắc nhọn. Sau khi họ đã hoàn toàn biến mất, Rin xoay người hóa một tảng băng khổng lồ bao trùm tất cả bọn chúng. Nhưng đó chỉ là một phần, những con khác vẫn tiếp tục tấn công. Chúng không ăn mình nữa vì biết chắc cô đã không còn sức lực để địch lại số lượng này. Để đưa những tảng đá đi trong nước, Rin phải sử dụng lực gấp mấy trăm lần trên mặt đất. Vì chúng bị áp lực nước đè lên. Rồi cô lùi dần ra sau, hai chân chạm phải chú gấu bông hình Dogy mà hai người họ đã tranh giành để tặng cho mình. Đưa tay để chụp lấy nó nhưng lại bị một con cá mập bơi lướt qua găm phải. Nó bơi đến nơi bạn mình và bắt đầu cắn xé. Từng miếng vải mảnh bông bị voi ra ngoài lòng bông theo dòng nước chìm xuống dưới đáy đại dương sâu thăm thẳm. Lúc này, hình ảnh duy nhất xuất hiện trước mắt cô là Dogy đang bị cắn xé không thương tiếc. Người bạn cuối cùng của cô. Rin há miệng, tất cả không khí đều theo lối ra ngoài trôi lên mặt nước

- KHÔNG!!!

Lòng nước bắt đầu rung chuyển, bọn chúng liếc nhìn xung quanh

- Chuyện gì xảy ra vậy

- Mất cô ta...

Khi chúng nhìn trực diện về phía trước thì thấy mất Rin đã chuyển đỏ. Chính cô cũng không thể nhận ra mình đang thở dưới nước, một điều mà chỉ với dòng máu Vampire mới làm được. Phép màu??

Rin dường như đã mất tự chủ, cô đưa tay lên trước thôi bay tụi cá mập trước mặt sau đó vẫy tay để nước đưa mình ra khỏi chiếc hang này. Khuôn mặt vẫn dừng đọng như chẳng có gì xảy ra. Sau khi ra khỏi đó và chắc chắn rằng chả có con nào bám theo, cô mệt mỏi nhắm nghiền mắt để người mình tự trôi lên khỏi mặt nước trôi vào bờ

- Bọn chúng đến rồi

Cô gái to tiếng nhất nãy đến giờ đột nhiên đẩy Rin lên trước. Hơi bất ngờ nhưng rồi lấy lại tinh thần đứng thẳng. Cô dễ dàng tháo dây lòi ra khỏi người mình

- "Cái gì!?" Cô dám khinh thường chúng tôi à!!

- Tôi chỉ đang tôn trọng. Đơn giản vậy thôi- Cô ta liền ngăn người

Bọn cá mập bơi đến, thấy bóng dáng quan thuộc lại như chiếc xe đạp bóp thắng, về mặt run sợ

- Lại là cô ta

- "Chúng sợ cô ta!? Mọi chuyện là sao?? Từ trước đến giờ luôn xưng mình là kẻ mạnh nhất đại dương mà, không có chuyện run sợ trước mặt một Vampire được"

Rin khoanh tay trước mặt đắc ý

- Các người đến đây làm gì

- Đề...

- Thì ra... đây là cô gái Vampire mà các người nói

Một con Đại cá mập xuất hiện. Nó to hơn tất cả các con khác gấp mấy lần. Có lẽ lí do số lượng lớn thế này là để che đi nó. Nhìn nó trông rất già và thần thái rất ra dáng kẻ đứng đầu

- Tôi muốn đến chỗ các người. Tôi cần gặp một Vampire ở đó

Ông ta liếc giật mình nhìn cô

- Cô đang nói đến...

- Đúng nữ hậu Erzanitan của thế giới Vampire đang ở đó- Ông ta chỉ im lặng- Và tôi có một điều muốn khẩn cầu, hãy dừng việc tấn công người cá

- Người nghĩ người là ai mà dám...- Một chú cá mập nhỏ lên tiếng

- Được rồi Dirti bình tĩnh lại nào

Trông ông ta thật hiền hậu không giống như những con cá mập khác

- Ta có thể đáp ứng nhu cầu của cô nhưng cô cũng phải làm điều ngược lại

Rin hơi ngập ngừng nhưng rồi cũng đồng ý

- Nhưng tôi còn muốn làm một việc

- Chúng ta sẽ đọ

...

- Cô còn muốn giờ trò gì đây?? Đừng nghĩ rằng chúng tôi cho cô rời khỏi

- Tôi hứa khi tôi xong xuôi mọi việc bên đó tôi sẽ quay lại và tiếp tục bị mọi người xử phạt nhưng bây giờ hãy để tôi làm việc này

- Hoàng tử à ngài có thể cho tôi xin một ít túi hương...

- Người chế tạo hương đã mất, cô lấy chúng làm gì

- Tôi có thể tạo ra chúng. Tin tưởng không!?

Anh ta hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng gật gù. Hoàng tử sai cô gái cận vệ của mình đi vào kho lấy thật nhiều túi rỗng

- Lúc mình gặp cô ta... trên người cũng có giắt túi hương và nó giống như của tộc người cá thường dùng

Cô lấy thật nhiều cho đã tức. Hoàng tử chưa bao giờ ân cần với cô như thế. Thật không thể chịu được

Bao bọc chúng lại trong một bong bóng khí, Rin hơi hoang mang

- Số lượng nhiều thật nhưng tôi không biết số thảo dược đó có đủ hay không vì chúng khá ít

- Tôi sẽ đưa giám định của chúng tôi theo sau cô vì... chúng tôi không thể đặt niềm tin tuyệt đối vào bất cứ Vampire nào được

Rin cười khở

- Tôi hiểu mà

Đến bên trong chiếc hang hôm trước, may quá những nguyên liệu vẫn còn đây và số lượng chúng còn nhiều hơn trước. Cô cười tươi rồi bắt đầu vào việc khiến người giám định hơi khó hiểu

- Giúp cho chúng tôi khiến cô vui đến vật sao

- Không!? Tôi thích những việc những việc như thế này. Giúp cho mọi người tôi thấy vui nhưng thật đau lòng khi mình không được đặt niềm tin tuyệt đối vào- Rin bắt đầu tạo bong bóng khí và đưa những nguyên liệu cần thiết vào bên trong- Tôi đã rất ngạc nhiên khi phát hiện có người cá dưới đại dương này. Nó làm tôi rất thích thú. Và tôi muốn giúp mọi người vô điều kiện. Về những thứ trong khả năng của mình

...

- Tộc trưởng, nếu không gây hấn với người cá thì ta lấy gì mà bỏ vào bụng

- Các con bình tĩnh nào, vẫn còn rất nhiều sinh vật biển ngoài kia, tại sao lại cứ là người cá. Dân số họ đã gần cạn kiệt, ta không thể khiến một sinh vật quý hiếm bị tuyệt chủng

- Hừ!! Vậy còn cái cô Vampire đó

Về việc này ông chỉ im lặng

- Con sẽ không hiểu được chuyện này đâu

...

sử dụng nhiều năng lượng dưới nước khiến Rin cảm thấy mệt nhưng cô không hề biểu lộ ra bên ngoài. Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Rin, người khám nghiệm có chút động lòng dù không biết có phải là những lời thật lòng. Mang một chiếc vòng tay nhỏ lại và buộc vào tay của Rin

- Ồ...

- Khi cô có ý định gì khác thường, cái chuông sẽ rung. Tôi xin lỗi nhưng đây là quyết định của toàn dân tộc người cá. Họ muốn tin một người như cô nhưng lại sợ nhưng cũng rất cảm kích vì có người có khả năng chế ra túi hương để chống bọn cá mập. Cả tộc người cá chỉ có mình chị tôi làm được điều đó, còn tôi thì vẫn chưa đến tuổi

- Tôi mạn phép... nhưng cô có thể lấy những công thức này để tạo ra nó. Tôi không dám đề cao bản thân mình nhưng tôi là một người ngoài không thể xuống dưới này thường xuyên. Mặt đất là quên hương tôi, có rất nhiều bạn bè ở đó

- Nhưng cô có thể...

Rin chỉ cười

Hai người trở về, quả bong bóng đã to hơn trước đơn giản vì diện tích túi hương cũng tăng. Cả tộc người cá đều trở mắt ngạc nhiên

- Làm sao mà...

Cô gái theo cô để khám nghiệm ấy mang những túi hương đi phát cho mỗi người

- Đúng là hương này

Rin bơi đến bên cạnh hoàng tử thủ thi gì đó

- Cái này... cô đã làm quá nhiều rồi

- Tôi muốn như vậy. Kết giới của tôi rất khó có thể bị phá vỡ. Nó là cấm thuật tôi...

- Không được- Cận vệ của hoàng tử liền can ngăn- Cô định tạo kết giới để nhốt chúng tôi à

- Tôi không có khi tôi chết kết giới cũng sẽ biến mất. Nếu không tin thì hãy dùng cái này để giết tôi

Rin giơ tay trái mình để lộ chiếc vòng vừa được đeo vào tay

...

Thấy Rin ra ngoài, lão Mập gọi các con của mình thức dậy

- Đây cô lâu quá đó nha- Một con gấu

- Hìhi cảm ơn vì đã đồng ý cho tôi theo

Cô lại đến đó một lần nữa. Nơi mà chú nhồi bông Dogy đã bị cấu xé. Một mảnh vải bông vẫn còn đây. Vào sâu bên trong, đó là một nơi u ám đáng sợ. Đáng ngạc nhiên phụ nữ ấy xuất hiện xoay người nở nụ cười với lão Mập nhưng rồi lại tắt đi khi thấy Rin

- Cung kính nữ hậu

- Ta đã rất lo không biết cô có bị sao không

- Tôi cảm ơn vì viễn phúc đó

- Người có thể nói ta nghe rồi chứ

Tất cả cá mập quanh đó đều ra khỏi khu vực này

- Đây chỉ là những gì tôi suy luận nhưng tôi không mong đó là thật. Nếu vậy tôi đã phạm phải một tội đồ động trời

- Ý người...

- Lúc tôi hồi sinh đức vua Zen, tôi đã hồi sinh thêm một người nữa. Vì giọng nói nó thôi thúc tôi làm điều này

- Zon!!- Mày bà cau lại

Rin im lặng một hồi rồi tiếp

- Có thể Zen hiện tại là Zon. Và nữ hậu hiện tại... là Rin Black

- Cái gì!? Có người dả dạng ta?? Rin Black!!

- Đêm hôm trước, hai tù nhân của Bazalas đã bắt tôi và nói rằng sẽ giao nộp cho chúa tể mà chúng đang cung phụng. Nhưng sau đó, nơi mà tôi được đưa đến lại là cung điện của Zen. Ông ấy trói tôi trên giường và muốn ăn tim tôi? Có lẽ vậy. Đặc biệt một điều ông còn biết điểm yếu của kết giới tôi đã đọc được trong cuốn sách ngài đưa

- Không!? Zen không hề biết đến nó, Zen không thể đọc được những kí tự của các chiêu thức cấm. Không thể nào. Bao lâu nay người ta dành tất cả tình cảm lại là kẻ thù ư!! Vậy Zen hiện tại của ta đang ở đâu

- Tôi... không biết

- Người nói dối, tất cả những gì người nói đều có căn cứ, ta không tin rằng người không biết Zen đang ở đâu

- Trước tiên để biết được mọi chuyện thì hãy cùng nhau ra khỏi đây. Tôi sẽ làm sáng tỏ bằng mọi cách

- Các người muốn đi!?- Lão Mập đã quay lại- Muốn là được

- Mapo!! Tôi có thể lên bờ bây giờ chứ

Khuôn mặt ông ta dần biến đổi. Là một con thú máu lạnh thật sự

- Cô đã cướp miếng ăn của chúng ta mà... muốn đi mà không để lại gì sao?

Rin bắt đầu cảm thấy sợ hãi, nhưng chú cá mập khác bắt đầu lấp ló ra ngoài. Họ đang ở trong hang

- Đừng làm hại đến nữ hậu

- Rin à cô làm gì vậy!?

- Ken rất muốn gặp ngài, anh ấy chán ngấy với người mẹ hiện tại rồi

- Có muốn trần trời gì không!?

- Tôi muốn hỏi ông một điều. Tại sao ông lại đồng ý để nữ hậu ở lại đây. Bà ấy là Vampire, không phải tất cả các sinh vật sống đều là thức ăn của các người sao

- Ta mang ơn người ấy, đức vua của Vampire World. Người đã hi sinh để cứu ta một mạng. Khi người đề nghị thì ta làm sao có thể từ chối

- Zen!! Zen đã nhờ ông... bằng cách nào chứ!!- Erzanitan lên tiếng- Ta xuống đây chỉ có một mình, lúc đó sức khỏe Zen không được khỏe

- Không!! Ông ấy đã xuống đây. Bằng xương bằng thịt. Dù thân xác đã biến đổi nhưng nhìn là ta nhận ra đó là ân nhân của mình

- Thân xác!? Biến đổi!?

- Tộc trưởng lời trần trời đủ rồi chúng tôi chén đây

Lần lượt từng con xông lên

- Ở đây tôi không thể sử dụng pháp thuật

Bây giờ cô muốn sức mạnh lúc đó quay lại, làm sao để thức tỉnh nó. Một bóng trắng bơi xẹt qua kéo hai người ra khỏi đó. Những con cá mập thấy vậy liền bơi theo. Số lượng rất đông cứ như một đàn cá ngừ. Họ ra khỏi mặt nước

- Dogy!!- Lòng nghẹn ngào trào dâng- Không... không phải

Dogy lắc miệng mình để hai người yên vị trên lưng nó

- Trong tôi có máu của cô. Aha hai ta có một mối liên kết

- Nhưng... làm sao cậu có thể sống lại

- Gee đã cứu ta. Sau khi về phải cảm ơn ông ta một tiếng... thôi đừng khóc nữa, ta biết cô rất mạnh mẽ

Tốc độ Dogy đã hơn trước. Bỗng chốc bọn họ đã đến cung điện của Ken. Anh ra ngoài khi nghe được mùi của Rin đang đến gần. Nhưng cô lại không để ý đến anh, cảm xúc vỡ òa khi thấy Dogy bằng xương bằng thịt. Anh biết đó là một điều đặc biệt dành cho cô mà

- Rin

Ken xúc động ôm lấy cô vào lòng mà âu yếm

- May quá em không sao. Anh xin lỗi

- Anh... không trách em sao!?

Có ai đó đang đến gần, anh cảm nhận được. Là Erzanitan. Bà xúc động nhìn con mình. Khi thấy bà, hình ảnh Rin Black lại xuất hiện, tại sao? Tại sao lại rời bỏ anh. Ken lao đến ôm bà vào lòng

- Là em Rin!! Là em đúng không? Tại sao em lại bỏ chạy, tại sao...

- Vậy là Rin Black... cô ta đã sống lại, cô ta đã giả dạng ta sao

- Mẹ??

- Con còn vương vấn tình cũ Kentarus, con không thể quên được cô ta mới vào giây trước con còn âu yếm con bé mà bây giờ...

Lúc này anh mới giật mình quay người lại. Rin đã biến mất. Anh đã làm gì vậy

Rin cỡi Dogy bay trong gió không biết là nên đi đâu. Nước mắt cứ thế chảy ra ngoài như mưa xối xả. Đúng mà, cô chỉ là một người thay thế, trong lòng anh chỉ có Rin Black mà thôi. Một người phạm vô cớ như Rin Weasly này thì làm gì xứng với Nhị Hoàng tử của Vampire World. Cứ bay lòng vòng thế mãi không được. Dogy nẹt mồi đáp bên bên miệng thung lũng đen

- TẠI SAO!??

Rin ôm lấy Dogy. Bây giờ cậu là chỗ dựa duy nhất

Bạn đang đọc truyện [:*Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:*] [:*Một Đi Không Trở Lại:*] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Dogy nằm xuống để Rin nằm trong lòng mình. Trời về đêm tối rất lạnh, Rin đau đớn cứ khóc mãi

- Cuối cùng rồi vẫn là một người thay thế Dogy. Tình cảm anh ấy dành cho tôi..

Nghẹn ở cổ họng làm cô không thể nói tiếp

- Cứ khóc đi, đến khi lòng mình nhẹ hơn

Tiếng thủ thỉ nói chuyện từ xa làm thu hút sự chú ý của hai người. Nó rất quen, Rin cứ ngỡ là đã nghe ở đâu

- Thật là!! Nếu bây giờ không bắt được cô ta thì ta chết chắc

- Chúa tể sẽ giết mình. Cái con oắt đó bỏ đi đâu rồi

Là hai tên đó, hai tên đã giết Dellas. Chúng đang ở đây, trước mặt cô

- Bọn chúng!!?

Hình ảnh Dellas bị moi tìm lại xuất hiện trong tâm trí, Rin cảm thấy cả người như biến đổi, nó nóng lên bất thường. Chúng đã thấy cô mắt sáng lên như thấy vàng

- Rin Weasly?? Cô đây rồi- Naste nói

- Hay thật Ahaha. Ta khỏi phải đi tìm đâu xa

Khuôn mặt Rin vẫn bình thản. Cô tiêng về phía trước nghiêng đầu qua một bên

- Không ngờ lại gặp hai người ở đây- Cô nở một nụ cười quái dị- Ta chẳng phải tìm ở đâu nữa

Dogy mất đi năng lực hóa nhỏ nhảy vọt lên vai cô

- Rin cô sao vậy!?

- Cứ yên vị trên đó đi Dogy. Hà~~~~

- Cô nghĩ một mình có thể đánh lại cả hai chúng ta sao. Thật nực cười

- Cho dù có hơn cả chục người như hai người ta đều có thể cân hết- Rin tự tin nói- Ta rất mạnh, mạnh hơn tụi tù ngục các người rất nhiều. Ta sẽ móc tim chúng người văng cho tụi khủng long dưới thung lũng đen ấ. Ngon lắm nhì, máu các người cho các sinh vật khác uống và nội tạng... ta sẽ cho Kai (chú rồng cùng Rin chiến đấu trong Dragon-Cod) ăn. Các người sẽ chết không toàn thây há há há

Chúng bắt đầu thấy sợ, những ngữ nói của Rin thật đáng sợ. Nó khiến chúng nổi da gà

- Ta không ngờ cô lại tự tin đến vậy Rin. Nếu được lệnh ta sẽ giết luôn cả cô. Sĩ nhục bọn này không có kết cục tốt đâu

- Haha ta mạng thật lực, loại song lực quèn như hai người làm gì được ta sẽ chiến thắng dù có bao nhiêu kẻ ngu các người ahahaha đừng trách ta. Nói lời trăng trối đi

Những lời nói đó chạm thẳng vào lòng tự tôn của chúng. Một tên xông lên, tuy không biết sức lực đối phương thế nào nhưng hắn nhất định sẽ dùng hết sức. Khởi đầu bằng tốc độ bàn thờ của cả hai tên. Nhưng khi chúng tấn công đến thì Rin đã biến mất

- Cái gì!? Tốc độ chúng ta rất chuẩn mà

Rồi cô xuất hiện đằng sau chúng tạo hai thanh kiếm băng bên hai tay đập phập xuống rồi vẩy tay. Chúng bị găm vào một gốc cây lớn

- Nhanh... nhanh quá

- Hai người là anh em ruột- Tay Rin đã đấm máu- Tức là cả hai đều dùng hệ lửa và có ngoại lực giống nhau

Rin lao đến như một kẻ điên. Cô chưa đâm trúng chỗ hiểm, chúng lảo đảo hóa tan thành kiếm rồi lao lên tấn công. Kẻ phóng lửa đưa hóa băng (ngoại lực) mà tấn công đến. Nhưng Rin chỉ cần phát tay quả cầu lửa biến mất trong màn đêm. Mũi kiếm bay đến, Rin giơ tay rồi bóp nhẹ, nó vỡ tan tành

- Ôi!! Kiếm vỡ rồi~~~~

Rin giật mạnh tay lên trước. Tức hắn văng thẳng xuống dưới thung lũng đen

- Không!!

Tên còn lại ra sức hét lớn

- Haha!! Sao vậy- Khuôn mặt liền biến sắc trở lại nét lạnh lùng ban đầu- Đang buồn vì hắn sẽ chết à

- Đồ đáng chết Rin Weasly

Hắn bắt đầu lao lên tấn công dùng hết tất cả sức lực mình có được. Hắn rất nhanh, Rin công nhận điều đó, thoát cái một quả cầu lửa đã bao lấy, Rin hạ thân nhiệt để ngăn cho quần áo bên ngoài không bị thiêu đốt. Nó chắc phải hơn cả mấy ngàn độ

- Ta sẽ giết người Rin Weasly

Hắn ta vẫn hét lớn hết nhất có thể tạo một kiếm băng bay thẳng đến. Quả cầu biến mất, hắn đâm thẳng

- Người chết...

- Ta đang ở trên đầu người đây này

Có nên mạnh tay giết hần luôn không

Rầm!!

- Đó là hướng đến thung lũng đen

Ken lướt nhanh nhất có thể đến đó. Lúc này Rin từ dưới nhảy lên, trên tay cầm một tên nào đó văng xuống nền đất như một con bù nhìn rom

- Rin??

Cô nhìn anh không trả lời

- Rin!! Ken

- Nhận nhầm người rồi

Thật tâm muốn bước đi thật nhanh nhưng đi được hơn vài bước thì đã ngã nhào vào vòng tay anh

- Tại sao!? Thân nhiệt cô ấy đang hạ xuống

- Dellas là ai!?- Dogy hỏi- Trong suy nghĩ của Rin có tên của người này

Ken lạng người. Ronal liền reo lên

- Chính là chúng, hai tên đã dắt tôi vào trong rừng

- Đúng là tù nhân của ngục Bazalas. Đúng đó Ronal

- Ngài... ngài muốn làm gì!? Á dơ bẩn

- Ahaha tội nghiệp chú ngựa nào đó

- Ranier- Ronal nghiêng răng

Đấu đá nhau có lời gì, chi bằng mỗi bên vác một người. Tuy năng lượng chưa hồi phục nhưng chờ hai người với độ cao thấp thế này cũng không là mỗi khó khăn với Dogy

Hiện Erzanitan vẫn đang trú tại điện Ken. Bà ân cần chăm sóc cho Rin

- Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến mẹ không thể bắt kịp- Ken thì chỉ im lặng và nghe- Đó là lí do Rin chấp nhận xuống nước lần nữa. Con bé đã hứa với mẹ là mang mẹ ra khỏi đó và... muốn phơi bày một sự thật

Ken tròn tròn mắt nhìn vô định cúi đầu. Thì ra cô nhất quyết muốn xuống dưới là muốn cứu mẹ anh? Tại sao, tại sao lại không nói cho anh biết?

- Tại sao Rin

- Đừng xúc động quá Kentarus. Con bé vẫn còn rất yếu

- Yếu!? Ý mẹ là sao

- Thân xác như biến đổi thành một thể khác vậy. Sức mạnh không biết nó lấy đâu ra. Bây giờ có muốn thức dậy hay không là tùy thuộc vào con bé. Nếu nó không muốn tỉnh... thì sẽ mãi mãi ngủ yên như thế này

Bà ra ngoài cửa sổ nhìn ánh trăng đang soi sáng

- Bây giờ làm sao ta dám trở về điện

Anh muốn nắm lấy đôi bàn tay ấy, muốn nói ra lời xin lỗi. Có phải mặt dày quá không?

Rầm!! Rầm!!

Từng đợt tấn công cứ thế lao đến, kết giới bị nứt ra

- Chuyện gì vậy!?

- He... Hella!??

Anh chạy xuống dưới

- Hella, sao ngươi dám làm loạn ở đây

- Rin Weasly!! Tôi sẽ giết cô ta, chính vì cô ta mà Dellas phải chết thảm như vậy

- Ai... ai nói cho cô

Nhìn Ronal và Ranier cứ cúi đầu anh cũng đơn thuần nhận ra. Bây giờ phải làm sao để giải thích cho cô ấy biết mọi chuyện. Rin hiện giờ vẫn đang bất tỉnh không thể để Hella ngông cuồng được. Erzanitan biết mọi chuyện không hay liền chạy lên lầu tạo kết giới bao quanh bảo vệ lấy Rin. Sau đó bà cất giấu vào trong người mình

- Không gặp được kẻ đã giết Dellas, tôi sẽ không rời khỏi đây

- Sao ngươi dám chắc là do Rin làm

Nhớ lại khoảnh khắc đó, lòng nghẹn ngào lại tràn dâng, giọt nước có vị mặn ả tràn ra khỏi khóe mắt lăn dài trên má

- Anh ấy đã chấp nhận... tình cảm của tôi. Tôi và Dellas đang nói chuyện cùng nhau và cùng ngồi dưới ánh trăng ấy. Tại sao hình bóng Rin Weasly lại xuất hiện. Sao cô ta không biến mất quách cho rồi đi, thật chướng mắt

Nó thấu thẳng vào trong tim Erzanitan, nơi Rin đang ở đó

- "Tại sao? Ai lại nói ra những lời độc địa như vậy... với mình sao"- Nước mắt bắt đầu lăn xuống, tại sao người chịu nỗi bất hạnh luôn luôn là cô cơ chứ- "Nếu mình chết đi... nó có chấm dứt không!?"

- "Rin!! Cô đang nghĩ gì vậy!?"

- "Nữ hậu?"

- "Hella đang nghi ngờ cô đó, không lẽ định ra đi mà không tự mình giải oan sao. Điều này không ai làm được ngoài chính bản thân cô đâu Rin"

- "Nhưng... thế giới này ai cần tôi... cha mẹ tôi thì ở thế giới con người... ở đây... người tôi yêu lại xem tôi là người thay thế... híc... tôi còn có nghĩa lý gì để sống. Thà rằng cứ để đó, một thời gian sau mọi chuyện sẽ lắng xuống mà"- Rin đối đáp trong tuyệt vọng

- "Ta chưa hề thấy cô như vậy đó Rin! Cô rất mạnh mẽ cơ mà"

- "Mạnh mẽ!?"

- "Kentarus đang chiến đấu vì cô..."

- "Chiến đấu?? Tôi không muốn gặp lại anh ta nữa"

- "Kentarus đang bảo vệ cô, đang chiến đấu vì cô đó Rin. Tại sao, tại sao cô lại có cái suy nghĩ đó, Thăng bé chưa bao giờ nhiệt huyết bảo vệ một người con gái như vậy"

Rin mở to mắt, Erzanitan liền để cô nhìn thấy được mọi thứ bên ngoài. Kên đang một mình đấu với Hella. Là bảo vệ cô sao?? Không không có chuyện đó. Chắc lại lâm trường giữa Rin Black và cô chứ gì. Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, có lẽ nên buông xuôi

Ánh sáng của chiếc nhẫn lóe lên, cô còn đeo nó à. Ngón trỏ và ngón áp út đặt vào vị trí đối xứng nửa vòng của chiếc nhẫn. Những khắc khác lấy đều ở trong này

- Ken!! Em yêu anh...

Ôm bàn tay mình vào lòng, cho dù anh có xem cô như thế nào nhưng cô vẫn một lòng yêu anh. Điều đó khó có ai có thể thay đổi được

Erzanitan ôm lấy ngực mình gục xuống. Rin ra khỏi kết giới đứng bên cạnh bà. Trên má vẫn còn làn nước mặn chát

- Nữ hậu

Bà cười đưa tay lấy đi những gì còn sót lại. Rin lướt ra ngoài đứng trước mặt Hella. Lúc này cô ấy mới ngưng tấn công. Kên hạ xuống đất

- Rin!!

- Là lỗi của tôi. Đừng hại anh ấy

Hella hóa một thanh kiếm bằng thạch anh rất chắc chắn

- Cô... có dám chịu trách nhiệm về cái chết của Dellas

Rin thở mạnh rồi thở thêm một hơi bước đến cầm lấy mũi kiếm đặt lên ngực trái của mình

- Hella, tôi ngàn lần gửi lời xin lỗi... vì tôi mà Dellas chết, tôi rất áy náy. Nếu tôi chết đi...

Cô ấy không muốn nghe thêm nữa đâm mạnh vào xuyên qua cả bên kia cơ thể. Rin bắt lực trợn mắt nằm xuống. Hella úp mặt vào lòng bàn tay quỳ xuống khóc ròng

- RIN!!- Erzanitan hét lớn chạy ra ngoài

Ken cũng vậy, anh tuyệt vọng chạy lại nâng người Rin dậy. Cô lắp bắp nói

- Em... nó không... tìm em... Ken!! Em yêu anh

Cơ thể Rin bắt đầu phát sáng, Ken cảm thấy hai tay mình nhẹ hổng

- Không!/? Tim của em làm sao có thứ gì đâm xuyên được. Đây không phải sự thật Rin!!

Nữ hậu không chấp nhận mọi chuyện xảy ra như vậy. Bà lật gay ken ra khỏi Rin hai tay ấn lên ngực cô và bắt đầu nhắm giết. Cơ thể Rin trở về trạng thái như ban đầu

- Kentarus!! Không được để cơ thể mẹ và Rin tách nhau ra

Rồi bà gục đi. Ken lạnh lùng mang hai người lên phòng

Hella lúc này mới định hồn nhìn bóng Ken xa dần. Có máu dưới đất, là của ai!? Cô đã làm gì thế này

- Chắc chắc chắc- Ai ngờ mọi chuyện lại ra nông nỗi này

Lại là Rin Black, cô tựa người vào gốc cây thở dài

- Để người tôi yêu chịu khổ rồi

Họ tập trung vào bên trong. Hella cứ mãi cúi mặt không dám nhìn ai. Kể cả cô gái đang bất động đằng kia cũng chẳng dám liếc mắt. Ken ngồi trầm tư nhìn cô gái đang nằm trên giường cùng mẹ mình đang tựa người trên chiếc ghế lắc lư. Roxy đang vui vẻ đến nơi của họ theo lối mòn, trên tay cầm một chút bánh trái đã mua ở trung tâm thành phố. Vừa lướt qua Roxy đã nhận ra đó là ai

- Alen! Ahi anh theo em làm gì

- Chán!! Đạo gần đây anh không có gì để làm cả

- Vậy em xin lỗi vì đã không mời anh đi chơi- Roxy rồi rít

- Em có vẻ vui nhè

- Rin trở về rồi. Em muốn đến thăm cậu ấy và nghe cậu ấy kể về chuyện dưới đại dương- Roxy thích thú

Bước vào bên trong, Roxy là một trong danh sách những người có thể tự dưng ra và đi. Cô lên tiếng gọi nhưng lại chẳng ai trả lời. Thôi tự mình lên phòng Rin vậy. Đây là loại bánh mà Rin rất thích vì đã từng thấy cô ăn rất nhiều. Có lẽ đây là một món quà có ý nghĩa. Xuống dưới đó có gì cho Vampire ăn chứ

Rập!! Túi bánh rơi xuống dưới chân nền lạnh ngắt. Roxy có đang nhìn nhầm?

- Rin? Cậu ấy sao vậy!

- Chẳng phải ta bảo đừng đến ngay bây giờ sao- Ken lên tiếng

- Tôi muốn tạo cậu ấy bất ngờ. Tại sao!/? Tại sao lại như vậy. Mọi chuyện là như thế nào... Hella?

Bị gọi tên Hella liền giật mình nhìn Roxy sau đó lại tiếp tục cúi mặt xuống

- Ngồi xuống ghế, bình tĩnh lại Roxy

Alen đặt tay lên vai cô như muốn trấn an lại tinh thần

- Rin chết rồi

Như hành ngàn mũi tên đâm xuyên ngực mình, Roxy lặng lẽ rơi nước mắt ôm lấy người trước. Không gian hoàn toàn im lặng. Hella lấy tất cả tội lỗi vào mình, là tại cô cả. Tại sao cô lại có ý định giết Rin? Không thể nào. Cho dù có ganh tỵ đến đâu cũng không được có cái suy nghĩ đó, cô biết Dellas không thích điều này mà

- Đừng áy náy nữa Hella, ta biết không phải tại ngươi

Cô liền giật mình

- Tôi biết những gì mình đang làm thừa nhĩ hoàng tử

- Điều này chỉ có mẹ ta biết câu trả lời

Vì chỉ có Erzanitan biết được mọi chuyện

- Đúng rồi!! Sao ta không nhờ Gee? Ông ấy có thể giúp chúng ta biết tình hình của Rin

Roxy chạy đi với hi vọng tràn đầy

- Nó không phản lại. Tại sao!?- Gee phán, đôi mày ông cau lại nhìn thân xác người con gái đã từng làm vợ mình

- Có cách nào không

- Theo trong sách cấm y khoa, linh hồn sau khi rời khỏi thân xác Vampire sẽ đến một nơi ẩn sâu trong lòng đất tại Bắc cực. Đây là tư liệu cấm không được tiết lộ

- Bắc cực? Ở thế giới con người

- Không!/? Bắc cực mà tôi nói chỉ có một con đường để đến

Bạn đang đọc truyện *[Thế Giới Của Những Kẻ Hút Máu:]* *[Một Đi Không Trở Lại:]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.